

CĂRȚI ROMANTICE

Din toată inima

MARY
BALOGH

capitolul 1

Calculase greșit distanța. Nu se așteptase să mai călătorească atât de mult după căderea nopții. Și mai era și o noapte destul de întunecoasă, așa că nu putea să parcurgă ultimii câțiva kilometri cu repeziciune. Însă îi displicuse gândul de a trage la vreun alt han și se încăpățănase să înainteze spre destinația lui. Tegfan. Acasă.

Oare Tegfan *era* acasă?

Desigur că îi aparținea, așa stăteau lucrurile de la moartea bunicului său, cu doi ani în urmă. Dar era acasă? Nu mai trecuse pe acolo de vreo zece ani, și chiar și aceea fusese o vizită scurtă. De atunci evitase cu bună știință să mai meargă acolo. Nici acum nu era sigur că voia să se ducă. Nici măcar nu era prea sigur de ce venise.

Fusese un capriciu, un impuls de moment. Auzise fără să vrea, pe stradă, un fragment de conversație între doi trecători pe care nu îi mai văzuse niciodată în viața lui și pe care nu avea să îi mai vadă vreodată. Niște bărbați care nu erau din Londra. Văcari, probabil, bănuise el, niște bărbați care mânaseră o cireadă de vite la obor și care nu se întorseseră încă la casele lor.

„- ... oricând sunt atâtea de făcut pe aici!”

„- Dar îmi lipsesc dealurile și...”

Numai atât auzise. Niște cuvinte care nu însemnau mai nimic. Doar că fuseseră rostite în galeză, iar el nici măcar nu își dăduse seama de acel lucru sau de faptul și mai surprinzător că înțelesese cuvintele, până când nu simțise o împunsătură de dor, fără o țintă anume, atât de puternică, încât se opri pentru o clipă din mers și se așezase pe caldarâm, încruntându-se, cu ochii închiși.

„- Dar îmi lipsesc dealurile.”

Și cuvintele căpătaseră singure semnificație în mintea lui. Nu, nu în mintea lui – în inima lui. Se transformaseră într-un dor fără nume, în ceva de care nu mai putuse scăpa.

Dealurile îl chemaseră. Iar el nu putuse rezista chemării lor.

Și iată-l acolo, fără de veste, fără nici un motiv, în Țara Galilor, în Carmarthenshire, unul dintre comitatele vestice ale acesteia, foarte aproape de Tegfan. Și întrebându-se până și acum dacă nu ar fi trebuit să facă cale-ntoarsă. Acel capitol din viața lui – un capitol cu adevărat foarte scurt – era mai bine să rămână închis.

Numai că, în adâncul sufletului, întotdeauna știusese că într-o bună zi avea să se întoarcă.

Călărea printr-un peisaj rural deschis, deluros, la fel de pustiu și de sumbru pe cât și-l amintea. Și răcoros, bineînțeles, așa cum era de așteptat de la o primăvară timpurie în orice parte a țării. Ba mai mult decât răcoros. Aproape jilav, deși nu plouase. Și furtunos, deși nu bătea vântul. Cu toate că nu locuise în Țara Galilor vreme de șaisprezece ani, iar atunci când o făcuse nu fusese decât un băiat de doisprezece ani, totul i se părea familiar.

Drumul era prost. Se înfășură mai bine în pelerină și struni mai mult trapul calului. Chiar dacă trecuse prin porți de taxare la fiecare câțiva kilometri în timpul călătoriei lui din acea zi, și chiar dacă știa că erau bariere ridicate peste tot, nu existau dovezi cum că bannii obținuți de la călători erau cheltuiți pentru a le face călătoriile mai sigure sau mai confortabile.

Se bucura că își lăsase trăsura să vină în urma lui, cu bagajul și valetul său. Ar fi fost o cumplită încercare să parcurgă acel drum într-o trăsură.

Dintr-odată însă, noaptea nu îi mai păru atât de întunecoasă – și totuși, într-un fel, era și mai neagră. Linia dealurilor îndepărtate de la dreapta lui era luminată din spate, de parcă ar fi călărit toată noaptea și soarele ar fi stat să răsară. Cu excepția faptului că direcția era mai degrabă spre nord decât spre est, iar lumina pâlpâia

și dansa pe cer în loc să rămână neclintită. Și cu siguranță ora nu ar fi putut fi mai târzie decât miezul nopții, dacă nu cumva era mai devreme. Ardea un foc. Nu putea să zărească flăcările, să simtă mirosul fumului sau să audă vreun sunet de alarmă omenească. Era mult prea departe ca să cerceteze și într-o cu totul altă direcție față de Tegfan, pentru a-i provoca vreo alarmă personală. Dar el tremură de-a binelea și nu numai din cauza aerului răcoros. Focurile din toiul nopții nu aveau nici o explicație logică. Trecuse de văile industriale din sudul Țării Galilor, unde furnalele de fier ar fi putut fi menținute aprinse zi și noapte. În plus, acel foc se iscase pe neașteptate.

Nu era problema lui. Călări mai departe până când o cotitură a drumului și contururile schimbătoare ale dealurilor aduseră iarăși întunericul. Nu mai rămăsese decât o sclipire slabă de lumină deasupra dealurilor de catran când le aruncă intenționat o privire peste umăr. Sigur nu avea cum să se afle prea departe de Tegfan. Cu toate acestea, mai era o poartă de taxare înainte. Oftă și se gândi să o apuce pe câmpul întunecat de la marginea drumului, să ocolească poarta pentru a evita întârzierea cauzată de trezirea paznicului. Invariabil, paznicii păreau a fi oameni cu un somn adânc.

Și totuși acela nu era. Ușa căsuței de lângă poartă se deschise încet chiar în timp ce el se apropia, și un cap se lăsa de după ea. Apoi ușa se deschise mai mult și o siluetă slabă, cocoșată, păși afară, ținând strâns ceva ce părea a fi o măciucă uriașă.

- Ce vrei? tună morocănos paznicul, cu vocea unei femei înaintate în vârstă.

- Vreau să-mi trec calul de pe partea asta a porții pe cealaltă parte, răspunse el cu o aroganță plictisită.

Femeia nu avea nici un felinar. Dar își strângea încă măciuca, cu amândouă mâinile, și el își dădu seama și de faptul că vorbise în galeză.

O auzise vorbindu-se peste tot în jurul lui în ultimele câteva zile ale călătoriei. Ceea ce îl surprinse acum fu faptul că, fără să se gândească, îi răspunsese femeii în propria ei limbă.

- Cine ești? întrebă ea. Însă nu îi așteptă răspunsul. Scruta cu privirea dincolo de el, în întuneric. Cine mai este cu tine?

El era nerăbdător să treacă mai departe. Dar își dădu seama că femeia era înspăimântată. Nu o condamnă. Era o porțiune de drum pustie. I se adresă cu mai multă blândețe decât ar fi făcut-o în mod obișnuit.

- Sunt Wyvern, spuse el. Și călătoresc singur, măicuță. Mi-ar plăcea să-mi deschizi poarta, dacă binevoiești.

- Wyvern? Făcu un pas în față și își ridică privirea fățiș și bănuitoare asupra lui. *Contele de Wyvern?* Îi făcu o reverență bruscă și stângace, ținând încă strâns măciuca. Of, *Duw*¹, atunci ce căutați afară, singur pe drum, la ora asta din noapte? Am crezut că erați Rebecca.

Ei bine! Să fie confundat cu o femeie, chiar și pe întuneric!

- Rebecca? zise el, tonul devenindu-i mai tăios.

- Că venea să dărâme poarta, împreună cu fiicele ei și cu toți ceilalți, continuă ea. Nu i-aș fi putut împiedica, să știți, dar nu ar fi scăpat fără câteva vânătăi pe la încheieturi și genunchi.

Își legănă măciuca prin față, ca pentru a-și întări spusele.

Oare nu se afla pe moșia Tegfan sau foarte aproape de ea? Se aplecă peste grumazul calului și se încruntă.

- O femeie și fiicele ei te hărțuiesc? întrebă el. Și amenință să distrugă o proprietate ce aparține unei autorități? Sper că ai denunțat această chestiune.

- Of, Domnul să vă apere, Excelență! zise ea. Rebecca nu este femeie, și nici fiicele ei nu sunt. Și nu ar avea nici un rost să le denunț. Nimeni nu le-ar putea prinde.

Auzise spunându-se că paznicii barierelor erau oameni ciudați. Duceau o viață singuratică și nu erau prea plăcuți prin ținuturile lor. Această femeie era cu siguranță nebună. Era timpul să o ia din loc.

- Nu că ar mai fi trecut pe-aici de acum trei ani, știți, din 1839, rosti femeia. Dar vor veni. Ați văzut aia?

¹ Doamne! - în dialect galez, în original (n.tr.)

Apucă măciuca într-o mână, sprijinind-o în pământ ca pe un baston, în timp ce își îndreptă brațul liber în direcția dealurilor în spatele cărora arsesse focul mai devreme. Încă nu au atacat o poartă de taxare sau o barieră. Focul a fost prea puternic. Căpițe de fân, dacă nu mă-nșel. Însă este un început, luați seama la vorbele mele! Curând va veni rândul porților, și Rebecca se va întoarce.

- Nimeni nu a văzut-o - nu l-a văzut, de mai bine de trei ani? Dar să dea foc căpițelor de fân și porților de taxare era ceva ce obișnuia să facă? se interesă el. Poate că femeia era nebună, însă focul fusese foarte real. Fără îndoială că, după trebușoara din noaptea asta, dacă ai dreptate, va fi prinsă și pedepsită.

- Of, *Duw, Duw*, făcu ea, ați putea încerca să o prindeți chiar domnia voastră, dacă va apărea pe aici, Excelență, dar nu veți reuși niciodată. Toți ceilalți gentilomi au încercat data trecută, la fel și gardiștii. Au fost până și soldați care au căutat să le prindă pe Rebecca și pe tutele ei. Însă nimeni altcineva nu mai încerca, înțelegeți? Toți ceilalți le încurajau, ba chiar le însoțeau ca să doboare porțile. Și o vor face din nou. S-a zvonit că totul se va relua de la capăt.

Aha! O rebeliune locală împotriva barierelor de taxare. Conduasă de un bărbat deghizat în femeie. Era o idee nebunească, nu lipsită de o anume aură romantică, presupuse el. Un bărbat care lupta împotriva unei opresiuni evidente. Da, putea înțelege de ce un asemenea bărbat nu ar fi fost ușor de prins. Ar fi avut pe urmele lui mult mai mulți protectori decât vânători. Și totuși lupta pentru o cauză pierdută - dacă într-adevăr revenea la viață după mai bine de trei ani. Nimeni nu ar fi putut lupta împotriva întregii puteri a legii și a societății acceptându-se să câștige.

- Dacă nu au început încă, spuse el, poate că nici nu o vor face. Doamnă...?

- Phillips, răspunse ea, făcându-i o altă reverență stângace. Dilys Phillips, Excelență. Însă au mai fost câteva focuri ca astă-noapte, să știți. Data viitoare vor fi porțile.

- Voi locui la Tegfan pentru un timp, doamnă Phillips, îi mărturisi el. Voi avea grijă să nu fii hărțuită. Vei fi în siguranță aici. Ai cuvântul meu!

- Of, *Duw*, sunteți prea bun, zise ea, și sunteți contele de la Tegfan! Însă îmi voi ține ciomagul aproape, oricum!

Râse veselă și ieși în drum, ca să descuie și să deschidă poarta. Părea bătrână și destul de fragilă pentru o asemenea slujbă, se gândi contele de Wyvern. Dar era destul de capabilă să își îndeplinească îndatoririle, presupuse el, cu toate că era o viață singuratică pentru o femeie în vârstă. Și care ar fi fost alternativa? se întrebă el. Munca în gospodărie?

Dădu pîtenii calului și întinse o monedă. Dar ea clătină din cap și făcu un pas în spate.

- Trecerea este liberă pentru nobilime, anunță ea. Să aveți o noapte bună, Excelență, și aveți grijă pe unde vă merge calul. Drumul este prost și noaptea este întunecoasă.

El nu își retrase mâna, deși știa că nobilimea, care își putea permite taxele, trecea adesea liber, în timp ce săracii, care nu își permiteau, erau obligați să plătească ori să rămână acasă.

- Ia-o oricum! spuse el. Te-am scos din pat și te-am speriat când am ajuns aici atât de târziu.

Ea luă moneda și mai făcu o reverență.

Porni la trap mai departe, auzind sunetul porții închizându-se în urma lui. Se întrebă dacă doamna Dilys Phillips remarcase că întreaga conversație fusese purtată în galeză. Bunicul lui nu vorbise un singur cuvânt în acea limbă. Și el însuși nu o vorbise în ultimii șaisprezece ani, cu excepția unor momente din timpul primilor ani, pe șoptite, în intimitatea camerei lui - când avusese o cameră numai a lui.

Și câteodată în adâncul tăcut al inimii sale.

Erau două biserici în satul Glynderi, una pitorească datorită liniilor gotice zvelte și a turnului înalt, cealaltă - joasă, solidă și mai puțin atrăgătoare la înfățișare. Prima era anglicană, cea de-a doua - nonconformistă.

Nu mai o mână de oameni din sat și de la fermele din împrejurimi și câțiva dintre cei patruzeci de servitori de la conacul Tegfan mergeau la biserică, deși toți plăteau dijmă pentru slujbe – în bani, mai degrabă decât în produse, de când fusese aprobată noua lege, cu câțiva ani mai înainte. Era un motiv de amară nemulțumire pentru oameni. Și ceea ce înrăutățea lucrurile era că bani din dijmă nu reveneau bisericii, ci bărbatului care deținea pământurile.

Dijmele lor, ca și arende, îl îmbogățeau pe proprietarul moșiei Tegfan, al satului Glynderi, al fermelor și al singurului pământ pe care cei mai mulți dintre ei îl străbătuseră vreodată în viața lor. Pe contele de Wyvern.

Aproape toți locuitorii din sat și de la fermele împrejurătate pe kilometri întregi de jur împrejur mergeau la capelă. Aceasta reprezenta centrul spiritual al comunității și, în egală măsură, centrul social. Și centrul muzicii și al cântărilor, bineînțeles, atât de importante pentru sufletul oricărui galez. Predicile reverendului Meirion Llwyd erau întotdeauna de cel puțin două ori mai lungi decât ale vicarului anglican. Dar, mai presus de lungime, întotdeauna aveau îndeajuns *hwyl*, ori o emoție înflăcărată, aproape hipnotizantă, pe care congregația lei ar fi putut să o asculte și la care ar fi putut răspunde la nesfârșit. Faptul că slujba anglicană se termina la mai puțin de o oră de la începere, în timp ce a lor dura adeseori aproape două ceasuri, nu reprezenta un imbold de ați schimba alegerea pentru nici unul dintre membrii capelei.

Și urma, desigur, cea mai bună parte, pe care o așteptau cu toții, când, în sfârșit, se încheia slujba, cu toate că nimeni n-ar fi recunoscut. Era adunarea de afară, de pe stradă, când vremea era frumoasă, sau îngrămădeala de pe verandă și din ultimele strane, sau chiar îmbulzeala din sala de clasă de duminică, dacă ploua. Era o adunare în care se formau noi legături, în care se făcea schimb de noutăți și de opinii, în care se împărtășeau hărte. Pentru oamenii care munceau din greu multe ore în timpul săptămânii – mulți dintre ei la ferme aflate la mare depărtare una de cealaltă sau de sat – ca să aibă

parte de ceva companie, dimineața de duminică era perioada pe care de-abia o așteptau, perioada pe care o prețuiau. Cea mai bună dimineață din săptămână.

Glenys Owen, bucătăreasă la Tegfan, nu se mai simțise niciodată în viața ei atât de importantă ca în dimineața aceea de duminică. În acea dimineață ajunsese la capelă aducând cu sine vestea că, în toiul nopții, contele de Wyvern sosise pe neașteptate din Londra și că întreaga casă fusese consternată. Glenys nu îl văzuse cu ochii ei încă, dar era lucru sigur că se afla acolo.

- Lăudat fie Domnul! spuse reverendul Llwyd.

Stătea la capătul scărilor din piatră ce coborau de la verandă în stradă, strângând mâinile celor din congregația sa care plecau. Ridică ambele brațe, de parcă ar fi dat o binecuvântare.

- Lăudat fie Domnul pentru că l-a adus acasă în siguranță!

Nu toată lumea fu de acord.

- După atâta timp? pufni Glyn Bevan, un fermier. Atunci mă întreb, pentru ce anume?

- Niciodată nu a arătat prea mult interes pentru acest loc, îi explică Gwen Dirion, o nevastă de fermier, lui Blodwyn Jenkins, care ținea prăvălia de lângă capelă. Cât de fericit a fost să plece de aici!

- Și n-a venit niciodată să-și viziteze bătrâna mamă, adăugă domnișoara Jenkins, clătinând din cap pentru a-i atrage și pe alții în discuție, până când nu a ajuns în coșciug. Atunci a fost prea târziu.

- Geraint Penderyn.

Eli Harris, șelarul, își întoarse capul ca să scuipe în praful de pe drum, uitând pesemne pentru o clipă că purta costumul lui bun de duminică și că, în consecință, ar fi trebuit să aibă și comportamentul bun de duminică.

- A venit aici să se dea mare cu hainele lui scumpe, cu manierele lui englezești elegante și cu vocea lui engleză rafinată, presupun. A venit să domnească asupra noastră, nu-i așa? Mă face să-mi fie rău de la stomac!

- Eli! îl atenționează doamna Harris cu reproș, aruncând o privire furișă spre preot.

- Păi, așa este, femeie! replică Eli, pe jumătate umil, pe jumătate sfidător.

- Penderyn, zise Ifor Davies, dogarul. Care i-a frânt inima mamei lui, cum a spus Blodwyn, și pe care îl doare în cot de noi. Un nerușinat, îndrăznesc să spun, să știți, care a venit până aici ca să rânjească la noi toți.

- Știți, nu că vreunul dintre noi ar fi tratat-o prea bine pe mama lui, timp de mulți ani, ca să fim cinstiți, adăugă doamna Olwen Harris cu o sinceritate crudă, clatinând din cap spre celelalte femei pentru a le obține aprobarea. Adică, nu până nu am aflat.

- Geraint Penderyn, rosti aproape gânditor Aled Rhoslyn, fierarul satului, fără să se adreseze cuiva anume. Nu este cel mai bun moment în care ar fi putut să se întoarcă aici, nu-i așa? S-ar putea să regrete că a făcut-o. Și noi la fel.

- Poate ar trebui să așteptăm și să vedem de ce-a venit și ce intenționează să facă, sugeră Ninian Williams, un fermier, cu degetele răsfirate pe burta mare. La urma urmei, are tot dreptul să se afle în propria casă. Poate că ar trebui să-i dăm omului o șansă.

- Da, tată! Ceris Williams, mică de înălțime, slabă, nacheșă și blajină, arareori vorbea în public. Însă avea un dram de curaj ce o împingea câteodată să vorbească cu glas tare. Aveam numai cincisprezece ani când a venit pentru înmormântarea mamei lui. Asta a fost acum zece ani. Mi-a părut rău pentru el atunci, pentru că părea să se simtă atât de nelalocul lui, și toți îl urmăreau îndeaproape, mai pregătiți să îi găsească defecte decât să îi ureze bun venit acasă. Poate că nu ar trebui să îl judecăm acum, când este contele de Wyvern. Poate că ar trebui să așteptăm și să vedem.

Roși puternic, își mușcă buza și își plecă ochii.

- Poate că așa ar trebui să facem, spuse Aled, cu ochii ațintiți asupra ei, expresia lor împlânzindu-se. Dar nu ne vom aștepta la prea multe, nu-i așa? Până la urmă, este conte de doi ani, iar de atunci lucrurile s-au înrăutățit pe aici, în loc să se îmbunătățească.

Ceris își ridică privirea și i-o susținu pe a lui preț de câteva clipe, propriii ochi fiind cuprinși de un dor

ce fu repede ascuns când îi lăsă din nou în jos, spre pământul de la picioarele ei.

- Să așteptăm și să vedem? Să-i dăm o șansă? Vocea lui Marged Evans era neîncrezătoare și plină de furie. Nu am nevoie să îi dau nici o șansă! Și-a avut șansa timp de doi ani. Adică suficient de mult. Prea mult. Lui Eurwyn i se mai poate da vreo șansă? Eurwyn este mort din cauza lui Geraint Penderyn, conte de Wyvern!

Aproape că scuipase numele, cu spatele drept, cu pieptul în afară, cu bărbia ridicată. Ca de obicei, Marged, înaltă, mlădioasă și frumoasă, atrase atât privirile, cât și atenția.

- Eurwyn a comis o crimă, Marged, vorbi răs-picat reverendul Llwyd, rămânând curajos în ciuda mâniei ei evidente.

Femeia se întoarse spre el, cu obrazii înroșiți, cu ochii scăpărând.

- O crimă, repetă ea. O crimă pentru că a încercat să facă astfel încât oamenii lui să nu mai flămânzească. Oh, da, o crimă, părinte! O crimă capitală, după cum s-a dovedit! O crimă pentru care a murit. Soțul meu a murit, lăsând în urma lui o fermă care să fie condusă de trei femei, de către soția lui, mama lui și bunica lui. Eurwyn a murit pentru că lui Geraint Penderyn nu îi pasă de nimeni în afară de Geraint Penderyn. Și noi trebuie să îi dăm lui o șansă? O șansă pentru ce, mă rog? Ca să ne crească din nou rentele? Ca să ne oblige să plătim dijme, chiar dacă flămânzim în consecință? Ca să ne oblige să plătim taxe mai multe și mai ridicate la bariere, astfel încât să nu ne putem duce și veni de la piață, sau aduce varul care ne trebuie pentru a fertiliza câmpurile? Ca să ne oblige să ne părăsim pământul și să mergem la azilul săracilor?

Reverendul Llwyd, tatăl lui Marged, ridică iarăși o mână.

- Nu noi trebuie să sfidăm legea, nici chiar pentru a îndrepta o greșeală, spuse el. Din două greșeli nu iese un lucru bun. Trebuie să lăsăm îndreptarea greșelilor în mâna Domnului. „Răzbunarea este a Mea, zise Domnul.“

Se formă un cor de șoapte din congregația adunată, care, în acea dimineață, nu se despărțise în grupuri mai mici, ca de obicei. Însă nu era clar cine murmură aprobator și cine își exprima dezaprobarea. Cei doi combatanți stăteau și se înfruntau din părți opuse ale mulțimii, tatăl – pe treptele capelei, fiica – pe stradă.

– Păi, părinte, câteodată, răspunse Marged fără a se fi răci, Domnul are nevoie de o mână de ajutor. Și aici sunt două. Ridică două mâini mici, cu palmele bătătorițe în afară. Eu spun că, dacă și când contele de Wyvern îți va arăta fața în Glynderi sau în oricare dintre fermele noastre, să îl întâmpinăm așa cum merită!

– Ceea ce se poate interpreta în mai multe feluri, știi, Marged? interveni domnișoara Jenkins.

– Eu știu cum îl voi întâmpina dacă îndrăznește să vină la Ty-Gwyn, răspunse Marged.

– Are dreptul să meargă acolo, Marged, îi aminti Ninnian Williams. Ferma ta îi aparține, ca și a mea. Ca toate fermele de pe aici. Ar fi mai bine să fii politicoasă, să aștepți și să vezi.

– Poate, zise Aled, nu am mai fi atât de furioși dacă ar fi fost oricine altcineva, și nu Geraint. Noi ne gândim la Geraint ca la o persoană. Este mai ușor să ne concentrăm nemulțumirile și protestele împotriva proprietarilor de pământ, în general. Este păcat că s-a decis să se întoarcă aici tocmai acum. Nu-mi place!

– Dar s-a întors și este Geraint Penderyn, sublinie Marged, strângându-și mai mult pelerina în jurul ei. Mă duc acasă. Vii, Ceris?

Ceris îi aruncă o privire lui Aled pentru a vedea dacă avea să mai spună ceva. Dar el se întorsese în altă direcție.

– Atunci, o voi lua înainte cu Marged, mamă, spuse ea, întorcându-se spre mama ei și zâmbindu-i totodată tatălui ei, după care ieși în stradă ca să înceapă lungul drum spre casă, de-a lungul râului și peste dealurile mai joase – doi kilometri și jumătate pentru ea, trei pentru Marged.

Mulțimea din fața capelei se despărți, după vârstă și sex, în grupurile mai restrânse obișnuite.

capitolul 2

Marged și Ceris fuseseră prietene apropiate cea mai mare parte a vieții lor, cu toate că se deosebeau cât se putea de mult una de cealaltă. Însă aveau un lucru în comun, care probabil contase în relația lor. Amândouă credeau cu pasiune în bine și rău.

Marged își încetini pasul, potrivindu-l cu cel al prietenei sale mai scunde.

- Știi tu, Aled are un incurabil simț al dreptății, zise ea. Nu va recurge imediat la violență. A fost unul dintre puținii prieteni ai lui Geraint când eram copii. A fost unul dintre puținii care și-au făcut griji pentru el când a revenit aici, acum zece ani. Îi va da o șansă acum. Nu trebuie să-ți faci griji că va muri așa cum a murit Eurwyn.

Ceris își plecă fruntea astfel încât, pentru câteva momente, borul bonetei îi ascunse chipul.

- Nu-mi fac griji în privința lui Aled Rhoslyn, răspunse ea. Nu înseamnă nimic pentru mine, Marged!

Marged oftă.

- Vechea poveste, spuse. Sunt prietena ta, care te cunoaște aproape la fel de bine pe cât te cunoști tu însăși, Ceris. Poate chiar mai bine, în unele privințe. De ce, la vârsta ta, ești încă nemăritată și locuiești împreună cu mama și cu tatăl tău, dacă Aled nu înseamnă nimic pentru tine?

- N-am găsit bărbatul potrivit, replică fata.

- Ba l-ai găsit, i-o întoarse Marged. Țsta este necazul. Nu se va duce în noaptea asta să-i dea foc lui Geraint în patul lui, să știi. Mai mare păcatul! Râse scurt.

- Nu vorbești serios, Marged!

Prietena ei o privi cu reproș.

- Nu, recunosc Marged. Presupun că nu prea.

- Însă nu contează, nu înțelegi? Vocea și chipul lui Ceris exprimau mâhnirea. Aled este înclinat spre nesupunere, spre ceva mai rău decât nesupunerea. De cum a acceptat să reprezinte Glynderi...

- În comitet? completă Marged propoziția în locul ei. Cu cât vorbești mai puțin cu voce tare despre asta,

nu atât mai bine. Până acum a fost păstrat atât de secret, încât nimeni care n-ar fi trebuit să afle despre el nu l-a făcut-o. Să ne rugăm că va rămâne așa! Nici unul dintre noi nu știe cine sunt ceilalți membri. Poate ar fi mai bine să ne prefacem că nici măcar nu știm că Aled este membru. Poate ar fi mai bine să nu vorbim deschis despre asta printre prieteni.

— Aled a fost mai mult decât un prieten, izbucni Ceris cu o sinceritate neobișnuită. O știu în adâncul inimii, Marged! Chiar dacă trebuie să nu vorbesc niciodată despre asta, chiar dacă trebuie să pretind, până și față de mine însămi, că nu știu asta, o știu! Aled reprezintă acea parte din comitet care are rolul de a decide ce putem face pentru a ne arăta nemulțumirea față de proprietarii de pământ și poate pentru a atrage atenția și compătimirea guvernului din Londra. Gata, am spus-o! Nu pot fi un asemenea bărbat. Nu pot!

Marged oftă din nou.

— Anunci, este mai bine să suportăm opresiunea și nedreptatea în tăcere? întrebă ea. Este mai bine să fim țigoniți de pe pământurile noastre și de lângă mijloacele noastre de trai? Este mai bine să privim cum flămânzesc copiii? Este mai bine să vedem cum familii întregi se văd obligate să intre în azile pentru săraci, unde membrii sunt despărțiți unii de alții și unde sunt înfometate în cel cu încetul? Unde sufletele le sunt distruse cu mult mai înainte să le moară trupurile?

— Oh, Marged! Ceris se uită în sus la ea, cu lacrimi în ochi. De la tatăl tău ai deprins felul ăsta al tău de a vorbi. Faci să pară că lupta împotriva opresiunii este un lucru glorios. Faci să pară că refuzul de a folosi violența este un act de lașitate. Dar violența nu face altceva decât să sporască prin ea însăși. Uite ce s-a întâmplat cu Eurwyn! Ah, îmi pare rău! N-ar fi trebuit să spun asta.

— Eurwyn ar fi preferat să fie mort decât viu și acasă la el în acest moment, temându-se să acționeze conform convingerilor lui, zise Marged. Și sunt mândră de el, chiar dacă am rămas singură, fără el. Da, sunt, cu toată că a fost nemilos. Ah, a fost nemilos felul în care a murit! Și nu am primit nimic de la Geraint Penderyn,

de la contele de Wyvern, deși m-am înjosit să-i scriu scrisori și să-i amintesc despre o vreme când i-am fost prietenă. Oh, da, aproape că-mi doresc ca Aled să se ducă în noaptea asta să-i dea foc în patul lui!

- Nu, nu-ți dorești asta, Marged! o întrerupse Ceris.

- Am spus *aproape*.

Marged avea buzele strânse și era furioasă. Tăcerea le învăluia.

Marged se gândi că nu îl voia înapoi la Tegfan. Fusese rănită mult prea profund de către el. Când era un băiețel mai mic de statură decât ea, cu toate că era cu doi ani mai mare, se împrietenise cu el. Îl susținuse, cu toate că tatăl ei, împreună cu diaconii, fusese cel care o excomunicase pe mama lui din capelă. Continuase să îl susțină de-a lungul copilăriei lui, după ce fusese trimis departe, în Anglia, și nu se mai întorsese vreodată, nici nu le mai scrisese scrisori celorlalți prieteni din trecut. Întotdeauna fusese una dintre cele care luptau pentru o anumită cauză, își spuse ea acum cu oarecare amărăciune.

Norii se mișcau pe cer venind dinspre vest, nori grei. Avea să plouă mai târziu. Își trase gluga peste cap și își dori ca pelerina ei să nu fi fost atât de veche, atât de aproape de a se destrăma. Avea atât de puțini bani pentru altceva în afară de strictul necesar! Pe de altă parte, alții nu aveau nici măcar pentru atât.

Până și când se întorsese la Tegfan pentru înmormântarea mamei lui fusese pregătită să îi ia apărarea, chiar dacă era tăcut, posomorât, arogant în purtări și nu vorbea decât în engleză - într-un fel foarte elevat. Își spusese ei înseși și tuturor celorlalți că era doar timid, că avea nevoie de timp. Și fusese mai mult decât dornică, la vârsta de șaisprezece ani, să se îndrăgostească de chipul lui frumos și de silueta sa. Fusese neașteptat de înalt și de atrăgător - și de atent.

Până când, într-o bună zi, îi dăduse foarte clar de înțeles că nu o vedea cu nimic mai presus de târfele lui din Londra. Și în ziua următoare, când ea crezuse că venise la casa parohială ca să își ceară iertare, vorbise numai cu tatăl ei, iar pe ea o ignorase, în afară de faptul că-i aruncase o privire rece și insolentă.

Fusesse ultima dată când îl văzuse, își dădu ea seama în acel moment.

Se răzburase cu vârf și îndesat pentru palma peste față și pentru dorința nesatisfăcută din acea după-amiaza. Îi ignorase rugile patetice pentru Eurwyn. Și Eurwyn murise. Geraint Penderyn, conte de Wyvern, îi înscădise soțul.

— Oh, Marged! se plânse Ceris, gâfâind. Nu pot ține pasul cu tine, fato! Va trebui s-o iei înaintea.

Marged își încetini pasul din nou, zâmbind în chip de scuză. Ceris susținuse întotdeauna că scrisorile ei nu ajunseseră niciodată la contele de Wyvern. Ea, pe de altă parte, nu avea să îl achite atât de ușor de vină.

Și acum se întorsese. Oh, da, dacă îndrăzneala să se apropie de Ty-Gwyn, deși era a lui, iar ea nu făcea altceva decât să plătească rentă pentru fermă, avea să știe cum să îl întâmpine! De-abia aștepta! Și cu toate acestea, își dorea să nu fi venit. Își dorea să se fi mulțumit cu a-și avut persoana, bogăția, aroganța și, oh, englezismul lui!, în Londra pentru tot restul vieții lui.

— Chiar crezi că vor fi revolte? Ceris părea să aibă nevroză disperată de încurajare.

— Sper din tot sufletul că da, răspunse Marged. Este și timpul. Alte ținuturi din vestul Țării Galilor n-au fost atât de încete și de prevăzătoare ca noi. Poate că sosirea contelui de Wyvern va avea și un rezultat pozitiv.

Rebecca? întrebă Ceris cu tristețe.

— Dacă va fi cineva destul de curajos ca să-i joace rolul, zise Marged. Aș face-o eu însămi, doar că nici un bărbat nu ar accepta o femeie în rolul Rebeccai. Ce ironie, nu-i așa? M-am gândit că poate Aled...

— Oh, Duw, nu! strigă Ceris. Nu că ar însemna ceva pentru mine, desigur.

Poate că acum, când Geraint Penderyn se află aici în carne și oase, oamenii își vor putea da seama că dușmanul este foarte real, continuă Marged. Poate că acum cineva va simți imboldul de a conduce protestul. Dumnezeu știe că printre noi sunt destui cei dornici și dispuși să l urmeze!

- Printre noi? Ceris se opriise fiindcă ajunsese la dru-
meagul ce ducea la ferma tatălui ei. *Printre noi*, Marged!
Doar tu nu...

- Oh, ba da! spuse Marged încrâncenată. Trebuie să
fiu bărbatul de la Ty-Gwyn, Ceris! Trebuie să îi țin locul
lui Eurwyn, pentru mama și bunica lui. Ei bine, îi voi
ține locul lui Eurwyn și în alte chestiuni. Aș vrea să-l văd
pe bărbatul care m-ar putea împiedica!

Ceris oftă.

- Of, Marged, rosti ea, cât de mult te înșeli, fato! Păi,
mergem acasă și luăm cina acum, nu-i așa?

- Da. Marged zâmbi. Mergem acasă și luăm cina. Mer-
gem acasă, așteptăm și vedem ce se va întâmpla. Dar nu
prea mult timp, dacă am și eu un cuvânt de spus.

Se întoarse pentru a-și continua drumul ce urca pe
dealul acoperit cu iarbă grasă până la casa lungă și albă
ce îi fusese cămin de la căsătoria cu Eurwyn Evans, cu
șapte ani în urmă.

Ceris se opri la capătul drumeagului, privind-o în-
depărtându-se. Biata Marged! Avea atâta amărăciune
în ea, atâta ură! Și atâta potențială violență - ca atâția
alții în acele zile! Până și Aled... Câteodată se întreba
dacă nu cumva ea era cea care se înșela. Dar i se părea
atât de evident că un protest violent nu ar fi dus decât
la mai multă suferință! Și ura nu făurea niciodată punți
de legătură.

Însă gândurile îi fură întrerupte înainte de a se putea
întoarce în direcția casei. Cineva o strigă de la mică de-
părtare, de peste deal, iar ea îl așteptă să urce. Era un
bărbat nici prea înalt, nici prea robust, dar era îmbră-
cat elegant, purta o manta și cizme, și își scoase pălăria,
lăsând la vedere un păr drept și blond. Era arătos, își
spuse Ceris, chiar dacă nu frumos.

- Bună dimineața, domnule Harley! i se adresă ea
în engleză.

- Bună dimineața, domnișoară Williams, răspunse
el. Și ce dimineață frumoasă este! Am hotărât să mă
plimb puțin după slujbă.

la ti zâmbi. Bărbatul obișnuia să se plimbe după predica anglicană, și drumurile li se intersectau adesea. Ea știa că intenționat.

— Nu sunt gata să mă întorc acasă încă, zise el. Presupun că nu v-ar deranja să vă plimbați împreună cu mine în această jumătate de oră, nu, domnișoară Williams?

— Trebuie să o ajut pe mama la pregătirea cinei, domnule Harley, spuse ea, prezentându-i o scuză, așa cum făcea întotdeauna când el îi făcea asemenea propuneri.

Dar încă se simțea puțin supărată după evenimentele din timpul dimineții. Și avea douăzeci și cinci de ani, și rămînea singură, și nu putea să își mai permită să îl tubască pe Aled. Ar fi putut să aibă o opțiune mai bună decât Matthew Harley? Era englez, ceea ce nu ar fi trebuit să i-o ia în nume de rău. Era și administratorul pontelui de Wyvern, un bărbat cu o situație destul de bună. Un bărbat care și-ar fi permis să îi ofere soției sale un oarecare confort — alungă acel gând, considerându-l inadecvat de ea. Era un bărbat care nu trebuia învinuit pentru că era destul de dur în ceea ce privea rentele, dîmbele și alte chestiuni. Nu făcea decât să își îndeplinească îndatoririle slujbei.

— Li urase deja o dimineată frumoasă și începuse să coboară pe cărarea pe care ea și Marged tocmai mersează împreună.

— Domnule Harley, îl strigă ea dintr-un impuls, iar când el se întoarce, nu îi mai rămase de ales decât să continue. Poate mai târziu, în după-amiaza aceasta? Poate v-ar plăcea să veniți la ceai? Mama ar fi încântată. — Nu am putea plimba după aceea.

— Mulțumesc, spuse el. Mi-ar plăcea!

— I-a atins pălăria în semn de rămas-bun și își văzu de drum.

— I-a rămas țintuită locului, fără să poată respira și aproape cuprinsă de panică. Ce începuse oare? Nici măcar nu era sigură dacă îl plăcea. Simți aproape scârbă când și-l imagină atingând-o — sau sărutând-o. Dar acest lucru se întâmpla numai pentru că, timp de ani întregi, nu se mai gândise la nici un alt bărbat în acel fel, în afară de Aled. Simțea că i-ar fi fost necredincioasă dacă

invita un alt bărbat la ceai, dacă sugera să se plimbe împreună cu un alt bărbat. Și asta era ridicol!

În plus, avea să vină doar pentru un ceai și o scurtă plimbare. Nu era nimic rău în asta.

Timp de două zile după sosirea sa la Tegfan, întinsa lui proprietate galeză din comitatul Carmarthenshire, Geraint Penderyn, conte de Wyvern, nu se aventurase dincolo de zidurile conacului și ale parcului. Era straniu să se afle înapoi acolo.

Avea și alte proprietăți în Anglia, și alte case și mai grandioase, inclusiv cea din Londra. Și cu toate acestea, aceea părea ciudat de mare și de pustie, în ciuda prezenței servitorilor. Probabil că ar fi trebuit să își aducă niște prieteni împreună cu el. Nu se gândise la asta la momentul potrivit.

Bineînțeles, conacul îi era cu adevărat necunoscut. Locuise acolo numai câteva săptămâni, la vârsta de doisprezece ani, înainte să fie trimis ca un pachet în Anglia și în adevăratul coșmar care îl așteptase acolo. Tegfan fusese uimitor și intimidant. Bunicul lui fusese înfricoșător. Mama lui fusese absentă. Nu i se permisesese să o vadă. În ciuda celor doisprezece ani ai lui și în ciuda faptului că fusese un băiețel obraznic din fragedă pruncie, implorase și se rugase pentru ea. Și plânsese pentru ea.

Bunicul lui și servitorii desemnați să se ocupe de el în acele câteva săptămâni se dovediseră la fel de neînduplecați ca stâncile.

Și locuise în acel conac timp de trei săptămâni, cu ocazia înmormântării mamei lui. Trei săptămâni, înainte de a fugi înapoi la Londra și de a jura să nu se mai întoarcă niciodată, un băiat copleșit, prins între două lumi. Și îndrăgostit pentru prima dată în viața lui – și singura dată, stângace și nesăbuit. Și foarte nefericit.

În acele două zile cu ploi și nori grei stătuse mult timp la fereastra camerei lui, privind posomorât afară, peste terenul vast al parcului și spre râul îndepărtat, bântuise prin conac, se dusesse până la grajduri sau se plimbase prin iarba udă și printre copacii de pe crenșile cărora se prelingeau picături de apă. Dorindu-și

să nu fi venit. Întrebându-se de ce acel fragment de conştiinţă dintre doi străini îl împinsese la un asemenea comportament impulsiv atât de necaracteristic lui. Dorindu-şi să meargă dincolo de limitele parcului. Dorindu-şi să se întoarcă în Londra, la familiaritatea vieţii lui de acolo, fără să mai stea pe gânduri.

La cer de-a treia zi călări până la Pantnewydd, moară învecinată, mai mică decât a lui, cu pământuri mai puţin fertile, cu un conac mai puţin grandios. Acolo locuia Sir Hector Webb împreună cu soţia sa, mătuşa lui Geraint, sora tatălui lui. Nu se întâlniseră de foarte multe ori. Nu exista vreo apropiere între ei. Ceea ce era de înţeles, chibzui el. Tegfan nu se lăsa moştenire pe linie masculină. Timp de doisprezece ani după moartea tatălui ei, Lady Stella se aşteptase, sigură pe ea, ca moştenirea să le revină ei şi soţului ei.

Apoi Geraint se interpusese, pe nepusă masă şi fără mila lui, între ei şi aşteptările lor.

Fu întâmpinat cu corectitudine, chiar dacă oarecum glacial. La ceai avu onoarea de a i se relata o poveste despre faptele ruşinoase de la una dintre moşiile învecinate, întâmplare cu câteva nopţi înainte, când o ploaie de netrebnici dăduse foc căpiţelor de paie ale lui Mitchell, în principal pentru că vechilul acestuia începuse să strângă de la fermierii de pe acolo bunuri în locul dijmelor neplătite.

De parcă ar fi dreptul oricărui bărbat, femeie şi copil să refuze să plătească taxele de drept pentru pământurile pe care nu şi le pot permite, spuse Lady Stella. Meru am spus că ţara asta este prea barbară ca să trăieşti în ea.

Înainte să ne dăm seama, vom ajunge iarăşi la răzmeriţele Rebeccai din '39, comentă Sir Hector. Conducătorii lor n-ar fi trebuit lăsaţi să creadă că au câştigat. Ar fi trebuit hăituiţi şi spânzuraţi sau măcar deportaţi pe viaţă.

- Au câştigat? întrebă Geraint politicos.

- Au fost trei porţi de taxare nou-nouţe, explică Sir Hector. Toate construite pentru a-i împiedica pe fermierii care furau îngrăşământ din cuptoarele de var

și evitau alte porți. Gloata le-a dărâmat pe toate trei, pe cea din Efaiwen de mai multe ori, pentru că administrația o tot repara. Până la urmă administrația a desființat toate cele trei porți și nu s-a mai vorbit nimic despre asta. A fost un fatal semn de slăbiciune, așa cum am spus și la momentul respectiv.

- Cel puțin, avându-i pe Jones și pe Tegid, nu trebuie să-ți mai faci griji pentru necazuri pe moșia ta, Wyvern, vorbi Lady Stella cu invidie. Niciodată n-au permis să apară tulburări, și toți oamenii tăi știu asta.

Geraint știa că Bryn Jones era vechilul lui. Îl întâlnise pe individ chiar în acea dimineață și nu prea îl plăcuse. Huw Tegid obișnuia să lucreze împreună cu paznicul de vânătoare al bunicului său și era foarte posibil ca în acel moment să fie el însuși paznic de vânătoare. Geraint cunoștea foarte puține lucruri despre proprietatea lui galeză. Dintotdeauna evitase cu bună știință să afle ceva despre ea, deși se străduise din răputeri să învețe tot ceea ce era de învățat despre celelalte proprietăți ale sale.

- L-am numit pe Harley administrator la Tegfan pentru că era cel mai potrivit, spuse Geraint. Nu am avut niciodată motiv să-i pun la îndoială felul în care conduce moșia.

Aproape singurul lucru pe care îl știa Geraint despre Tegfan era că se menținea prosperă.

- Ai face bine să lași totul în mâinile lui, chiar dacă plănuiești să ai o ședere mai îndelungată, îl sfătui Sir Hector. Este un om bun.

- Și, la urma urmei, adăugă Lady Stella, cu o urmă de răutate în voce, n-ai fost educat să conduci o moșie, Wyvern!

Nu era neapărat adevărat. Toată educația lui, începând de la vârsta de doisprezece ani, nu fusese îndreptată în altă direcție. Cu siguranță mătușa lui voia să spună că nu fusese crescut de la naștere ca să conducă o moșie. Geraint își înclină capul, se ridică pentru a-și lua rămas-bun și nu catadicsi să îi răspundă la remarcă.

Trecură patru zile până când se aventură dincolo de parc, în sat și pe la ferme. Se simțea ciudat de reținut

la a tuturor oameni pe care ar fi putut sau nu să îi cunoască. Aproape timid. Se întreba pe câți dintre ei avea să îi amintească. Se întreba câți dintre ei aveau să și-l amintească pe el. Cu toate că nu se putea aștepta să îl fi uitat, niște cu tristețe. Povestea lui era una dintre acelea pe care folclorul local era de așteptat să o înflorească timp de un secol sau mai mult.

Mai întâi merse să îl salute pe reverendul Llwyd – vicarul anglican îl vizitase deja la Tegfan. Părea un gest normal de curtoazie să îl salute mai întâi pe pastorul nonconformist, la a cărui capelă obișnuiau să meargă cel mai mulți dintre săteni, ceea ce probabil încă se întâmpla. Și, în acele circumstanțe, nu părea potrivit să înceapă cu o schimbare.

Reverendul Llwyd părea mai bătrân și mai slab, și nu atât de înalt sau de înspăimântător pe cât și-l amintea. Se îndrăcna încă sever, în negru clerical. Acum purta ochelari cu ramă din sârmă. Geraint trebui să recunoască, în sinea lui, că îi cam făcea plăcere să se uite în jos la ochelari și să îi primească plecăciunea și discursul formal de bun venit – rostit în engleză. Îi cam făcea plăcere să răspundă cu mândrie la întâmpinarea pastorului și să ocupe locul oferit în salonul casei parohiale. Îi revin în memorie perioada când se temuse de acel bărbat. Reverendul Llwyd o târâse pe mama lui afară din capelă, când aceasta își făcuse apariția acolo cu talia îngroșată, purtând un copil – pe el. Deja fusese izgonită de la Tegfan. Reverendul Llwyd și diaconii acestuia făcuseră totul încât să îi devină imposibil să mai trăiască în sat sau să capete de lucru la vreuna dintre ferme. Ei fuseseră cei care o împinseseră spre pârlioanele din ținuturile mai înalte.

— Iată o onoare să vă avem din nou în mijlocul nostru, spuse reverendul Llwyd. Își frângea mâinile și clătină din cap. Lăudat fie Domnul pentru că v-a adus în siguranță până aici! Drumurile ascund multe pericole pentru călătorii imprudenți.

Geraint pe jumătate se temuse, pe jumătate sperase că Marged avea să fie cea care să îi deschidă ușa, cu câteva minute mai devreme. Însă Marged era cu numai

doi ani mai tânără decât el. Trebuia să aibă douăzeci și șase de ani acum. Nu avea cum să mai locuiască acolo, în casa parohială. Probabil că nu se mai afla nici în Glynderi.

– Sper că domnișoara Llwyd este bine, spuse el.

Probabil că nu mai era domnișoara Llwyd.

– Marged? Pastorul încetă să își mai frângă mâinile. Păi, într-adevăr, vă mulțumesc, milord, fie bunul Dumnezeu lăudat! Ocupată, desigur. Întotdeauna ocupată. Nu este potrivit pentru o femeie să facă munca unui bărbat, dar ea refuză să se întoarcă aici și să locuiască împreună cu tatăl ei, deși ar fi mai mult decât bine-venită mereu îi spun. Însă se simte responsabilă pentru mama și bunica lui Eurwyn, iar eu nu pot decât să o respect pentru asta.

– Eurwyn?

Geraint își ridică sprâncenele. Atunci era măritat. Știuse că trebuia să fie la acea vârstă. Ușoara înțepătură pe care o simți în inimă fu involuntară.

– O treabă cu adevărat urâtă. Reverendul Llwyd părea aproape amețit și își scoase ochelarii pentru a-i șterge cu o batistă mare. S-a rezolvat în singurul fel posibil, bine înțeles, de către autorități. Este păcat că sfârșitul a fost atât de tragic, dar n-a fost vina nimănui. Astfel de lucruri se mai întâmplă. Totul stă în mâinile Domnului.

Eurwyn Evans? Fiul bătrânului Madoc Evans? Copil fiind, Geraint se ținuse cât de departe putuse de gheata lui Madoc, după ce odată fusese lovit dureros cu ea în partea din spate. Marged se măritase cu fiul lui? Și acesta murise într-o tragedie?

– Ea locuiește la fermă? întrebă el.

– La Ty-Gwyn, da, răspunse pastorul. Adică la Casa Albă, traduse el, presupunând probabil că nobilul conte de Wyvern uitase orice cuvânt galez pe care îl rostise cândva. Este încă albă, milord. Marged a văruit-o chiar primăvara trecută. Este foarte muncitoare, îi recunosc acest merit.

El încercă să și-o imagineze pe Marged trăind la o fermă, făcând munca unui bărbat. Văruind casa aceea lungă. Refuzând să se mute înapoi acasă pentru că mai erau

gându-și două femei care probabil nu s-ar fi putut descurca fără ajutorul ei. Marged, care iubea cântările și muzica, îi cânta la harpă suficient de bine ca să aducă lacrimi în ochii ei din dor în inimă, și a cărei voce nu își găsisese egal nimeni atât plin de voci încântătoare.

Dar da, își putea imagina că era adevărat. Nicio-
dată nu existase vreo urmă de blândețe ori de sfială la Marged. Ba dimpotrivă. Ea fusese primul copil care îl răpădase când el avea șapte ani, iar ea cinci, și îl zărise din nou după un gard viu din spatele satului, uitându-se cu nostalgie cum ea aduna fructe de pădure împreună cu o grupă de copii, toți cântând și râzând. El fusese un adevărat vagabond, cu brațe și picioare slăbănoage, îmbrăcat în zdrențe și cu tălpile goale. Ea îi zâmbise și îi vorbise pe blând, cu și cum ar fi fost o persoană adevărată, și îi dăduse o mână de fructe.

El continuase să îi fie prietenă chiar și după ce tatăl ei, reverendul Llwyd, îi explicase că Geraint Penderyn nu era un partener de joacă potrivit pentru copiii din Llanedeyrn. Și, chiar la vârsta de cinci ani, o făcuse într-un moment atât de deschis, sfidându-și tatăl, nepăsându-i că îl dezamăgea!

Și Aled îi devenise prieten. Aled și Marged. Până când fusese smuls de lângă ei și i se interzisese să mai aibă vreo legătură cu ei, fie și prin scrisori, deși mama lui îi învățase să scrie și să citească.

Se îndica atunci pentru a se despărți de reverendul Llwyd, și primi cu o scurtă înclinare a capului plecăciunea bărbatului și mulțumirile lui înflăcărate pentru buna primire a vizitei.

capitolul 3

Intenționase să mai facă una sau două vizite în sat. Mai ales una. Aled Rhoslyn îi urmase tatălui său în misiunea de fierar cu câteva luni înainte ca Geraint să se întoarcă acasă pentru înmormântarea mamei lui. El încă era fierarul satului. Fierăria lui se afla lângă capătul satului. Geraint intenționase să treacă pe acolo. Însă

se pomeni că era neașteptat de ezitant. Una dintre puținele lui amintiri frumoase din copilărie era prietenia lui Aled. Dar timpul trecuse. Crescuseră despărțiți. Geraint era mulțumit de viața lui, așa cum era în acel moment și avea câțiva prieteni apropiați. Însă nu voia să se confrunte cu certitudinea că prima lui relație de prietenie cu cineva de același sex nu mai exista.

Poate în altă zi. Trecu de fierărie, remarcă fețele ascunse după ferestrele ce mărgineau întreaga lungime a străzii principale a satului și înclină din cap ca răspuns la reverența singurei femei pe care o întâlnește – nu o cunoștea. Însă nu se opri nicăieri. Ajunsesese până în sat. Acum se trezi mergând dincolo de el, departe de parcul și de conac. Se trezi înaintând de-a lungul râului și se întind pe poteca abruptă ce urca până în vârful dealurilor. Urmă aproape instinctiv un drum pe care trebuia să îl fi făcut de mii de ori în copilărie.

Știa unde se afla ferma lui Madoc Evans, devenită mai târziu a lui Eurwyn Evans, și acum a lui Marged. Trecu se pe lângă ea de nenumărate ori, deși nu se aventurase niciodată mai departe de poarta acesteia. Într-o zi de primăvară, când se așezase pe ulucile gardului, privind un vițel nou-născut ce se plimba prin curte pe picioarele lui subțiri, făcuse cunoștință cu gheata lui Madoc Evans, care urcase pe poteca din spatele lui, neauzit. Haimanele din ținuturile de sus nu erau bine-venite pe lângă fermele oamenilor respectabili.

Geraint se opri după ce parcursese probabil un kilometru și jumătate. Oare avea să o viziteze? Sperase că nu se mai afla la casa parohială sau în sat. Sperase că se măritase și se mutase pe domeniul altcuiva. Sperase să nu o mai vadă niciodată. Și totuși, după ce auzi se că se afla la Ty-Gwyn, își îndreptase imediat pașii în acea direcție.

Se întoarse și privi înapoi calea pe care o parcursese. Panta nu i se păruse abruptă, și totuși se afla deja destul de sus. Era copleșit de familiaritatea peisajului de dealuri subt – râul, curgând în linie dreaptă până ce forma o buclă în jurul parcului Tegfan, pătrunzând în interiorul acestuia; copacii și pajiștile domoale ale parcului

...câmpul impunător din piatră; satul ce se întindea
de-a lungul râului; fermele ce se vedeau ca niște puncte
împrăștiate la poalele și pe coastele dealurilor; câmpu-
le galeze acum, la început de primăvară, dar fără să
se distinge între ele două la fel; pășunile pe care pășteau
câinii și vite.

...din nou un fior brusc și neașteptat de dor –
pe care îl încercase pe caldarâmul din
...când auzise fără să vrea un fragment de conver-
...în galeză.

Dar îmi lipsesc dealurile...”

Dealurile fuseseră o parte din copilăria lui, o parte
din el însuși. Îi lipsiseră dealurile, își dădu el seama
când îi lipsiseră ani întregi înainte să le uite cu totul, să
nu regăsească orice amintire în legătură cu ele, până când
se întâlnire lipsită de importanță cu doi văcari galezi
...le readunase în memorie, zguduindu-l. Și dealurile îl
...din nou. Locuise, împreună cu mama lui,
...mai sus pe dealuri. Se întoarse ca să privească în
...dar nu avea o vedere clară asupra vârfului. Nu avea
...mai urce niciodată acolo sus. Era un loc pe care nu
...și îl vadă.

Avea să urce mai mult astăzi? Privi încruntat în ju-
...Nu putea să zărească Ty-Gwyn, însă observă o
...stă fermă, construită din piatră, cu acoperișul îngrijit
...din ardezie. Fusesse acoperită cu stuf când o vă-
...ultima dată. Se gândi o clipă. Domnul Williams.
...era sigur dacă știuse vreodată numele de botez al
...Fusesse un bărbat corpolent și în aparență înfri-
...Și cu toate acestea, uneori, când trecea pe lângă
...Geraint pe cărare, își băga mâna în buzunar și îi întindea
...monedă. O dată, când trebuia să fi fost în drum spre
...îi dăduse băiatului o legătură de gulii și îi spusese
...să le ducă mamei lui, pentru cină. Și apoi, când
...Geraint o luase la sănătoasa cu comoara lui, îl chemase
...napoi și adăugase două ouă mari de găscă, de parcă
...de ele la început.

Domnul Williams avea o fiică care obișnuia să fugă
...și să se ascundă când îl vedea venind pe Geraint, deși

își aminti că îi zâmbise timid o dată sau de două ori, după fustele mamei ei.

Ferma Williams era a lui acum, își spusese contele de Wyvern, dacă îi aparținea într-adevăr aceleiași bărbat. La fel cum și ferma Evans era a lui, și toate fermele pe care le putea distinge din acel loc înalt, cât vedea cu ochii. Poate că ar fi trebuit să facă o vizită la ferma Williams în acea dimineață și să se întoarcă acasă. Nu avea nici o dorință să o vadă pe Marged. Și totuși, se părea că picioarele îi mergeau independent de minte, fiindcă îl purtară dincolo de intrarea pe drumeagul scurt ce l-a fi dus la ferma din piatră și îl conduseră mai sus.

Și astfel, zece minute mai târziu, se trezi iarăși în fața porții, privind în curtea și la casa fermei Ty-Gwyn. Părea atât de neschimbată încât, preț de o clipă, se simți derorientat. Era o casă lungă, ceva atât de demodat, încât nu mai văzuse alta la fel în Anglia. Era o clădire lungă, scundă, cu intrarea de o parte a centrului, casa ocupând jumătatea mai mare, grajdul – pe cealaltă. Animalele și oamenii se adăposteau împreună în timpul iernii, fiind separați numai de coridorul ce ducea de la ușa din față în spatele casei. Clădirea era acoperită cu stuf și vărul. Era demodată și cu siguranță nu prezenta vreun semn de prosperitate. Și cu toate acestea, era la fel de curioasă ca proverbiala lacrimă.

Își formă prima impresie într-o clipită. Nu avea nici o șansă să observe mai multe stând acolo. De această dată nu îl deranja o gheată primită în spate, ci vederea unei siluete din curte. Trebuie că dădea de mâncare singurului ei porc, care se afla într-un țarc deschis. Se părea că se opriese chiar ca să îi vorbească ori ca să îl mângâie. Sau poate că nu. Poate tocmai faptul că îl zărise pe el la poartă o făcuse să încremenească.

El deschise poarta și păși pe cărarea de-abia măturată ce ocolea parcela unde curând aveau să fie plantate legume, intrând în curte. Urmă acea cărare.

Ea nu se clinti. Purta o rochie obișnuită și șterasă, acoperită cu un șorț mare, puțin pătat după toată munca din timpul dimineții, dar încă apretat și alb. Nu purta pelerină sau bonetă, în ciuda aerului răcoros. Parul

întotdeauna deschis îi era pieptănat pe spate și prins într-un
cârmășuș, la ceafă, deși câteva şuvițe rebele îi biciuiau
gâtul și fața. Era înaltă, așa cum și-o amintea, și vo-
luptuoasă. Și mai mândră decât fusese vreodată ca fiică
a pastorului. Stătea acolo, cu spatele drept, cu bărbia
ridicată și cu chipul lipsit de orice expresie.

El realiză dintr-odată, din acea expresie, sau lipsă de
expresie, că Marged nu uitase. La vârsta de optspreze-
ce ani, el fusese un băiat nefericit, confuz și nesigur,
huc nehotărât asupra căreia dintre cele două lumi îi
aparținea, l se permisesse, în sfârșit, să se întoarcă acasă,
cu pretextul morții mamei lui, doar ca să realizeze că nu
era acasă, că poate nu fusese niciodată. Cu naivitate, se
amuzase ca oamenii să îl primească înapoi cu brațele
deschise, să se bucure de faptul că soarta i se schimbase,
să se căsătorească pentru felul în care îi respinseseră odinioară
pe el și pe mama lui. Fusese mai mult decât dispus să
lăseze. Dar se lovise de reticență, de neîncredere, ba chiar
de o oarecare ostilitate fățișă. Însă nu și din partea lui
Marged și a lui Marged.

Marged! Devenise o încântătoare fată de șaisprezece
ani. Era frumoasă și desăvârșită. Cântase la harpă pentru
el, îi cântase cu vocea și îi redeșteptase toate amintirile
despre Țara Galilor și despre muzica galeză. Îi zâmbise,
se plimbase cu el, îl ținuse de mână, îl și sărutase. Iar el
se îndrăgostise de ea, inevitabil și profund. Tânjea cu
o mare disperare după iubire!

O prea multă disperare. Într-o după-amiază, când
se aflau sus pe dealuri, se făcuse de râs ca un idiot,
râzându-l la pământ, pipăind-o și încercând, cu mâini
copilărești și absolut lipsite de experiență, să îi ajungă
într-o parte. Îi ținuseră urechile de la palma răsunătoare pe
care o primise câteva momente după aceea, iar fata
fugise de el. În ziua următoare, când se dusesese la casa
parohială să își ceară scuze față de ea, îl tratase cu atât
de receală și se menținuse atât de demnă, iar el fusese
atât de îngrozit și de rușinat, încât se lăsase întru to-
tul cuprins de lașitate, i se adresase numai tatălui ei și
pe ea o ignorase complet, în afara unei priviri lungi,
lunguitoare și insolente asupra trupului fetei, când tatăl

nu era atent. Fusesse masca după care își ascunsese toată suferința, vina și nesiguranța. Fusesse masca pe care o purtase pentru toți cei din sat, în afară de ea și de Alek. Iar în acel moment, și pentru ea.

Se întorsese la Londra a doua zi. De atunci nu o mai văzuse pe Marged. Și acum privirea ei îi dădea de înțeles că nu uitase. Și că poate nu îl iertase, cu toate că se întâmplase în urmă cu zece ani și că trebuia să fi realizat în anii scurși, ce cățelandru neexperimentat fusese.

Se opri la șase pași în fața ei. Acum era o femeie în toată puterea cuvântului, remarcă el. Mult mai frumoasă decât fusese ca fată.

- Marged, spuse el încet.

Ea îl așteptase. Sau, dacă nu îl așteptase, cel puțin fusese pusă în gardă, de duminica trecută, că se afla la Tegfan, că Ty-Gwyn și tot pământul care o înconjură, pe kilometri întregi, îi aparțineau lui și că ar fi putut sosi în orice clipă. Se pregătise pentru venirea lui. Se pregătise astfel încât să nu fie prinsă cu garda jos.

Și totuși, când își ridicase privirea de la bătrâna Nellie, căreia îi dădea să mănânce, și îl zărise stând la poartă, nemișcat și tăcut, se simțise de parcă un pumn uriaș o lovise în stomac, cu toată forța unui braț gigantic.

Deschisese poarta fără să fi fost invitat - nici nu avea nevoie de invitație, și intrase în curte, urmând cărare ce traversa grădina, fără să se grăbească, îndreptându-se spre ea. Îl privise apropiindu-se, neputându-l opri, neputând să se miște. Era îmbrăcat așa cum credea că se îmbrăcau gentlemenii englezi înstăriți și moderni - asemenea gentlemeni nu obișnuiau să se perinde prin părțile acelea. Purta o pelerină lungă și neagră, cu o singură capă pe umeri, și își scosese pălăria înaltă. Sub pelerină, ea distinse o haină neagră, lungă, ce îi ajungea până la câțiva centimetri deasupra genunchilor, o vestă verde-închis și o cămașă albă, cu guler scrobit și lavalieră neagră. Pantalonii negri, strâmți, îi veneau ca turnap pe coapse. Nu exista detaliu cât de mic ce ar fi putut fi criticat în legătură cu veșmintele lui.

Eră nici în legătură cu bărbatul. Trebuie că mai crescuse în înălțime cu câțiva centimetri după vârsta de optsprezece ani. Atunci era zvelt și grațios. Încă era zvelt, dar acum era un bărbat în toată puterea cuvântului, nu un băiat. Pieptul și umerii îi erau lați. Talia și coapsele îi erau înguste. Părul negru nu îi mai era la fel de lăptos ca în copilărie, nici la fel de rebel ca la optsprezece ani. Era pieptănat cu grijă, însă tot des și ondulat. Ochii îi păreau mai albaștri, mai pătrunzători. Chipul îi se schimbase. Căpătase trăsăturile alungite ale unui bărbat. Un aristocrat frumos, dur și nemilos. Părea un chip care arareori zâmbea, dacă o făcea vreodată, sau încă vreo altă emoție puternică. Era un chip disciplinat, rece. Nu reuși să distingă în el nimic din vagabondul cu ochii mari, îndrăzneț și inimos care fusese cu douăzeci de ani în urmă. Îl ura cu o intensitate care îl surprinsese până și pe ea. Îl ura pentru că îl iubise și pentru că se făcuse de râs în fața lui. Pentru că o dezamăgise și pentru că îi arătase, într-un mod arogant și crud, prăpastia dintre pozițiile lor. Pentru că era răspundător de moartea lui Eurwyn. Pentru că venise acum să asume rolul de figură autoritară care pe ea o scotea cel mai mult din minți. Pentru că era contele de Wyvern. Pentru că era Geraint Penderyn. Pentru că îl iubise în vremea inocentă de șaisprezece ani și pentru că până și atunci — mai ales atunci, iubirea o rănisese. Pentru că, dar se pregătise pentru venirea lui, șorțul i se murdărise, părul îi fusese răvășit de vânt și avea un petic viziibil pe mâneca rochiei. Pentru că acum avea douăzeci și șase de ani.

Il ura.

Maged, spuse el încet.

Îi rostise numele accentuând r-ul în felul specific galic. Îi pronunțase numele corect. Cu toate acestea, englezismul din tonul lui era evident chiar și în acel singur cuvânt. Și cum îndrăznea să i se adreseze pe numele de familie? Pentru străini, ea era doamna Evans, iar el era un străin. Însă, desigur, el era contele de Wyvern, dar ea nu era decât o biată arendașă la o fermă, cineva care îi plătea rentă și dijme. O puneă la locul ei cum

nu se putea mai bine, intrând neinvitat în curtea ei și numind-o Marged.

Ei bine, atunci!

Își menținu spatele drept, bărbia ridicată și își îndoa genunchii într-o reverență adâncă, strângând marginile fustei în același timp.

– Milord, zise ea, vorbind în engleză în mod deliberat, ce onoare, cu siguranță!

Expresia lui nu se schimbă defel. Și totuși, ea știu că înțelesese faptul că obediența ei era o batjocură voită. El știu că îi fusese declarat război.

Cât îl ura!

Nu era bine-venit. O putu citi în ochii ei, o putu simți în fiecare curbă a trupului ei. Reverența ridicată și vorbele ei, rostite pe neașteptate în engleză, nu făcură decât să confirme acel lucru. Până în acel moment nu realizase cât de mult sperase ca ea să fi uitat născăbuința din urmă cu zece ani. Sau poate că o uitase. Cu siguranță o făcuse. Numai că se schimbaseră circumstanțele. Trecuseră zece ani. Se măritase și rămăsese văduvă în acei ani. El era contele de Wyvenham acum. Probabil ea se așteptase ca el să se fi schimbat. Și avea dreptate.

Însă era dezamăgit. Ea fusese prima lui prietenă. Minunata lui prietenă! Așa i-o descrisese mamei lui în acea primă zi, când se urcase înapoi în creierii munților cu gura pătată cu roșu de la fructele de pădure. „Am o prietenă minunată, mamă!” Mama lui îl îmbrățișase strâns, ținându-i fața lipită de trupul ei prea slab, și își trecu cu blândețe degetele subțiri prin părul lui ondulat.

– Am auzit că te ocupi singură de fermă, continuă el în engleză. Am auzit că soțul tău s-a stins. Îmi pare rău, Marged!

Bărbia ei se încheștă, și ochii îi deveniră mai duri. Era o expresie pe care el și-o amintea din copilărie, deși atunci era de obicei folosită împotriva celor care îl îndepărtaseră de el sau o dojeneau pentru că se juca împreună cu ei.

– Mă ocup de fermă de una singură, răspunse ea, cu puțin ajutor din partea muncitorilor, când mi-i poi

permis. Ați crezut că era ceva imposibil pentru o femeie! Am plătit întotdeauna renta, chiar și anul acesta. În dișnele.

„Clar și anul acesta?” Ce-o fi fost atât de deosebit la anul acesta? se întrebă el. Nu puse întrebarea cu voce tare. Însă îi înțelese dintr-odată atitudinea sfidătoare, beligerantă. Și era ceva firesc la Marged, din câte își amintea el. Se temea că venise să îi pună la probă capacitatea de a se ocupa singură de fermă. Și scotea ghearele.

Poate mi-ai putea arăta ferma, îi ceru el.

Se uită prin curte și la casă. Totul i se părea foarte bine întreținut.

Un moment ea nu făcu nici o mișcare. Continuă să îl privească ținută cu ochii ei duri și cu expresia de nedescălin. Iar apoi se plecă iarăși într-o reverență.

Desigur, milord, zise ea, sunt umila voastră servitoare!

Dacă ar fi fost, se gândi el cu o înțepătură de frustrare, ar fi pus-o la locul ei într-o clipă. Nu îngăduia insolența din partea servitorilor.

„Iarcul porcilor este prea mare pentru nevoile noastre,” începu ea, îndreptându-și brațul într-acolo. La călcat socrul meu, cu mulți ani în urmă. Dar un țarc din platură pentru porci nu se poate reface în funcție de nevoile de moment. Acum nu o avem decât pe Nellie, dar ea este încă aici numai pentru că, atunci când m-am căsătorit, am făcut greșeala să-i pun un nume, să o transform în animal de casă, și acum nu pot suporta gândul de a o înjunghia.

Se întoarse spre casă. Cu toate acestea, cumpăni el, sigur ar fi fost înțelept să cumpere sau să crească mai mulți porci. Când era copil, toți fermierii aveau câte șase sau chiar mai mulți. Slănina și șunca erau produse consumate regulat, deși nu și de el și de mama lui, firește. Urmă prin curte, către casă. Câteva găini ciuguleau iute prăunțe într-un colț. Văzu câteva oi care pășteau pe o poartă dintr-o parte a curții.

Vacile sunt încă ținute înăuntru, îi explică ea. Le voi lăsa afară în curând, însă nu putem fi siguri că a venit

într-adevăr primăvara doar pentru că am avut parte de puțină vreme frumoasă. Nu aş vrea să pun în primejdie viţei ori laptele.

Vorbea aspru, impersonal, numai în engleză. Mergea cu paşi mari, apăsăţi, fără să-şi unduiască ispititor şoldurile. Şi, în ciuda tuturor acestor lucruri, arăta feminin până în măduva oaselor, fără îndoială.

El păşi pragul uşii din faţă în urma ei, intrând pe coridorul întunecos şi răcoros de dincolo de acesta. Grajdul se afla la dreapta lui. O vacă mugii mulţumită. Geraie numără zece staule. Cinci dintre ele erau ocupate. Trei dintre vaci aveau viţei. Deşi se simţeau mirosurile inevitabile dintr-un grajd, observă că era curat şi organizat. Piele de pe podea păreau proaspete.

– Acum cinci ani toate staulele erau pline, comentă ea. A trebuit să vindem jumătate din cireadă, încetul cu încetul.

El nu întrebă de ce.

– Arată bine îngrijite, zise el. Tu te ocupi singură de ele, Marged? Şi de muls?

– Soacra mea se ocupă de aproape tot, răspunse ea. Eu am alte lucruri de făcut şi numai un anumit număr de ore în fiecare zi.

El nu văzuse încă nici picior de soacra ei sau de bunică.

Ea îl conduse pe coridor, ieşind într-un acaroş din spatele casei. El îşi dădu seama că era o lăptărie. Podeaua de pământ şi suprafeţele acoperite cu ardează din zona de lucru erau curate. În ciubere se găseau atât unt, cât şi brânză puse la prins.

– Vindeţi produsele? se interesă el.

Odinioară îi invidia pe copiii fermierilor, când îşi însoţeau părinţii la târg, cu căruţele încărcate de produse.

– Când este cerere pentru ele, spuse ea. Au fost greve la minele de cărbuni şi la fabricile de fier. Acum nu sunt bani pentru untul şi brânza din Carmarthenshire. Şi preţurile au scăzut.

– Chiar aşa? O privi adânc. Păcat!

Da, aprobă ea, cu vocea tremurând de furie, așa
gata.

De parcă el ar fi fost responsabil pentru cererea limi-
tă și pentru scăderea prețurilor!

— Și recoltele tale? întrebă el. Angajezi muncitori ca să
muncă pentru tine?

— O fac eu însămi, răspunse ea. Plugurile nu sunt atât
de greu de folosit dacă ai cai bine pregătiți. Ai noștri
indărătnesc, dar sunt buni. Lucrez chiar eu pământul.
La cules am nevoie de ajutor.

Văzuse bărbați împingând plugurile grele în spatele
cailor sau al boilor, chinându-se să tragă brazde drepte
și la fel de adânci. Nu credea absolut deloc că pluguri-
le nu erau greu de folosit. Era prea încăpățânată ca să
imaginaze un bărbat să facă munca în locul ei? Trebuia
să demonstreze tuturor bărbaților din Glynderi și de la
lângă ei că le era egală?

Se întinse dintr-un imbold brusc și îi prinse amân-
dura mâinile într-ale lui. Le întoarse cu palmele în sus
și se uită la ele. Numai când făcu acest gest realizează că nu
era o idee atât de bună să o atingă. Se simți dintr-odată
pochibuit de intim cu ea, așa cum îi ținea dosul palme-
lor în mâinile lui. Și trebuise să se apropie de ea cu un
caz mai mult ca să o facă. Își dădu seama că îi prinsese
degetele mari cu ale lui.

Se ridică privirea și se uită în ochii ei. O altă greșală.
Ea avusese întotdeauna cea mai sigură privire pe care o
cunoscuse. Nu își putea aminti nici o ocazie în care
se încercase să o facă pe Marged să își plece privirea,
hindi ar fi fost un joc inutil, unul imposibil de câști-
gat. Și își aminti acum că acei ochi cenușii erau umbriți
de gene lungi, puțin mai întunecate decât părul ei. Nu
se schimbaseră.

— Daruri, spuse el ușor, înțețindu-și strânsoarea
când simți un tremur scuturându-i mâinile.

— Sunt foarte bine ce înseamnă acest cuvânt, îi replică
ea la fel de ușor. Nu era nici urmă de sarcasm în tonul
ei, deși i se citea limpede în ochi. Se capătă în urma
unei munci grele, cinstite, milord.

Ea își linsese buzele când ochii lui coborâră asupra lui, însă el știa că nu o făcuse cu intenția de a fi provocatoare. Chiar și așa, simți cum ritmul respirației i se întetea. Prea târziu îi eliberă mâinile.

- Milord, îl invită ea, v-ar plăcea să intrați în bucătărie și să beți o ceașcă de ceai împreună cu noi?

De ce îl ura atât de mult? se întreabă el. Oare încercările stângace de seducție ale unui băiat o puteau înfuria atâta și după zece ani? Sau, pur și simplu, din cauză că el era acum bogat, iar ea, nu? Posibilitatea ca tocmai Marged, dintre toți oamenii, să fie atât de răuvoitoare îl enervă. Își înclină scurt capul.

- Mulțumesc! răspunse.

Preț de alte câteva momente, ea privi țință în ochii lui, purtând în propriii ochi un sentiment de indignare nedisimulată și de ostilitate. Și în acele câteva momente el îi susținu privirea, la fel de mândru, pe punctul de a o întreba direct ce anume făcuse ca s-o jignească. Însă învățase cu foarte mulți ani înainte, poate încă de la naștere, dar cu siguranță din cel de-al doisprezecelea său an de viață, să nu se expună cu bună știință la dezamăgirea și rănirea sentimentelor sau respingere.

Recunoscuse pericolul în Marged și se protejă împotriva acestuia.

Și apoi ea se întoarse și o porni înapoi pe coridor spre ușa scundă ce ducea în bucătăria casei. El o urmă și se trezi stând pe dalele din piatră ce formau podeaua bucătăriei, răsucindu-se spre imensa vatră deschisă. În nișa de lângă foc stătea o femeie în vârstă, pe care nu își amintea să o fi văzut înainte. Clătina din cap, probabil în semn de recunoaștere a prezenței lui. În fața vetrei doamna Evans pe care și-o amintea el - soția lui Madoc Evans - îi făcea o reverență și își îndrepta privirea uimită spre picioarele lui.

El înclină din cap spre amândouă și le ură o dimineață bună.

- Mamă, bunico, Excelența Sa ne face onoarea de a bea o ceașcă de ceai împreună cu noi, explică Marged vorbind tot în engleză. Vă rog, luați loc, milord!

Îi făcu semn spre un scaun simplu din lemn, așezat aproape de foc, și se întoarse spre bufet ca să ia cești și băuturi.

Ucrainint se așază.

capitolul 4

Era furioasă pe ea însăși. Fusesse mândră de felul în care reușise să îndeplinească disprețul cu politețea și de impersonalitatea purtării ei. Fusesse încântată când simțise că el înțelesese, dar că nu prea știa ce să facă.

Îi apoi o surprinsese când îi prinsese mâinile într-ale lui, i le întorsese cu palmele în sus și se uitase la bătrânul. Prima ei reacție fusese una de groază și de rușine. Până când se măritase cu Eurwyn, întotdeauna se strălucise din răspuțeri să se îmbrace și să se poarte ca o lady, pe cât se pricepuse. Citise cât de mult putuse și să cultiveze câteva talente. Se gândise că poate avea să încerce să îl convingă pe bătrânul conte ori pe administratorul său să deschidă o școală, astfel încât să îi poată învăța pe copiii de la ferme și din sat. Însă fusese lăsată de atențiile lui Eurwyn și de cererea în căsătorie a acestuia, și le acceptase. Era un bărbat pe care îl admirase. Căpătase majoritatea bățăturilor după moartea lui, deși muncise din greu și înainte.

Îi purta bățăturile cu mândrie. Și cu toate acestea, prima ei reacție când realizase că el își coborâse privirea asupra lor fusese de rușine și de jenă. Rușine pentru că era nevoită să muncească din greu pentru a-și câștiga existența. Jenă pentru că nu arăta ca o lady.

A doua reacție pe care o avusese fusese una de apăsătoare conștientizare a apropierei fizice. O conștientizare a greutății și a forței mâinilor lui pe dosul palmelor ei. O conștientizare a apropierei trupului lui. Era cu adevărat mult înalt decât în urmă cu zece ani. Și mai solid. Și mai puternic... a ceva scump. Îi privise chipul, iar el își ridicase ochii aproape în același moment. Întotdeauna avusese ochi mari albaștri ochi pe care îi văzuse ea vreodată.

Când îi vorbise, reuşise cumva să se gândească la o replică suficient de tăioasă. Dar în realitate fusese vrăjtită de ochii lui şi apoi devenise dureros de sigură de faptul că privirea lui poposisese pe buzele ei. Preţ de o clipă simţise că parcă inima avea să îi sară din piept. Crezuse că avea să o sărute. *Iar ea nu făcuse nimic ca să încerce să preîntâmpine acest lucru.*

Şi apoi îi eliberase mâinile. Dar nu înainte să le simţea tremurul. Ştia că trebuia să îl fi simţit. Strânsoarea i se întetise.

Era furioasă pe ea însăşi. Furioasă pentru că se ruşina. Furioasă pentru că simţise ceva şi pentru că răspunsese la atracţia masculinităţii lui.

Din cauza lui nu exista la fermă un alt porc în afară de Nellie. Din cauza lui nu mai rămăseseră decât cinci vaci şi viţei lor. Şi numai câteva găini. Şi mai puţine decât fuseseră vreodată pe acolo. Şi nici o haină nouă de aproape doi ani. Din cauza lui nu putea angaja un bărbat să facă toată munca grea de la fermă. Nu ştia nici măcar dacă avea să îşi permită să plătească pe cineva la vremea recoltei. Din cauza lui, Eurwyn nu se afla acolo ca să facă el însuşi munca grea.

Şi totuşi, ea era una dintre cei norocoşi. Cumva ele mai erau încă acolo, la fermă, şi încă se menţineau pe linia de plutire, ea, mama şi bunica. Unii oameni nu mai erau la fermele lor. Familia Parry, de exemplu, evacuată în cele din urmă din cauza ultimei creşteri a rentei, trăia pe pârloage, sperând să facă rost cumva de ceva ocazional de muncă şi să câştige suficient cât să poată evita temuta şi finală mutare la azilul săracilor. Şi mai erau destui care trăiau la limită, înglodaţi în datorii, neputând să mai suporte nici măcar o altă creştere mică a rentei, o altă recoltă săracă sau o scădere a preţurilor.

Geraint Penderyn era responsabil pentru toate. Şi totuşi, ea se ruşinase pentru că îi văzuse mâinile bătute. Şi fusese atrasă de splendoarea lui masculină.

Întinse o pânză peste masa din bucătărie şi aşeză ceştile şi farfuriile, în timp ce soacra ei turna apă fierbinte în ceainic şi îi puse capacul, astfel încât ceainul

se infuzase. Marged nu încercă deloc să întrețină conversația, deși simțea presiunea din aer în timp ce Geraint se interesa politicos, cu acel accent englezesc foarte curat al lui, de sănătatea celorlalte două femei, iar ele îi răspundeau monosilabic. Se bucură de stânjeneala lui, cu toate că el continua să vorbească. Gentlemenii, de regulă, erau învățați să converseze chiar și când nu aveau absolut nimic de spus.

El îi aruncă nici o privire. Și cu toate acestea, știa că se afla peste tot prin bucătărie – la vatra deschisă, la cuptorul pentru pâine de sub hornul de alături, la șamul uriaș și la ibricul atârnat de lanțuri deasupra focului la masa lungă, cu băncile ei simple, din lemn; la bufeul și la patul dublu în care ea dormise cu Eurwen și acum dormea singură; la ușa dinspre camera ce servea atât ca salon, cât și ca dormitor, unde se odihneau celelalte două femei; la roata de tors ce o ținea ocupată în serile când nu avea nimic altceva de făcut; la harpă.

Știa că privirea lui întârziase asupra harpei ei. Obișnuia să cânte la instrument încă de pe vremea când era copilă. Într-o zi îl strecurase pe Geraint în casa parohială, când tatăl ei ieșise să își facă vizitele, și cântase la harpă alături de vocea pentru el. Își amintea acum cât de uimită fusese de expresia lui absorbită și de insistența de a-i cânta iar și iar. După aceea, îl strecurase adesea în casă, la fel cum el o strecurase pe ea în teritoriul interzis al parcului Tegfan, având încredere că știa unde erau puse toate capcanele paznicului de vânătoare și că avea să o conducă pe o cale sigură. Îl învățase să cânte împreună cu ea. Avea o voce clară și dulce, de sopran.

Mai cânti la harpă, Marged? o întrebă el, făcând-o să îl privească, în sfârșit, în ochi.

Ea ridică ceainicul, deși soacra ei era pe punctul de a face același lucru, și începu să toarne ceaiul.

Când am răgaz, răspunse ea. Nu prea des.

Se concentra să își țină mâinile liniștite și se blestemă în gând pentru că trebuia să facă eforturi în acel sens.

- Oh, dar Marged a noastră cântă într-adevăr minunat! interveni bătrâna doamnă Evans de la locul ei de pe nișă. Și are o voce de înger.

În ultimul timp bunica nu făcea nimic altceva decât să se lege pe scaunul ei și să privească în foc. Nici măcar nu mai tricota, fiindcă degetele i se chirciseră pentru tare și îi deveniseră prea țepene.

- Atunci, trebuie neapărat să o ascult, spuse el, înțindându-i privirea în timp ce ea îi întindea ceașca și lui furioara. Ochii lui erau la fel de reci ca întotdeauna și totuși se desluși în ei ceva ca o scăpărare când lăsa provocarea. Cândva...

„Când o îngheța iadul“, își zise Marged, dar nu spusese nimic. Se așeză și își ridică propria ceașcă de ceai. Ar fi trebuit să se bucure de luxul rar de a sta astfel, la un loc dimineții, însă ea ar fi preferat de mii de ori să se fi aflat la muncă. El stătea pe locul unde îi plăcea lui Eurwyn să se așeze. Era vina ei - fără să se gândească, îi arătase acel anumit loc din încăpere. Nu conta.

Numai că nu se putea împiedica să nu îi compare pe cei doi bărbați. Eurwyn fusese un bărbat solid, de o trăsătură mușetă aspră. Arareori purtase altceva decât haine de lucru și răsesese de ea pentru că dorise să i le spele apoi pe în fiecare zi. Îi spusese că le-ar fi zdrențuit numai de cât frecându-le atâta. Și își băuse întotdeauna ceaiul cu sorbituri zgomotoase. Iar ei nu îi plăcuse deloc să stea și să îl asculte. Încercase întotdeauna să își facă de lucru cu ceva ce ar fi făcut zgomot și i-ar fi atenuat sunetele. Fusese un motiv de supărare stupid, pe care nu fusese niciodată în stare să îl depășească.

Geraint - contele de Wyvern - era zvelt, elegant în tăcerea sa și imaculat. Își scosese pelerina și o așezase pe scaunul de lângă el. Până și cizmele păreau să nu fi tot atinse nici măcar de un fir de praf de pe cărare. Conversa sa cu o lejeritate aparentă, deși Marged bănuia că se lupta cu disconfortul pe care ele se pricepeau mai puțin să îl ascundă. Eurwyn nu își manifestase niciodată dorința de a întreține o conversație. Vorbea numai când avea ceva de spus, cu toate că nu fusese un taciturn. Geraint își bea ceaiul în liniște.

Dar înlocială, era cel mai frumos și mai atrăgător bărbat pe care îl întâlnise, decise Marged. Și acel gând o făcuse. Dacă întreaga lui viață nu i-ar fi fost dată peste cap dintr-o dată, la vârsta de doisprezece ani, dacă nu ar fi fost educat ca un gentleman, dacă nu ar fi moștenit bogăția care îi permitea să se îmbrace cu haine scumpe, dacă nu ar fi fost acum mai atrăgător decât fusese Eurwyn? Sau poate că niciun alt bărbat pe care îl cunoștea ea?

Un recunoscu o parte enervant de sinceră din mintea ei. Era și copil, un vagabond slab, zdrențăros și adesea simpatic, fusese frumos. Se îndrăgostise de frumusețea ei la vârsta de șaisprezece ani. De nimic altceva. Nu fusese de ce altceva să se îndrăgostească. Ei bine, acum avea zece ani mai în vârstă. Cu zece ani mai înțeleaptă. Dar frumusețea nu o mai putea seduce.

El Dumnezeu îi era martor că avea destule motive să se îndrăgostească pe bărbatul din spatele frumuseții.

El se ridicase ca să-și ia rămas-bun, înclinând capul în fața rudelor ei, mulțumindu-le pentru ceai, întorcându-se spre ea cu o privire întrebătoare, poruncindu-i cu ochii și cu toată ființa lui aristocratică să îl conducă spre ușă. Își luă pelerina și pălăria de pe scaun.

Merse împreună cu el până la poartă, în tăcere, cu capul ridicat. Mai devreme își spusese servitoarea lui, dar în realitate nu era servitoarea nici unui bărbat. Poarta de deținea pământul pe care călcau și poate că, peste câțiva ani, dacă rentele continuau să crească și prețurile continuau să scadă, ar fi fost îndreptățit să o evacueze, dar, pentru moment, era pământul ei. Muncise pentru el și nu lăsa nimeni să îi ia drepturile din palme.

El deschise poarta și pași pe drumeag. Închise poarta și se întoarse cu fața la ea. O privi, iar ea nu își mai putea.

Îmi pare rău că soțul tău a murit, Marged, spusese el. Dar se pare că te descurci foarte bine aici, de una singură.

Ea se frânse în sufletul ei. Își lăsă capul pe spate și îl privi cu privirea.

Îmi pare rău, zise ea aproape în șoaptă. Însă nu își mai potu stăpâni furia. Ochii îi scânteiară. Îți pare rău!

Geraint Penderyn, n-ai decât să-ți iei regretul și să ții îndeși pe gât! Pleacă de-aici! Mi-am plătit renta și ferma asta este a mea până în ziua plății rentei de anul viitor. Pleacă! Nu ești bine-venit aici!

El păru uimit preț de o clipă. Însă nu replică. Nimic nu i-ar fi făcut ei o mai mare plăcere decât o înfruntare adevărată, pe care lui nu i-ar fi fost cu puțință să o câștige. Dar își păstră calmul de gentleman.

-Nu, răspunse el încet. Mi-am dat seama de asta de la început, Marged.

Își puse pălăria - ce nu servi decât pentru a-l face să pară și mai elegant, și îi întoarse spatele. Ea îl privi coborând pe drumeag, arzând de dorința de a-i arunca în urmă câteva injurii. Cunoștea câteva, în ciuda faptului că era fiica tatălui ei și că mergea cu regularitate la capelă. I-ar fi plăcut să îi arunce în urmă mai mult decât niște injurii, dar avea mâinile goale. În plus, s-ar fi înjosit dacă ar fi strigat ca scoasă din minți sau dacă ar fi aruncat cu pietre.

Nu își regreta răbufnirea. Dacă avea obrazul atât de gros încât nu pricepuse mesajul în timpul vizitei, atunci îl aflase așa. Aflase că trebuia să stea departe de ea și de Ty-Gwyn.

Încercă să nu se gândească la faptul că Ty-Gwyn îi aparținea lui și că ziua anuală de plată a rentei părea să sosească mai repede în fiecare an.

Fusese prima și cea mai urâtă dintre vizitele pe care Geraint le făcuse în zilele următoare arendașilor de la fermele sale. Dar cea mai urâtă numai pentru că Marged fusese odată prietena și aproape iubita lui, iar acum se părea că îl ura cu o intensitate ce sfida faptele. Nu, nu *parea* să îl urască. Răbufnirea ei neașteptată pe când el părăsea Ty-Gwyn, tocmai după ce încercase să o consoleze și să îi facă un compliment, îi înlăturase orice îndoială pe care ar mai fi avut-o. Îl ura.

Toți ceilalți fermieri pe care îi vizitase se arătaseră politicoși. Câțiva dintre ei se dovediseră chiar prietenoși - familia Williams, de pildă. Și fiica lor, de asemenea, încă drăguță, încă timidă și încă nemăritată. Ceris Williams

ii turnase ceai și îi fusese imposibil să discute cu el, în afară de niște răspunsuri monosilabice la întrebările lui, totuși îi zâmbise binevoitoare. Realiză că începuse să premiască enorm cele câteva zâmbete pe care le primise. Majoritatea celor pe care îi vizitase fuseseră politicoși și amabili. La câțiva simțise ostilitate în spatele politetii.

Se părea că ultimii câțiva ani nu fuseseră ușori pentru fermieri. Plouase mai mult decât de obicei, iar rețetele fuseseră distruse. Prețurile scăzuseră la aproape toate produsele obținute într-o fermă. Câțiva fermieri declaraseră, ca și Marged, că aveau mai puține vite decât înainte. În mod sigur, nimeni nu prospera. Geraint se simți destul de rușinat pentru că evitase să afle ceva despre moșia Tegfan. Angajase cel mai bun administrator pe care îl găsisese ca să aibă grijă de ea în locul lui și își pierduse din minte un loc și un trecut despre care prefera să nu își amintească. Însă ar fi trebuit măcar să citească rapoartele despre Tegfan. Ar fi trebuit măcar să știe că arendașii lui se chinuiau să reziste. Nu îi putea învinui pentru că își arătau resentimentele la apariția lui bruscă, el fiind bine îmbrăcat și în mod vădit nesuferind din punct de vedere financiar.

De asemenea, își depășise naivitatea din urmă cu zece ani. În urmă cu zece ani se așteptase să se întoarcă acasă și să îi vadă pe toți bucurându-se de norocul lui. Care aducea mai mult cu un basm, întrucât, la doisprezece ani de la naștere, fusese transformat, din vagabondul fără o lețcaie care era, în moștenitorul legitim al unei moșii de conte și al altor trei proprietăți întinse – deși bineînțeles că mama lui îi spusese întotdeauna să își țină fruntea sus, așa cum făcea ea, pentru că fusese căsătorită cu tatăl lui, fiul contelui, înainte ca acesta să fi fost ucis, cu toate că nu avea nici o dovadă și nimeni nu ar fi crezut-o. Când venea vorba de povești, toată lumea se bucura mereu de schimbarea în bine a sorții personajelor de felul Cenușăresei. Însă acum știa că în viața reală nu așa stăteau lucrurile. Știa că oamenii lui îi purtau pică tocmai fiindcă era cine era.

Avea să fie nevoit să rămână la Tegfan, se gândea el cu amărăciune pe măsură ce zilele treceau. Se gândea

la primăvara care se apropia în Londra, aducând cu ea sezonul monden și toată cavalcada năucitoare de activități sociale aferente. Dar avea să fie nevoit să le lase să se desfășoare fără el în acel an. Avea să fie nevoit să rămână pentru a-și convinge oamenii că nu le era dușman, că nu îi privea de sus cu satisfacție îngâmfață pentru că fusese ridicat deasupra lor. Avea să fie nevoit să se intereseze de moșia lui și de adevărata stare în care se găseau fermele lui. Nu trebuia să fie ceva greu de realizat. Știa totul despre celelalte proprietăți ale lui și avea reputația unui stăpân drept și abordabil, credea el. Avea prieteni adevărați printre fermierii arendași englezi.

Avea să fie nevoit să rămână.

Desigur, mai erau persoane pe la care încă nu trecu se la sfârșitul acelor câteva zile de vizite intense. Una dintre acele persoane era Aled Rhoslyn. Geraint fusese reținut în a-și reînnoi legăturile cu vechiul lui prieten și tovarăș de năzdrăvănii. Dar dacă avea să rămână pentru mai mult de o săptămână, întâlnirea nu putea fi evitată la nesfârșit.

Până la urmă, într-o după-amiază, merse în sat și intră în fierărie. Auzise de la capătul străzii loviturile de ciocan răsunând pe nicovală. Sunetul era aproape asurzitor înăuntru. Aled stătea cu spatele la ușă. Bătea pe nicovală ceva ce părea să fie un cerc de roată metalică. Un băiat de lângă el, probabil un tânăr ucenic, îi atrase atenția asupra noului client și, neliniștit, încercă să se facă nevăzut în fundal.

Aled nu se schimbase foarte mult. Cu siguranță nu devenise mai plăpând. Era încă cu numai doi sau trei centimetri mai înalt decât Geraint, dar era mai lat în spate, cu brațe și umeri mai puternici, cum era necesar în meseria lui. Avea încă o claie de păr blond și ochi câprui ce păreau întotdeauna să zâmbească. Chipul îi era încă deschis și arătos.

Geraint îl observă în timp ce aruncă o privire peste umăr, lăsă jos ciocanul, își îndreptă spatele și se întoarce încet, ștergându-și în același timp mâinile pe șorțul

lar din piele. Din expresia lui și din întreaga ținută era evident că era la fel de reținut în legătură cu acea vizită ca și Geraint. În ochii lui nu se citea nici un semn de ostilitate clară, dar se vădea în ei o precauție, o anume stânjeneală.

- Aled, începu Geraint, când ai de gând să treci la treaba adevărată?

Aled zâmbi ușor.

- Nu voiam să fiu fără suflu și asudat când aveai să mă vizitezi, răspunse el. M-am gândit să mă ocup de treburile ușoare în timp ce așteptam.

Însă rămase locului cam jenat.

Geraint înaintă spre el, cu mâna dreaptă întinsă. Era absurd de emoționat, temându-se de o nouă respingere. Iar aceasta l-ar fi durut cel mai mult, cu excepția celei primite de la Marged.

- Ce mai faci? întrebă el.

Aled îi privi îndelung mâna înainte de a i-o strânge. Dar atunci când o făcu, strânsoarea îi fu destul de hotărâtă.

- Bine, zise el. Și tu?

Geraint înclină din cap.

- Ești însurat? continuă el. Există vreo șase micuți nerăbdători să devină fierari?

Aled râse, însă roși, părând suspect de rușinat.

- Nu sunt însurat, spuse.

- Atunci, trebuie să fi învățat să alergi mai repede decât obișnuiai, replică Geraint.

În copilărie, se mândrise mereu cu faptul că își întrecă prietenul, deși Aled era cu un an mai mare, cu un cap mai înalt și cu vreo șase kilograme mai greu.

Aled râse iar. Și păru încurcat. Geraint vorbi dintr-un impuls :

- Ai mult de muncă în după-amiaza asta? întrebă el. Poate fi amânată? Vino să te plimbi cu mine prin parc!

Aled își coborî privirea la cercul de roată de pe ni-covală. Își strânse buzele, iar Geraint își dădu seama că voia să refuze, că încerca să găsească o scuză.

- Ba chiar ne-am putea plimba pe acolo nestingheriți, fără să fim nevoiți să ne furișăm printre copaci, evitând capcane, adăugă Geraint. Nu ne-am mai furișat.

Aled zâmbi larg, cu un licăr de amuzament pur în ochi.

- De ce nu? zise. Bine ai venit acasă, omule!

Își scoase șorțul greu peste cap.

Și cu toate acestea, când ieșiră din fierărie împreună și o apucară pe stradă în direcția parcului Tegfan, Geraint se gândi cu tristețe că Aled nu se simțea în largul lui. Că ar fi preferat de o mie de ori să se afle în fierăria lui, decât pe punctul de a ieși la o plimbare cu vechiul lui prieten.

Aled Rhoslyn nu se așteptase cu adevărat ca Geraint să se mai întoarcă vreodată la Tegfan, chiar dacă acum era contele de Wyvern. Ar fi fost prea greu pentru el să își înfrunte realitățile stranii ale copilăriei și tinereții. Copilul Geraint nu fusese niciodată atât de displăcut pe cât crezuse. Mai mult ca orice, fusese privit cu milă, asemenea mamei lui, deși, desigur, codul moral sever pe baza căruia își duceau viața cei mai mulți dintre ei, fiind nonconformiști, îi obligase să o respingă public. Majoritatea copiilor îl admiraseră în taină pe micul vagabond îndrăzneț și aproape charismatic.

Majoritatea nu îl disprețuiseră în tinerețe, după ce contele făcuse cumva descoperirea uimitoare că fiul său, mort de foarte mult timp, fusese căsătorit legal cu Gwynneth Penderyn când cei doi fugiseră împreună. Fuseseră căsătoriți înainte să îl conceapă pe fiul lor. Bineînțeles, câțiva rău intenționați fuseseră răzbunători din invidie, și alți câțiva nu întârziaseră să remarce că Gwynneth Penderyn - nu fusese niciodată cunoscută cu numele de femeie măritată, adică Marsh, iar Geraint își schimbase în mod legal numele după al ei de cum ajunsese la vârsta majoratului - fusese trimisă să locuiască singură într-o casuță de pe moșie și că niciodată nu fusese invitată la conac, nici nu primise vizite din partea lui Geraint.

Majoritatea nu îl disprețuiseră în timpul scurtei sale viațe de după moartea mamei lui. Însă toți, aproape fără excepție, se simțiseră nelalocul lor în preajma lui, neputând dacă să i se adreseze ca lui Geraint Penderyn sau să li arate considerație ca lui Geraint Marsh, viconte de Handford. Faptul că avea ambele identități conduse la o situație imposibilă.

Însă Geraint se simțise întotdeauna disprețuit. Nu că ar fi plâns vreodată de milă din această cauză. Dar își ridicase ziduri de apărare, de care Aled, în calitate de singurul lui prieten apropiat, în afară de Marged Hwyl, fusese conștient. Ziduri ca acela de a nu da doi bani pe nimeni în copilărie. Și, de asemenea, în plus, de la vârsta de optsprezece ani, și acela de răceală studiată și de adăpostire încăpățânată în spatele proaspăt dobânditului stil englezesc și al manierelor de gentleman.

Aled nu se așteptase ca el să se întoarcă. Și, de-a lungul anilor, reușise cumva să își formeze în minte o diferență clară între sentimentele lui pentru Geraint ca prieten și sentimentele pentru contele de Wyvern, ca proprietar al pământului pe care el, cunoștințele și vecinii lui trăiau și munceau. Contele de Wyvern era acea figură impersonală care reprezenta aristocrația, proprietarii englezi cărora nu le păsa nici cât negru sub unghie de Țara Galilor ori de galezi, considerându-le pe amândouă numai o sursă de îmbogățire proprie.

Se ajunsese la un punct de criză. Întregul sistem părea gândit astfel încât să îi stoarcă de resurse pe micii fermieri încetul cu încetul și să îi înlocuiască cu cei care puteau contribui mai bine, din ce în ce mai mult, la îmbogățirea celor care erau deja bogați.

Aled nu se văzuse niciodată ca un conducător sau ca un agitator. Fusese mulțumit să îl lase pe Eurwyn Evans să joace ambele roluri. Însă Eurwyn era mort, iar Glynderi și împrejurimile acestuia aveau nevoie de un conducător, de cineva care să posede atât convingeri ferme, cât și un cap limpede, și câteva persoane îl convinseseră să ocupe acea poziție și să se alăture comitetului secret ce se formase pentru a organiza proteste în aproape toată partea de nord a comitatului Carmarthenshire.

Marged îl rugase, iar el își amintise că Marged suferise o mare pierdere.

Așa că acceptase. Și își scosese cumva din minte faptul că se angajase să organizeze proteste împotriva prietenului său, printre alții. Acum mergea alături de Geraint, ieșind din sat și pășind pe drumul ce ducea la conacul Tegfan, iar apoi ieșind de pe el și traversând o pajiște întinsă – și își dădea seama, cu o durere îngrozitoare, că Geraint era atât prietenul, cât și dușmanul lui, și că probabil avea să îi fie imposibil să rămână de ambele părți ale baricadei.

– Aled, nu o face! vorbi Geraint dintr-odată și de-abia atunci realizează Aled că merseseră în tăcere.

Aled realizează și că puținele cuvinte pe care le schimbaseră fuseseră rostite în engleză. La fel ca în urmă cu zece ani.

– Ce să nu fac? întrebă el prudent.

Dacă trebuia să vorbească, atunci să se limiteze la banalități sigure.

– Nu mă trata de parcă aș fi contele de Wyvern, spuse Geraint.

– Dar asta ești.

Știa la ce se referea Geraint, dar nu voia să știe.

– Sunt Geraint Penderyn, zise prietenul lui, și în vocea lui se simți o undă de frustrare.

Aled își aminti discuția de duminică din fața capelei și de sugestia lui Marged ca toată lumea să îl facă pe conte să nu se simtă bine-venit, dacă și când avea să își înceapă vizitele. Se părea că își începuse vizitele și că îl făcuseră să nu se simtă bine-venit. Fierarul satului obișnuia să afle asemenea lucruri.

– Da, răspunse el, dar și conte de Wyvern.

– Obișnuiam să ne luptăm, comentă Geraint pe neașteptate. Ne luam la trântă, nu ne loveam cu pumnii. Aproape de fiecare dată când ne întâlneam. Tu câștigai întotdeauna. Cred că nici nu ne puteam aștepta la altceva. Vrei să încerci să îți păstrezi faima, Aled?

Aled îl privi uluit.

– Acum? întrebă el. Nu fi smintit, omule! Își plimbă privirea pe hainele imaculate ale lui Geraint.

Dar Geraint se opri și își scotea haina.

Da, uite! îl provocă el, iar în voce i se distinse o notă de mânie, și în ochi – o strălucire familiară de neabuință. Vino și luptă-te cu mine, Aled! Să vedem dacă mai poți să mă învingi. Nu, nu te retrage și nu te uita la mine de parcă ai crede că ar trebui să fiu închis într-o casă de nebuni! Luptă-te cu mine, la naiba, ori o să te palmuiesc ca să te fac să te lupți!

capitolul 5

Lumea se întorsese cu susul în jos, își zise Aled, privind cum mânecile cămășii albe erau suflecate pe brațele musculoase. Nu se mai luase la trântă din copilărie. Avea douăzeci și nouă de ani și era un muncitor respectat. Și nu existase nici o provocare. Nu avea nici un motiv să se lupte. Nu că avuseseră vreodată nevoie de motiv când erau copii, în afară de acel simplu fapt – că erau copii. Își scutură de pe umeri haina și o lăsă să cadă pe iarbă. Era mai înalt, mai greu, avea mușchi mai puternici, se gândi el observând trupul adversarului cu un ochi critic. Nu ar fi trebuit să îi fie mai dificil acum decât altădată să câștige lupta. Deși niciodată nu câștigase și altfel de întreceri cu Geraint, își spuse el cu tristețe. Măiutul mai tânăr, mai mic și mai murdar reușise cumva întotdeauna să fie conducător. Oriunde s-ar fi dus – și foarte des se aventurase unde nu ar fi trebuit să meargă –, Aled îl urma îndeaproape.

Se luptară mult timp, în liniște, cu excepția răsuflării lor, ce devenea din ce în ce mai sacadată. Își dădură ocol unul altuia, se atacă unul pe altul, se trântiră la pământ unul pe altul, se rostogoliră unul deasupra celui-lalt, se imobilizară unul pe altul în strânsori ce păreau de nedesfăcut, se despărțiră, săriră în picioare, își dădură ocol unul altuia și o luară de la capăt de nenumărate ori. Aled se văzu nevoit să admită că avusese un noroc chior când, în sfârșit, reușise să îl trântască pe Geraint într-o poziție incomodă, astfel încât trupul lui mai greu

putu să îi țintuiască umerii la pământ și să îi mențină așa înaintea ca acesta să se răsucescă și să se elibereze.

Și apoi se întinseră unul lângă altul pe iarbă, holbându-se la cer și străduindu-se să își recapete suflul.

Geraint răsă scurt după un minut sau două.

- Într-una din zilele astea! zise el. Într-una din zilele astea, Aled! Ah, mulțumesc, omule! Aveam nevoie de asta de foarte mult timp.

Vorbea în galeză. Aducea destul de bine cu vechiul Geraint, se gândi Aled. Accentul englezesc cult dispărea când schimba limba în care vorbea.

- Aveai nevoie să fii umilit? Și Aled schimbă limba și izbucni în răs. Aș fi putut să te scuip în față, omule, și să ne scutesc pe amândoi de pierdere de timp și de energie!

Aled știa ce avea să urmeze după scurta tăcere ce se așternu. Și știa că nu putea să facă nimic pentru a o evita.

- Ce-am făcut? îl întrebă Geraint tot în galeză. Nu mai râdea, nici nu mai găfăia. Este vorba numai de faptul că eram Geraint Penderyn, iar acum sunt contele de Wyvern? Numai despre atâta lucru este vorba, Aled?

Aled mormăi.

- Nu poți să te aștepti ca oamenii să se simtă în largul lor în preajma ta, omule, răspunse el. Numai uită-te la tine, sau, în fine, la felul în care arătai acum un sfert de oră ori cam așa ceva. Nimeni nu se simțea în largul lui nici în preajma bunicului tău. Trebuie să-ți aduci aminte asta!

- Și cum de-ai știut, îl întrebă Geraint în șoaptă, la ce m-am referit exact? Este mai mult decât faptul că nu se simt în largul lor, Aled! Este ostilitate. De ce? Ce-am făcut? În afară de faptul că nu m-am arătat pe aici în ultimii zece ani. Despre asta este vorba? Asta este?

- Îți închipui lucruri care nu sunt, Ger, răspunse Aled. Întotdeauna ai avut o imaginație bogată.

- La dracu', izbucni Geraint, eram prieteni, Aled! Eu, tu și Marged. Marged mi-a spus să plec de la Ty-Gwyn. Mi-a spus că pot să-mi îndes pe gât compasiunea pentru ea - cred că o ardea limba să îmi sugereze un alt loc.

Mă așeză că nu sunt bine-venit. Iar tu îmi spui că am o imaginație bogată! Nu mă face să mă simt mai singur decât sunt, omule! Ce-am făcut?

Aled se ridică în fund și își strânse genunchii la piept. Trăgând adânc și răsuflă încet. Pe toți dracii, de ce se întorse acasă Geraint? Și nu îi păsa că ar fi fost obligat să asculte o predică usturătoare dacă reverendul Llwyd ar fi putut citi gândurile.

Le ai făcut traiul aproape imposibil tuturor celor de aici, zise el laconic.

Ce? Geraint sări ca ars, așezându-se lângă el, și îl privi năucit. Nici măcar nu am trăit aici, Aled! Cum ai fi putut face acest lucru imposibil pentru oricine altcineva?

Recoltele și prețurile au tot scăzut, răspunse Aled, iar rentele au tot crescut. Dijmele trebuie plătite acum în bani, nu în bunuri, iar mijloacele de constrângere folosite au devenit din ce în ce mai stricte. Numărul satenilor a tot crescut, și totuși săracilor le merge mai rău decât oricând după apariția azilelor. Administrația a ridicat mai multe porți de taxare, și astfel pentru fermieri a devenit mai scump să-și transporte produsele decât să le obțină sau să le cumpere. Trecherile ilegale și braconajul sunt mult mai strict controlate și pedepsite mai aspru ca niciodată. Este nevoie să spun mai multe?

Nu își privi prietenul în față, însă era sigur că Geraint arăta îngrozit.

Dar eu nu știu nimic de toate astea, afirmă acesta. Nimic din toate astea nu s-a întâmplat din vina mea.

Aled își întoarse, în sfârșit, capul spre el și se uită la contele de Wyvern cu mirare – și, pentru prima dată, cu o urmă de sfidare.

Ah! făcu el, am multă treabă. Dacă îmi permiți...

Întinse mâna să-și ia haina și s-ar fi ridicat în picioare, însă mâna lui Geraint se strânse pe brațul lui.

Ignoranța nu este o scuză, nu-i așa? zise el. Dar nu pot fi învinuit pentru toate acele lucruri, Aled. Dijmele sunt ale bisericii, nu ale mele, și nu eu am scornit acea nouă lege referitoare la plățile în bani. Nu eu am scornit

noua lege privind săracii, nici nu am conceput ideea azilelor. Cel puțin aceste plângeri nu îmi pot fi adreseate mie.

- Ești sigur, Ger?

Aled se ridică în picioare, în ciuda strânsorii ferme, și își scutură iarba de pe haină înainte să o îmbrace din nou.

Geraint rămase locului.

- Sunt în dezavantaj în fața ta, răspunse el. Nu știu nimic despre Tegfan, Aled. Am evitat să aflu ceva despre moșie. Nu știu ce caut acum aici, în afară de faptul că am trecut pe stradă, în Londra, pe lângă doi bărbați care își vorbeau în galeză.

- Poate că ar fi trebuit să stai deoparte, spuse Aled. Poate că ar fi fost mai bine pentru tine și mai bine pentru oamenii de aici.

Lui însuși i-ar fi fost mult mai ușor să lupte împotriva impersonalului conte de Wyvern, în calitatea sa de stăpân la Tegfan.

Geraint se ridică și el în picioare, înainte ca Aled să îi întoarcă spatelul și să plece. Își suflecă înapoi mânecile cămășii, până la încheieturi.

- Nu, n-o s-o ții tot așa, zise el. Îmi datorezi revanșa, Aled. Știi că de data asta ai câștigat pentru că ai avut noroc chior, așa cum ai câștigat toate luptele noastre când eram copii. Toate, până la ultima, din pură întâmplare. De câte ori ne-am luptat? De zece ori? De cincizeci? De o sută? Va mai exista cel puțin încă una. Și o să devină o regulă pentru mine să mă lupt numai cu prietenii. Dă-mi puțin timp, Aled! Dă-mi puțin timp să aflu adevărul și să hotărâsc ce voi face după aceea.

La naiba! Aled nu voia să fie pus în încurcătură. Simțea deja conflictul de interese apăsând greu pe umerii lui.

Geraint îi întindea iarăși mâna dreaptă.

- Ne-am înțeles? întrebă el. O săptămână? Poate două? Și apoi poți decide dacă îți vei sacrifica sau nu prietenul cu o asemenea ranchiună. Haide, omule! Doar nu ți-ai pierdut acea judecată corectă pe care ți-am admirat-o întotdeauna, nu?

La naiba! Aled acceptă mâna întinsă și o strânse cu putere.

Chiar am foarte multă treabă de făcut, conchise el.

Geraint făcu un pas în spate și îl lăsă să treacă. Însă Aled îl auzi râzând în timp ce se îndrepta spre sat, simțind din plin disperarea conflictului ce se dădea în sufletul său, între chemarea prieteniei și chemarea loialității față de oamenii pe care îi reprezenta.

— Poate că o să te provoc la o luptă cu pumnii data viitoare, strigă Geraint în urma lui. Cred că mă pricep destul de bine la asta. O să-ți curgă ceva sânge pe nas, Aled!

Aled zâmbi fără să vrea, dar nu luă în seamă provocarea.

Geraint își dădu treptat seama că nu era singur. Nu că ar fi auzit sau văzut pe altcineva în afară de silueta lui Aled Rhoslyn, ce se pierdea în zare. Era numai o senzație pe care o încerca, un instinct pe care și-l dezvoltase cu mulți ani înainte și pe care, până în acel moment, nu știuse că îl mai avea. Nu foarte departe erau niște copaci, copaci bătrâni, cu trunchiuri groase.

— Ai face mai bine să ieși de-acolo, rosti el pe un ton conversațional, în galeză. Ar fi de preferat decât să mă obligi să vin după tine și să te scot cu forța.

Nu era sigur pe cine sau ce avea să înfrunte. Preț de câteva clipe tăcerea nu fu întreruptă. Și apoi un foșnet anunță apariția unui puști mic de statură, slab, murdar, străcacios îmbrăcat, de opt sau poate nouă ani. Uităndu-se curios la el, Geraint se simți straniu, de parcă s-ar fi privit într-o oglindă, printr-un lung tunel al timpului. Doar că părul băiatului era drept. Stătea într-un picior, pe care îl scărpină cu partea interioară aproape inexistentă a ghetei scâlciate din celălalt picior.

— Ai face bine să vii mai aproape, îl îndemnă Geraint, împreunându-și mâinile la spate, într-o atitudine formală.

Băiatul își târșâi picioarele câțiva pași mai în față.

— Mult mai aproape. La un centimetru de vârful degetelor mele, dacă ar fi să îmi întind brațul.

Băiatul se opri poate la doi centimetri de locul indicat. Rămase nemișcat, cu ochii negri pironiți asupra lui Geraint. Geraint știa prea bine cum se simțea băiatul ca și cum ar fi fost imaginea lui în oglindă, iar el ar fi fost persoana reflectată, în carne și oase. Inima copilului trebuia să bată atât de dureros, încât pulsul îi răsună în urechi și îi pune un nod în gât. Trebuia să se gândească la o modalitate de scăpare. Cu coada ochiului, fără să se trădeze mișcându-și pupilele, trebuia să caute posibile căi de scăpare. Dar trebuia să știe că nu avea pe unde să fugă.

- Ei bine? întrebă Geraint. Ce cauți aici?

- Mă jucam, răspunse copilul cu o voce ascuțită. M-am rătăcit.

Exact scuza pe care el însuși o găsisese în singura ocazie când fusese prins - din fericire, de către unul dintre grădinari, și nu de vreunul dintre paznicii de vânătoare. Chiar și așa, când i se permisesese să plece, fundul îi durea atât de tare, încât nu putuse să meargă normal și nu reușise să se așeze nici măcar după ce urcase prin pârlloge până la cocioaba pe care o numea casă.

- Te-ai rătăcit fugărind iepuri? insistă Geraint.

Băiatul ridică din umeri și clătină din cap.

- Știi cine sunt? continuă Geraint cu întrebările.

Băiatul făcu un semn aprobator din cap, iar Geraint recunoscă privirea îndrăzneță, fixă, din ochii acestuia ca pe una de frică nedisimulată.

- Dar tu cine ești? întrebă el.

- Idris, răspunse băiatul.

- Idris? Idris și atât?

- Idris Parry.

- Idris Parry, spuse Geraint, nu te-a învățat nimeni cum se vorbește cu adulții?

- Idris Parry, *domnule*, se corectă băiatul.

- Și unde locuiești, Idris Parry? întrebă Geraint.

Speră că răspunsul nu avea să fie cel la care se aștepta.

- Cu mama și tata, zise copilul, pe un ton mai puțin îndrăzneț. Și cu surorile mele.

- Te-am întrebat unde, repetă contele.

Copilul arată vag înspre dealuri.

— Acolo sus, zise el, în timp ce Geraint tresări în sinea lui. O să mă trimiteți departe, domnule?

Deportarea. Pentru braconaj. Copilul învățase de mic lucrurile pe care și le asuma, așa cum învățase el însuși.

— Vă rog, domnule, nu vreți mai bine să mă bateți? întrebă el repede, iar Geraint știa cât îl costase pe băiat să arate un asemenea semn de slăbiciune. M-am rătăcit. Mă jucam doar.

— Ei bine, Idris — Geraint își vârî mâna în buzunar, pe aici erau de obicei niște capcane pentru hoți ascunse foarte bine, capcane care ți-ar fi făcut praf piciorul și te-ar fi ținut pe loc până venea cineva să te elibereze. Căci este foarte posibil să mai fie încă aici. Va trebui să fii foarte atent pe unde te joci, nu-i așa?

Copilul înclină din cap.

— Pot avea încredere în tine? întrebă Geraint.

Alesese o monedă nici prea mică, ca să nu fie nefolositoare, nici prea mare, ca să nu trezească o neîncredere autorită. I-o întinse băiatului.

— Da-i asta mamei tale, Idris! Și ar fi înțelept să-i spui că ți-a fost dată în altă parte, de către altcineva.

Copilul bănuia că era o cursă — copil fiind, și el avuse aceeași bănuială prima dată când domnul Williams îi oferise bani. Bănuise că moneda era o momeală menită să îl înfunde. Geraint o aruncă în aer și băiatul o prinse cu îndemânare.

— Șterge-o acum! zise Geraint. Și fii atent la capcane!

— Da, domnule! Băiatul o luase din loc deja. Însă se opri brusc și privi înapoi. Mulțumesc, domnule!

Geraint înclină scurt din cap. Îi venea rău de la stomac. Cum naiba ajunsese o familie să locuiască sus, pe acele pârloage, cu un copil atât de zdrențăros îmbrăcat, înăut părea să nu aibă nici măcar o singură piesă vestimentară întreagă? Însă măcar era o familie, dacă băiatul spusese adevărul. O mamă și un tată. Măcar ei nu trăiau acolo pentru că fuseseră alungați din capelă și din comunitate. Măcar copilul nu era un bastard.

Dar tot simți că îi venea rău când își aminti că exista o asemenea sărăcie în lume. I se părea o chestiune

cu mult mai personală pe pământul de la Tegfan decât i se păruse vreodată pe străzile din Londra.

Dăduse dovadă de egoism stând deoparte, se gândea el. Să se mențină deliberat în ignoranță referitor la problemele moșiei Tegfan fusese un act impardonabil de nepăsare. Spera ca astfel să nu fi pierdut prietenia lui Aled, nici să nu își fi atras ostilitatea permanentă a oamenilor lui.

Ei erau oamenii lui. Realizase acest lucru din momentul întoarcerii sale, ori poate chiar din momentul acelei întâlniri scurte de pe o stradă din Londra. Erau oamenii lui.

Repetiția din capelă a corului era singurul eveniment săptămânal ce reunea cu regularitate un număr impresionant de oameni, cu excepția perioadelor celor mai aglomerate din an. Cântecul era singura pasiune și singurul talent ce îi unea pe majoritatea oamenilor din partea de vest a Țării Galilor, sau din oricare parte a țării, că tot veni vorba.

Marged îndrumase corul încă din copilărie pentru a-și scuti tatăl de una dintre nenumăratele lui îndatoriri. Deși poate era greșit să fie considerată îndrumătoarea lui, își spunea ea adesea. Un cor galez chiar nu avea nevoie să stea cineva în față ca să bată ritmul sau să conducă schimbările de volum ori tempo, numai dacă nu concura la un *eisteddfod*¹. Un cor galez cânta pur și simplu din diafragmă și din inimă, și într-adevăr cânta ca un cor. Nimic nu le făcea o mai mare plăcere cântăreților galezi decât să își asculte unul al tuia vocile, și armonia celorlalte instrumente în timp ce cântau.

Marged îi îndruma în sensul că ea dădea semnalul de începere a repetiției, punând capăt sporovăitului zgomotos, când toți făceau schimb de bârfe despre ceea ce se mai întâmplase de duminică, ea alegea imnurile pe care aveau să le cânte duminica următoare.

¹ Festival galez de literatură, muzică și teatru, cu tradiție încă din secolul al XII-lea (n.tr.)

trădinea în care să le cânte. Când cântau, ea se așeza și cânta împreună cu ei, în timp ce domnișoara Jennifer apăsa clapele vechiului pian din sala de clasă a școlii de duminică.

Cântau câte o oră, timp în care Marged recunoștea în amia ei că se adunau săptămânal nu neapărat ca să cânte, ci ca să se bucure de cântece și de companie. Când trecea ora, vorbeau și bârfeau la fel de pătimăș ca după slujba de duminică dimineța.

Era încă furioasă. Poate mai furioasă *pe el* decât ar fi fost normal pentru că era furioasă *pe ea* însăși. De la căsătoria lui nu se putuse împiedica să nu se mai gândească la el. Ba chiar îl visase. Așa că toate gândurile ei în legătură cu el trebuiau să se concentreze pe ura ce i-o purta și pe adâncul regret că se întorsese la Tegfan. De ce oare nu făcuse ceea ce trebuia, să stea departe?

Înțețeles, el fusese principalul subiect de conversație din momentul în care ea dăduse semnalul de încheiere a repetiției. Aproape toți îl văzuseră. Cei mai mulți dintre ei îl întâlniseră, într-un fel sau altul. Câțiva dintre ei fuseseră vizitați personal de către el.

Întreaga lume căzuse de acord că arăta foarte nobil, că se purta ca un gentleman înăscut, că vorbea o engleză mai corectă decât englezii, că avea o ținută arogantă și severă. Câțiva se aventuraseră să sugereze că se purtase cu curtoazie în timpul vizitelor și că fusese interesat să vadă fermele. Poate că aveau să se petreacă unele schimbări acum, că venise în persoană și văzuse cu ochii lui. Cei mai mulți erau suspicioși și enervați de purtarea lui distantă și de neglijența cu care nu îi întrebase dacă aveau probleme sau plângeri.

M-a *compătimit* pentru moartea lui Eurwyn, se conștientiza Marged într-un final, nemaiputându-se ține departe de conversație. Și apoi m-a felicitat pentru felul în care eram ocupat singură de fermă. Aproape ca și cum mi-ar fi spus că Eurwyn nu însemna nimic, că mi-e mai bine fără un criminal drept soț.

Era atât de furioasă, încât vocea îi tremura, ca și mâinile.

- Ah, interveni Ifor Davies, asta nu a fost deloc teros din partea lui, *fach*!¹

- Și să știi că poți să mă crezi pe cuvânt că, atunci când ne-a vizitat la ferme, a deschis bine ochii ca să vadă de la cine poate să stoarcă rente mai mari anul viitor, zise Gwen Dirion. Nu sunt sigură dacă ne putem încrede în el, cu toate manierele lui alese!

- Și până la urmă nu este decât Geraint Penderwyn comentă Eli Harris.

- Nu văd de ce ar trebui să stăm liniștiți și să îi permitem *contelui de Wyvern* să intre în curțile fermelor noastre și în casele noastre ori de câte ori are chef, spuse Marged, încă furioasă. Nu văd de ce ar trebui să îi acordăm acest drept. Poate că este timpul să îi plătim cu aceeași monedă.

- Marged, o întrerupse Aled, poate că ar trebui să așteptăm și să vedem. La urma urmei, are dreptul să vadă ce este al lui.

Ea se întoarse spre el, cu ochii scăpărând.

- Iar tu, Aled Rhoslyn, exclamă ea, se presupune că ești conducătorul nostru! Se presupune că ar trebui să lucrezi împreună cu comitetul ca să ne ajuți să organizăm un protest organizat și eficient împotriva stăpânilor noștri. Încă nu am auzit nimic despre ce anume ar trebui să facem.

- Nu este nici momentul, nici locul, Marged, răspunse el.

- Atunci, când este momentul și unde este locul, întrebă ea. Spune-ne, Aled! Și ce vom face? Vom doborî porți de taxare, cum se întâmplă prin alte părți? A funcționat acum trei ani. Barierele sunt cea din urmă picătură pentru cei mai mulți dintre noi. Și curând va veni momentul să cărăm varul ca să ne îngrășăm câmpurile. Cum ne vom permite taxele?

- Oh, Marged! Ceris se ridicase în picioare ca și când ar fi fost pe punctul de a pleca, însă se așează brusc la loc. Nu vorbi despre violență, fato! Oh, te rog, nu!

Nu îl privi deloc pe Aled.

¹ Fetișo, în dialect galez, în original (n.tr.)

Comitetul se ocupă de asta, anunță Aled. Nu este nici și nici nu ar trebui să vorbim despre asta în mod deschis, aici. Ne este greu să găsim pe cineva care să conducă o asemenea mișcare. Avem nevoie de cineva care să joace rolul Rebeccăi.

Dar tu, Aled?

Provocarea fu lansată de către Morfydd Richards, soțul mui fermier ce locuia la cinci kilometri depărtare sus, pe dealuri. Dar Aled clătină din cap, evident stânjenit.

Au urma o asemenea mișcare dacă ar fi organizată și dacă ar decide comitetul, afirmă el. Nu aş putea să conduc, Morfydd. Nu am darul autorității. Rebecca ar trebui să conducă un mare număr de bărbați, și asta nu este ceva ușor.

Și de femei, Aled, adăugă Marged. Ar trebui să conducă un mare număr de bărbați și de femei. Atunci, nu este nimeni cu destul curaj? Eurwyn ar fi făcut-o. Vocea ei era încărcată de amărăciune. Ei bine, nu cred că ar trebui să așteptăm după comitet sau după Rebecca. Cred că ar trebui să ne facem cunoscută nemulțumirea acum. Fără alte întârzieri.

Dar cum, Marged, *fach*? întrebă Ifor.

Oh, fără violență, vă rog! Ceris era cu siguranță consternată.

Nemulțumirea poate fi făcută cunoscută și fără violență, explică Marged. Se pot provoca neplăceri fără să se recurgă la violență sau la distrugeri nedrepte. Tot laptele trimis la Tegfan într-o anumită zi poate fi acru. Sau poate fi vărsat accidental din căruță pe treptele de la intrare și pe terasă, când este dus la bucătărie. Ușile grajdului pot fi lăsate deschise accidental într-o noapte, deșul de mult cât să iasă toți caii și să se împrăstie aiurea. O mie și unul de lucruri se pot întâmpla dacă avem suficientă imaginație ca să le plăsmuim.

Se auziră câteva chicoteli și unele hohote de râs sănătoase. Și apoi imaginația tuturor începu să ia avânt.

Oile ar putea ieși noaptea de pe pășune și ar putea hotărî să pască rondurile de flori.

- Neîndemânatecii de noi am putea să vărsăm în te ceai, niște lături de la porci sau altceva când vine ne viziteze.

- Sar putea lega sfori de-a latul drumului când cărește pe acolo și vreun sunet ar putea să îi sperie calul să îl facă să pornească la galop. Oh, *Duw*, mi-ar plăcea să văd asta!

- Prea violent, omule, pentru numele lui Dumnezeu. Și-ar putea rupe un picior. Și bărbatul de pe spatele lui ar putea să cadă în fund, cu o bufnitură.

La acest schimb de replici se dezlănțui amuzament general.

- Ei bine? întrebă Marged. Cine este de partea mea?

Câteva persoane, dintre care cel mai mult se evidenția Ceris, cu siguranță nu erau. Câțiva erau dispuși să încerce, cu condiția ca nimeni să nu fie pus în pericol inclusiv contele de Wyvern. Cei mai mulți se arătau cu entuziasm în favoarea ideii de a-și face cunoscute ne mulțumirea și frustrarea - și teama, într-un mod activ.

Se părea că Marged îi conducea. Aled o sfătui să aștepte.

- Așteaptă o săptămână sau două, Marged, pledă el. Poate că va schimba câte ceva acum, după ce a văzut cu ochii lui. Și poate că până atunci cineva va accepta să fie Rebecca și vom putea acționa mai amplu, într-o zonă mai întinsă.

Dar Marged nu era dispusă să aștepte.

- Timp de mai mult de doi ani, de la arestarea lui Eurwyn, am tot așteptat, răspunse ea liniștită, cu fundul dispărută din privire, o hotărâre necruțătoare luându-și locul. Timp de mai multe luni, de la formarea comitetului și de la intrarea sa în el, Aled, am tot așteptat. Timp de aproape o săptămână, de la întoarcerea lui Geraint Penderyn, de la întoarcerea contelui de Wyvern, am tot așteptat. Am așteptat destul.

În jurul ei se ridică un murmur de consimțământ.

- Ei bine! Aled se ridică în picioare. Vei face ceea ce trebuie să faci, Marged. Eu voi aștepta să văd ce va decurge de comitetul. Așadar, Ceris, să te conduc acasă?

„Da, mulțumesc, Aled! Ceris încă nu îl privea direct în ochi, deși vorbea cu destulă siguranță. Nu vreau să te duc din drumul tău.

Își dău sala de clasă grăbită și singură, și nu îi aruncă nici măcar o privire lui Marged.

Dacă nu ar fi existat Geraint Penderyn și cei asemenea lui, își spusese Marged cu amărăciune, nu ar fi înregistrat acea nefericire și acea neînțelegere printre ei. Tot ceea ce își doreau cu toții era pacea, ca să-și trăiască zilele și să-și câștige traiul în mod cinstit și demn. Însă ei erau refuzați cu repeziciune, iar ea, una, urma să se asigure că nu aveau să fie subjugăți.

Părea copilăresc să se gândească la farse pe care să i le joace contelui de Wyvern. Dar nu aveau la îndemână decât câteva modalități de a protesta, și acestea le erau foarte prețioase.

capitolul 6

Matthew Harley știa că membrii corului capelei repetau în serile de joi. Și mai știa că domnișoara Ceris Williams făcea parte din cor. Nu stabiliseră să se întâlnească după repetiție, și își dădea seama că era foarte posibil să plece împreună cu Marged Evans. Totuși pierdea vremea pe strada principală din sat, în cazul în care ea ar fi ieșit neînsoțită și i-ar fi îngăduit să o conducă acasă. Fu surprins când speranțele i se împliniră.

„Da, mulțumesc, spuse ea după ce o întâmpină și se oferă să o conducă acasă.

Da chiar îi acceptă brațul, când îl întinse. Era ceva ce el nu făcuse în timpul plimbării lor de duminică. Femeile astea galeze, în special femeile astea bisericose, erau îndurate. Corecte. Temătoare.

Dar el avea nevoie de o femeie, poate chiar de o soție. Nu credea că domnișoara Ceris Williams, sau oricare altă femeie de pe moșie, putea fi luată fără căsătorie, deși se gândise pentru o vreme la Marged Evans. Era rădăcină de suficient de mult timp ca să devină nerăbdătoare și s-ar fi putut arăta dornică de câteva tăvăleli. Însă

Marged Evans nu prea era genul lui. Avea un spirit nu prea înflăcărat, vorbea prea pe șleau. Ceris era mult mai pe gustul lui. Era drăguță, supusă, tentantă. Iar el cu siguranță avea nevoie de o femeie.

Ceris Williams fusese drăguța fierarului, cu toate că Harley nu se îndoia că era încă virgină. Și acea relație de curtare suferise de curând o ruptură.

- M-am bucurat de ceaiul de duminică, spuse el, și de plimbarea noastră.

- Da. Ea zâmbi, deși nu își ridică privirea la el. Și eu.

- Am nutrit speranța că îmi vei permite să te vizitez din nou, continuă el. O vei face?

Ea nu răspunse imediat. El își zise că avea tocmai înălțimea potrivită pentru el. Îl făcea să se simtă înalt. Își dorea să o fi putut duce la plimbare pe dealuri și să își satisfacă poftele cu ea fără să fie nevoit să se gândească la căsătorie, dar se îndoia că ar fi fost posibil.

- Da, spuse ea. Mulțumesc!

Consimțământul ei neașteptat era un adevărat balsam pentru sentimentele lui rănite. Știa că, în general, nu era prea plăcut pe moșie. Era de așteptat. Avea o slujbă de îndeplinit și o făcea fără să clipească. Nu îl deranjase niciodată să nu fie popular. Senzația de putere pe care i-o dădea slujba lui reprezentase întotdeauna o compensație suficientă. Însă acum era încolțit. Angajatorul lui venise din Londra, după doi ani în care nu dăduse nici cel mai mic semn de interes, și începuse să pună întrebări, să își bage nasul unde nu era nevoie și nu era dorit.

Harley găsea situația enervantă.

- Contele de Wyvern și-a tot vizitat arendașii de când s-a întors acasă, spuse el. Pe tatăl tău l-a vizitat?

- Da, răspunse ea. A luat ceaiul cu noi.

- Și ce crede toată lumea despre întoarcerea lui? întrebă el.

Spera că toți se simțeau la fel de inconfortabil ca și el. Poate că nobilul conte avea să se întoarcă la Londra dacă simțea că nu este dorit acolo absolut deloc.

Însă pusesese întrebarea pe un ton nepăsător. În realitate, pur și simplu se bucura să se plimbe împreună cu femeie. Cu aceea femeie.

Urmasii porni pe jos spre biserică în dimineata de duminică, în ciuda faptului că avusese foarte mult de muncă în zori. De fapt, se îndrepta spre *capelă*. Întârziase prea mult pentru slujba anglicană, care începea cu o jumătate de oră înaintea celei nonconformiste. Se conștientizase pe sine că urmărirea oilor îl făcuse să întârzie, dar, dacă ar fi fost sincer cu el însuși, ar fi trebuit să admită că tot căutase un motiv să meargă la capelă, și nu la biserică. Oile îi oferiseră motivul căutat.

Zâmbi larg în timp ce înainta pe drum cu pași hotărâți, prin vântul ce îl biciuia nemilos și amenința să îi smulgă pălăria de pe cap. Și își dădu seama că îi plăcea să zâmbească, să se simtă amuzat. Până și vântul îi plăcea. Avusese prea puține motive de bucurie în ultima săptămână, mai ales în ultimele câteva zile.

Grădinarii lui cu siguranță nu se amuzaseră când văzuseră că o turmă întreagă de oi ieșise de pe pășune în timpul nopții și că animalele pășteau fericite pe pajiștea din fața casei. Lui îi făcuse plăcere să le vadă, când le observase de la fereastra dormitorului său. Formau o scenă rustică încântătoare. Dar priveliștea grădinarilor și a grăjdarilor care încercau să le gonească, făcându-le, în schimb, să se învâртеască în cerc, bezmetice, îl făcuse mai întâi să zâmbească larg și apoi să își încalțe cizmele și să coboare acolo.

Fusese ideea lui să trimită după câini, însă numai după ce urmărisese el însuși oile pentru o vreme. Și chiar și după aceea se luase după turmă, câini și grădinarul-șef erau din minți, până la pășune și se asigurase că poarta fusese bine zăvorâtă. Îi venea greu să creadă că o asemenea încuietorie sigură s-ar fi putut deschide singură. Mai degrabă cineva fusese destul de neatent și lăsase poarta descuiată. Sau așa își dăduse cu părerea grădinarul, pe un ton amenințător. Adăugând și că el avea să afle cine era vinovatul.

Geraint declarase că nu era nici o pagubă. Oile făcuseră altceva decât să pască liniștite pe iarbă. În nu erau sădite flori pe care să le fi rupt. Grădinarii îi aruncase o privire aspră, cu buzele strânse, aproape compătimitoare. Iar motivul îi devenise evident după aceea. Când o pornise spre biserică, Geraint observase o întreagă armată de grădinari, împrăștiați ca oile, adunând excremente de oaie de pe întinderea sacră a pajiștii conacului Tegfan. Zâmbi iarăși larg pe seama jocului de cuvinte.

Însă deveni serios când ajunse în sat și văzu pe stradă, înaintea lui, diverse persoane intrând în capelă. Nu avea să fie ușor. Nu intrase niciodată în capelă pe când era copil – fusese dat afară de acolo când se afla încă în pântecul mamei lui. Câteodată, neștiut de mama lui, se furișase în apropiere în diminețile de duminică, de obicei într-o parte a ei ori în spate, nu pe stradă, ascultând cântecele, învățând imnurile, sperând să îi atragă atenția lui Aled sau lui Marged la sfârșitul slujbei. A fi trebuit să urască acea capelă, în schimb tânjise întotdeauna, obsesiv, să facă parte din ea.

Nu participase niciodată la o slujbă acolo. Iar acum era mai emoționat decât se așteptase. Bunicul lui mergea întotdeauna la biserică atunci când se afla la Tegfan. Probabil de la el se aștepta să facă același lucru. Nu avea să fie bine-venit acolo. Nu se simțise bine-venit în nici una dintre casele pe care le vizitase în ultima săptămână. Până și Aled îi spusese că ar fi fost mai bine să nu se fi întors. Iar acum cunoștea măcar câteva dintre motivele ostilității pe care o simțise peste tot, ascunsă după masca de respect pe care i-l acorda toată lumea – toată lumea în afară de Marged.

Îl așteptau foarte multe încercări.

Capela i se păru înfricoșător de aglomerată când trecu pragul verandei. Nu era obișnuit să vadă biserici ale căror strane să fi fost în întregime ocupate. Dar se părea că aceasta era excepția. Nu avea unde să se așeze. Și totuși, era prea târziu să se retragă. Câteva capete se întorseseră să vadă cine era nou-sositul din prag și, fără să se uite direct la cineva, deveni conștient că ochii

se măriseră, sprâncenele se ridicaseră și coatele loveau în stânga și în dreapta. În cele câteva secunde cât rămăsese acolo, șovăind, bănuia că jumătate din congregație, cel puțin, îl remarcase. Zgomotul sporovăielilor șoptite avea semnificativ.

Și apoi zări un loc liber. Inevitabil, se afla în față, la puțin mai mult de trei sau patru strane de altar. Însă avea de ales între acel loc sau a rămâne unde era cât dura dușul, ori să se întoarcă și să plece. Nici una dintre ultimele două variante nu părea o opțiune satisfăcătoare. Pomi spre altar.

Toată viața lui sărise în ochi. Nu făcuse niciodată parte din vreun grup. Mai întâi din cauza poziției lui de proscris în Glynderi, apoi urmaseră anii groaznici de război, când fusese un vagabond galez printre fiii de gentlemeni englezi, și, în ultima vreme, din cauza poziției lui de pair al regatului, și încă unul dintre cei mai bogați și înstăriți. Era obișnuit să se holbeze lumea la el. Și, cu toate acestea, nu-i veni în minte nici o ocazie în care să se fi simțit atât de săritor în ochi sau atât de singur.

Din instinct, își îndreptă spatele și trăsăturile i se alinară în linii impasibile și dure.

Se așeză pe locul liber de lângă o femeie și își aținti privirea asupra amvonului, dorindu-și din tot sufletul ca reverendul Llwyd să își facă apariția cât mai repede. Presupuse că ar fi trebuit să își întoarcă fruntea într-o parte și în cealaltă, nepăsător, și să și-o încline binevoitor către oricine dintre ai săi care i-ar fi întors privirea – dar părea că toți ar fi făcut-o. Însă simțea că și-ar fi sucit gâtul dacă încerca să-și miște capul.

Și apoi realizează, când era deja prea târziu ca să conștientizeze acel fapt în mod natural, că femeia de lângă el era Marged. Nu își întoarse capul – nu putea, ca să-și confirme acel lucru. Dar simțea că așa era. Purta o rochie albastră. Măcar atât reuși să vadă cu coada ochiului. Era absurd că nu se putea întoarce, pur și simplu, să o salute politicos și să își îndrepte iarăși privirea în față.

În sfârșit, pastorul ieși din sacristie, congregația se ridică și pianista interpretează primele note ale celui dintâi

obișnuia să vorbească neîncetat, să râdă și să cânte de parcă nu ar fi avut nici o grijă pe lume. Cu cât îi era mai foame, cu atât râdea mai vesel. Se pricepuse să își ascundă sentimentele, să evite să fie compătimit.

Ea îl compătimise, îl admirase, îl urmărise, îl muștrăcase și îl hrănise – întotdeauna ducea jumătate din ceea ce primea acasă, pentru mama lui.

Îl iubise. Îl venerase și îl iubise. Cu dragostea curată a unui copil pentru alt copil.

Fusese smuls dintr-o viață de sărăcie de nedescris și dus într-una de bogăție de neînchipuit. Fusese smuls de lângă ea. Se bucurase pentru el și plânsese pentru ea. Îi găsisese scuze când nu îi scrisese sau când nu venise acasă de sărbători – chiar și atunci când începuseră zvonurile cum că nu îi scria nici măcar mamei lui. Îi găsisese motive, motive întemeiate, pentru care nu făcea nimic din toate acele lucruri. Continuase să îl iubească.

Și dragostea ei pentru el înflorise, transformându-se rapid și glorios – și, la final, dureros, în dragostea unei femei pentru un bărbat, când el se întorsese, în sfârșit, acasă, maturizat și frumos peste toate, arătând schimbarea magică pe care i-o provocaseră șase ani în Anglia.

Durerea acelei iubiri nu o părăsise niciodată. Și a trădării lui. Era absolut greșit, își spuse ea, ca iubirea de la șaisprezece ani să fie considerată o simplă înflăcărare, ceva mai puțin serios decât dragostea adevărată, orice o fi însemnat dragostea adevărată. Îl iubise pe Eurwyn. Îi jelise neconsolată pierderea. O parte din ea avea să îl iubească și să îl jelească pentru totdeauna. Însă, până la urmă, acea dragoste și acea suferință nu fuseseră mai dureroase decât prima dragoste și prima suferință.

Acel gând, ce îi încolțise într-un ungher conștient al minții, în toiul prediciei tatălui ei, o surprinse și o sperie pe Marged. Dar era adevărat, știa asta. Nu avea rost să nege. Era adevărat.

Și obiectul acelei prime iubiri stătea lângă ea, tăcut și rigid. Îl iubise de la vârsta de cinci ani până la vârsta de șaisprezece ani. Plânsese după el mulți ani după aceea. Iar acum, de doi ani, îl ura. Începuse să îl urască

în absența lui. Dar acum ura se intensificase de nenumărate ori, întrucât se afla acolo în carne și oase.

Geraint! Ah, Geraint, cum te-ai putut schimba atât de mult!"

Ea se întrebă cât de multe stricăciuni făcuseră oile. Era păcat că nu se aflau mai pe la mijlocul anului, când ar fi existat flori și mai multe pagube de făcut. Dar ea nu voise să fie distrugătoare sau violentă. Ci numai să-l supere. Speră că se mâniase. Speră să devină mai mult decât mâniaș în zilele următoare.

Când slujba se termină, reverendul Llwyd rămase de vorbă cu Geraint în capătul treptelor capelei, iar Nialan Williams li se alătură acolo. După cum observă Geraint, toată lumea se adunase pe stradă, în grupuri, așa cum procedaseră întotdeauna, deși i se părea că schimbul lor de bârfe era mai puțin zgomotos, mai reținut decât odinioară. I se părea că toți evitau dinadins să îl privească, de parcă le-ar fi fost teamă să nu fie surprinși holbându-se.

Nu fusese o idee bună să vină. Însă sperase că, participând la slujba de la capelă, avea să își poată demonstra bunele intenții, dorința de a face parte din viața oamenilor săi, cu toate că știa prea bine că atât necutul lui straniu, cât și poziția din prezent aveau să îl despartă mereu de ei. Spera totuși să pună bazele unor relații de prietenie, așa cum reușise pe domeniile lui englezești.

Dar nu avea să fie ușor. Și poate că fusese o greșală să vină astăzi, atât de curând. Aled avusese dreptate în ceea ce spusese. Geraint petrecuse două zile ca să afle că rentele fuseseră ridicate destul de brusc în ultimii cinci ani. Nu părea să existe nici un motiv întemeiat pentru o asemenea creștere. Matthew Harley, administratorul lui, îi explicase că erau prea mulți fermieri pricepuți în Țara Galilor, și prea puține ferme. Prin urmare, dacă unul nu-și putea plăti renta, întotdeauna se găsea altul care să vrea și să poată s-o facă.

Nu părea un motiv suficient de întemeiat pentru creșterea rentelor. Lui Geraint îi semăna mai mult cu lăcomie.

Și descoperise ceva de care se rușina că nu aflate mai devreme. Enoriașii din parohia Glynderi se aflau în stăpânirea sa, și de aceea toate dijmele îi erau plătite lui. Avea un vechil cu o reputație răsunătoare pentru că strângea dijme enorme. Se părea că Bryn Jones reprezenta un motiv de invidie pentru toată nobilimea din vecinătate. Lui Geraint i se părea mai degrabă că era beneficiarul unor rente duble. Dijmele fuseseră gândite la început ca o modalitate de a finanța biserica, nu așa era oare? Și totuși aproape toată lumea din Glynderi se distanșase de la fermele din apropiere mergea la capelă, în timp ce aproape nimeni nu mergea la biserica anglicană, în contele de Wyvern își primea dijmele.

Ceva era greșit. Ar fi putut fi ridicol, dacă nu era atât de ucigător de serios, în egală măsură.

Administrația ce avea responsabilitatea de a repara drumurile din proprietatea ei și dreptul de a ridica porți de taxare era deținută, în parte, de către contele de Wyvern. Dar în ultimii doi ani – de când Geraint moștenise titlul – autoritatea îi fusese cedată unei companii ce se putea ocupa mai bine de drumuri și de colectarea taxelor. Până când expira dreptul de concesiune, contele și ceilalți proprietari de pământ care dețineau administrația nu aveau nici un fel de control asupra acțiunilor acesteia.

Și braconajul pe domeniul Tegfan era încă pedepsit cu deportarea. Era încă descurajat prin prezența câtorva paznici de vânătoare și prin plasarea strategică de capcane. Crescătorii de somoni de pe râu, de pe porțiunea din cursul acestuia ce străbătea parcul, încă rețineau toți somonii pentru folosul unui conte care arareori călca pe la moșie și care, chiar și atunci, era un singur om, care avea un singur stomac.

Descoperirile lui îl rușinaseră pe Geraint.

Vorbi politicos cu pastorul și cu Ninian Williams pe treptele capelei, în timp ce o privea pe Marged discutând într-un grup ce le includea pe doamna Williams,

Care și alte câteva femei. Își dorea să nu se fi arătat atât de multă față de el. Ar fi fost bine ca încă să mai fi avut doi prieteni acolo – Marged și Aled. Cu toate că nu era sigur nici de Aled. Aled nu se apropiase de el în ziua din urmă.

Lleina striga să se facă liniște și își flutura brațele deasupra capului pentru a atrage atenția tuturor. Geandru îl recunoscuse pe Ianto Richards, unul dintre fericiții pe care îi vizitase în timpul săptămânii. Râdea și avea fața roșie.

Terminați odată cu vacarmul ăsta, vreți? se burzului el când reuși, în sfârșit, ceea ce își propusese. Și lăsați omul să mai zică și ceva înțelept. Mama lui Morfydd își sărbătorește cea de-a optzecea aniversare săptămâna aceasta, joi. Și nu a mai pășit peste pragul casei de vara trecută, din cauza picioarelor. Eu și Morfydd am fi foarte încântați dacă ați veni seara la noi acasă, cu toții, ca să ne ajutați să sărbătorim. Este seară de cor, dar corul poate repeta ca să îl audă și mama. Ninian s-a oferit să cânte până acolo harpa lui Marged. Dar să știți că nu s-a oferit vo care și pe Marged!

Boți izbucniră în râs.

– Daie, omule, cum o să ne bagi pe toți înăuntru? înnebni Ifor Davies.

– O să vă înghesuim cu un șut în fund, răspunse Ianto râzând. Dacă veți veni cu toții, vom găsi loc pentru voi. Nu-i așa, Morfydd, *fach*?

– Ba bine că nu, îi asigură pe toți nevasta lui, ridicând vocea suficient de mult cât să fie auzită. Ne dorim să veniți cu toții. De dragul mamei, nu-i așa?

Trecu cu privirea pe deasupra mulțimii și în sus, pe trepte, incluzându-i pe pastor și pe ceilalți doi bărbați care stăteau acolo. Dar se uită grăbită în altă parte când văzu că ei îi întâlniră pe ai contelui.

– Și vom aduce și mâncare, Morfydd, spuse doamna Williams. Este prea mult pentru tine să ne hrănești pe noi toți, fato! Vom ajuta, nu-i așa? Nici nu-mi închipuiam că mama ta are deja optzeci de ani! Într-adevăr, cât de repede zboară timpul! Să știi că a ajuns la o vârstă frumoasă!

Mulțimea începea să se împrăștie, observă Geraint Marged mai spuse ceva grupului de femei și apoi se întoarse și o porni pe stradă. Își ținea șalul pe umeri cu amândouă mâinile. Rochia albastră i se unduia frumous pe șolduri și pe picioare.

El acționează în pripă și fără pic de rațiune, în special ținând seama de faptul că încă mai erau destui spectatori. Își duse degetele la pălărie, salutându-i pe reverențiosul Llwyd și pe Ninian Williams, le ură o dimineață bună, deși diminețata se transformase în amiază cât de rase slujba prelungită, ocoli mulțimea adunată încă în stradă și se grăbi să o străbată, nu către casă, ci departe de ea, pe urmele lui Marged.

capitolul 7

O ajunsese la capătul străzii, tocmai în locul unde aceasta devenea o simplă cărare ce șerpuia de-a lungul râului. Vântul le sufla în față. Ea nu îl auzise venind. Întoarse spre el un chip speriat când îi păși alături.

- O femeie n-ar trebui lăsată să se întoarcă singură acasă de la capelă, spuse el.

Fața ei se îmbujoră. Dar buzele i se strânseseră și ochii începură să îi arunce scântei de gheață în același timp.

- Mulțumesc, îi răspunse ea în engleză, însă aș prefera să merg singură.

- Decât cu mine, zise el. Așa s-a terminat fraza ta, chiar dacă vorbele nu au fost rostite. Ce ți-am făcut eu ție, Marged?

Știa ce îi făcuse, ce le făcuse tuturor celor ce depindeau de el. Le făcuse viața grea, inutil de grea. Niciodată nu acționase cu lejeritate. Din educația și pregătirea pe care le primise învățase că orice monedă avea două fețe și că amândouă trebuiau cercetate cu grijă înainte de a se emite o părere despre monedă ca întreg. Dar avea să facă schimbări, era sigur de acel lucru. Nu își putea imagina că ar fi existat vreun motiv pentru care să nu o fi făcut. Tegfan era un domeniu foarte prosper. Și chiar dacă nu ar fi fost, el era un bărbat foarte bogat.

- Mai refuzat libertatea de a merge singură, replică ea.

- I-am prieteni, continuă el. Tu și Aled erați singurii mei prieteni.

- I totuși, cum se putea aștepta ca vreunul dintre ei să îi mai fie prieten acum? Improbabilitatea aceluia gând îl străfulgeră din plin chiar în timp ce vorbea. Un alt lucru pe care îl învățase din pregătirea lui era că se putea aștepta la prietenie numai din partea celor aflați pe aceeași poziție cu el și, câteodată, nici măcar din partea lui. Mai erau încă unii bărbați - majoritatea bărbați pe care îi cunoscuse în timpul școlii - care îi disprețuiau înșurubul, chiar dacă nașterea și descendența îi erau imposibile. Cu toate că nu prea, bănuia el. Mama lui fusese o femeie umilă, o simplă guvernantă, deși fusese soția legitimă a tatălui său.

- Asta a fost în altă viață, remarcă ea. Ba chiar mai demult de atât!

- Este vorba despre ceea ce s-a întâmplat când m-am întors acasă? întrebă el. Nu mă poți ierta pentru libertățile pe care am încercat să mi le iau? Erai o fată foarte înșurubitoare, Marged!

- În răsă, deși nu părea amuzată. El remarcă faptul că îi potrivea pașii după ai lui, urmând cărarea.

- Sa întâmplat acum mult timp, spuse el. Acum zece ani.

- Da, comentă ea. Acum zece ani. În altă viață.

- Vocea ta s-a maturizat, afirmă el, schimbând subiectul. Este chiar mai încântătoare decât era odată. Tu ești chiar mai încântătoare decât erai odată.

- Nu era prea sigur de ceea ce încerca să obțină. Poate să încerca să o mai domolească, să o facă să zâmbească, să o facă să arate plăcere la primirea unui compliment. Însă știa că era stângaci. De obicei nu era stângaci cu femeile. Poate fiindcă de obicei nu se simțea stânjenit sau pus în defensivă cu femeile.

- Ea se opri și se întoarse spre el, cu spatele drept, cu capul lăsat pe spate, cu chipul încordat de mânie.

- Ce anume vrei? îl înfruntă ea. Dar nu trebuie să întreb, nu-i așa? Te gândești să obții de la mine ceea

ce aproape ai atins, însă nu prea ai reușit să dobândești ultima dată când ai fost aici? Poate că, dacă zămlăsești destul de frumos, nici măcar nu va mai fi pe pământul tău de pe dealuri, ca atunci. Poate că va fi în patul marelui plut cu pene al contelui, din dormitorul cel mare al contelui. Ori vorbesc prostii? Târfele nu merită să fie deosebite în patul contelui, nu-i așa? Nu vei găsi târfe care să te satisfacă plăcerile în partea asta de lume, *milord!* Pentru asta ar fi trebuit să rămâi în Anglia.

El reacționează instinctiv. Își îndreaptă ținuta și o țintuiește cu o privire rece.

- Ai grijă, Marged, zise el pe un ton liniștit și greu stăpânit, și adu-ți aminte cu cine vorbești!

Dar ea nu era ușor de intimidat.

- Oh, eu nu uit, exclamă ea, tonul ei contrastându-l pe al lui prin pasiune. Eu nu uit cine ești, *milord* Ucigașule!

Se întoarse pe călcâie cu un foșnet de fuste și începu să urce drumeagul spre Ty-Gwyn și dealuri.

El nu o urmă mai departe. Rămase privind după ea, uimit și încruntat. *Ucigaș?* Ar fi putut să îi atribuie neînțeleptă numărate atribute înjositoare, cu oarece justificare, dar cu siguranță nu se așteptase la acela. Părea foarte dramatic, dar nu avea nici un sens. Totuși, era în mod evident foarte supărată dintr-o anumită cauză și nu avea rost să o urmeze. Nu avea nici o șansă să poarte o discuție rațională cu ea în acea stare de spirit.

Se întoarse și rămase privind în apa râului timp de câteva minute. Marged fusese întotdeauna genul care sprijinea o cauză, mai ales când era vorba mai mult despre o cauză a altcuiva, nu a ei însăși. Probabil era supărată din cauza felului în care el storcea până și ultimul penny de la oamenii lui, inclusiv de la ea. Nu o prea putea învinui. Și nu avea să folosească ignoranța ca pe o scuză, nici măcar față de sine însuși. Avea să schimbe câteva lucruri după încă puțină cercetare atentă și apoi poate că avea să se răscumpere într-o câțiva în ochii ei.

Își dorea să se răscumpere, chibzui el. Mai ales în ochii lui Marged. Avusese parte de destule amante și de aventuri în ultimii zece ani. De două ori se gândise

la istorie. O dată fusese chiar pe punctul de a face
cunoscință. Însă iubise o singură dată în viața lui. Și ar fi
putut foarte ușor să iubească din nou.

Aceiași femeie.

Acea conștientizare îl surprinse. Și îl tulbură.

El avea dreptate. Voia să se culce cu ea. Dar voia și să
se impresioneze. Își dorea respectul, aprecierea și priete-
nia ei. Și poate că mai mult decât atât.

Dar ea îl ura. Poate că din motive personale, poate că
din motive mai adânci. Și îl numise ucigaș. Ce dracu'
avea în viața ei? Încrederea ei în el? Oare încrederea
putea fi recâștigată după ce fusese pierdută?

Nu avea decât să încerce, presupuse el.

Flirtase cu ea. Mersese alături de ea, cu trupul drept
ca o bară de fier, cu chipul ca de granit, cu ochii albaștri
climbându-se pe corpul ei de parcă ar fi fost dezbrăcată,
și îi făcuse acele complimente ridicole. Oare doamne-
le englezoaice erau atât de ușor de mulțumit, atât de
ușor de înșelat? Atât de ușor de sedus? Deoarece flirtul
era un cuvânt mult prea blând. Încercase să o seducă, la
fel ca în urmă cu zece ani. Numai că ea nu mai era fata
măică care fusese atunci. Nici pe departe!

Cum îndrăznise? Oh, cum îndrăznise?

Știuse exact ceea ce făcea când se așezase lângă ea în
scapela, fără un singur cuvânt sau privire în direcția ei,
simțind-o numai să-i simtă căldura și să-i miroasă colonia
de săpun. Era un seducător experimentat – devenise mai
târziu în zece ani. Trebuia să fi știut că tensiunea o cople-
șise într-o asemenea măsură, încât după aceea nu mai
putuse spune nici măcar care fusese subiectul prediciei
tuturii ei, nemaivorbind de conținutul acesteia. Nici
măcar nu își putuse aminti ce imnuri cântaseră, cu toate
că le alesese ea însăși cu o săptămână înainte.

Marged fumegă tot restul zilei. Nu prea avea ce altce-
va să facă. Era duminică. Duminica nu se făceau decât
treburi absolut necesare. Cât timp locuise în casa tatălui
ei, duminica nici măcar nu serveau mese calde și nu se
spălau vase. Duminica era o zi de odihnă, o zi în care

își refăceau forțele pentru săptămâna grea ce avea să înceapă.

După cină, când bunica moțăia deja pe nișa de lângă foc, iar mama stătea în fața ei, Marged își trase șalul de umeri și ieși să se plimbe. Luă cu ea câteva prăjituri de leze, coapte cu o zi înainte, niște unt și brânză, și începu să urce spre crestele mai înalte ale dealurilor, până când ajunse la pârloagele sterpe. Odinioară fuseseră câmpuri obișnuite. Toți fermierii își duceau turmele să pască acolo vara. Acum aparțineau moșiei Tegfan, și numai oile de pe moșia Tegfan le era îngăduit să se înfrupte din iarba aceea murdară.

Dar acolo sus se mai găseau și clădiri, dacă puteau fi numite astfel, mici colibe urâte, din paie, numai câteva dintre ele având acoperișuri care să ofere adăpost împotriva frigului și ploii. Din fericire, nu erau prea multe, însă destule cât să reprezinte o mărturie a sărăciei, a disperării și a suferinței. De obicei, locuitorii lor plecau până la urmă la azilele pentru sărmani.

Membrii familiei Parry nu fuseseră niciodată buni fermieri. Eurwyn obișnuia să cloncănească dezaprobat din cauza ineficienței, risipei și lipsei de organizare atât de evidente la ferma lor. Nu prosperaseră niciodată. Însă nici nu fuseseră oameni răi. Fuseseră cinstiți și mândri, iar în familie întotdeauna domnise dragostea.

Acum trăiau pe pârloage, și nu mulți fermieri aveau o situație financiară care să le permită să îi ofere o slujbă permanentă lui Waldo Parry. Aveau trei copii, iar doamna Parry aștepta încă unul. Era o nouă dovadă a lipsei lor de simț practic, se gândi Marged. Copilul care era pe drum trebuia să fi fost conceput după ce fuseseră evacuați de la fermă. Dar cine era ea, la urma urmei, ca să condamne un bărbat nefericit și o femeie nefericită pentru că se bucuraseră de una dintre puținele plăceri care le mai rămăseseră?

Marged simți vechea împunsătură de regret pentru că, în cinci ani de căsătorie, cu apropieri intime în aproape fiecare noapte, nu reușise să conceapă un copil al ei. O înăbuși, așa cum făcea întotdeauna.

Le dadu ceea ce adusese, îi ținu companie pentru o vreme doamnei Parry în timp ce una dintre fete se ghemuie lângă ea și apoi i se urcă în poală, și își continuă plimbarea. Străbătu pârloagele, trăgând în piept aerul de primăvară, privind în jurul ei la dealurile ce se întindeau până departe în zare, în toate direcțiile. Dealurile de acasă. Nu se putea imagina trăind în altă parte. Dealurile erau o parte din ea.

Îi simți lipsa lui Eurwyn cu o durere bruscă atât de intensă, încât se opri și închise ochii. Îi era dor de Eurwyn și îi era dor să fie măritată. Nu simțise niciodată o pasiune sălbatică pentru soțul ei, însă îl plăcuse, îl admirase și îl iubise, de asemenea. Îi plăcuseră acele scurte apropieri intime din timpul nopții. Deveniseră o rutină în viața ei, de care nu se bucura în mod conștient, dar pe care nici nu o displăcea.

Într-o parte a vieții ei ce se încheiase când Eurwyn îi fusese luat de lângă ea. Acum, câteodată se foia în patul ei, neputând să doarmă, tânjind după atingerea fizică a bărbatului ei. Și atunci, în acel moment, tânjea. O durea. Nu numai emoțional, ci și trupesc. Își simțea sânii sensibili, coapsele o înțepau și fremăta în acel loc unde Eurwyn își contopea trupul cu al ei preț de câteva minute în fiecare noapte.

„Oh, Eurwyn, te vreau înapoi! Am nevoie de tine, multă!”

Ce o apucase? se întrebă ea, deschizând ochii și pornind cu pași apăsăți înainte. Dăduse uitării suferința și dorul cu mult timp în urmă. Puteau fi emoții distructive dacă se lăsa copleșită de ele prea multă vreme. Avea prea multe de făcut în viață ca să se lase îngropată în trecut.

Dar știa ce o apucase. Geraint Penderyn, contele de Wyvern. Care îl ucisese pe Eurwyn și o întrebase, nu mai departe de acea dimineață, ce îi făcuse. Care încercase să o seducă în urmă cu zece ani și mai încercase o dată chiar în acea dimineață. Care... Ah, nu avea rost să îi enumere ofensele o dată și încă o dată!

¹ Iubire, în dialect galez, în original (n.tr.)

Era o idee prostească. Însă toate ideile pe care le găseai pentru a-și manifesta nemulțumirea față de gospodăria de Wyvern erau prostești. Până când nu avea încă apartat o Rebecca, nu prea aveau ce face în afară de a se împătura.

Glenys, spuse ea, ai vreodată vreun motiv să intri în dormitorul contelui de Wyvern?

Glenys se holbă la ea năucită. Era cu adevărat o idee foarte prostească. Din fericire, fata nu desluși nici un răspuns în întrebarea neintenționat sugestivă.

Oh, nu, răspunse ea. Eu sunt doar o slujnică în bucatărie, doamnă Evans.

Dar știi unde se află dormitorul lui? Marged simți cum roșea.

Da, zise fata, încruntându-se.

Nu, nu avea să meargă. Ar fi trebuit să chibzuiască mai bine înainte să o cheme înapoi pe Glenys cu atâta impulsivitate. Ar fi însemnat să ceară prea mult. Chiar dacă fata ar fi avut vreun motiv să se ducă pe lângă camera lui câteodată, ar fi fost primejdios. Ar fi putut să fie prinsă asupra faptului și s-ar fi putut ajunge până la ea însăși. Nu, ideea nu era deloc bună. Nu la fel de bună pe cât cea pregătită pentru ziua următoare. Ziua următoare avea să fie făcută la Tegfan o livrare însemnată de cărbune. Dar acel cărbune, până la ultima bucată, avea să sufere un accident pe aleea domniei sale. Avea să fie vărsat peste tot. Îi zâmbi lui Glenys, precum stânjenită.

Nu contează, spuse ea.

Numai dacă nu... Era o nebunie. Nebunie curată. Dar câteodată nebunia era necesară când trebuiau să fie reparate mari nedreptăți. Își aminti că așa îl auzise pe Iurwyn vorbind odată.

Nu, așteaptă!

Glenys, pe jumătate întoarsă spre tânărul ei, o privi cu respect.

Glenys, spuse ea, mi-ai putea arăta unde se află dormitorul lui? Mi-ai putea arăta cum să ajung acolo? Fără să fiu văzută?

Oi lăstate libere pe pajiștea lui! Era un protest demn de milă. Numai dacă Aled și comitetul lui s-ar fi putut odată în mișcare! Numai dacă ar fi putut să găsească o Rebeccă! Oare nici un bărbat nu avea curajul lui Eurwyn?

Și apoi observă că nu era singura persoană care curajera creștele dealurilor. Un tânăr și o tânără se plimbau în direcția ei, aflându-se la o oarecare distanță, mână în mână, până când o zăriră și se depărtară unul de altul. Ce prostănaci! își zise ea. De parcă ar fi deranjat-o să vadă un asemenea inocent semn de afecțiune!

Erau Glenys Owen și unul dintre grăjdarii de la Tegfan. Marged nu îi știa numele – nu era din Glyn deri. Și era evident, după chipul înroșit al lui Glenys și după impresia nedefinită de dezordine ce plana asupra amândurora, că se bucuraseră de ceva mai mult decât de o simplă plimbare. Marged zâmbi, îi salută și nu putu simți decât invidie. Tatăl ei predica adesea de la amvon despre dealurile păcătoase. Căsătoriile grațioase ce urmau perioadelor de curtare din timpul verii de pe dealuri nu erau deloc neobișnuite. Dar Marged era invidioasă.

Și apoi îi veni o idee. Nu știa de unde i se năzărise, numai dacă nu cumva fusese provocată de vederea lui Glenys, amestecată cu gândurile ei mânioase în legătură cu Geraint și cu amintirea recentă a faptului că îl acuzase că nu era dispus să își ducă târfele în patul contelui *Patul contelui*.

– Glenys!

Se întoarse și strigă după perechea ce se făcea nevăzută, din nou mână în mână, remarcă ea.

Amândoi se întoarseră și o pironiră cu privirea.

– Glenys, strigă ea, pot să vorbesc ceva cu tine?

Marged îi fusese cândva profesoară lui Glenys la școala de duminică. Fata nu dăduse dovadă de prea mari aptitudini pentru citit, însă se arătase dulce, afectuoasă și adesea rămânea în urma celorlalți copii ca să vorbească despre orice și despre nimic în particular. Acum parcurgea distanța înapoi către Marged. Tânărul ei rămăsese locului.

Era o idee prostească. Însă toate ideile pe care le auziseră pentru a-și manifesta nemulțumirea față de contele de Wyvern erau prostești. Până când nu avea să apară o Rebeccă, nu prea aveau ce face în afară de a supăra.

Glenys, spuse ea, ai vreodată vreun motiv să intri în dormitorul contelui de Wyvern?

Glenys se holbă la ea năucită. Era cu adevărat o idee prostească. Din fericire, fata nu desluși nici un semn în întrebarea neintenționat sugestivă.

Oli, nu, răspunse ea. Eu sunt doar o slujnică în bucurie, doamnă Evans.

Dar știi unde se află dormitorul lui? Marged simți cum roșea.

Da, zise fata, încruntându-se.

Nu, nu avea să meargă. Ar fi trebuit să chibzuiască mai bine înainte să o cheme înapoi pe Glenys cu atâta impulsivitate. Ar fi însemnat să ceară prea mult. Chiar dacă fata ar fi avut vreun motiv să se ducă pe lângă camera lui câteodată, ar fi fost primejdios. Ar fi putut să fie prinsă asupra faptului și s-ar fi putut ajunge până la ea însăși. Nu, ideea nu era deloc bună. Nu la fel de bună pe cât cea pregătită pentru ziua următoare. Ziua următoare avea să fie făcută la Tegfan o livrare însemnată de cărbune. Dar acel cărbune, până la ultima bucată, avea să sufere un accident pe aleea domniei sale. Avea să fie vărsat peste tot. Îi zâmbi lui Glenys, cum cum stânjenită.

Nu contează, spuse ea.

Numai dacă nu... Era o nebulie. Nebunie curată. Dar câteodată nebunia era necesară când trebuiau să fie spălate mari nedreptăți. Își aminti că așa îl auzise pe Eirwyn vorbind odată.

Nu, așteaptă!

Glenys, pe jumătate întoarsă spre tânărul ei, o privi cu respect.

Glenys, spuse ea, mi-ai putea arăta unde se află dormitorul lui? Mi-ai putea arăta cum să ajung acolo? Fără să fiu văzută?

Își ascultă îngrozită propriile cuvinte.

- În dormitorul Excelenței Sale? Glenys părea că are dreptul încurcată, așa cum ar fi trebuit.

- Ai auzit despre oi? întrebă Marged. Frații tăi trebuiau să-ți fi spus, sunt sigură. Amândoi au fost cu mine noaptea trecută. Iar tu ai fost la capelă azi-dimineață.

Glenys zâmbi, ochii sclipindu-i de amuzament.

- Cu toții am crezut că domnul Vaughan avea să facă spume la gură azi-dimineață, răspunse ea, numindu-l pe grădinarul-șef de la Tegfan. Dar nici unul dintre noi nu a știut că oile nu au ieșit din întâmplare. Ce glumă bună a fost, doamnă Evans!

- Vor fi și altele, îi promise Marged. Ai auzit și ce i-a întâmplat ieri lui Glyn Bevan?

Glenys deveni serioasă.

- Da, răspunse ea. Oh, cât îl urăsc pe domnul Jones! ăla, serios! Îi place slujba lui. Nimănui nu ar trebui să-i plăcă o asemenea slujbă.

- Nu, afirmă Marged. Îmi poți arăta camera și domnul până la ea, Glenys? Fără să te vâri în necazuri! Va fi doar o altă glumă. Promit!

Glenys își înghiți nodul din gât și apoi confirmă din cap.

Marged râse când se despărțiră, câteva minute mai târziu.

- Așteaptă livrarea de cărbuni de mâine, zise ea. Ar trebui să fie amuzant.

Dar nu amuzament dorea ea să simtă. Și, într-adevăr, nu amuzament simțea. Ci nerăbdare. Și hotărâre. Curând el avea să știe că nu numai o serie de accidente provocate de neîndemânare îi făceau viața mai puțin confortabilă. Curând avea să se trezească el însuși viitorul timpului.

Avea să se întâmple în noaptea în care plănuiseră să scoată caii din grajduri. În noaptea de vineri. Ea avea să o facă în aceeași noapte. Înainte să se crape de zi, el avea să știe.

În sfârșit, Marged își îndreptă pașii spre cărare, la vale; trebuia să fie aproape ora ceaiului.

Nu urmă o săptămână bună pentru Geraint.

Vorbi cu administratorul lui, iar Matthew Harley ale-
gându-se să se indigneze și să se ofenseze la sugestia cum că ar
fi fost ceva putred la Tegfan și la fermele de pe moșie.
Sublinie faptul că domeniul era cel mai prosper din
partea de vest a Țării Galilor și că era invidiat de către
toți ceilalți proprietari de pământ. Explică, cu oarecare
mândrie, că alți administratori și chiar unii seniori îl
consultaseră pentru a-i cere sfatul într-o mare varietate de
subiecte legate de administrarea proprietăților. Sublinie
că dijele, taxele de drum și numărul săracilor se aflau
sub puterea lui de control, dar că rentele, cu siguran-
ță nu. Ridicând anual rentele, asigurase prosperitatea
continuă a moșiei Tegfan și superioritatea continuă
a fermelor.

Cum așa? întrebă Geraint, punând sub semnul în-
doielii ultimul punct.

Existau mult mai mulți fermieri decât pământ pe care
să îl fi putut arenda. Era o afacere concurențială. Dacă
un bărbat care avea pământ nu își putea permite renta,
dovedea că era un administrator slab. Și, din punct de
vedere al afacerii, avea perfect sens să fie înlocuit cu un
bărbat mai capabil. Conștiința faptului că ar fi putut fi
înlocuiți de alții mai pricepuți în a le administra fermele
reprezenta un imbold suficient pentru ca toți să mun-
cească din greu.

Părea rezonabil. Părea admirabil. Însă Geraint cre-
dea întotdeauna că afacerile erau adeseori imperso-
nale, ignorând factorul uman. Nu își putea scoate
din minte imaginea lui Idris Parry, slab, zdrențăros și
fiind braconaj pe domeniul lui. Și amintirea felu-
lui în care se simțise să trăiască într-o sărăcie cruntă,
împământătoare.

Vorbi cu vecinii lui. Unul dintre ei, care primea, de
pe vremea, în întregime dijele din parohia sa, se hol-
ta la el, neînțelegând, când Geraint ridică problema.
Dijele reprezentau o parte din întregul sistem biseri-
cesc. Biserica și statul s-ar fi prăbușit fără ele. Și dacă un
singur om ar fi refuzat să le colecteze invocând motivul

că nu avea nevoie de ele, atunci întregul sistem social s-ar fi putut dărâma.

– Un asemenea om mai că ar putea fi numit trădător, spuse vecinul cu gravitate.

Lui Geraint i se părea extravagant. Însă era o idee supărătoare aceea că s-ar fi putut să nu fie liber să achiziționeze de capul lui într-o anumită chestiune fiindcă era ceva ce privea întreaga societate. Poate că măcar s-ar fi putut asigura că dijmele erau cheltuite pentru biserică sau chiar mai bine, pentru capelă.

Și toți vecinii lui căzură de acord asupra faptului că ridicarea rentelor era de dorit, pentru binele tuturor. Îi expuseră argumente atât de asemănătoare cu ale lui Harley, încât Geraint realiză din nou de ce era atât de învidiat pentru administratorul lui. Nu reușise să găsească pe nimeni care să susțină ideea scăderii rentelor sau, cel puțin, înghețării lor pentru câțiva ani, până când aveau să treacă destui ani buni pentru recolte și până când cerințele pieței aveau să se îmbunătățească.

– Este o idee nebunească și una pe care ai face mai bine să n-o pui în practică, Wyvern, îi spuse tăios Sir Hector Webb. Nu te-ai face plăcut printre rude și prieteni, iar arendașii tăi te-ar vedea numai ca pe un bărbat slab. Nu te vor respecta pentru asta.

– Este exact genul de lucruri pe care mă așteptam să le sugerezi, interveni rece Lady Stella. În inima ta, înțelegi tu unul dintre ei, nu-i așa, Wyvern? Însă trebuie să îți amintești că, după voința tatei, eu voi moșteni Tegflu dacă tu nu te vei căsători și nu vei avea un moștenitor legitim. Puse un ușor accent pe adjectiv.

– Mătușa ta are dreptate, Wyvern, îl anunță Sir Hector. Nu m-aș arăta binevoitor dacă i-ai irosi moștenirea.

Geraint de-abia înclină din cap. Se abținu să se certe sau să le amintească faptul că avea numai douăzeci și opt de ani și că era capabil să conceapă poate o duzină de moștenitori.

Viața nu avea să îi fie ușoară.

capitolul 8

Il caută din nou pe Aled într-o seară, devreme, în-
tind în fierărie tocmai când acesta își isprăvea treburile
pentru ziua respectivă și își trimitea acasă ucenicul. Mer-
se în parcul Tegfan, ca și data trecută.

Atăvut dreptate, spuse el, punând capăt schimbu-
lui de replici neînsemnate ce îi ținuse ocupați câteva mi-
nute. De când am moștenit Tegfan, lucrurile nu au fost
mai fidele. Și nu pot să invoc drept scuză ignoranța,
deci am fost ignorant în mod deliberat. Problema mea
este să găsesc o soluție.

Aled păstră tăcerea. Geraint îi povesti despre vizitele
pe care le făcuse vecinilor lui.

— Și se pare că nu am absolut nici o putere asupra au-
torității ce se ocupă de drumuri, încheie el. Chiar dacă
am bani pentru concesiune de acolo, asupra acțiuni-
lor ei nu mai am nici un control. Și chiar când dreptul
de concesiune va trebui reînnoit, vocea mea va fi numai
una dintr-o mulțime. Aș fi depășit numeric prin vot.

Aled tot nu zise nimic, iar Geraint oftă.

— Insa problema este a mea, nu a ta, conchise el. Nu
mi respecti cine știe ce, nu-i așa, Aled?

Prietenul lui ridică din umeri și părul profund jenat.

— Îți înțeleg poziția destul de bine ca să știu că nu aș
trebui să fiu în locul tău, răspunse el.

— Voi face ce voi putea, declară Geraint. Când se va
apropia data încasării rentei, mă voi strădui să mă asigur
ca nu vor exista creșteri pentru fermele de pe domeniul
Tegfan. Oftă. Dar asta îi va ajuta numai pe câțiva fermi-
eri dintre sutele din partea aceasta a Țării Galilor. Nu
este o problemă doar aici, ci peste tot, nu-i așa?

— Da, răspunse sec Aled.

— Și ce se întâmplă cu fermierii care sunt evacuați de
pe pământurile lor când nu își mai pot permite renta?
— Interesă Geraint. Sunt nevoiți să devină muncitori?
Sunt angajați pe domeniile mele? Ce prostie, este o
întrebare pe care nu i-am pus-o încă lui Harley!

— Atunci, poate pe el ar trebui să-l întreb, Ger, spu-
se Aled.

Geraint aprobă cu un semn al capului. Dar îl lasă brusc un gând.

- Cunoști o familie cu numele de Parry? întrebă el. Cred că locuiesc sus, pe pârlouage.

- Da, răspunse Aled, încleștându-și fălcile. Îi cunosc.

- Să te muți acolo, sus, este o ultimă încercare de salvare, spuse Geraint, după cum știi din proprie experiență. Ce s-a întâmplat cu ei?

Se temea că avea răspunsul. Mai că își dorea să nu fi întrebat.

- Nu toți găsesc de lucru ca muncitori pe domeniul tău, zise Aled sec.

Geraint închise ochii și își încleștă pumnii pe lângă corp.

- Voi face ceva, declară el după câteva momente de tăcere. Până să vină ziua rentei, se vor fi făcut unele schimbări. Cam sunt dușmanul pe aici, nu-i așa?

- Numărul celor care erau pregătiți să-ți dea o șană s-a diminuat de la incidentul cu Glyn Bevan, răspunse Aled. Nu a fost o treabă bună, Ger. Are copilași.

- Glyn Bevan? întrebă Geraint oarecum înspăimântat.

- Un fermier nu poate rezista prea mult când îi sunt luați caii și vitele, îl lămurii Aled, și totul în numele unei biserici la care nici măcar nu se duce.

Dijme? Dar Geraint nici măcar nu avea să întrebe ce se întâmplase. Evident era ceva ce trebuia să se fi petrecut după întoarcerea lui la Tegfan și de aceea era ceva despre care ar fi trebuit să aibă cunoștință. Se părea că moșia lui se administra foarte bine și fără el. El era aproape de prisos - așa cum el însuși alesese să fie în urmă cu doi ani, desigur, când își dăduse seama că era proprietarul pământului pe care făcuse braconaj în copilărie. Pământ ce îi redeșteptase amintiri pe care nu voia să le mai trăiască. Da, avea să trebuiască să se facă niște schimbări pe acolo.

- Aled, continuă el, ce știi despre, ăăă, accidentele care s-au tot petrecut săptămâna trecută?

- Accidente?

Aled păru dintr-odată precaut.

— Cu lăstate să pască pe pajiștea din fața conacului
bun, explică Geraint. Cărbuni vărsați pe toată aleea.
Lăstate vărsat pe toată terasa. Șoareci în sufragerie la ora
cinești și pisica aparent de-abia fugită din bucătărie.

— Imi imaginez că doar asta sunt, răspunse Aled.
— Accidente, omule! Se mai întâmplă — până și pairilor
regalului.

— Am senzația că lista va deveni din ce în ce mai lungă
pe măsură ce trecerea timpului, mărturisii Geraint.

Prietenul lui ridică din umeri, iar Geraint aprobă
cu capul.

Măcar se pare că, oricine le-ar organiza, are simțul
umorului. Măcar încă nu au fost arse căpițe de fân.
Rebecca nu colindă prin părțile astea, Aled?

Prietenul lui păru să tresară.

Rebecca? făcu el. Cine este?

Dacă nu te-aș cunoaște, spuse Geraint, aș avea im-
presia clară că ești remarcabil de prost, Aled. Însă te cu-
noaște. Aș zice că prin părțile astea toate condițiile sunt
îndeplinite pentru vizitele ei. Nu ești de acord?

Dar Aled stătea iarăși cu buzele strânse.

Poate că are o oarecare justificare, opină Geraint.
— Dar eu nu voi tolera vizitele ei. Poate că știi pe cineva
prin care să transmiți mai departe mesajul ăsta, Aled.

Nu, afirmă prietenul lui. Nu știu.

Dacă nu aș fi cine sunt, declară Geraint cu voce
întărită, poate că aș fi urmat-o și eu. Poate că m-aș fi
transformat într-una dintre fiicele ei. Este exact genul
de acțiune pe care aș fi întreprins-o în copilărie, nu-i
plăc? Nu, nu chiar. În copilărie, cel mai probabil m-aș fi
transformat în însăși Rebecca. Cu tine în chip de una
dintre fiicele mele.

— Zămbi larg, dar Aled nu era amuzat. Chipul îi era
palid.

— Nu este de glumă, zise el. Oricine îndrăznește să
fi Rebecca dobândește imediat un preț pe capul său.
— Ești în pericolul de a fi înhățat de ghearele legii și
de a fi trădat de către discipolii săi. Dar da, este exact
genul de acțiune pe care ai fi întreprins-o. Mulțumesc
Domnului că este imposibil!

Geraint izbucni în râs.

- A sunat de parcă ți-ar păsa, Aled, spuse el. Încep să-mi pun întrebări. Și este oare imposibil? Poate tocmai de asta este nevoie în toată această situație imposibilă, ca o persoană aflată de partea mea a baricadei să treacă de partea ta - este partea ta, nu-i așa? - și să forțeze puțin lucrurile.

- Ești nebun!

Aled se aplecă, strânse în palmă o grămăjoară de pământ reavăn și o aruncă în prietenul lui. Aceasta îi lăsa umărul și i se împrăstie pe partea din față a hainei.

- Omule, exclamă Geraint, ștergându-se și întinzându-și mai mult noroiul, ar trebui să pun să te aresteze pentru atacarea unui pair al regatului! Sau poate ar trebui doar să-mi asmut valetul asupra ta. Aș face mai bine să te las să mergi acasă, să-ți iei cina. Nu prea te simți în largul tău cu mine, nu-i așa? Însă ești prea loial față de un vechi prieten ca să-mi întorci spatele. Zâmbi larg. Așa că-mi arunci cu noroi în față, în schimb.

- Îi va da ceva de făcut valetului tău, ca să-și câștige el existența, replică Aled, zâmbind și el larg.

- Să îi spun că a fost alt... ă... accident? întrebă Geraint, și amândoi începură să râdă.

Îl privi pe Aled croindu-și drum înapoi spre sat și continuă să își șteargă haina cu mișcări absente. Își încheiaseră întâlnirea într-o notă veselă, simțind poate amândoi că prietenia lor atârna de un fir de ață. Și era mai mult decât evident că Aled știa totul despre accidentele care nu erau deloc accidente. Geraint își păstra speranța că prietenul lui nu era implicat în ele. Nu făcuseră altceva decât să îi dea dureri de cap, însă îl deranjau fiindcă sugerau că existau oameni care nu îl plăceau. Se subînțelegea, fără îndoială.

Și poate mai deranjantă era realizarea faptului că, în acel moment, nici el nu se prea plăcea.

Ani îndelungați, toată perioada cât fusese la școală, își dorise cu ardoare ca bătrânul conte, bunicul lui, să nu fi descoperit că nașterea sa fusese legitimă. Tânărul adesea să își recapete vechea viață, cu sărăcia ei, coborâtă din mlaștină, foamea chinuitoare și toate celelalte

și să își recapete mama. Își iubise mama cu un sentiment protector îndârjit. Acei ani trecuseră. Ajunsese să obișnuiască cu noua lui viață și până la urmă ajunsese să se placă, să se identifice pe de-a-ntregul cu ea.

În acea zi, în acel moment, chiar atunci era prima dată după ani întregi când își dorea să fi putut da un pas înapoi. Ajunsese să înțeleagă faptul că privilegiul însemna și responsabilitate. Nimeni nu se simțea dator pentru o viață privilegiată dacă accepta și responsabilitățile ce veneau odată cu aceasta. Crezuse că era fătuse și el. Însă acum își dădea seama că nu și la tatăl său. Nu fusese suficient să numească un administrator eficient. Renunțase la responsabilitățile lui, iar oamenii suferiseră din această cauză. Și totuși acum realiza că mult decât oricând că oamenii din clasa lui socială nu puteau acționa individual, oricâte privilegii ar fi avut. Dacă nu acționau ca o clasă, ca o singură unitate, nu puteau să se prăbușească.

În acel moment nu se simțea mândru de clasa lui socială. Și nu mai ținea neapărat să facă parte din ea. Avea un dor puternic pentru acele zile din copilărie când numai supraviețuirea lui și a mamei sale avea importanță pentru el.

Da, își spuse el, nu îi putea învinui pe acei oameni – pe oamenii *lui*, pentru că nu îl plăceau. Dacă ar mai fi fost unul dintre ei, nici el nu s-ar fi plăcut. Și probabil că ar fi decis să întreprindă ceva în acel sens. Poate să evite accidente să se întâmple. Sau mai rău. Dacă ar fi fost unul dintre ei, poate chiar i-ar fi condus, jucând rolul Rebeccăi, în proteste mai ample, mai organizate, mai viguroase.

Dacă ar fi fost unul dintre ei.

Par nu era.

Își îndreptă pașii spre casă, simțind apăsarea din ce în ce mai puternică, familiară, a deprimării. Și se gândi la Alod și la prietenia lor încordată. Și la Marged și la osigurarea ei fățișă. Și la o petrecere aniversară de optzeci de ani, la care fusese invitat din greșeală. Măine seară, gândi el. Toată lumea din comunitate fusese invitată. Marged avea să fie acolo, cu harpa ei.

Marged.

Oare în ce cotlon ascuns al inimii lui o păstrase timp de zece ani?

Viața era grea la fermele din Carmarthenshire, în care parte din an, ba chiar fiecare parte din zi, veni cu treburile ei specifice, destule cât să îi țină ocupați atât pe bărbați, cât și pe femei, și adeseori până și copiii. Și mai era și vremea cu care trebuia să se lupte, amenințarea sărăciei și a unei posibile ruinari menținând o neliniște constantă. Spiritele fermierilor și ale necultelor lor, precum și ale altor muncitori fuseseră înălțate de-a lungul anilor. Dar nu supuse.

Credeau cu înverșunare în comunitate, în capela în muzică. Știau cum să se înveselească atunci când se ivea ocazia.

Bătrâna doamnă Howell, mama lui Morfydd Richards, crescuse opt copii, nemaipunându-i la socoteală pe cei doi care muriseră în fragedă pruncie, și muncise cot la cot cu soțul ei, la ferma lor. Ani întregi fusese vocea supremă de contralto în capelă, și ani întregi adunase acasă premiul pentru solo de contralto la fiecare *eisteddfod* ținut pe o rază de treizeci de kilometri distanță de Glynderi. Ani întregi prăjiturile galeze și *bara buns* făcute de ea nu avuseseră egal. Talentul ei ca bucatărieasă era de vină, în cea mai mare măsură, pentru faptul că soțul ei fusese aproape la fel de rotund pe cât de înalt obișnuiau să spună oamenii, cu amuzament afectuos. Nici o altă femeie nu era în stare să toarcă lână la fel de bine ca doamna Howell.

Cea de-a optzecea ei aniversare merita sărbătorită cu fast. Nu exista aproape nici un adult în putere sau o copilă care să nu se opintească spre ferma familiei Richards, pe dealurile de deasupra râului, la cinci kilometri depărtare de sat, în seara de joi. Și era o adunare foarte voioasă chiar dacă erau prea puține scaune pe care să se așeze toți.

¹ Sau „pâine peștriță“, poate fi ori un aluat dospit cu drojdie de bere și umplut cu fructe uscate, ori o turtiță din făină condimentată cu frunze de ceai și diferite arome. (n.tr.)

și prea puțin spațiu care să îi cuprindă pe toți
cărora stăteau în picioare.

— Nu-ți faci griji, totuși, zise Dylan Owen, punân-
dă un braț pe după umerii lui Ceris Williams. Așa și
găsești ocazia să iei puțin aer.

— Înconjură multe chicoteli când Ceris zâmbi și se feri
de calea lui.

— Știi, Ianto, că am putea încăpea cu toții lejer înă-
muri, spuse râzând Ifor Davies, dacă am scoate masa
asta.

— Iată se porni un cor de proteste. Masa era încărcă-
tă cu mâncare într-o asemenea măsură, încât farfuriile
erau așezate unele peste altele. Doamna Howell și
Barryd gătiseră timp de două zile și nici o femeie in-
cât nu sosise fără să țină cel puțin câte o farfurie cu
bucuri în fiecare mână.

— Fermierii și familiile lor mâncau rar și simplu în
secolul anului, însă știau ce însemna o petrecere. Știau
când să sărbătorească atunci când aveau un motiv de
bucurie.

— Sau dacă așezăm harpa lui Marged lângă vaci, suge-
ră Eli Harris.

— Nu l lua în seamă, Marged, interveni Olwen Harris,
măturând un cot zdravăn în coaste soțului ei. Lui Eli
i place să asculte muzică la harpă. Tot drumul până
la mine spus că, dacă nu ți-o aducea altcineva, ți-ar fi
plăcut el.

— A fost adusă aici la cererea mea, explică doamna
Howell de la locul ei de onoare, de lângă foc. În noaptea
asta vom avea muzică și cântece cât să se ridice acope-
mul în slăvi. Se va cânta în cinstea ospățului nostru,
nu-i așa?

— Mart Bevan plesni dosul palmei mezinului ei când
încercă să șterpelească o tartă cu gem de pe
masă.

— Au, mamă! se împotrivi el.

— Iată că este aglomerată camera asta, comentă cu
amărălă Glyn Bevan de la o oarecare distanță. Fiindcă
mădul ți-ar fi fost altoit dacă eram mai aproape, băiete!

Idris Parry, nevăzut sub ștergarul alb ce acoperea
și cădea pe laturi până aproape de podea, linse genul
pe tarta lui și apucă firimituri de aluat cu mâna liberă.

- Am auzit că ai de gând să te apuci de prins șoareci
pe care să îi vâri în cuști, Dewi, îi spuse Ifor Davies.
Dewi Owen, fratele lui Dylan și al lui Glenys. O
aducă o avere, nu-i așa?

Izbucni un hohot de râs general.

- Păcat că i-ai pierdut sub masa de la Tegfan, să
continuă Ifor. Am auzit că pisica aia bătrână de acasă
avut o cină decentă.

Râsul deveni mai puternic și mai vesel.

Dar reverendul Llwyd îl tăie de la rădăcină.

- Mi-a ajuns la ureche, spuse el, ridicând ambele
mâini, ispravă nu tocmai ușoară în aglomerata bucătărie
fermă, că anumiți membri din congregația mea
au luat asupra lor sarcina de a-i arăta contelui de Wyl
că nu este bine-venit aici. Trebuie să știți că sunt la fel
de nefericit ca voi toți să văd că s-a purtat cu oarece lacrimi
în ultimii câțiva ani, dar ceea ce a făcut este dreptul
legal. Nu este dreptul nostru legal să îl pedepsim.

- Este dreptul nostru legal ca britoni, reverendul
replică Aled Rhoslyn în timp ce Marged trăgea aer
pe piept ca să îl înfrunte, să fim liberi să ne trăim viața
fără teama de ruină sau înfometare, și să ne câștigăm
trăgându-ne dintr-o parte din truda cinstită a mâinilor noastre. Când cei aflați
la putere încearcă să ne refuze acest drept, atunci avem
dreptul să ni-l revendicăm singuri.

- Bine, bine! exclamă cineva.

- Amin! interveni altcineva.

Imediat, de pretutindeni se auziră murmure
de consimțământ.

- Duw, Aled, strigă Ifor Davies, credeam că ești
pe lângă tenul lui Penderyn! Nu mai departe de ieri v-am văzut
plecând să vă plimbați împreună prin parc.

- Nu vorbeam despre cineva anume, răspunse Aled.
Vorbeam despre cei aflați la putere. Despre acea mână
fără nume de aristocrați și nobili care consideră că nu
existăm doar cu scopul de a-i îmbogăți pe ei. Poate
unii dintre ei, unii indivizi, s-ar putea schimba dacă

seama de ceea ce se întâmplă, dacă își dau seama că sunt oameni.

— Nu, afirmă Marged cu furie. Toți sunt la fel, Aled! Nu pot să le arătăm că numai până aici am putut să mergem, nu mai departe.

— Tu pot fi împins doar până la o poartă de taxare, nu mai departe. Îmi plătesc renta, dijele și taxele, iar apoi nu pot nici măcar să merg pe drumul către casă să plătesc pentru atare privilegiu. Habar n-am de unde să scot bani ca să car varul când va veni luna. Aproape că nu mai am unt de vânzare, și nici cui să vând.

— Tu ar trebui să plătești taxele de drum ca să-l duci la poartă și să te întorci, cu calul și căruța, acasă, adăugă Marged.

— Porțile le vrem la pământ, vorbi un al treilea bărbat pe vârtelul de bombăneli din jurul lui. Porțile nu înțai, zic eu. Și dacă ideea de a-i aduna pe toți fermierii din partea asta de Carmarthenshire ca să o facă să cadă roade, atunci poate va trebui să pornesc chiar eu în călătorie.

— Nu se va ajunge la asta, Trevor, spuse Aled. Comitețul are un plan precis, cu date și locuri stabilite, și care nu trebuie dărâmate primele. Mai lasă-i o săptămână sau două, omule, și ne vom pune în mișcare! Toți bărbații de aici care vor dori să ni se alătore vor avea ocazia, și încă alte câteva sute de bărbați din alte locuri, de asemenea.

— Și femeii, Aled, se făcu auzită Marged. Nu vor fi numai bărbați. Când prima poartă va fi culcată la pământ, voi fi și eu acolo.

— Oh, taci, Marged! o imploră Ceris, în mod evident aproape de a izbucni în lacrimi.

— Se întoarse și își croi drum printre vecini și prieteni, până când reuși să iasă pe ușă.

— Dine spus, tună reverendul Llwyd, cu ochii aprinși, stătu pe ușa închisă. Menirea dată de Dumnezeu fermierilor este să dea viață și să se îngrijească de ea, nu să distrugă. Și nu este nici treaba bărbaților să distrugă, ci doar dacă ceea ce distrug este rău. Domnul va pedepsi

răutatea la timpul potrivit. „Răzbunarea este a lui Dumnezeu, nu a zis Domnul.

– Păi, Domnul este puțin cam încet pentru mine, răspunse Marged.

Toți cei înghesuiți în cameră se uitară de la unul la altul celălalt cu interes. Pastorul lor și fiica lui se certau în seara în public. Semănau în multe privințe, însă erau oameni diferiți. Mănare ce conducea la un anumit conflict. Părinții se difereau în legătură cu majoritatea subiectelor.

Oricum, savurarea scenei fu întreruptă brusc de un ciocănit în ușă anunțând o sosire târzie. În bucătăria fermă a familiei Richards se răspândi tăcerea, la început neîncrezătoare, apoi în mod hotărât stânjenitoare, când femeia cea mai apropiată de ușă o deschise și contol Wyvern îi trecu pragul.

Totul era nemaipomenit de jenant, așa cum și totdeauna avea să fie. Pașii îi șovăiseră tot drumul până sus, pe scări. Știa că nu avea să fie bine-venit. Dacă nu o știa în urmă cu o săptămână, acum o știa. Și era chiar mai rău decât crezuse.

Cu o zi în urmă trimisese mâncare familiei Parry descoperise că nu se simțea în stare să meargă în persoană. Și, prin mesager, îi trimisese lui Parry solicitarea de a se prezenta la administratorul său pentru a obține de lucru ca muncitor la ferma conacului. Harley îi explicase că politica lui nu era să angajeze fermieri care își pierduseră fermele, întrucât chiar acel fapt arăta obiceiul că erau oameni delăsători. Însă Geraint îl privise cu o privire albastră de gheață și subliniasse că aceasta avea să fie o excepție. Mâncarea fusese trimisă înapoi, însoțită de un refuz politicos al ofertei de muncă. El părea că Waldo Parry nu era un bărbat care să accepte pomană. Sau cel puțin nu de la omul care îl distrugea din capul locului, se gândise Geraint. Fusese ultimul bătrânul conte îi trimisese haine și mâncare mamei lui ea le returnase întotdeauna, cu toate că ea și fiul ei nu fi putut tremura în zdrențe și stomacurile i-ar fi putut dura din cauza goliciunii. Ea nu ar fi acceptat pomană.

pe partea unui bărbat care nu recunoscuse că era nora sa legitimă, iar Geraint nepotul lui legitim, îi explicase una dintre acele ocazii, strângându-l în brațele ei și vărsându-i lacrimi pe obraz.

Una din două încercare de a da dovadă de bună-credință, făcută cu o zi în urmă, eșuase la fel de lamentabil. Auzise mult și bine ideea de a trimite înapoi caii și arme confiscate de la Glyn Bevan - se întâmplase după ce el și ea au fost la Tegfan, după cum se rușinase să descopere că o respinsese. Ar fi putut da naștere la tot felul de confuzii în mintea celorlalți fermieri și i-ar fi putut aduce, pe bună dreptate, pe cei care își plătiseră dijmă în schimb, trimisese un mesaj prin care îl informa pe Geraint că putea să închirieze, fără nici o taxă, serviciile lui și al de muncă de la Tegfan pentru semănat și cules, și de câte ori ar fi avut nevoie.

Fusese o mișcare stângace, trebuia să admită acum. Dar fusese o tentativă sinceră de a încerca să ușureze situația de care era cel puțin în parte vinovat. Răspunsul nu se lăsase așteptat. Lui Glyn Bevan nu avea să se prezintă ocazia de a folosi vreuna dintre proprietățile sau posesiunile domniei sale, contelui, dar îi mulțumea frumos.

Se plâneau despre modul în care îi trata, se gândise Geraint într-o răbufnire de furie și frustrare, însă nu îl lăsa să își îndrepte greșelile.

Dar nu avea să plece nicăieri. Și nici nu o să se ascundă. Urma să îi ajute, într-un fel sau altul. Lucrurile erau să se schimbe pe domeniul Tegfan și pe domeniile din jurul acestuia, dacă avea și el un cuvânt de spus în tot privință.

Așa că o pornise spre petrecerea aniversară a doamnei Howell. La urma urmei, fusese inclus în invitație, chiar dacă includerea lui fusese neintenționată. Și chiar dacă nu ar fi fost, cu siguranță era corect ca un senior să îi prezinte omagiile unei femei la o ocazie atât de însemnată.

Maged avea să fie acolo, își spusese el în timp ce se apropia de casă. Acel gând îi persistase tot timpul în minte, dând târcoale printr-un cotlon întunecat, încă

de când se hotărâse să vină. Ea nu voia să aibă nimic de-a face cu el. Ar fi fost mult mai bine pentru lăcomia lui sufletească să stea departe de locurile unde probabil să se afle ea. Însă știa prea bine că tocmai gura lui îi dădea garanția că ea avea să fie acolo îi influențase decizia să vină.

Avea să o vadă din nou – într-un loc unde poate că s-ar fi încumetat să îl umilească fățiș. Deși, fiind vorba de Marged, nimeni nu ar fi știut la ce să se aștepte.

Chiar și acum, după ce ajunsese la fermă, nu avea curaj să intre. Se opri în fața ușii, ascultând zgomotul glasurilor. Apoi observă, cu coada ochiului, un fluturat de veșminte. Întoarse capul și văzu în capătul opus al curții, aproape de cotețul găinii, stătea cineva. O femeie micuță. Ceris Williams, bunică el, deși nu reuși să o distingă bine pe întuneric, dar ea îl zărise și îi făcu o reverență. Își înclină fruntea drept răspuns.

Așa că nu îi mai rămase altă alternativă decât să ridice mâna și să bată la ușă. Și când aceasta se deschise, iar el văzu bucătăria plină de oameni, toți cu capetele întoarse ca să vadă cine era ultimul sosit și amuțiți de uimire și stânjeneală, decise că zăpușii fuseseră aruncate. Trebuia să intre, să își scoată palatul și să îi salute, înclinând capul, pe toți cei a căror privire o întâlnea.

capitolul 9

Stricase petrecerea, își zise el câteva minute mai târziu, după ce lanto Richards îl salvase ieșindu-i în întâmpinare. Își croise drum către vatră, unde stătea doamna Howell – drumul deschizându-i-se ca prin farmec, îi dorise o aniversare fericită și îi vorbise cu talentul lui conversațional căpătat cu mult timp în urmă și exercitat atât de des, încât îi devenise aproape o a doua natură. Și apoi reverendul Llwyd i se alăturase și îl atrăsese într-o discuție.

Timpea se topise, zumzetul conversațiilor luându-i locul. Dar erau conversații reținute, se gândi Timpea. Pentru o adunare atât de mare și pentru o asemenea ocazie, și în preajma unui ospăț precum cel pe care îl vedea aranjat pe masă, nu părea să fie o petrecere veselă. Ar fi pus rămășag că fusese veselă înainte de sosirea lui, și că avea să fie iarăși după ce pleca el.

Timpea să plece. Își făcuse datoria. Își făcuse cunoscută poezia. Acum era timpul să îi lase pe invitații din casă să se distreze. Observase că Aled păstrase distanța și nu i se furta privirea. Ce mai prieten era!

În aminti dintr-odată cum într-o zi alerga spre casă, dintr-o parloage, emoționat din cauza veștilor pe care le auzise, cum că avusese loc o nuntă în capelă și că toată lumea se ducea la casa tatălui miresei, ca să sărbătorească. Două mese lungi, încărcate cu mâncare, fuseseră servite în afara casei. El reușise să șterpelească o chiflă mare, ce căzuse pe jos, iar domnul Williams îl prinsese și îi dăduse o mână de monede mici. Îi arătase mamei lașitățile pe care le dobândise și rupsese cu grijă chifla în două jumătăți, împărțind-o cu ea.

Fusese aproape singura dată când o văzuse pe mama lui plângând. Se ridicase, îmbrățișându-l strâns, povestindu-i despre petrecerile la care participase în tinerețea ei, când fusese fiica pastorului – cel care îi precedase pe tatăl lui Llywd. Fuseseră niște ocazii deosebit de festive, îi spusese ea, cu durere și dor în voce. Nu numai dintr-o mâncării și veseliei, ci și datorită râsetelor, complicității și minunatului sentiment de apartenență, de a fi împreună cu oamenii dragi.

Da, se gândi el în acel moment. Fusese izgonit atunci pentru că oamenii dragi își înfrânaseră pornirile duioase, înalăturându-i pe cei despre care credeau că le încălcamă severul cod moral. Și era izgonit acum – poate pe bună dreptate. Dar chiar și așa, el încerca și tot încerca să îi arate prietenia și intenția de a le veni în ajutor, iar ei nu îi dădeau nici o șansă.

Înăuntru de a avea ocazia să se retragă, doamna Howell vorbi.

– Marged, strigă ea, așază-te la harpă, fetițo! E timpul pentru cântece. Câteva cântece populare, de singură, nu-i așa? Și apoi vom avea o *xyntmfa ganu*, vom cânta împreună. Vom cânta ca să se audă peste deal. Vom cânta ca să ne audă și bunica lui Eurwyn, ca și mine, în ultimul timp nu prea mai poate merge și mama lui, care a rămas acasă ca să-i țină companie bunicii. Vino, *fach!*

Marged zâmbi și o sărută pe obraz înainte de a așeza și de a-și trage harpa aproape. Geraint observă că îl ignora complet, deși se afla foarte aproape de ea.

– Aș prefera să cânt *gymanfa ganu* chiar acum, domnule Howell, spuse ea. Dar, pentru dumneata, voi cânta cântece populare.

Vorbise în galeză, pentru prima dată de când se întâlnise Geraint. Aled era singurul – și Idris, cu care vorbise în galeză de când ajunsese înapoi la Tegfan. Poate tot lumea credea că uitase limba pe care o auzise și vorbise în fiecare zi în primii lui doisprezece ani de viață. Agera lui Marged în ceea ce privea limba vorbită în acel moment reprezenta probabil o umilință deliberată.

Știa că vocea ei era încă minunată. O auzise duminică, la capelă. Dar ceva din muzica la harpă și din cântecele populare galeze pe care ea le alesese o făcuseră să sune tulburător de frumos în acea seară. Ascultă și simți din nou o apăsare în piept, un nod în gât. Oare crezuse cu adevărat, până în urmă cu foarte puțin timp, că ar fi putut să trăiască fericit în Anglia pentru restul vieții sale? Oare crezuse cu adevărat că și-ar fi putut ignora moștenirea galeză?

Oare crezuse cu adevărat că Marged reprezenta doar o amintire dulce-amară din trecut? Rămase să asculte *gymanfa ganu*, cu toate că își tot repeta că ar fi trebuit să plece, pentru ca toți ceilalți să se poată destinde și să se bucure de cântece și de petrecerea ce avea să urmeze. Își tot repeta că avea să mai stea la un singur imn, nu să cânte, deși își amintea melodiile și aproape toate cuvintele. Dar armonia din jurul lui era mult prea liniștitoare pentru nervii lui întinși și sensibili. Și, după

în timp, toată lumea păru să uite de prezența lui și să se miște oricum.

Aled se strecură afară în timpul cântecelor. Rămase singur o vreme, în fața ușii, lăsându-și ochii să se obișnuiească cu întunericul. Ea ar fi putut să se ducă acasă, însă se credea că ar fi făcut asta fără să le spună un cuvânt mamei și tatălui ei. Și apoi întrezări culoarea deschisă a ochilor ei lângă poarta ce ducea la pășune. Stătea cu mâinile sprijinite de poartă, cu spatele la el.

Cens, îi rosti încet numele când ajunse în spatele ei. Nu voia să o sperie. Ea își lăsă fruntea între mâini și nu spuse nimic.

Îi se va face frig, zise el.

Abia atunci observă că nu își luase pelerina cu ea. Își ridică haina și i-o așeză pe umeri. Apoi ea se răsuci, poate pentru a se scutura de haina lui. Dar el nu-și coborî brațele. Și le ținu în jurul ei, sporindu-le strânsoarea, aducând-o mai aproape de el. Ea nu se împotrivi. Îi sprijini fruntea de pieptul lui și oftă. El își întoarse capul și își lipi obrazul de creștetul capului ei. Trecuse mult timp!

Un singur lucru regret mai mult decât orice altceva în viața mea, mărturisi el. Nu ar fi trebuit să mă preocup atât de mult să plătesc datoriile tatei și să pun iarăși greutatea pe picioare înainte să mă însor cu tine. Ar fi trebuit să te ascult când încercai să mă convingi să mă căsătoresc cu tine, așa sărac cum eram. Acum ai fi fost soția mea. Am fi avut câțiva copilași împreună.

Ea nu răspunse nimic o bună bucată de timp. El o strânse în brațe, ascultând cântecele care se auzeau din jur, simțind că aceea era fericirea – acel moment trecător în care fericirea era același moment.

Mă bucur că ai fost atât de încâpățânat, spuse ea. Mă bucur că nu ne-am căsătorit, Aled.

Îl înghiți cu greutate.

Te iubesc, *cariad!* șopti el.

Nu, răspunse ea. Altceva îți călăuzește viața, Aled, nu iubirea. Ura și dorința de răzbunare. Dorința de distrugere și violență.

- Dorința de a avea o viață mai bună, replică el, și convingerea că avem dreptul la ea. Credința că îmi dau rez acest lucru mie însumi, vecinilor mei și copiilor mei nenăscuți, dacă voi avea vreodată - să fac ceva pentru ca acea viață mai bună să fie posibilă. Este ceva ce nu pot aștepta să facă alții pentru mine, *cariad*.

- Nici Eurwyn nu a putut, spuse ea cu amărăciune. Dar el a murit și le-a lăsat pe Marged, pe mama și pe bunica lui să se descurce fără el. Și nimeni nu are o viață mai bună ca o consecință a ceea ce a făcut el.

El ridică o mână și îi cuprinse ceafa.

- De asta te temi? întrebă el ușor. Că voi muri și te voi lăsa singură? Crezi că este mai bine să nu te mănânc cu mine și să nu îmi porți copilașii dacă eu mă joc cu moartea într-un mod nesăbuit?

Ea începu să plângă și încercă să se desprindă de el. Însă brațele lui o strânseseră ca niște drugi de fier. Și îi strănă rută creștetul capului, obrazul umed la care putea ajunge și, în sfârșit, chipul umed pe care îl ridică înspre el și sărută gura înfometat, despărțindu-i buzele cu ale lui.

- Spune-mi că mă iubești, îi șopti cu buzele lipite de ale ei. A trecut atâta timp de când nu te-am mai auzit rostind cuvintele astea! Spune-mi că sunt *cariad* al tău!

Dar ea se împotrivi, se eliberă din strânsoarea lui și se întoarse cu fața spre poartă, ținându-și haina lui pe umeri cu ambele mâini.

- Nu, zise ea. Nu ești dragostea mea, Aled! Și nu cred că Marged îmi mai este prietenă. Îmi pare rău pentru asta. Marged provoacă necazuri, iar tu vorbești despre dărâmarea porților de taxare împreună cu o gloată formată poate din sute de bărbați. Cineva va avea de suferit. S-ar putea să fii tu, s-ar putea să fie Marged. Sau, mai rău, altcineva ar putea avea de suferit din cauza ta sau a lui Marged. Nu te mai pot iubi. Nu, lasă-mă să îți explic altfel. Nu te voi mai iubi. Dar tu știai asta. Am mai discutat asta și înainte. Hai să-i punem capăt acum! Nu mai vreau scene ca asta. S-a sfârșit!

- Și totuși, afirmă el, încă mă iubești.

- Nu m-ai ascultat!

Da! drumul hainei lui și o lăsă să alunece pe pământ.

Ah, ba da, spuse el cu tristețe, te-am ascultat, *cariad*.

Ea nu mai spuse nimic. Iar el nu se mai putu gândi la nimic ce ar fi putut spune. Ea nu avea să renunțe la convingerea că protestele și violența nu erau niciodată justificate, iar el nu avea să renunțe la convingerea că erau justificate și că, dacă voia să vadă vreo schimbare în lume, trebuia cineva să facă ceva în acea privință, și el trebuia să fie dispus să își joace rolul. Nu mai putea să deoparte și să îi lase pe toți Eurwynii de pe lume să lupte în locul lui. Trebuia să lupte pentru el.

Chiar dacă însemna să renunțe la singurul lucru bun din viața lui, care îi dăduse un sens și o direcție în ultimii șase ani. Patru din acei ani muncise din greu, ore întregi, în fierăria lui, făcându-se demn de ea, făurind el un viitor sigur și pregătindu-i un cămin confortabil. Și în ultimii doi ani o apucase pe calea pe care o considerase cea mai potrivită ca să o îndepărteze de el definitiv.

Dar nu putea face nimic ca să schimbe asta. Fiindcă, dacă nu îi putea oferi integritatea lui, atunci nu avea nimic altceva să îi ofere.

Se aplecă să își ridice haina și o așeză pe ultima bară a porții. Și se întoarse să o pornească înapoi spre casă. Se opri totuși când ajunse la ușă și privi înapoi. Ea nu se mișcase, în afara faptului că își plecase din nou capul. Nu putea să vadă clar în întuneric. Nu putea să vadă dacă umerii ei tremurau. Însă avu impresia că plângea iarăși. Sau poate, ca și el, era mult prea sfârșită ca să mai plângă.

Se răzgândi când mâna îi ajunsese deja pe zăvorul ușii. Plecă de acolo și privi la drumul ce șerpuia la vale, spre sat. Era o noapte răcoroasă, dar de-abia remarcă lipsa hainei.

Ceris nu se mișcă vreme îndelungată. Încerca să își formeze în minte un alt chip, un alt trup, alte mâini, un alt sărut. Orice ar fi putut să îi aline acea durere simplă. Și să îi ușureze sentimentul de vinovăție.

El venise în vizită de două ori în ultima săptămână și vorbise politicos cu mama și tatăl ei înainte de a le cere permisiunea să o ducă la plimbare – de parcă ar fi fost o copilă, nu o femeie de douăzeci și cinci de ani. Dar mama și tatăl ei fuseseră încântați – pe cât de încântați ar fi putut fi, când ei nu doreau decât ca ea să își rezolve problemele cu Aled și să se mărite cu el. Și pe cât de încântați ar fi putut fi când el era englez și lucra pentru contele de Wyvern. Dar, așa cum spusese tatăl ei, era o slujbă cinstită. Nu putea fi învinovățit pentru ceea ce i se cerea să facă.

Se plimbase cu el de două ori și a doua oară, cu nu mai două seri în urmă, o condusese acasă, rămăsese afară împreună cu ea și o întrebase dacă o putea curta. Acelea fuseseră cuvintele lui. Ea acceptase.

El o întrebase dacă o putea săruta, iar ea acceptase din nou. Și el o sărutase, strângând-o în brațe, cu mâinile pe talia ei, acoperindu-i buzele cu ale lui. Ea îl simțise înfierbântându-se imediat și se retrăsese în grabă.

Însă fusese de acord să fie sărutată și curtată. El se purtase corect și respectuos. Iar ea cedase. De fapt, fusese de acord să se gândească la o posibilă căsătorie cu el.

Și totuși, ce făcuse acum? Oare nu avea să pună ni ciodată capăt acelei pasiuni? Sau acelui sentiment de vină? Se simțise vinovată pentru că îi spusese „da” domnului Harley – lui Matthew. Se simțise vinovată pentru că foarte mult timp se gândise că ea avea să îi aparțină lui Aled. Iar acum se simțea vinovată pentru că îi permisesese lui Aled să o strângă în brațe și să o sărute. Se simțea vinovată pentru că acceptase să fie curtată de Matthew.

„Acum ai fi fost soția mea. Am fi avut câțiva copii împreună.”

„Te iubesc, cariad!”

„Și totuși încă mă iubești.”

Îi simțea încă puterea brațelor și gura înfometată. Îi auzea încă vocea răsunându-i puternic în memorie.

Și încercă cu disperare să se gândească la bărbatul în legătură cu care fusese de acord să cugete la o eventuală căsătorie.

*

Întregul ton al petrecerii se schimbaseră. Pentru toată lumea, întrucât toți se adaptaseră destul de repede la prezența nedorită din mijlocul lor, și își reluaseră distanțele și glumele. Era diferit, desigur. În spatele veseliei se simțea mai multă reținere, însă, chiar și așa, seara nu se culmină – pentru toți ceilalți.

Marged nu reuși să se întoarcă nici măcar la o umbră de normalitate. Încercase toate sentimentele la care se adaptase – o adâncă surpriză pentru că avusese tupeul să vină, indignare pentru că trebuia el să încerce să distragă una dintre puținele seri de petrecere de care se puteau bucura cu toții și o furie mai personală, o ură implacabilă. Dar mai avu și alte sentimente, mult mai importante fiindcă erau, în aparență, incontrollabile – o admirație împletită cu invidie pentru chipul lui frumos, pentru lui și veșmintele lui impecabile, o percepere fizică a prezenței lui, senzația că orice pas ar fi făcut, orice cuvânt ar fi rostit, devenea obiectul supravegherii lui minuțioase și de aceea trebuia să fie perfect.

Când doamna Howell o rugase să cânte la harpă și să-l asculte, ea o făcuse pentru el. Oh, nu de bunăvoie! Într-o clipă privirea de a lui și încercase să se concentreze asupra doamnei Howell, însă tot timpul cât cântase se întrebase dacă pe el îl încânta la fel de mult ca altădată, dacă găsea că vocea ei era plăcută, dacă își amintea cântecul pe care ea le alesese. Se întrebase dacă părul ei era la fel de mătăsos și de strălucitor cum era când plecase de acasă. Se întrebase dacă cei zece ani care trecuseră o îmbătrâniseră mult față de fata de șaisprezece ani care fusese. El părea mai bătrân, deși vârsta nu făcuse decât să îi înfrumusețeze trăsăturile. Dar el îi spusese că era mai încântătoare decât înainte și că vocea ei se maturizase și că era mai încântătoare.

Cu cât încerca mai mult să îl ignore și să se concentreze asupra cântecelor ale căror note răsunau de peste tot în jurul ei și asupra ocaziei pe care se strânseseră cu toții să o celebreze, cu atât se simțea mai mult de parcă numai el ar fi fost în cameră cu ea.

Ura acel sentiment.

Sperase ca el să aibă decența de a pleca înainte de a pleca în timpul cântării. Și apoi sperase că avea să plece la începutul cinei. Doar nu intenționa să mănânce împreună cu ei! Însă el tocmai asta făcuse, împiedicându-l poate din cauza faptului că tatăl ei și Ninian Williams făceau conversație cu el. Și apoi Ceris. Îi oferea o furie cu mâncare, îi zâmbea timid și vorbea cu el, iar el își apleca fruntea spre a ei, ca să audă ce îi spunea peste vacarmul din încăpere, cu ochii lui albaștri, pătrunzători, privind-o aproape cu blândețe. Marge! simți împunsătura unui sentiment neplăcut, pe care îl recunoscu imediat.

Era din cale-afară de surprinsă. *Gelozie?*

Se duse la masă și petrecu ceva timp alegând felurile de mâncare pe care avea să le încerce, concentrându-se asupra alegerii de parcă ar fi fost o chestiune de mare importanță. Și îi făcu cu ochiul lui Idris Parry, pe care îl descoperi sub masă. Îl văzuse acolo și mai devreme. Se strecurase în casă, deși nu ar fi avut nevoie să o facă, de vreme ce părinții lui fuseseră invitați. Cu toate acestea, le fusese mult prea rușine să vină. Le fusese rușine de sărăcia și de zdrențele lor.

Simțea o preferință specială pentru Idris. Îi erau dragi și fetițele, iar ele se dovedeau mult mai afectuoase când urca pe pârlöage, încărcată cu mâncare pentru familie. Idris era un mic ștregar zvăpăiat, care hoinărea de capul lui și arareori era de găsit acasă. Dar inima o ducea de câtă tandrețe simțea pentru el.

Întinse mâna să ia un biscuit, însă rămase cu ea în aer, deasupra tăvii. Ce ciudat că nu remarcase asemănarea mai înainte, era atât de puternică încât îi dădea senzația că ar fi privit înapoi în timp. Cei doi chiar semănau unul cu celălalt. Idris era aproape o reîncarnare a lui Geraint cel de demult. Oare de aceea ținea atât de mult la el?

Acel gând o întristă peste măsură.

Și apoi sosiră frații Owen, așezându-se de o parte și de cealaltă a ei, și începură să îi cerceteze fiecare bucăți-că de pe farfurie și să discute unul cu altul, pe deasupra

capului ei, ca și când ea nici nu s-ar fi aflat acolo, despre care câte grame în plus i-ar fi adus taliei ei fiecare bucată de mâncare.

Până duminica viitoare o să fie rotundă ca o minge, spuse Dewi. O să poată să se rostogolească tot drumul până la capelă, să nu mai obosească mergând.

- Dar ai știu că o să fie o bucățică pufoasă pentru un norocos, răspunse Dylan.

- Păi, ăla n-o să fii tu, Dylan Owen, replică ea tăios. Iar tu ai face bine să stai pe marginea cărării când mă vei rostogoli la vale, Dewi, sau o să te strivesc!

Alese cel mai mare biscuit de pe tavă și îl așeză ostentativ deasupra celorlalte bucate de pe farfuria ei.

- Scoate fum pe nas, își dădu cu părerea Dewi. Ferește-te de Marged când este furioasă, Dyl! Ar fi mai sigur să fluturi un steag roșu în fața taurului tatei.

- Atunci, am face bine să îi dăm motive de bucurie, spuse fratele lui, alegând o tartă cu gem și adăugând-o peste grămăjoara ei. Să ai poftă, Marged, și să nu pocnești pe la cusături!

Marged se trezi chicotind. Continuară să se ironizeze o jumătate de oră, în timp ce mâncau, și alți tineri li se alăturară. Ea rămase intenționat cu spatele la Geraint și speră că poate atunci când avea să se întoarcă, el urma să fi plecat fără ca ea să își fi dat măcar seama. Deși ar fi știut, își spuse ea. Îl putea simți în spatele ei, aproape ca și cum și-ar fi ținut o mână pe mijlocul ei, deși el se afla încă aproape de foc, la o oarecare distanță față de masă.

În sfârșit, oamenii începură să plece, mai ales cei care aveau copii mici, deși câțiva dintre țânci protestau vehement. Avea să se strecoare printre ei, își zise Marged. Dacă nobilul conte de Wyvern intenționa să stea până la sfârșit, atunci ea avea să plece. Odată ce numărul lor urma să scadă, cei rămași aveau să se strângă într-un singur grup, lângă foc. Ea nu avea nici un chef să fie atrasă într-un grup ce îl includea pe el.

Din păcate, trebuia să se apropie de vatră pentru a lua rămas-bun de la doamna Howell și de la Morfydd, care stătea în spatele scaunului mamei ei.

-A fost minunat, spuse Marged, aplecându-se spre doamna în vârstă pentru a o săruta din nou pe obraz. Apoi își îndreptă spatele. Mulțumesc, Morfydd! Imi voi lăsa harpa aici, dacă nu te deranjează, și îl voi ruga pe domnul Williams să mi-o aducă acasă mâine sau când va putea.

Însă Morfydd și mama ei se întreceau în mulțumiri pentru muzică și în a o asigura că harpa putea sta acolo atâta timp cât avea să dorească Marged. Copiii o să fie ținuți la distanță de ea și nu avea cum să se întâmple ceva rău.

-O voi duce eu acum până la Ty-Gwyn, răsună o voce din spatele lui Marged. Ea închise repede ochii. Și te voi conduce acasă în același timp, Marged. Femeile nu ar trebui să meargă noaptea singure pe dealuri.

Ea nu reuși să refuze, cum nu reușise nici duminică, la ieșirea din capelă. Dar de două ori într-o săptămână! După ziua de duminică, fusese tachinată de grupul ce i se alăturase pentru a pune la cale și pentru a le duce la bun sfârșit renghiurile de la Tegfan. De data aceasta ar fi avut parte de mai mult decât de simple tachineări. Ar fi avut parte de bârfe.

Dar nu de bârfe îi păsa ei. Ci de faptul că avea să fie singură cu el pe dealuri, noaptea. Cu toate că nici aceasta nu era principala ei preocupare. Oare nu înțelegea că era ultimul bărbat de pe pământ... Ah, suna ca o moară stricăță!

Încercă.

-Chiar nu este necesar să vă abateți din drum, milord.

-Va fi plăcerea mea, conită, spuse el, vorbind mai mult ca oricând de parcă s-ar fi pregătit să însoțească o lady englezoaică spre casă, după un bal englezesc.

El era gata de plecare când ea își trase pelerina pe umeri și își ridică gluga pe cap. Îi luă harpa și o urmă afară, în noapte.

capitolul 10

Era un drum de peste o milă, mai întâi peste creasta dealului și apoi urcând mai sus. Era o noapte întunecată, luna luminând prea slab cărarea, iar ei nu își luaseră niciun felinar. Marged se trezi dorindu-și ca el să nu fi fost atât de sigur pe picioare ca ea, deși gândul i se păru absurd când și-l aminti cum era în copilărie. Și își dori ca el să se dovedească nedemn de sarcina de a-i duce harpa pe toată acea distanță. Era un instrument greu și dificil de transportat. Speră ca viața ușoară să îl fi moleșit și să fi fi obișnuit cu perioade dese de odihnă. Însă el o căra cu o aparentă lejeritate.

Nu își vorbiră. Meraseră unul lângă altul, pe întuneric și în tăcere, iar ea se întrebă dacă aerul dintre ei vibra într-adevăr de tensiune sau dacă doar i se părea. Niciodată nu se simțise mai recunoscătoare pentru că era posesoarea unei harpe. Oare el ar mai fi insistat să o conducă acasă dacă nu ar fi existat harpa? Își imagină cum ar fi fost să se plimbe împreună, în acel moment, pe dealurile singuratic, dacă nu ar fi existat nimic care să îi împovăreze lui brațele. Și i se tăie răsuflarea mai mult decât ar fi putut justifica pe seama drumului ori a urcușului.

Încercă să se gândească la Eurwyn și reuși mai bine decât sperase. Întotdeauna avuseseră destul de muncă încât să fie amândoi ocupați cea mai mare parte a zilei. Și casa cea lungă fusese întotdeauna locuită de către mama și bunica lui, ca și de către ei doi. Iubea acele câteva ocazii când plecau împreună și se puteau întoarce acasă împreună, singuri, liniștiți și împăcați. Se întâmpla atât de rar! Îi plăcea să se plimbe cu mâna pe brațul lui. Nu fusese un bărbat gras, ci lat în spate și solid. Se simțise întotdeauna ușor feminină, protejată, aproape fragilă în preajma lui Eurwyn. Nu erau tocmai ipostazele în care se închipuise, dar câteodată se simțise bine să știe că bărbatul ei avea să o apere de toate relele lumii.

Câteodată își dorise ca el să se fi oprit în întuneric și să o fi sărutat. Ba chiar îi sugerase o dată acest lucru, nu mult după căsătoria lor. El fusese aproape jenat.

Eurwyn nu fusese un bărbat romantic. Ceea ce se întâmpla între un bărbat și nevasta lui, spre mulțumirea amândurora, ar fi trebuit să se petreacă numai într-un anumit moment al zilei, și numai în patul lor. Nu exprimase niciodată acel gând prin cuvinte – Eurwyn nu se simțise niciodată în largul lui să vorbească despre chestiunile intime, însă fusese convingerea lui.

Îl iubise pentru convingerile și principiile lui ferme, pentru siguranța lui, pentru afecțiunea tandră pe care i-o arătase, deși nu și-o exprimase niciodată prin cuvinte, nici măcar atunci când o curtase.

Și apoi ajunseră acasă, iar ea deschise poarta spre curtea fermei, astfel încât contele de Wyvern să nu fie nevoit să îi lase harpa în praful de pe drum. Și deveni iarăși conștientă de prezența lui, de faptul că era viu și lângă ea, pe când Eurwyn murise de mult timp, nu mai reprezenta nimic pentru ea decât o amintire. Se grăbi să traverseze curtea și să deschidă ușa ce dădea spre coridor, și apoi pe cea care dădea în bucătărie. Era întuneric. Soacra și bunica ei trebuiau să se fi culcat de mai bine de o oră.

Se simțise foarte singură cu el acolo, pe dealuri. Se simți și mai singură cu el când o urmă în bucătărie și îi așeză harpa în locul obișnuit al acesteia, chiar dacă celelalte două femei erau atât de aproape, în camera de alături, încât ar fi putut auzi și cea mai slabă șoaptă.

El își îndreptă spatele și se întoarse să o privească, trăsăturile chipului său părând și mai elegante, și mai dure decât de obicei în lumina împrăștiată de tăciunii aproape stinși. Erau singuri, iar el nu mai ducea povara harpei. Și se aflau la o distanță nu mai mare de trei pași unul de celălalt.

Ea era foarte conștientă de patul dublu din spatele ei.

Se întoarse brusc și îl conduse înapoi pe coridor. Auzi câteva vaci foindu-se nerăbdătoare pe paie.

În prag, el se întoarse să o privească. Era destul de întuneric acolo, însă merseseră prin întuneric mai mult de o jumătate de oră. Ochii li se obișnuiseră cu el.

Eurwyn obișnuia să o sărute când stăteau în pat împreună. Niciodată în alt moment, cu excepția câtorva

...când o curtase. Buzele lui se simțiseră întotdeauna moi și calde pe ale ei. Și apoi o întorcea pe spate și îi ridică cămașa de noapte. Ea îl primea în leagănul brațelor ei și îi simțea greutatea apăsând-o. Iar apoi o părăsirea și deveneau soț și soție preț de câteva minute scurte. Niciodată nu simțise un prea mare entuziasm, ci doar atât – faptul de a fi împreunați, de a deveni unul și altul cum se presupunea că un soț trebuia să devină unul cu soția lui. Și după aceea sărutul lui, din nou, brațul lui sub capul ei și scuzele lui. Întotdeauna scuzele lui pentru că o deranja când trebuia să fie obosită.

Trupul ei fusese atât de pustiit fără al lui! Inima ei fusese pustiită fără el. Acum, când s-ar fi întors acasă împreună după o neobișnuită petrecere cu prietenii și vecinii lor, ar fi mers la culcare împreună și s-ar fi bucurat de acea apropiere pentru tot restul nopții.

Bărbatul care stătea în prag se întinse și îi cuprinse mâinile într-ale lui, așa cum făcuse și cu altă ocazie. Dar de această dată, în loc să se uite în jos la bătăături, le ridică la gură una câte una și își lipi buzele de palmele ei. Ea îi simți căldura răsuflării. El îi apropie mâinile una de alta, palmă lângă palmă, și i le ținu astfel, de parcă ar fi vrut să își păstreze sărutările calde. O privi în ochi, deși ea nu ar fi putut ști cu siguranță că o făcea. Puțina lumină care răzbătea până la ei îl scălda din spate.

– Noapte bună, Marged! îi ură el atât de încet, încât se auzi de-abia ca o șoaptă.

Și apoi plecă, în timp ce palmele ei rămaseră lipite una de alta și lacrimile îi încețoșară privirea, dacă ar fi avut ce să vadă.

„Noapte bună, Marged!”

Erau singurele cuvinte pe care le rostise vreunul dintre ei de când plecaseră din casa lui Ianto Richards, își dădu ea seama. Casa din spatele ei i se părea pustie și știa că patul avea să fie rece. Tânjea și iar tânjea după atingerea unui bărbat, după dragostea unui bărbat. Însă erau amestecate cu totul, dorul pentru un soț mort de mult timp și dorința pentru bărbatul care o trădase.

„Noapte bună, Geraint! „Lacrimile îi curseră fierbînt pe obraji. „La naiba cu tine! Oh, la naiba cu tine!”

În suflet îi licărea o slabă speranță. Nu putea promite că fusese întâmpinat cu brațele deschise la petrecerea doamnei Howell de seara trecută, dar nici nu fusese respins în mod direct. Toți fuseseră politicoși. Cățiva făcuseră efortul de a vorbi cu el. Poate că, cu puțină perseverență și cu puțină răbdare din partea sa, până la urmă avea să reușească să îi facă să vadă că nu el era dușmanul etern. Odată ce avea să se întâmple asta, ar fi putut să poarte un dialog. Ar fi putut să își dea seama care era cauza adevăratelor probleme și să încerce să găsească soluții.

Până și Marged păruse mai puțin ostilă. Își petrecuse cea mai mare parte din noapte trează, gândindu-se la Marged, întrebându-se cum ar fi reacționat dacă el și-ar fi plecat capul și i-ar fi sărutat buzele, așa cum își dorise să facă. Și întrebându-se unde ar fi dus acel singur sărut, dacă ea i-ar fi răspuns. O parte din el își dorea să fi făcut încercarea. Trupul îi ardea în flăcări de dorință pentru ea. O parte din el se bucura că nu se jucase cu focul, că avea o amintire aproape tandră despre sfârșitul serii.

Bineînțeles, nu trebuia să se entuziasmeze prea mult. Nu trecuse cu vederea faptul că Aled dispăruse în timpul cântării și nu se mai întorsese. Aled îl evitase. Poate fiindcă nu voise să fie pus în postura fie de a-i arăta o prietenie sinceră, fie de a-și ironiza fățiș prietenul.

Oare erau prieteni? Geraint nu era sigur. Se îndoia și că Aled ar fi fost sigur. Și bănuia că nici unul dintre ei nu era dornic să afle în acel moment.

Însă Geraint avea o speranță. Timp de câteva zile nu se mai petrecuseră „accidente”. Și ziua următoare avea o întâlnire cu persoana care preluase drumurile și porțile supuse taxării de la autoritatea la care el, Geraint, era unul dintre proprietari. Avea să vadă dacă se putea face ceva pentru ușurarea greutăților puse pe umerii fermierilor. Se părea că aceștia aveau două plângeri principale. Plăteau taxe pe cantitățile însemnate de var pe care erau nevoiți să le transporte pentru

și teruliza pământurile și plăteau numeroase taxe pentru că în Carmarthenshire existau câteva autorități diferite pentru drumuri, și fiecare avea porțile și taxele ei.

Cu siguranță se putea rezolva ceva. Cu siguranță se înțelesese că oamenii asemenea lui aveau să consimtă să plătească și ei taxele de drum – așa i se părea corect. Și poate că ar fi putut negocia prețul concesiunii, astfel încât persoana care ar fi preluat autoritatea de la ei să nu rămână cu buzunarele goale dacă ar fi ușurat povara de pe umerii săracilor.

Însemna că avea să aibă mai multe întâlniri cu mai multe persoane, iar unele dintre ele – ca mătușa și unchiul lui – fără îndoială aveau să se opună la început. Dar îi putea face să înțeleagă scopul. Nu îi lipsise nicio dată puterea de convingere.

Merse la culcare destul de devreme în acea noapte și dormi adânc după veghea din noaptea anterioară. Se trezi târziu, furios, întrebându-se ce fel de dezmăț de bețivani era în toi pe stradă, până când își aminti că se afla la Tegfan, la țară. Dar ce dracu' se petrecea afară? Nu se putea să fi dormit mai mult de câteva ore. Trebuia să fie aproape miezul nopții. Și totuși putea auzi țipete și tropotit de ghețe pe pietrișul terasei. Putea auzi cel puțin un cal nechezând.

Câteva clipe mai târziu privi de la fereastra camerei lui o scenă de haos. În acea seară lumina lunii era foarte puternică.

La dreapta, văzu clădirea ce adăpostea grajdurile. Doi grăjdari stăteau în fața ei, unul dintre ei țopăind într-un picior în timp ce încerca să își încalțe o gheată, celălalt părând să se chinuiască să își vâre brațele în mânecile unei cămăși. Alți grăjdari se năpusteau după caii care se făceau nevăzuți, în diferite stadii de goliciune.

Nu trebuia să fie un geniu ca să înțeleagă ce se întâmplase. Dintr-un motiv straniu – fără îndoială un *accident*, ușile grajdului fuseseră lăsate deschise, ca și toate ușile de la boxele cailor, iar caii o luaseră la goană. Nimeni nu putea fi învinuit. La urma urmei, accidente se mai întâmplau.

Geraint scrâșni din dinți și simți cum sângele începea să îi clocotească de furie. Și de dezamăgire. Și de frustrare. Probabil că oamenilor lui avea să le ia tot restul nopții să încercuiască animalele speriate – evident nu se aventuraseră de capul lor pe acele uși nezăvorâte. Fuseseră mâunate afară.

Se întoarse pe călcâie și porni cu pași mari spre garderobă.

Avură noroc că măcar nu bâjbâiau pe întuneric. Dură mai puțin de o oră să încercuiască toți caii, mai puțin doi. Unul dintre cei doi era calul personal al lui Geraint. Acela și încă unul dispăruseră fără urmă.

– Las-o baltă, îi spuse obosit Geraint grăjdarului-șef puțin mai târziu, când ajunseră la capătul de nord al parcului, la deal față de conac, și puteau vedea valea și o largă întindere de teren.

Nimic nu se mișca, în afară de câțiva servitori, care căuțau animalele dispărute fără prea mare tragere de inimă.

– Spune-le oamenilor să se ducă înapoi în pat! Îi vom găsi de dimineață, sau, cel mai probabil, se vor întoarce singuri când își vor da seama că trebuie să primească prima masă a zilei.

Grăjdarul-șef nu se împotrivi. O porni înapoi la vale, lăsându-l pe Geraint unde se afla.

Necazul cu farsele prostești ca aceea era că nu trebuia să arate cât era de furios, își spuse Geraint. Pentru că tocmai asta sperau farsorii să obțină. Nimic nu le-ar fi făcut o mai mare plăcere decât să îl vadă năvălind ca o furtună în sat și pe la ferme, în ziua următoare, scoțând fum și flăcări pe nări, cerând explicații. Dacă ar fi procedat astfel, ar fi jucat după cum îi cântau ei. Însă sentimentul de neputință, fiindcă știa că nu avea ce face, îi atâța și mai mult furia.

Îi urmări pe grăjdari întorcându-se la grajduri. Îl urmări pe unul dintre ei venind din spatele conacului și țâșnind ca o săgeată, aplecat, peste o fâșie de pajiște, spre copacii din partea opusă. Același grăjdar apărură câteva clipe mai târziu, ceva mai sus pe deal, chiar la picioarele lui Geraint. Se opri și privi în urmă, uitându-se

în jos, acoperit de copacii din spatele lui. Geraint se întinse.

În copilărie învățase să se miște repede și în liniște. Adeseori siguranța și chiar libertatea lui depinseseră de această abilitate dobândită. Era uimitor cum unele talente nu se pierdeau, chiar dacă nu erau folosite prea mult, ani întregi. Lui Geraint nu îi luă nici măcar un minut să coboare panta și să ajungă în spatele siluetei încă nemișcate a flăcăului.

Numai că nu era un flăcău. Purta pantaloni și o vestă bărbătească, dar nu avea șapcă, iar părul lung îi era răsușcit într-un coc la ceafă.

- Petrecerea s-a terminat, spuse Geraint blând. Toată lumea se întoarce în pat.

Flăcăul se întoarce și se uită la el cu gura căscată, consternat.

- Cred că ieri-noapte ți-am spus că este periculos pentru o femeie să umble pe dealuri singură, îi zise el rece.

Ea nu încercă să fugă. Sigur înțelesese că nu ar fi avut nici un rost.

Nici nu vorbi. Își ridică bărbia și îi susținu privirea.

- Ce știi despre toate astea, Marged? o întrebă el.

Ea continuă să tacă. El observă disprețul în ochii ei, poate și ură.

- Ai participat și tu? vru el să afle. Te-ai numărat printre ei?

Așteptă ca ea să îi răspundă, însă răspunsul nu veni.

- Spune-mi cine este conducătorul vostru, tună el. Spune-mi cine a organizat toate astea! Este o fărâmă de umor în tot ce s-a întâmplat, cred, dar am încetat să mă amuz. Cine este?

Ea nu rosti o vorbă, însă colțurile buzelor i se curbară într-un zâmbet ce nu era zâmbet defel.

- De ce? întrebă el.

Surâsul se topi și ura deveni mult prea evidentă.

- De ce mă urăști? continuă el. Simți că se înfură tot mai tare și se luptă să își păstreze calmul. Marged, eram un băiat, cu nevoile unui băiat și cu stângăcia unui băiat! Credeam că voiai și tu, și nu m-am oprit ca să te întreb sau ca să mă gândesc că poate nu era înțelept, chiar

dacă ai fi vrut. Pentru asta trebuie să mă urăști pentru tot restul vieții mele?

Nările ei fremătară, ochii îi aruncară scânteii și își încheștă pumnii pe lângă ea. În sfârșit, vorbi.

- Nici măcar nu mi-ai răspuns la scrisori, șuiera ea. Când m-am târât în fața ta, nici măcar nu m-ai refuzat.

- Scrisori de la tine? Se încruntă.

- Te-am implorat să îi arăți milă lui Eurwyn, spuse ea. Nici măcar nu ai catadicsit să îmi răspunzi.

„Oh, Doamne!”

- Ce s-a întâmplat cu soțul tău? De-abia reuși să îngai me cuvintele.

- Nici măcar nu știi, nu-i așa? îi aruncă ea, disprețul și furia împletindu-i-se în privire și în voce. Te-ai spălat pe mâini de el și nici măcar nu ți-a părut să afli ce s-a întâmplat cu el după aceea. A murit pe galere. Nici măcar nu a ajuns până în Țara lui Van Diemen¹, ca să înceapă să-și execute sentința de șapte ani de deportare. A murit pe corabie. Era un bărbat puternic, un bărbat sănătos. Dar nu a putut supraviețui acelor condiții inumane. A murit. Eurwyn al meu a murit ca un criminal vicios, depravat!

Nu plângea și nu era isterică, însă el putea să își dea seama, luându-se după pumnii încheștați și după ținuta rigidă, că retrăia agonia pierderii suferite.

- Marged... Întinse o mână spre ea.

Ea se feri brusc.

- Nu mă atinge! îi strigă. Ce nevoie aveai de tot somonul? Nici măcar nu locuiai aici! Erau oameni flămânzi. Recolta fusese slabă. Lui Eurwyn îi păsa. Nouă nu ne era foame. Însă îi păsa de cei cărora le era. Izbucni dintr-odată în râs. A murit din cauza unor somoni. Somonii tăi! Și pentru că nu ai binevoit să intervii ca să-l salvezi.

- Marged... repetă el.

¹ Denumirea folosită original pentru insula Tasmaniei (acum parte a Australiei) de către majoritatea europenilor. Această denumire i-a fost atribuită de către exploratorul olandez Abel Tasman în anul 1642, la descoperire, în onoarea guvernatorului general al Companiei Indiilor Răsăritene olandeze, Anthony van Diemen. (n.tr.)

— Tu mi-ai ucis soțul, spuse ea. Nu i-ai tras un glonț în inimă, dar l-ai ucis. Și mă mai întrebi de ce te urăsc? Nu urăsc pe nimeni în lumea asta cum te urăsc pe tine, Pierdută Penderyn! Acum o să pui să mă aresteze? Poate că eu o să trăiesc să văd Țara lui Van Diemen, spre deosebire de Eurwyn.

— Te voi conduce acasă, spuse el.

— Te voi conduce eu în iad mai întâi, replică ea.

— Nu trebuie să mergi alături de mine, continuă el. Nu trebuie să faci conversație cu mine. Nu trebuie să mă vezi. Dar te voi conduce acasă în siguranță.

Ea îl privi țintă mult timp înainte de a se răsuca brusc și a se îndepărta în direcția casei sale. El o porni pe urmele ei, păstrând distanța, nescăpând-o din priviri, astfel încât să o fi putut apăra de orice pericol s-ar fi ivit.

O privi strecurându-se pe poartă când ajunsese la Ty Gwyn și rămase unde se afla până ce ea intră în casă fără să se uite în urmă la el.

Încă nu știa ce se întâmplase exact, deși nu era greu să pună cap la cap evenimentele principale. Eurwyn Evans trebuia să fi fost prins la braconaj de somon pe domeniul Tegfan. Fusesse arestat și dus în fața celui mai apropiat magistrat, pentru judecată. Fusesse găsit vinovat și condamnat la șapte ani de deportare. Și murise pe galere.

Marged îi scrisese, implorându-l să intervină în favoarea soțului ei. Ar fi putut să facă acel lucru. Nu era magistrat, dar Eurwyn fusesse prins pe domeniul lui. Tot ceea ce ar fi trebuit să facă ar fi fost să scrie celei mai potrivite autorități și să explice faptul că Eurwyn pescuise cu permisiunea lui.

Însă nu citise scrisorile. Administratorul lui de la Tegfan fusesse instruit să nu îl deranjeze cu problemele domeniului, iar secretarul lui din Londra fusesse instruit să intercepteze orice ar fi sosit direct de la Tegfan și să se ocupe singur de chestiunile respective. Nu știa dacă scrisorile lui Marged fuseseră aduse la Tegfan sau trimise în Londra. Nu știa care dintre servitori le reținuse în numele lui. Dar nici nu conta. Oricine ar fi fost, procedase conform instrucțiunilor lui.

Era vina lui că scrisorile nu ajunseseră la el.

Era vina lui că Evans fusese deportat.

Era vina lui că bărbatul murise.

Da, într-adevăr, el îl ucisese pe soțul lui Marged.

Când ajunsese acasă, Geraint era obosit până în măduva oaselor. Chiar și așa, se îndoia că avea să adoarmă. Dar trebuia să se întindă. Poate că la un moment dat, până în zori, somnul avea să îl ia pe nepregătite și să îi dăruiască câteva clipe de uitare.

Însă, după ce se dezbracă, după ce intră în dormitor și trase cuverturile ca să urce în pat, se trezi holbându-se la niște bucăți negre de cenușă, peste care trebuia să fi fost vărsat un urcior cu apă.

Geraint începu să își dea seama de gravitatea problemei.

Eforturile lui de a ajunge la vreun fel de înțelegere cu ceilalți proprietari ai autorității responsabile de drumuri și cu persoana care preluase concesiunea de la ei nu dădură nici un rezultat. Nimeni nu dorea să miște nici un deget. Și toți se mâniaseră cumplit doar când le sugerase că acea schimbare era necesară. Nu era de ajuns că în clasele de jos mocneau nemulțumirile? Nu era de ajuns că în alte părți din vestul Țării Galilor răscocalele și dărâmarea porților reîncepuseră după trei ani și că până și în zona lor fuseseră arse căpițele de fân ale lui Mitchell?

Era timpul să se mențină fermi, nu să arate vreun semn cât de mic de slăbiciune sau de șovăială.

În plus, Geraint realizează că autoritatea pentru care era unul dintre proprietari nu era singura din comitat. Chiar dacă ar fi reușit să obțină unele concesiuni pentru oamenii lui în zonele din imediata apropiere a domeniului Tegfan, aceștia ar fi fost obligați să plătească aceleași taxe împovărătoare de cum se aventurau mai departe – așa cum trebuia, ca să ajungă la târguri și ca să transporte var.

De fapt, își dădu seama că întreaga problemă era prea complicată pentru el. Dacă scădea rentele pe pământurile lui, nenumărați fermieri de pe pământurile

gloria ar fi suferit în continuare. Dacă returna banii de datorie în servicii pentru oamenii lui, nici un alt senior nu ar fi făcut la fel pentru ai săi. Săracii ar fi devenit în continuare tot mai săraci, iar azilele ar fi devenit locuri în care disperarea umană ar fi atins niveluri nebănuite. Viata azilul din Carmarthen împreună cu Sir Hector Webb și cu un consilier din oraș. Îl arătară cu mândrie. Li bătui visele în nopțile următoare. Cocioaba din ținuturile de sus pe care o împărțise cu mama lui fusese paradisul prin comparație. Măcar ei fuseseră împreună și măcar fuseseră liberi.

Eurwyn Evans nu pescuise somoni. Încercase să distrugă crescătoria de somoni ce reținea toți peștii de pe domeniul Tegfan și îi lipsea pe oamenii din Glynderi și de la fermele de mai încolo de o sursă de hrană. Fusese prins, judecat – Sir Hector fusese unul dintre magistrații implicați – și condamnat la deportare.

Geraint îl însărcină pe Matthew Harley să pună să se distrugă crescătoria. Administratorul lui protestă, dar amuți sub privirea albastră și rece a angajatorului său. Nu mai încăpea pic de simpatie între ei, își zise Geraint cu amărăciune când ieși din biroul acestuia. Harley administrase singur întregul domeniu timp de doi ani și făcuse o treabă admirabilă, dacă era apreciat doar după criterii impersonale.

Huw Tegid ridică obiecțiuni similare când veni vorba să înlăture toate capcanele puse pe domeniul Tegfan. Erau cele mai bune piedici în calea braconierilor. Nu erau destui paznici de vânătoare care să patruleze prin toate cotloanele domeniului, și nici unuia dintre ei nu îi plăcea să lucreze noaptea, când era cel mai probabil să apară braconierii. Ca și administratorul înaintea lui, Tegid se trezi față în față cu un angajator care alegea nu să se certe cu el, ci pur și simplu să îl privească.

Însă Geraint se simțea frustrat. Avea să facă schimbări pe proprietatea lui și încet-încet condițiile de trai o să se îmbunătățească. Încet-încet oamenii lui avea să ajungă să aibă încredere în el. Dar totul urma să se întâmple la o scară jalnic de mică. Pentru prima dată în zece ani simți din nou o confuzie de identitate. Era contele

de Wyvern. După doi ani în Anglia ajunsese să se obișnuiască cu titlul. Acum, după numai două săptămâni în Țara Galilor, era iarăși Geraint Penderyn și conte, de asemenea. Simțea aceleași lucruri ca oamenii lui. Simțea furie, ca și ei. I se părea că adevărații lui dușmani erau cei asemenea mătușii și unchiului său, deținători autorității responsabile de drumuri, administratorul său și el însuși.

Cele două identități ale lui se aflau în conflict una cu cealaltă.

capitolul 11

O mică fierărie era alipită clădirii ce adăpostea grajdurile conacului, deși nu exista un fierar permanent. Când apărea câte ceva de făcut, era chemat fierarul din Glynderi.

Geraint se opri în fierărie într-o după-amiază, privind pe Aled cum potcovea unul dintre caii de muncă. Nu vorbiră prea mult – zgomotul din fierărie făcea dificilă orice conversație, dar liniștea era o companie destul de plăcută. Geraint se calmă datorită ei. Trebuia să fie bine, își zise el, să ai o meserie, un talent, ceva la care să te pricepi și să faci cu drag, ceva care să îți ocupe aproape tot timpul. Credea că Aled era un bărbat fericit. Se întrebă, totuși, de ce prietenul lui nu era căsătorit. Avea douăzeci și nouă de ani. Dar nici el nu era căsătorit, și era numai cu un an mai tânăr. Gândurile lui zburară pentru o clipă la Marged, însă reveniră cu hotărâre în prezent. Petrecuse o săptămână întreagă evitând să se gândească la Marged – fără prea mare succes.

Aled se întinse când își termină treaba. Un grăjdar luă calul, fusese ultimul în ziua aceea.

– Ar fi trebuit să cer taxă pentru privit, spuse el, zâmbind larg.

– Aș putea să stau și să privesc pe cineva muncind toată ziua, răspunse Geraint, și nu m-aș plictisi niciodată. O pot recomanda ca pe o ocupație minunată de nefolositoare.

- Anunci, va trebui să mergi și să te uiți cum îți pregătește bucatarul cina, zise Aled. Eu am terminat aici.

- Iritat jos și odihnește-te puțin, îl îmbie Geraint. Vreau să vorbesc cu tine.

- Se ridică și se duse la ușa ce făcea legătura cu grajdurile, ca să îi strige unui grăjdar să îi aducă două halbe cu bere.

- Iar mie un duhovnic bun, replică Aled.

- Iată un tonic bun, omule, îi spuse Geraint. Când te la ea ca la o doctorie!

Aled se așeză pe o bancă de lucru aspră.

- Măcar astăzi ai ales să vorbești cu mine, în loc să mă provoci la luptă, remarcă el. Văd că Țara Galilor te civilizează iarăși, Ger!

- Iarăși? Geraint râse. Eram un mic ștrengar nemăpomenit de civilizat, nu-i așa? Îți aduci aminte de fantome?

Amândoi izbucniră în râs la amintirile care li se deșteptaseră. Odată, braconajul devenise atât de amplu la Tefan, încât paznicii de vânătoare organizaseră patrule de noapte. Geraint și Aled se jucaseră de-a fantele într-o seară, îmbrăcați cu două cămăși de noapte vechi, una a surorii lui Aled și una a lui Marged. Alergaseră printre copaci, urlând teribil ori de câte ori zăreau un paznic de vânătoare; bineînțeles, fusese numai ideea lui Geraint.

- Mi se ridică și acum părul pe ceafă când mă gândesc ce am fi pățit dacă am fi fost prinși, zise Aled.

Povestiră și râseră, lăsându-se copleșiți de amintiri, până când le sosi berea. Era aproape ca pe vremuri, se gândi Geraint. Și cu toate că nu putea fi sigur dacă erau prieteni, încă se simțea mai apropiat de Aled decât de oricare dintre prietenii lui din Londra. Era un gând surprinzător și destul de tulburător.

- Aled, spuse el în sfârșit, iar expresia prietenului său, devenită imediat prudentă, îi dovedi că acesta înțelese că discuția se îndrepta spre lucruri mai serioase. Am dat ordine să fie distrusă crescătoria de somoni și să fie îndepărtate capcanele de pe domeniul meu. Vor mai fi și alte schimbări odată cu trecerea timpului. Dar nu vor

fi de ajuns. Majoritatea celor de pe aici au prejudecăți în ceea ce mă privește. Și chiar dacă am reuși să transformăm acest colț din vestul Țării Galilor într-un mic paradis, nedreptățile și suferința ar continua în alte părți.

Aled își bău berea și își feri privirea de a lui Geraint. Părea evident stânjenit.

- Trebuie făcut ceva drastic, afirmă Geraint.

Pe măsură ce vorbea, își dădea seama că acele gânduri îi încolțiseră în minte de zile întregi. Acum, în timp ce vorbea, începeau să prindă formă.

- În alte zone se face câte ceva. Răzmerițele Rebeccai. De ce aici nu are loc nici una?

Aled îl privi atunci, uimirea și mânia amestecându-se pe chipul lui.

- Despre asta este vorba? întrebă el, arătând spre halba lui cu bere. Cauți un denunțator? De unde dracu' să știu de ce nu sunt răzmerițe de-ale Rebeccai pe aici? Și, mă rog, ce *sunt* răzmerițele Rebeccai? Am destul de mers până acasă. Aș face mai bine să pornesc.

- Nu! exclamă Geraint. Stai acolo, Aled! De când m-am întors acasă, te-ai purtat ca un nenorocit de țipar, șerpuitor și alunecos la atingere. Dacă pe aici nu sunt răzmerițe de-ale Rebeccai, atunci ar trebui să fie. Urăsc gândul de distrugere la fel ca oricare altul, dar cred că nu există modalitate mai sigură de a atrage atenția din afară. Orice răzmeriță organizată pe pământul unui singur senior va fi privită ca problema lui personală. Orice răzmeriță referitoare la drumurile publice va fi luată mult mai în serios. Și poate că va aduce schimbarea în mai bine.

- Și poate că îi va conduce pe bărbați într-o capcană în care să își piardă viața ori la muncă grea peste o jumătate de lume distanță, comentă Aled cu vocea gătuită de furie.

Geraint se aplecă și își pironi privirea în ochii prietenului său.

- O capcană pusă la cale de către mine? întrebă el. Haide, omule, mă cunoști mai bine de atât!

- Chiar așa? Aled se încruntă. Ești un străin pe care înainte îl cunoșteam, Geraint, cu mult timp înainte!

Geraint se sprijini la loc pe spătarul scaunului.

- M-am schimbat într-o anumită privință, admise el. Am învățat să citesc gândurile oamenilor ascultându-le intonația în timp ce vorbesc, nu numai cuvintele, și observându-le expresia chipului și limbajul trupului. Îți dau planuri, nu-i așa? Iar tu știi despre ele. Ești unul dintre conducători, Aled? Aș zice că ești, deși îți lipsește spiritul înflăcărat pentru a le fi căpetenie, așa cred. Planurile sunt aproape gata?

- Pe flăcările iadului, exclamă Aled. Tocmai de acolo ai scăpat. Ești dracul gol! Ce fel de poveste inventezi? Și la care magistrat o să te duci cu ea? La Webb?

Geraint se legăna pe picioarele din spate ale scaunului. Nu luă în seama vorbele lui Aled. Își îngustă privirea, meditănd.

- Mă întreb care este cauza întârzierii, spuse el. Și mă întreb dacă renghiurile care s-au tot jucat la Tegfan până când au culminat cu cenușa udă din patul meu, de săptămâna trecută, au fost rezultatul frustrării cauzate de așteptare. Marged nu a fost niciodată prea răbdătoare, nu-i așa? De cum îi intra în cap o idee, trebuia să o ducă imediat la îndeplinire, fără nici o amânare. Mi-am dat seama că Marged trebuie să fie tartorul - tartorița? - din spatele acelor accidente. Dar bănuiesc că un bărbat ar trebui să conducă răzmerițele Rebeccăi. Zona acoperită ar fi mult mai întinsă și un număr mult mai mare de bărbați ar fi implicați. O femeie nu ar fi acceptată. Asta este, Aled? Așteptați cu toții o căpetenie? O Rebecca?

- Să te ia naiba, zise Aled. De copil aveai o imaginație bogată. Văd că acum ai început să o folosești ca să născoci basme. Nu cauți adevăruri, ci fantezii.

Geraint îi susținu privirea. Picioarele din față ale scaunului său atinseseră din nou podeaua.

- Păi, o aveți, continuă el. Aveți o Rebecca. Te uiți la ea.

Aled încremeni și chipul îi deveni palid.

- Ești nebun, Ger, vorbi el aproape în șoaptă. Întotdeauna am spus că ești nebun. Aveam dreptate.

Aled își îndreptă brusc spatele pe banca lui și părăsi din nou prevăzător.

- Oh, *Duw*, Ger, exclamă el, m-ai prins pentru o vreme! A fost un basm amuzant.

Geraint râse scurt.

- Prea târziu, Aled, zise el. Am văzut adevărul pe chipul tău și am observat entuziasmul din ochii tăi. Ai nevoie de o Rebecca și știi că sunt alegerea perfectă - poate singura alegere. Faci parte din comitet? Și nu întreba ce comitet!

Alex se holbă la el.

- Du-mă la ei! îi ceru Geraint. Se pot ascunde cu toții, deghizându-se, dacă doresc. Poți ține locația secretă față de mine. Ba chiar poți să mă și legi la ochi. Dar lasă-mă să vorbesc cu ei!

Privi cum Aled închidea ochii și pălea iarăși.

- Aled, sublinie el, de ce ți-aș întinde o cursă? Ești singurul care pari să-mi fii prieten pe aici. Marged mă urăște de moarte, și acum înțeleg de ce. Poți să mergi și să vezi cu ochii tăi că a dispărut crescătoria de somoni. Nu consideri asta o dovadă suficientă că am intenții bune? Nu vei avea încredere în mine?

Aled îl privea din nou, cu ochi tulburi.

- Nu îndrăznesc să am încredere în tine, spuse el. Prea mulți oameni depind de judecata mea. Zâmbi strâmb. Dar presupun că tocmai aceste cuvinte dovedesc că șovăi. Să te ia naiba, Ger, de ce nu ai rămas în Anglia, unde ți-e locul?

- Cred că am venit pentru că ai nevoie de o Rebecca, șopti Geraint. Crezi în soartă, Aled? Evenimente aparent neînsemnate pot părea cu adevărat semnificative, dacă privești în urmă. Doi bărbați au trecut pe lângă mine pe o stradă din Londra, vorbind în galeză. Unul dintre ei spunea ceva cum că îi lipseau dealurile. Și iată-mă aici! Timp de aproape trei săptămâni am crezut că am făcut o greșală groaznică întorcându-mă. Cu siguranță întoarcerea nu m-a făcut fericit. Însă acum știu de ce mi-a fost dat să trec pe lângă acei bărbați și să aud fără să vreau un fragment din conversația lor. Am fost trimis aici ca să fiu Rebecca.

- Pe Satana! strigă Aled.

- Bate, Geraint se uită la el liniștit. Tăcerea se lasă
bună et. Ei bine?

- Olignuiai să mă convingi să mă furișez pe domeniul tău de dragul distracției, răspunse Aled. Tu m-ai convins să ne jucăm de-a stafiile în noaptea aia. Tu ne-ai convins pe mine și pe Marged să te ascundem în bufetul din sala de clasă, într-o după-amiază de duminică, înainte de lecții. Tu m-ai convins să particip la orice plan nebunesc îți trecea prin minte, Ger! De ce nu și la asta?

În vocea lui nu se distingea nici urmă de amuzament, doar un fel de frustrare enervată.

- Unde? Când? Geraint sări în picioare.

- Curând. Aled se ridică mai încet. Te voi anunța, Ger. Dar nu mi-aș face speranțe prea mari, dacă aș fi în locul tău. Ceilalți membri ai comitetului nu ți se vor părea la fel de naivi ca mine.

- Aled! Geraint întinse mâna dreaptă, la fel de serios ca prietenul lui. Nu vei regreta că ai avut încredere în mine, omule! Nu te voi dezamăgi.

- O să mă lupt cu tine pe viață și pe moarte dacă o faci, răspunse Aled destul de serios. Presupunând că voi mai fi liber să mă lupt, desigur.

Își strânseră mâinile.

Matthew Harley făcu o vizită de după-amiază la conașul Pantnewydd. Trecu pe la biroul administratorului lui Sir Hector Webb, dar, ca de obicei, curând ieși la o plimbare în compania lui Sir Hector însuși. Cei doi bărbați se respectau reciproc, iar Harley fusese întotdeauna conștient că Sir Hector și, prin el, Lady Stella îl foloseau ca să afle vești despre Wyvern, din Anglia, și ca să supravegheze moșia ce poate ar fi devenit a soției lui într-o bună zi. Lui Harley i se păruse întotdeauna că Sir Hector îi era angajator într-o mai mare măsură decât contele de Wyvern.

- Mi-a ordonat să distrug crescătoria de somoni, îi explică lui Sir Hector după ce ajunseseră departe

cu subiectul pe care se întâlneau ca să îl discute. Și l-a pus pe Tegid să scoată toate capcanele.

- Prostul! pufni Sir Hector cu răutate. Se aștepta să fie respectat mai mult pentru asta? Nu își dă seama că va fi doar luat în râs și văzut ca un bărbat slab?

- Cu tot respectul, sir, îl întrerupse Harley, nu cred că înțelege situația pe deplin. Încearcă să se facă plăcut. A participat la o slujbă la capela lor și la o petrecere aniversară, dată în cinstea unei femei în vârstă, la una dintre ferme.

- Prostul! exclamă Sir Hector iarăși.

- Presupun că este de înțeles, continuă Harley. La urma urmei, a fost unul dintre ei în copilărie. Trebuie să fie dificil...

- Cumnatul meu a fost un prost și mai mare decât fiu-său! Vocea lui Sir Hector nu își pierduse nici un strop din răutate. Dar nu asta contează! Trebuie să fie controlat, Harley. Îndată ce fermierii ăștia galezi vor observa o slăbiciune, o vor exploata. Înainte să ne dăm seama, ne vom trezi cu răzmerițe de-ale Rebeccăi în partea asta a țării, ca și în altele. Și totul va fi din vina lui Wyvern!

- Poate că va trage învățăminte din toate accidentele care s-au petrecut la Tegfan în ultima vreme, spuse Harley. Trebuie să fi realizat până acum că nu au fost deloc accidente adevărate.

Se plimbau de-a lungul gardului ce împrejmuia pășunea oilor. Dar Sir Hector se opri și se uită întrebător la administratorul de la Tegfan. Râse scurt când auzi relatarea despre „accidente“.

- Harley, dacă suntem norocoși, zise el, sentimentele îi vor fi rănite, se va târi înapoi în Anglia și va lăsa ca moșia să îi fie condusă de către cei care știu cum să o conducă. Dacă suntem norocoși. Între timp, trebuie să supraveghem cu atenție întreaga situație. Oamenii sunt neliniștiți, și vorbele zboară. Porțile sunt dărâmate în Pembrokeshire și în Cardiganshire, ba chiar și în comitatul nostru. Ai vreun informator?

- Nu am avut niciodată nevoie de unul, răspunse Harley.

— Anunci, este timpul să îți faci. Sir Hector începu din nou să meargă, întorcându-se spre casă. Nu sunt greu de găsit. Cineva care îți este îndatorat. Cineva care le poartă pică vecinilor. Se uită cu subînțeles la celalalt bărbat. Vreo femeie. Ești un tânăr destul de gros, Harley. Fă o femeie să suspine după tine! Femeile îți dau frâu liber la gură mai mult decât ai vrea când te închipuie îndrăgostite.

Harley se gândi la Ceris Williams, pe care o curta în mod oficial. În ultimele două săptămâni se simțise neacceptat de atras de ea. Pe lângă că era drăguță și blândă, părea să îl placă. Îl ținea de mână când se plimbau și asculta atentă ceea ce îi povestea. Îi întorcea sărutările. Nu chiar îi permisesese, cu o seară în urmă, să îi mângâie stăni prin materialul rochiei, deși la început îi dăduse mâinile la o parte.

Nu se îndoia că ar fi putut să o folosească drept informatoare. Dar problema era — oare voia asta? Nu îi plăcea ideea de a amesteca afacerile cu plăcerea, iar Ceris Williams reprezenta cu siguranță o plăcere. Se gândea chiar că se putea să se fi îndrăgostit puțin de ea. Dar afacerile, poziția lui, puterea de care se bucurase fuseseră întotdeauna mai importante pentru el decât orice plăcere. Și toate erau amenințate în acel moment, amenințate de prezența angajatorului său la Tegfan și de situația încordată cu fermierii.

Sir Hector Webb răsă scurt.

— Asta te-a amuțit, zise el. Te gândești la toate fecioarele galeze pe care le poți da pe spate și mulge de informații, nu-i așa, Harley?

— Voi supraveghea atent situația, sir, răspunse el. Vă voi ține la curent.

— Bun băiat! Sir Hector îi trânti o palmă pe umăr. Vezi tu, frumuseii ăștia din Londra sunt toți la fel. Habar nu au de nimic, dar cred că știu totul despre orice. Nu voi uita cine conduce cu adevărat Tegfan și cine a menținut domeniul atât de prosper. Nici Lady Webb nu va uita.

— Mulțumesc, sir, spuse Harley.

Marged căutase să fie ocupată timp de două săptămâni. Scosese vitele pe pășune și curățase hambarul cu atâta vrednicie, încât soacra ei declarase că era la fel de curat ca bucătăria. Pregătise plugurile pentru semănat și mersese încet de colo-colo pe câmp, strângând pietrele grele ce nu încetau să se adune în fiecare primăvară, ca prin magie. Era o treabă grea și îi rupea spatele, o treabă ce îl epuiza de obicei până și pe Eurwyn. Nu o lăsa niciodată să îl ajute. Acum îndeplinea acea corvoadă aproape întotdeauna singură, cu excepția unui mic ajutor nedorit din partea tânărului Idris Parry, care își petrecuse o întreagă după-amiază pe urmele ei, sporovăind neîntrerupt. Semăna atât de mult cu vechiul Geraint! îi dăduse niște mâncare pe care să o ducă familiei lui și îi oferise niște monede pe care de-abia și le putea permite. El le refuzase.

Munca mai mult decât ar fi trebuit. La început fusese mânată de frică. Probabil el crezuse că nu era decât o privitoare, nu o participantă, la accidente care se tot petrecuseră. Dar, dacă o zărise pe acea pantă, existau mari șanse să o fi zărit venind din direcția conacului. Odată ce se întorsese acasă și își văzuse patul, trebuia să își fi dat seama. Și poate că ghicise că ea era conducătorul pe care îi ceruse să îl denunțe.

Nu credea că avea să pună să fie arestată. S-ar fi pus pe el însuși într-o lumină mult prea proastă. Însă să își spună acel lucru cu mintea și să își convingă trupul că așa stăteau lucrurile erau două chestiuni complet diferite. Se temea de închisoare, gândul îi dădea frisoane. Se temea de galere. Se temea de o țară străină și de munca în sclavie – poate lanțuri, poate biciuri.

Zi și noapte trăia în teroare, se disprețuia pentru asta și își păstra un calm și o indiferență atât de reci, încât până și bunica observase și o întrebase dacă se simțea rău.

Frica i se mai potolise după câteva zile. Dar în locul acesteia fusese cuprinsă de o greață mai puternică decât simțise vreodată. Nu suporta gândul de a mai da ochii cu el vreodată. Nu suporta gândul de a-l vedea în viață, frumos și – da, și sufocant de atrăgător, în timp

Eurwyn zăcea de mult în mormânt. Cu toate că mormântul nici măcar nu se afla acolo. Nu avea nici măcar alinarea de a se îngriji de un mormânt. Rămășițele lui Eurwyn se aflau undeva pe fundul oceanului. Nu suporta gândul de a-l vedea pe contele de Wyvern și de a-și aminti că îl dorise în noaptea în care o condusese acolo și îi sărutase palmele.

Evitase până și să meargă la capelă în prima duminică, convingând-o pe soacra ei să îi țină locul. Cineva trebuia să rămână acasă, cu bunica. Era o scuză convenabilă. Mersese a doua duminică, dar se strecurase înăuntru îngrozită. El nu venise.

Și mersese la repetiția corului din joia următoare. Era puțin probabil să îl întâlnească pe drumul dintre LyGwyn și capelă. Auzise că poruncise să se distrugă catedrala de somoni de pe domeniul lui. Încăpățănată, refuzase să creadă. Ori refuzase să creadă că asta avea ceva de-a face cu ea sau cu Eurwyn. Nu voia ca el să îi facă vreo favoare. Oricum, venise cu doi ani prea târziu. Nu avea să îl aducă pe Eurwyn înapoi.

capitolul 12

Să cânte era un balsam pentru sufletul ei. O știuse dintotdeauna și i se dovedea din nou. I se părea liniștitor până și să cânte pentru ea însăși în timp ce își îndeplinea treburile zilnice. Dar să cânte împreună cu alții, să audă armoniile bogate de peste tot din jurul ei și să își îndeplinească vocea cu ale lor era la fel de liniștitor ca o baie în râu într-o zi fierbinte. Ba chiar mai mult decât atât. Prelungi repetiția, cântând mai multe imnuri decât ar fi trebuit pentru duminica următoare.

Nimeni nu se împotrivi.

Dar când, în sfârșit, anunță terminarea repetiției, Aled sări în picioare și își ridică mâinile, cerând tăcere.

– Am de spus ceva important, anunță el.

Chipul îi era palid și hotărât, remarcă Marged.

- Cei care nu vor să audă pot pleca acum. Nimeni nu va fi constrâns, așa cum se întâmplă prin alte părți.

Lui Marged inima i se strânse și începu să îi bată neregulat. Așadar, asta era. Putea ghici, din tonul lui Aled, că nu era pe punctul de a împărtăși veștile obișnuite de amânare. Îl pironi cu privirea, în timp ce câțiva oameni se ridicară și părăsiră sala de clasă, printre care și Cori, care se grăbi să iasă, cu ochii în podea.

- Ei bine, începu Aled când ușa se închise după ei, a sosit timpul. Totul este plănuit. Poimâine noapte. Orice bărbat va dori să mă urmeze, mă va găsi după lăsarea serii în josul râului.

- Se vor sparge porți? întrebă Dewi Owen. Căreia îi veni rîndul, Aled? Sau căroră? Sunt cu tine de la început până la sfârșit, omule!

- Nu pot spune care, răspunse Aled. Cu cât știi mai puțin, cu atât mai bine, Dewi. Îmi pare rău, dar așa trebuie să fie.

- Rebecca? Marged se aplecă în față pe scaunul ei. Este și o Rebecca, Aled?

- Da. Încuviință cu un gest scurt din cap. Am găsit o Rebecca, Marged.

- Oh! Cine? Își dădu seama că era peste măsură de agitată, de nerăbdătoare.

El clătină din cap.

- Nici asta nu pot spune, zise el. Este mai sigur pentru toată lumea dacă aproape nimeni nu îi cunoaște identitatea.

Era dezamăgită.

- Dar nu este de pe aici? întrebă ea. Nu, nu poate fi. Dar este cineva pe care îl cunoaștem? Cineva din apropiere?

- Aled are dreptate, Marged, *fach*, interveni Ifor Davies. Este mai bine să nu știm. Nimeni nu poate smulge de la noi ceea ce nu știm, fetițo.

- Dar este potrivit? Nu putea să se dea bătută. Nu este cineva care a fost obligat la asta împotriva voinței lui, nu, Aled? Sau vreun îndrăzneț nesăbuit, fără pic de simț al răspunderii? Sau vreun nemilos care va provoca mai multe distrugerii decât este necesar?

— Se va descurca, Marged, spuse Aled. Va fi cea mai bună Rebecca dintre toate, cred.

— Ea îți arcui sprâncenele. Aled nu era genul care să se entuziasmeze din cale-afară. Asta era într-adevăr a lauda.

— Voi demonstra că îl susțin și că am încredere în el devenind una dintre fiicele lui, continuă Aled. Zâmbi apoi Charlotte.

Conform tradiției, Charlotte era fiica preferată a Rebeccai. Bărbatul care juca rolul de mână-dreaptă a capeteniei. Rebecca trebuia să fie într-adevăr cineva în care Aled credea. Marged devenise mai curioasă ca niciodată.

— Luați cu voi răngi sau orice altceva vă va ajuta să distrugeți porți și puncte de taxare, îi sfătui Aled. Însă nu arme sau orice altceva făurit special pentru a răni oameni. Nu vor fi acte de violență îndreptate împotriva oamenilor. Rebecca a pus această condiție fermă ca să se pună în slujba noastră, iar eu o susțin din toată inima.

— *Duw*, exclamă Eli Harris, dar sunt câțiva paznici de porți pe care nu m-ar deranja să îi învăț ce înseamnă frica de Dumnezeu — folosindu-mi pumnii ori ceva mai convingător!

— Rebecca nu va tolera o gloată dezlănțuită, explică Aled. Se așteaptă la o armată disciplinată și va cere supunere. Oricine nu poate accepta asta ar face mai bine să stea acasă.

Eli mormăi în barbă, însă se părea că nu avea susținători.

Marged își spuse că Rebecca se făcea respectată cu fiecare minut care trecea. Spera că Aled nu exagera. Dar unde oare se ascunsese acest bărbat în tot acel timp?

— Sunt cu totul alături de tine, Aled, și de Rebecca! afirmă ea. Măcar se va face ceva care să răsune tare și clar până la guvernare. Măcar cei de teapa lui Geraint Penderyn, *conte de Wyvern*, vor fi deranjați de ceva mai serios decât de niște șoareci rătăciți, cai scăpați din grajd și cenușă în pat. De-abia aștept să văd cum va reacționa!

Aled îi întoarse liniștit privirea.

– Îmi închipui că va fi foarte furios, Marged, răspunse el.

Ea îi zâmbi strălucitor.

– Așa sper, zise ea. *Duw*, chiar așa sper!

Uitase sentimentul. Trăise cu el ani întregi, cu acea combinație de nerăbdare și de teamă, fiecare dintre ele reprezentând o parte de neînălăturat din cealaltă. Pe atunci era doar un copil care recurgea la braconaj ca să trăiască, încântat de bucuria pură de a șterpeli mâncare pentru el și mama lui, atâta de faptul că îl aștepta o pedeapsă sigură dacă era prins.

Acum era bărbat și realiza că, mulți ani, viața îi fusese searbădă. Nu că nu s-ar fi bucurat de ea, însă nu îi oferise nici o provocare. Exuberanța copilăriei se întorsese la el de parcă anii de până atunci nici nu ar fi existat. Se ivise o nouă provocare asupra căreia să își concentreze toate resursele! Avea să conducă răzmerițele Rebeccăi în acea parte din Țara Galilor. Probabil aveau să se strângă câteva sute de bărbați pe care să îi conducă, să îi țină sub control și în siguranță. Trebuia să își păstreze identitatea secretă față de ambele părți – atât față de autorități, cât și față de bărbații pe care avea să îi conducă. Trebuia să își apere integritatea de posibili informatori. Întotdeauna se ofereau recompense uriașe pentru capturarea unei Rebecca, așa i se spusese.

Și mai era și teama. Cu siguranță îi era teamă. Teamă că nu avea să fie capabil să își țină oamenii sub control și că o să adune doar o gloată, care să distrugă la voia întâmplării proprietăți și poate să rănească oameni. Și teamă că avea să fie prins. Deportarea pe viață – asta o aștepta pe oricare Rebecca prinsă. Nici una nu fusese prinsă încă. Poate că, în cazul lui, de vreme ce era un senior și un aristocrat, și ar fi fost văzut drept cineva care își trădase propria clasă și probabil țara, s-ar fi dat pedeapsa capitală.

Geraint se prezentase în fața comitetului, după ce fusese condus la întâlnire legat la ochi, după cum sugerase el însuși, de către un Aled posomorât. Fusese

apăsă după un paravan, într-o cameră întunecată. Timp de mai mult de o oră își pledase cazul, răspunsese la întrebări și îndurase un chin groaznic. Își pierduse speranța. Nu aveau să îl accepte. Însă o făcuseră. Poate se gândiseră că nu aveau prea mult de pierdut. Dacă dădea greș, dacă încerca în vreun fel să le întindă o cursă, ei aveau să fie în siguranță. Nu îl văzuse pe nici unul dintre ei, cu excepția lui Aled. Îi era limpede că își transformaseră până și vocile.

El își enumerase condițiile. Numai porțile și punctele de taxare aveau să fie distruse. Nu urma să se provoace nici o stricăciune proprietăților private. Nu urma să se facă nici un rău nimănui. Nimeni nu o să fie constrâns să se alăture răzvrătiților, așa cum se întâmpla în alte zone. Nimeni nu avea să poarte nici o armă. Și o anumită poartă o să fie cruțată. Era o poartă de pe domeniul Tegfan, poarta Cilcoed, păzită de o femeie în vârstă, doamna Dilys Phillips. Îi dăduse cuvântul lui, în calitate de conte de Wyvern, că avea să o apere de orice rău.

Și astfel își căpătase o a treia identitate. Era Geraint Penderyn și contele de Wyvern – iar acum, Rebecca. Sâmbătă noapte avea să devină Rebecca pentru prima dată. I se găsiseră veșmintele potrivite pentru deghizare și fuseseră ascunse cu grijă în coliba părăsită a unui paznic de vânatoare de la capătul nordic al parcului. Studiasc cu atenție ritualurile ce se respectau întotdeauna la dărâmarea porților. Erau niște ritualuri prostești, poate, la fel ca întreaga poveste cu Rebecca și fiicele ei, însă el știa că uneori ritualurile își aveau funcția lor în a da formă și ordine unei situații presărate cu pericole. Crezuse la un moment dat că sâmbătă noaptea nu avea să mai vină niciodată. Nu fusese capabil să se ocupe de ceva anume în zilele următoare, ci numai umblase neliniștit prin casă și prin parc. Îi fusese greu să mănânce. Îi fusese aproape imposibil să doarmă.

Era agitat și temător.

Ei îi era teribil de frică. Poate mai mult decât îi fusese vreodată în toată viața ei. Dar, nu, nu era adevărat.

Îi fusese mai frică atunci când Eurwyn plecase ca să încerce să distrugă acea crescătorie. Iar sentimentele pe care le încercase la procesul lui și după aceea depășiseră granițele fricii. Teama era o emoție îngrozitoare atunci când era însoțită de o totală neputință.

În acea frică era amestecat un sămbure de neliniște și entuziasm. Iar de această dată nu mai era neputințos să. Făcea ceva. Își controla propriul destin.

Soacra și bunica ei întotdeauna mergeau la culcare devreme. Câteodată Marged regreta acest lucru. Sent le puteau fi lungi când și le petrecea singură. Dar în acea seară se bucură. Se îmbracă repede și în liniște cu pantalonii vechi și vesta lui Eurwyn, pe care le modificase ca să fie pe măsura ei. Își acoperi capul cu o glugă de lână și îngenunche lângă foc pentru a-și înne gri chipul cu puțină cenușă rece, pe care o amestecase cu apă.

Cenușă udă. Măinile ei se opriră o clipă deasupra vasului.

Dar nu avea să se gândească la el sau la ce îi făcuse în pat. Nu îl văzuse de două săptămâni și nu putea fi mai fericită. Se părea că primirea mai puțin calduroasă pe care i-o făcuseră cu toții și „accidentele” care îl urmăriseră avuseseră efectul dorit. Se retrăsese în conacul și parcul Tegfan. Poate că în curând avea să se retragă tocmai în Londra. Poate că răzmerițele ce aveau să pornească în acea noapte o să îl alunge.

Totuși, nu și-l putea imagina nicidecum pe Geraint fugind de pericol. Dar și-l amintea ca pe un ștrengar îndrăzneț. Acum nu mai știa nimic despre măsura curajului său. Numai că îi trebuise mult curaj atât ca să meargă la capelă, cât și ca să se prezinte la petrecerea aniversară a doamnei Howell, își zise ea supărată. Nu se mai gândise la asta înainte. Și nu voia să se gândească în acel moment. Nici să se gândească la el.

Se strecură afară din casă în liniște, închizând încet ușa de la bucătărie și pe cea de la intrarea în casă, sperând că absența ei avea să treacă neobservată. Nu voia să fie implicate și celelalte două femei în ceea

... să dăduse să facă. Ar fi fost nedrept. Avuseseră destule griji cu Eurwyn.

Speră să nu fi întârziat. Își dorea cu disperare să ia parte la acea primă demonstrație în masă. Își dorea să ia parte la toate, chiar dacă aveau să devină din ce în ce mai periculoase, pe măsură ce autoritățile aflau de probleme. Era o noapte foarte întunecată. Nori grei acundeau luna și stelele. Era mai bine așa. Dar nu era deloc ușor să coboare dealul. Speră să ajungă la timp.

Reuși. Se strânseseră lângă râul de dincolo de Glyn-dor poate douăzeci și cinci de bărbați, dar și mai mulți li se alăturară în următoarele câteva minute. Toți veniseră pe jos, cu excepția unei siluete călare, care purta o roabă neagră și lungă și o perucă brunetă de femeie. Avea chipul înnegrit. Rebecca, se gândi Marged pentru o clipă, și inima începu să îi bată mai repede. Însă se apropiă de ea și o privi de sus.

- Marged? întrebă el cu vocea lui Aled Rhoslyn. Nu ar trebui să fii aici, fetițo! Du-te acasă acum, unde ai să fii în siguranță, da? Este destul că Eurwyn a luptat pentru cauză.

Era Aled, desigur, arătând grotesc, dar totuși amenințator, în rolul lui Charlotte. Rebecca era din altă parte. Iar Rebecca, dacă se respecta tradiția, avea să fie îmbrăcată în alb, în mod nesăbuit.

Clătină din cap.

- Nu merg nicăieri, ci numai cu tine, Aled, spuse ea. Nu mă vei alunga. Din nefericire, vom dărâma porți, și nu moșia Tegfan, dar Geraint va ști, după noaptea asta, că are dușmani puternici. Eu sunt unul dintre acei dușmani și nu mă voi ascunde acasă.

- Vom parcurge mulți kilometri peste dealuri, explică el. Va fi o noapte lungă și grea, Marged.

- Și mergem la capelă de dimineață? întrebă ea, zâmbindu-i larg. Să știi că nu îmi voi neglija nici o îndatorire și nu voi sta în pat ca să mă odihnesc.

- Păi, atunci, să nu mi te plângi de bășici! îi spuse el mânăndu-și calul mai departe.

El nu exagerase. Îi conduse drept în mijlocul dealurilor și peste creste - și prin văi, și peste alte dealuri.

Kilometri întregi de mers pe jos. Merse împreună cu ei cea mai mare parte a drumului, ținându-și calul de frâie. Nu se vorbea prea mult. Pe măsură ce înaintau se strânseseră și mai mulți bărbați, și încă două „fiice”. Până la urmă trebuia să se fi adunat mai mult de o sută de oameni, presupuse Marged, toți mișcându-se împreună și într-o tăcere atât de deplină, încât nimeni care s-ar fi aflat în apropiere și nu ar fi știut de prezența lor nu ar fi bănuțit ce se petrecea.

Și apoi, dintr-odată, se părea că aveau să își unească forțele cu un alt grup, cel puțin la fel de numeros, de compact și de tăcut ca al lor. Marged, care mergea aproape în fruntea grupului ei, lângă Aled, simți iarăși un fior de neliniște și de frică. În fruntea noului grup, călărind un armăsar negru, masiv, se afla o siluetă acoperită de o robă lungă și albă, cu o perucă lungă și blondă. Până și chipul îi părea alb – era mascat, realiză Marged, nu înnegrit. Rebecca!

Stătea pe cal nemișcată, părând să domine mulțimea care mergea pe jos, ba chiar și pe fiicele ei mai întunecate, care călăreau.

Oare cine era? se întrebă Marged, holbându-se la el. Arăta și mai grotesc decât Aled. Și de nenumărate ori mai minunat. Aled călări mai departe împreună cu celelalte fiice din grupul lor și toate își ocupară pozițiile de o parte și de alta a Rebeccai.

Și, în sfârșit, ea își ridică brațele și le deschise larg. Mânele albe îi alunecară ca niște aripi, de la încheieturi până la subsuori. Era un gest inutil, de vreme ce nu fusese nici un zgomot de potolit. Dar era un gest de conducere. Liniștea deveni aproape tangibilă. Marged mai că își putea auzi bătăile inimii.

– Fiicele mele, spuse ea, și copiii mei loiali, bine ați venit!

Era o voce puternică de bărbat, vorbind în galeză. Părea să nu fi ridicat deloc vocea și totuși vorbea suficient de clar ca să fie auzit și de ultimul om din mulțime. Părea vocea unui bărbat obișnuit să comande.

– Vă voi conduce la o poartă, continuă Rebecca, o poartă ce nu ar trebui să se afle acolo, răpind libera

trădare a compatrioților mei în modul în care o face. Veți distruge acea poartă, fiicele și copiii mei, precum și casa paznicului. Le veți distruge când vă voi da ordinul. Nu îl veți răni pe paznic, nici nu îl veți jigni. Adepții mei sunt oameni respectuoși, care îndeplinesc o sarcină necesară pentru familiile lor, pentru vecini și prieteni. Dacă este cineva care dorește să se întoarcă, acum este momentul!

Nimeni nu se mișcă. Se auzeau murmure slabe de consimțământ.

Era minunat, își spuse Marged din nou. Ei formau o gloată pusă pe distrugere. Însă el îi transforma, cu foarte puține cuvinte și într-o foarte scurtă perioadă de timp, într-o armată cu un scop nobil. Îi făcuse pe toți să îi mănânce din palmă, inclusiv pe ea. În acel moment simțea că l-ar fi urmat până în iad și înapoi, dacă i-ar fi cerut-o.

- Condu-ne, maică! spuse Aled.

- Te vom urma, maică, spuseră câteva dintre celelalte fiice.

Marged se trezi că inima îi palpita în timpul acelui ritual prostesc, care, cumva, în acea clipă nu părea prostesc deloc.

Și apoi Rebecca își coborî brațele, iar ei începură să coboare dealul pustiu pe care se adunaseră. Coborau spre drum și spre o poartă de taxare, deși nu se putea vedea pe întuneric. Pe întunericul acela era greu de distins până și pământul pe care pășeau. Caii din față și sutele de bărbați dimprejur nu erau decât niște umbre în întuneric, se simțeau mai mult decât se vedeau. Singurul lucru ce putea fi zărit cu o oarecare claritate era veșmântul alb al Rebeccăi. Marged își fixă privirea asupra lui.

Cine era? Era cineva din altă vale, din alt sat. Era foarte posibil ca numele și fața lui să nu însemne nimic pentru ea, chiar dacă auzise de primul și o văzuse pe a doua. Știa că nu era cineva din apropiere de Glyn-deri. Nu venise cu ei. În plus, ea ar fi recunoscut un bărbat cu o asemenea prezență autoritară, indiferent de cât de bine s-ar fi deghizat, dacă l-ar fi cunoscut cât de puțin. Era greu de crezut că putea fi vreun fermier

sau vreun negustor în viața de zi cu zi. Sau poate vreun avocat. Știa că puținii bărbați care fuseseră arestați pentru că participaseră la răzmerițele Rebeccăi fuseseră aparați de către avocați atât de pricepuți, încât nici unul nu fusese condamnat încă. Se zvonea că acei avocați erau și ei adepți de-ai Rebeccăi. Poate că unul dintre ei era de fapt o Rebecca. Vorbea perfect galeza – aproape ca și cum ar fi fost un bărbat educat.

Și apoi, dintr-odată, fără nici un fel de avertisment, ajunseră la drum și porniră de-a lungul lui. Marged îi putea simți suprafața mai dură sub tălpi. Și umbra întunecată a cailor de dinainte se topi brusc în conturul distinct al unei porți de taxare ce traversa drumul și al unei căsuțe joase alăturate.

Caii se opriră, iar mulțimea se grupă în urma lor. Marged se afla aproape în frunte. Era o liniște stranie. Și apoi Rebecca își ridică iarăși brațele. În același timp, se făcu lumină. Doar o rază slabă, însă deranja ochii care nu priviseră nimic altceva decât o beznă aproape totală, timp de câteva ore. Ușa punctului de taxare se deschise și de acolo ieșiră un bărbat și o femeie, strâns îmbrățișați. Bărbatul ținea un felinar ridicat. În lumina acestuia, Marged observă că amândoi erau înspăimântați.

Realitatea a tot ce se întâmpla o lovi atunci din plin. Ceea ce făceau ei, ceea ce erau pe cale să facă, căpătase dintr-odată o față umană. Și pericolul din acel moment era atât de evident, încât crezu că bătăile inimii aveau să o împiedice să își tragă răsuflarea. Peste tot în jurul ei se aflau sute de bărbați, bărbați furioși, cum și ea era furioasă. Bărbați care poate căutau un țap ispășitor. Ar fi fost nevoie de o singură scânteie ca să se aprindă o văpaie de violență și răzbunare. Rebecca își făcuse apariția comandând sus, pe dealuri. Dar adevărata încercare de-abia atunci sosise.

În acel moment.

Rebecca vorbi, vocea fiindu-i la fel de liniștită și de clară ca mai înainte. Îi ignoră pe paznic și pe soția lui.

– Fiicele mele, glăsui ea, îmi stă ceva în cale. Ce anume?

Aled fu cel care răspunse.

- Se pare că este o poartă ce blochează drumul, maică, spuse el.

- Dar de ce este aici? Vreau să călăresc înainte, împreună cu copiii mei, dar nu pot.

Marged recunoscă ritualul despre care auzise. În realitate părea mult mai amenințător.

- Este aici ca să îi oprească pe călătorii ca mine și ca tine, maică, spuse Aled. Este aici ca să stoarcă bani de la noi, bani pe care i-am plătit deja seniorilor noștri în rente, dijme și ajutoare pentru săraci.

- Este aici ca să ne sărăcească și să ne alunge de pe pământurile noastre, maică, să ne trimită în azilele pentru săraci. O altă fiică preluase firul istorisirii.

- Este aici ca să ne dovedească faptul că noi, galezii, nu suntem liberi în propria noastră țară, maică, rosti a treia.

A patra îndrăzni să întrebe:

- Să o distrugem pentru tine, maică?

Marged simți o frenezie în jurul ei, când bărbații apucară mai strâns ciomegele, răngile și topoarele și se pregătiră să dea năvală înainte. Însă Rebecca nu își coborâse brațele.

- În scurtă vreme, fiicele mele, zise ea. Dar nu trebuie să ne grăbim. Pentru prima dată, se uită la paznic și la nevasta lui. Aceasta este casa voastră, prieteni?

Le vorbise încet, cu politețe.

Bărbatul își adună curajul.

- Nu vei scăpa basma-curată, spuse el. Oameni puternici dețin autoritatea pe aici - contele de Wyvern, Sir Hector Webb, domnul Maurice Mitchell. Vei fi prins și pedepsit.

- Noi nu avem nimic cu tine și cu nevasta ta, nici cu obiectele voastre personale, răspunse Rebecca. Copiii mei nu sunt răbdători, dar își vor asculta mama. Vor aștepta zece minute, timp în care vă veți lua obiectele personale din casă și veți pleca spre cea mai apropiată așezare, unde veți căuta adăpost. Zece minute.

Bărbatul făcu un pas în față, aparent pregătit să se ia în piept cu întreaga lor armată. Dar nevasta lui îl trase de mânecă și îl târî înapoi spre casă.

- Nu face vreo prostie, îl sfătui ea. Hai să ne grăbim. Dai!

Trebuia să îi fi amortit brațele, se gândi Marged câteva minute mai târziu, privind-o pe Rebecca din spate. Încă și le ținea ridicate și întinse. Arăta ca statuia unui îngorțat răzbunător. Și controlul pe care îl avea asupra mulțimii era uimitor. Putea simți tensiunea încordată din jurul ei, nerăbdarea de a trece la treaba pentru care veniseră cu toții. Și totuși nimeni nu se mișca, iar cei câțiva care discutau o făceau în șoaptă.

Paznicul și nevasta lui reapărură înainte să se fi scurs cele zece minute, cu brațele încărcate de boccele. Femeia s-ar fi făcut bucuroasă nevăzută în întuneric, însă bărbatul se opri locului și o privi țință pe Rebecca.

- Nevasta mea are un cufăr de stejar aici, înăuntru, spuse el. Este prea greu ca să îl cărăm. O să te blestem pentru el tot restul vieții mele! Scurpă în țărâna de sub picioare.

Rebecca i se adresă cu aceeași politețe.

- Charlotte, fiica mea, zise ea, alege, te rog, doi dintre copiii mei care au venit pe jos și instruieste-i să care cufărul de stejar al acestei femei cumsecade și să îl așeze cu grijă la o oarecare distanță de casă.

Aled se întoarse și le făcu semn fraților Owen. Aceștia dădură fuga în casă pentru a îndeplini rugămintea Rebeccăi.

- Iar acum, copiii mei, anunță Rebecca atunci când treaba fu terminată, ridicând numai puțin vocea, veți distruge această piedică din drum și casa de lângă ea!

Brațele îi căzură în lături.

Și apoi, în sfârșit, se auzi zgomot și se văzu mișcare, când mai mult de două sute de bărbați se năpustiră asupra casei și a porții. Marged înaintă împreună cu ei, ridicând ciomagul pe care îl adusese.

„Asta este pentru tine, Eurwyn, *cariad!* își spuse ea când îl lovi cu putere de prima bară a porții. Asta este

pentru tine! Și asta este o lovitură pentru el! De dragul lui, nu voi înceta niciodată să îl urăsc!"

Trul se termină în decurs de câteva minute. Poare că era dărâmată și împrăștiată pe drum în nenumărate bucăți. Din casă nu mai rămăsese decât o grămadă de resturi. Câțiva bărbați înlăturau bucățile de pe drum, astfel încât caii, mijloacele de transport și cei care mergeau pe jos să poată trece nestingheriți.

capitolul 13

Marged se alătură veseliei generale. Nu îi venea să creadă că se simțise atât de cuprinsă de frenezie. Fusesse o lovitură dată pentru dreptate, pentru libertate, pentru demnitatea vieții lor. Dylan Owen o bătea pe spate, la fel de entuziasmat ca și ea.

- Acum le-am arătat noi lor, Marged! zise el. Și vom continua să le arătăm!

Ea îi întoarse zâmbetul, dar realizează deodată că unul dintre cai se apropiase de ei, venind din partea opusă. Iși ridică privirea, speriată.

Rebecca se aplecă în șa și îi prinse bărbia cu o mână, pentru a-i ține fața în sus. Marged observă că purta un fel de mască din lână, ce îi stătea lipită pe chip, cu niște mici deschizături pentru nas, ochi și gură. Cărlionți lungi și blonzi i se revărsau pe umeri, încadrându-i masca. Era imposibil să își dea seama cum arăta bărbatul din spatele măștii, și ar fi fost imposibil chiar și la lumina zilei, credea ea. Se simți nemaipomenit de speriată. Se forma un contrast izbitor între efeminarea veșmintelor femeiești și forța de care dăduse dovadă bărbatul în acea noapte.

- Să fie oare posibil ca unul dintre copiii mei să fie o fiică adevărată? întrebă el cu o voce joasă, catifelată și destul de puternică încât să acopere zgomotul ce îi împresura.

- Da. Îl privi direct în ochii ce străluceau întunecați prin deschizăturile măștii. Și mai sunt alte câteva pe aici. Noi le reprezentăm pe toate femeile care simt la fel

de puternic ca bărbații că a venit timpul să protestăm împotriva opresiunii, dar care au rămas acasă, la poartă ca taților sau soților, ori din cauza copiilor.

- Ah! Curajoase cuvinte, fiica mea, zise el.

Ea simți, preț de o clipă, că ar fi fost curajoasă. Se simți absurd de încântată de lauda subînțeleasă.

El îi eliberă bărbia, își înălță iarăși brațele și strigă să se facă liniște. Uimitor, căpătă ceea ce ceruse după numai câteva momente.

- Copiii mei, începu el, destul pentru noaptea aceasta! Data viitoare vom distruge mai multe asemenea grozăvii. Fiicele mele vă vor anunța unde și când. Am fost mândru de voi în noaptea aceasta. Ați demonstrat curaj și hotărâre - și disciplină. Mergeți acum! Cei mai mulți dintre voi au cale lungă de bătut până acasă.

Părea să se fi încheiat totul. Și era într-adevăr cale lungă până acasă. Marged îi zâmbi lui Dylan, decisă să nu își arate îngrijorarea. Însă o mână se lăsă ușor pe umărul ei, iar ea se întoarse și se uită din nou în sus la Rebecca, care nu se clintise. Acesta își îndepărtă mâna și i-o întinse, cu palma ridicată.

- Vino, fiica mea! o îndemnă el. Ia-mă de mână, sprijină-ți piciorul pe cizma mea și încalecă alături de mine!

Perspectiva era nemaipomenit de înspăimântătoare. El nu era dușmanul ei. Era conducătorul la care sperase și pentru care se rugase. Chiar mai bun decât ar fi fost Eurwyn, se gândi ea ca o trădătoare. Îi câstigase respectul, admirația și loialitatea în acea noapte. Însă părea fantomatic și totuși incredibil de real, în același timp. Și era miezul nopții. Și nu știa cine era el.

- Nu mă tem să merg până acasă, spuse ea, chiar dacă sunt femeie.

Ar fi putut jura că ochii lui îi zâmbiseră.

- Atunci, încalecă de dragul meu, o provocă el. Eu sunt o femeie care are nevoie de companie la ore atât de târzii din noapte.

Ea zâmbi atunci. Și cu siguranță ar fi fost plăcut să călărească o parte din drum, până când cărările aveau să îi poarte în direcții diferite. Desigur, până atunci

ea avea să fi fost despărțită de prietenii ei și ar fi fost nevoită să meargă singură restul drumului până acasă. Dar bineînțeles că nu avea să se lase învinsă de frica de întuneric!

Își așază mâna într-a lui și își ridică piciorul, sprijinindu-l pe cizma lui vârstă în scară. În următoarea clipă se vede așezată într-o parte pe spatele calului, în fața șeii, cu brațele lui cuprinzând-o ca o baricadă sigură, în timp ce el apuca frâiele.

Își ținu calul nemișcat până când toată lumea se pierdu în întuneric. Numai atunci îi dădu pintoni ca să pornească. Marged deveni încordată, luptându-se să respire pentru ca el să nu își dea seama. Un lucru îi devenise foarte clar după scurta ei întrevvedere cu Rebecca și după urința cu care fusese ridicată pe cal.

Rebecca era un bărbat foarte puternic.

Toate cele trei identități ale sale se uniseră în timpul nopții. Educația și pregătirea lui îi reîmprospătaseră abilitatea naturală de a conduce, pe care o avusese încă din copilărie. Cu toate acestea, în acea noapte își folosiseră acea pregătire și acea abilitate pentru a-și dovedi că era galez, că se identifica cu oamenii lui. Toată noaptea simțise cu pasiune degajarea cu care acționa. Simțea o dragoste profundă pentru oamenii pe care îi conducea și o dedicare totală pentru cauza lor. Și afla-se că rolul Rebeccai i se potrivea. Rolul de femeie și mamă servea ca să îi amintească faptul că lupta pentru o cauză și că nu putea izbuti decât cu demnitate și cu o mare compasiune.

Fusese o noapte de care se bucurase în mod sincer. Îl purtase înapoi în anii copilăriei și îl făcuse să realizeze în cât de mare măsură fusese obligat să renunțe la identitatea lui, la vârsta de doisprezece ani, și în ce măsură renunțase până la urmă de bunăvoie, ca să nu își piardă mințile. Se simțea de parcă ar fi trăit înghețat în timp vreme de șaisprezece ani, iar acum se trezise din nou la viață, fremătător și glorios.

Privise câteva sute de bărbați doborând poarta de lemn și casa paznicului – conform tradiției, Rebecca și fiicele ei nu participau la actul de distrugere.

Și apoi o zărise pe Marged. Poate că nu ar fi fost atât de sigur dacă nu ar fi văzut-o îmbrăcată cu aceleași haine ca în noaptea în care caii lui fuseseră mânați afară din grajduri, iar el găsisse cenușă udă în pat. În acea noapte purta o glugă și, din ceea ce întrezărise din chipul ei, își putea da seama că și-l înnegrise, ca aproape toți ceilalți. Însă era, fără îndoială, o femeie. Fără îndoială, era Marged.

Primul lui instinct fusese să păstreze distanța. Cât de impenetrabilă era deghizarea lui? Însă de mic fusese în drăzneț. Dacă deghizarea nu o putea înșela pe Marged, atunci poate că nu avea să înșele nici pe altcineva – cineva care l-ar fi putut trăda. În schimb, dacă o putea înșela pe Marged, atunci putea înșela pe oricine.

Așa că o pusese la încercare, aplecându-se pe șaua calului, cuprinzându-i bărbia în palmă, astfel încât să fie nevoită să se uite bine la el, vorbindu-i foarte aproape de urechi, plecându-și capul, astfel încât să îl poată vedea în ciuda întunericului.

Ea nu îl recunoscuse.

Entuziasmul și îndrăzneala îi crescuseră după ce le dăduse liber bărbaților și îi trimisese acasă. Fusese o întâlnire scurtă. Dar dacă ar fi fost o întâlnire mai lungă și în condiții de apropiere mai mare? Fusese atent la detalii. Se asigurase până și că nu purta colonia lui obișnuită și că nici una dintre hainele pe care le avea pe sub roba Rebeccăi nu îi mai păstra mirosul. Însă exista oare vreun detaliu pe care îl neglijase, care l-ar fi putut da de gol?

Era ceva ce nu trebuia să pună la încercare. Era ceva ce s-ar fi putut dovedi periculos de pus la încercare. Și chiar dacă ar fi reușit să o păcălească, poate că ar fi fost nedrept să procedeze astfel. Ea îl ura, și pe bună dreptate.

Însă în copilărie niciodată nu putuse rezista tentației, iar anii de discreție ce urmaseră acelei perioade se topiseră în timpul nopții. În copilărie, cu cât o acțiune

era mai periculoasă, cu atât era mai probabil să o înjurase. Era un miracol că nu avusese de suferit o durere mai mare decât cea bătaie usturătoare pe care o purtase când picase în mâinile unuia dintre grădinarii de la Tegfan.

Se aplecase din nou și o atinsese pe Marged pe umăr.

— Îți convinsese să călătorească împreună cu el.

— Îți privea pe bărbați dispărând în întuneric, îndreptându-se spre casele lor, în timp ce încerca să își recapete sufletul. Nu avea nici o scuză pentru că i se tăia răsuflarea. Nu participase la strădaniile din ultima jumătate de oră.

Însă începea să înțeleagă că poate făcuse o greșală. Brațele lui, care cuprindeau trupul femeii, deși fără să o atingă, îl ardeau din cauza căldurii ei. Coapsa i se înfierbântase în locul unde îi atingea genunchiul. Simțea mirosurile amestecate de cenușă, sudoare și femeie – un parfum insuportabil de erotic.

Marged. Ah, Marged!

— Unde locuiești, fiica mea? o întrebă el.

— Îi era incredibil de greu să-și întoarcă într-o parte capul și să îl privească în ochi când stătea atât de aproape de el. Avea ochi deschiși la culoare, cenușii sau albaștri – era imposibil să își dea seama exact. De aproape părea și mai solid, mai lat în umeri decât un vis frumos. Și straniu de masculin, în ciuda hainelor groțeste de femeie și a măștii.

— La o fermă de dincolo de Glynderi și de parcul Tegfan, răspunse ea. Cunoști zona?

— O cunosc, zise el. După ce vom trece de sat, trebuie să mă îndrepti spre ferma bună.

— Oh, făcu ea, dându-și seama de intenția lui, nu trebuie să mă duci tot drumul până acasă! Este târziu și nu vreau să te abat din calea ta.

— Ah, dar va fi plăcerea mea! replică el. Cum te numești?

— Marged Evans, spuse ea.

Nu era ușor să stea într-o parte pe un cal care se mișca. Nu călărise niciodată prea mult. El trebuie să fi simțit acel lucru. Brațul lui drept îi cuprinse ferm talia, iar ea se simți imediat în siguranță.

- Ei bine, Marged Evans, continuă el, poate că, așa cum ai spus mai devreme, au mai fost și alte femei în noaptea asta, însă eu nu le-am văzut. De ce ai venit? A fost o treabă anevoioasă și periculoasă.

- Acasă fac muncă de bărbat, îi explică ea. Mă ocup de o fermă. Soacra mea îngrijește casa, mulge vacile și are câteva sarcini în lăptărie, dar eu fac tot restul. Nu mă feresc de munca grea.

- Unde este soțul tău? întrebă el.

- Mort.

Calul înainta la deal și o făcea să-și piardă echilibrul. Încercă să stea dreaptă, dar umărul i se atinse de pieptul lui și apoi i-l împunse tare. Iar brațul lui o ținea lipită de el. Nu se înșelase. Era un bărbat foarte puternic.

- Îmi pare rău să aud asta ! spuse el ușor, iar ea simți că spunea adevărul. Se simți încălzită de compasiunea lui. Așadar, ai ieșit ca să dovedești că ești egală cu orice bărbat?

Ea chicoti.

- Da, cred că da. A trebuit să vin. Am aceleași doleanțe ca toți ceilalți. De asemenea, am și o doleanță personală.

- Ah! făcu el, și brațul lui își spori strânsoarea când calul începu să urce o porțiune accidentată.

Ea pierdu bătălia cu mușchii gâtului și își sprijini capul pe umărul lui, printre cărlionții blonzi din perucă.

- Este și o doleanță privată?

- Nu, mărturisi ea, nu chiar. „Cui să îi fi spus, dacă nu Rebeccăi?“ Soțul meu a murit pe galere, în timp ce se îndrepta spre Țara lui Van Diemen, spre deportare. Fusesse condamnat la șapte ani pentru că încercase să distrugă crescătoria de somoni de pe moșia Tegfan. Contele de Wyvern nici măcar nu locuiește acolo.

- Am auzit că se află la reședința sa acum, comentă el.

Da, își putea auzi amărăciunea din voce. Dar așa să fi rămas departe. Sosirea lui mi-a redeșteptat toate amintirile. L-am cunoscut pe când eram copii. Îl cunoșteam să ne jucăm împreună. M-am gândit să apelez la acea veche prietenie după ce soțul meu a fost condamnat. L-am scris de două ori. Dar nu m-a ajutat. Nici întotdeauna nu mi-a răspuns la scrisori.

Fapt de o clipă, îi simți obrazul odihnindu-se pe creștetul capului ei, dar nu zăbovi acolo.

Îmi pare rău! spuse el duios. Trebuie să fi fost o perioadă îngrozitor de dureroasă pentru tine.

Te înghiți cu greu, dar nu răspunse. Asta nu era bine, căci era cuibărită în brațele unui bărbat, cu capul pe umărul lui, simțindu-i compasiunea. Nu era bine deloc.

- Cine ești? îl întreabă ea.

El râse scurt.

- Sunt Rebecca, Marged, zise.

- Dar cine este bărbatul din spatele măștii?

Era cineva pe care nu îl întâlnise niciodată. Știa asta. Însă era cineva pe care i-ar fi plăcut să-l întâlnească. I-ar fi plăcut să îl vadă în hainele lui de zi cu zi. Oare înfățișarea îi era la fel de magnifică pe cât se simțea prin robă? Oare chipul îi era frumos? Ce culoare avea părul lui?

- De unde ești?

- Nu este nimic în spatele măștii, răspunse el. Nu este nimic în afară de ceea ce vezi. Și vin de pe dealurile, din văile, de pe râurile și de sub norii din Carmarthenshire.

Ea zâmbi mai degrabă cu tristețe.

- Vrei să îți ții identitatea secretă, spuse ea. Este de înțeles. Nu ar fi trebuit să întreb. Dar nu te-ai trăda, să știi. Admir ceea ce ai făcut în noaptea asta, și felul în care ai făcut-o, mai mult decât pot spune. Te voi urma în nopțile viitoare, de câte ori ne vei chema.

- Asta este într-adevăr o laudă măreață! zise el.

Călăreau la vale. I-ar fi fost ușor să se îndrepte în șa. Însă brațul lui o ținea lângă pieptul său, iar ea nu se împotrivi.

Rămaseră tăcuți. Dar ea nu se simțea stingherită din această cauză. Teama pe care o simțise la început

în legătură cu apropierea lui și cu poziția ei neschimbătoare pe spatele calului trecuse. Erau singuri pe dealurile întunecate, dar nu se temea de el. Sprijinindu-se de el, fără să-i mai privească deghizarea, simțea că nu era decât un simplu bărbat. Și încă unul în care avea încredere. Era Rebecca.

Și totuși, treptat, o încercară alte sentimente, ce îi înlocuiau teama.

O conștientizare a prezenței lui ca bărbat. O conștientizare a faptului că era cuibărită la pieptul unui străin, cu capul pe umărul lui, cu brațul lui cuprinzându-i talia și coapsa lui lipită de genunchii ei. Și că se aflau singuri împreună, pe dealuri, într-o noapte întunecată.

Totuși, încă nu simțea nici un fel de teamă, ori de stânjeneală. Doar o plăcere vinovată. Trecuse atâta timp! Până de curând se simțea vinovată dacă se gândea la alți bărbați, dacă dorea alți bărbați. Se simțea lipsită de loialitate față de Eurwyn. Se simțea încă măritată cu el. Dar în ultimul timp recunoscuse față de ea în săși că era mort, că loialitatea ei față de el, cât timp trăise, fusese completă, dar că mai avea încă mult de trăit. Începuse să simtă goliciunea, nevoia de un bărbat. Și totuși nu fusese capabilă să se simtă interesată de vreunul dintre bărbații care dăduseră semne că ar fi putut deveni interesați de ea.

Deodată, îi apărură în minte imaginea unui bărbat care stătea în fața ei, în întuneric, cu spatele la ușa fermei Ty-Gwyn. Imaginea acelui bărbat prinzându-i mâinile într-ale lui și ridicându-i-le pe rând pentru a-i săruta palmele. Și a modului rușinos în care îl dorise. Rușinos pentru că îl ura. Se cutremură și își lăsă capul mai greu pe umărul Rebeccăi.

- Îți este frig? îi auzi vocea întrebătoare lângă ureche.

- Nu. Clătină ușor din cap. Te abat prea mult de la calea ta?

Dar știa că așa era. Mai devreme, înainte să îl întâlnească, merseseră pe jos kilometri întregi.

- Nu, răspunse el, însă ea știa că mințea.

Deveniră iarăși tăcuți. Iar ea închise ochii și se bucură sincer de apropierea lui. Și de senzația pe care i-o

Alina trupul lui puternic și lat în umeri. Și de mirosul lui Mihnea a... curat. Și de siguranța că era cineva demn de respectul și de loialitatea ei. Se bucură de dorința plăcută pe care i-o stârnea. O făcea să se simtă de parcă s-ar fi întors în țara celor vii. O făcea din nou conștientă de femininitatea ei. O făcea să simtă că, într-o bună zi, avea să dorească și să iubească iarăși, cu adevărat.

Părea un final straniu pentru o noapte ce fusese înclinată violenței și urii dezlanțuite. Vinovăția și plăcerea se luptau în sufletul lui. Ea chiar nu știa cine era el. Nici măcar nu bănuia. Își putea da seama că avea o încredere oarbă în el, din felul în care se ghemuia lângă el, lăsându-și toată greutatea pe o parte, sprijinindu-se de pieptul lui, cu capul cuibărit în scobitura umărului său. Era o dovadă de cutezanță. Era singură, la miezul nopții, cu un străin în aparență, dar în care avea încredere că nu urma să-i facă vreun rău.

Și totuși, după cum bine știa, ea nu avea încredere în bărbat. Ci în Rebecca. Îl admira, îl respecta și avea încredere în el pentru că era Rebecca. Îi spusese că nu se afla nimic în spatele măștii. Mințise mai mult decât realiza ea.

Își aminti deodată felul în care se ferise de el, cu repulsia citindu-i-se pe chip, în momentul în care întinse se mâna spre ea, în acea noapte când caili fuseseră lăsați liberi și când îi povestise despre scrisorile pe care i le trimisese și în care îl implorase pentru soțul ei. „Nu mă atinge!“ îi strigase ea.

Ar fi trebuit să o lase să se întoarcă acasă însoțită de contingentul militar din Glynderi.

Însă nu procedase astfel, iar acum era decis să o ducă tot drumul până acasă. Nu avea să o mai facă niciodată. Într-adevăr, avea să o convingă, înainte să o ajute să descalece, ca în viitor să nu se mai alăture nici unei răzmerițe de-a Rebeccăi. Avea să îi ordone, jucând rolul Rebeccăi, să nu mai vină. Așadar, aceea avea să fie singura dată. Și trebuia să fi parcurs deja mai bine de jumătate din distanța până acasă.

Și fiindcă aceea avea să fie singura dată, și fiindcă se aflau la mai puțin de jumătatea drumului până acolo, își îngădui să se bucure de apropierea ei. Trecuse atât timp! Și nimeni nu avea să îl convingă vreodată că dragostea din tinerețe era ridicolă și lipsită de importanță. Se culcase cu destule femei, iar pe altele le luase în considerare ca viitoare soții, dar pe nici una dintre ele nu o iubise vreodată așa cum o iubise pe Marged. Pentru nici una dintre ele nu simțise atât de acut durerea pierderii, așa cum o simțise pentru ea.

O iubise. Și cu toate că nu se gândise mereu la ea, nici măcar des în ultimii zece ani, se gândise la ea ocazional, întotdeauna cu o undă de nostalgie și de regret pentru stângăcia ce îi ucisese șansele de a fi cu ea. În parte, Marged îl făcuse să ia decizia de a nu se mai întoarce niciodată la Tegfan și de a nu se mai interesa niciodată de ceea ce se întâmpla acolo.

Iar acum o strângea din nou în brațe, și, ca într-un vis, ea se sprijinea de el, liniștită și încrezătoare. Chiar dacă nu mai era un tinerel stăpânit de prostia tinereții, știa că, în viitor, avea să continue să își amintească de ea ocazional, și când avea să o facă, acea noapte urma să îi vină în minte.

Și apoi peisajul începu să îi devină familiar, cel puțin ceea ce se ivea din întuneric. Ajunseseră aproape de casă. El simți atât ușurare, cât și regret. Ușurare deoarece bucuria începuse să se transforme în dorință aprinsă. Regret, deoarece știa că nu avea să mai urmeze niciodată o noapte ca aceea.

Trecu pe la marginea satului și a parcului. Mai că făcu greșeala de a se îndrepta spre dealurile ce duceau la Ty-Gwyn. Se opri la timp.

- Tocmai am trecut de Glynderi, spuse el. De aici trebuie să îmi arăți drumul, Marged!

Ea întoarse capul și privi în jur, iar el își dădu seama că trebuia să fi avut ochii închiși.

- Oh, zise ea, a părut un drum atât de scurt la întoarcere!

Poate că doar i se păruse că auzise regret în vocea ei. Chicoti.

Drumurile au tendința de a părea mai scurte atunci când călărești, răspunse el.

— Sigur călărești des, spuse ea. Călărești cu ușurință. Înainte-te chiar aici pe cărarea ce urcă dealurile!

El coti la dreapta și nu comentă despre ceea ce afirmase ea.

— Soacra ta își va face griji în privința ta? întrebă el.

— Nu știe că am plecat, răspunse ea. Măcar sper să nu știe. Și-a făcut destule griji pentru soțul meu. Merită să-și trăiască restul vieții în pace.

— Atunci, nu ar fi trebuit nici măcar să îți asumi riscul de a o face să se îngrijoreze, Marged! afirmă el. Dacă erai prinsă? Cine ar mai fi condus ferma pentru ea?

— Cineva pe care Domnul l-ar fi trimis, spuse ea simplu. Râse ușor. Sunt fiică de pastor, știi? Când a fost prins soțul meu, m-am întrebat același lucru. Dar, cumva, ne-am descurcat și fără el. Trebuie să facem așa cum credem în viața asta, sunt ferm convinsă de acest lucru. Nu putem să stăm și să ne întrebăm întotdeauna ce s-ar întâmpla dacă lucrurile ar ieși rău. Ar fi calea cea mai sigură spre lașitate.

Nu avea să fie ușor.

— M-am căsătorit cu Eurwyn pentru că era genul de bărbat care își urma convingerile, continuă ea. L-am iubit pentru asta. Niciodată nu m-am plâns și nu am insistat să se gândească mai întâi la mine, decât să se pună în pericol. Și nu l-am învinovățit niciodată pentru că m-a lăsat singură.

Geraint simți o împunsătură de gelozie pentru de mult trecutul în neființă Eurwyn Evans, bărbatul pe care ea îl iubise. Și dorința aprigă de a fi și el atât de iubit. Însă o asemenea iubire trebuia meritată. El nu făcuse nimic pentru a o merita.

— Puțin mai înainte, zise ea, arătând direcția. În vârful următoarei creste.

Călăriră în tăcere restul distanței. Când ajunseră la poartă și forma casei celei lungi se putu distinge în întuneric, ea rămase nemișcată.

— Aici? întrebă el.

- Da. Vocea ei era joasă, aproape o șoaptă lângă urechea lui.

capitolul 14

Era la fel de reținută în a pune capăt acelei nopți pe cât era și el, își dădu seama Geraint. Nu era mai pregătit pentru a spune noapte bună decât era el.

- Marged, zise el, nu mă îndoiesc de curajul tău, nici de loialitatea ta față de cauza publică sau de doleanța personală. Te stimez pentru ceea ce ai făcut în noaptea asta.

- Dar..., zise ea. Simt un *dar* în vocea ta. Nu o spune! Te rog! Te-am admirat și te-am respectat atât de mult în noaptea asta! Nu strica totul vorbind despre locul unei femei! Locul unei femei nu este întotdeauna acasă. Locul ei este unde trebuie să fie. Iar eu trebuie să fiu împreună cu oamenii mei în timpul acestor proteste, împărtaşind cu ei oboseala și pericolul - ca și bucuria. Trebuie să fiu împreună cu tine. Cu Rebecca, adică. Nu-mi interzice să vin!

„La dracu’!“ Toată hotărârea i se ducea pe apa sâmbetei.

- Și dacă aș face-o? o întrebă el. Te-ai supune?

Ea nu răspunse preț de câteva clipe.

- Nu, răspunse ea, în sfârșit.

- Rebecca trebuie să ceară supunere absolută din partea copiilor ei, zise el. Este necesar pentru succesul cauzei noastre și pentru siguranța tuturor. În concluzie, presupun că nu trebuie să dau o comandă care nu poate fi îndeplinită cu supunere. Dacă aș face asta, ne-am găsi amândoi într-o situație imposibilă, nu-i așa?

- Da, spuse ea. Și adăugă cu mai multă tărie: Mulțumesc! Oh, mulțumesc mult! Știam că ești un bărbat pe care l-aș putea îndrăgi aproape mai mult decât pe oricare altul!

Inima lui își înteti bătăile la acel compliment, deși știa că era un compliment adresat mai degrabă Rebeccai, decât bărbatului din spatele măștii.

- Vino! o îndemnă el. Este timpul să te duci în patul tău, în siguranță.

Descalacă, susținând-o în același timp pe ea cu fermitate, cu o mână, ajutând-o să rămână la locul ei pe sal. Apoi își înalță ambele brațe, o ridică și o așează cu picioarele pe pământ.

Ea rămase în fața lui, uitându-se în sus la el. Mâinile lui se odihneau încă pe talia ei, își dădu el seama, dar nu și le îndepărtă. Arăta absurd, și totuși drăgălaș, cu gluga din cârpă ce îi acoperea tot părul, și cu fața înnegrită.

El ridică un braț și îi scoase gluga. Orice agrafe ar fi putut ca să îi țină părul strâns trebuia să fi căzut odată din aceasta. Părul i se revărsă peste umeri într-o cascadă de bucle dese, coborându-i pe spate. El realizează că nu o mai văzuse cu părul despletit din copilărie.

- Trebuie să arăt îngrozitor, spuse ea.

El fu atins de vanitatea acelor cuvinte, atât de rară la Marged. Arăta îngrozitor. Și ciudat de fermecătoare.

- Obrajii înnegriți au tot meritul, glumi el.

- Oh! Își frecă un obraz cu încheieturile degetelor, fără succes. Uitasem de asta! Deci tu m-ai văzut fără o parte din mască. Lasă-mă să te văd și eu! Este întuneric și nu te-ai putea identifica niciodată.

- Marged, zise el, apucându-i mâna și îndepărtându-i-o de obraz, eu sunt Rebecca. Nu este nimeni în spațiile măștii.

Era gata să îi ducă mâna la buze, însă își dădu seama că ei i s-ar fi putut părea un gest prea familiar. În schimb, i-o strânse.

- Noapte bună! îi ură. Voi sta aici până când vei intra în casă, în siguranță.

- Noapte bună, îi spuse ea, strângându-i mâna, la rândul ei. Noapte bună, Rebecca! Și îți mulțumesc pentru că te-ai abătut atât de mult de la calea ta!

El îi eliberă mâna, dar ea nu se întoarce destul de repede cu spatele la el. Se opri numai cât să îi zâmbească. Prea mult. El își așează din nou mâinile pe talia ei, o trase lângă el și o sărută.

Nu putu simți nimic altceva în afară de buzele ei, tremurând sub apăsarea lui - masca din lână nu permitea

ca obrazul lui să se lipească de al ei. Dar fu îndeajuns. Prea mult. Adânci sărutul, deschizând buzele și cuprinzându-le pe ale ei, gustându-le cu limba. Marged! Descoperea, încetul cu încetul, că dragostea putea să zacă în amorțeală timp de zece ani, dar că nu se putea stinge. Putea înflori iarăși, cu un singur sărut. Putea înflori mai glorios, în culori mai intense decât înainte. Da, era ca florile de primăvară, ale căror boboci apăreau pe tulpini aparent moarte la sfârșitul unei ierni lungi.

— Oh! exclamă ea, cu privirea și vocea nesigure când el își ridică fruntea. Măinile i se încheștaseră pe umerii lui. Cine ești? Cine ești?

— Intră acum, spuse el. Pleacă acum, Marged!

Ea îl mai privi în ochi încă o clipă și, pentru prima dată, el observă o cută între sprâncenele ei și îndoiala în privirea ei, de parcă l-ar fi recunoscut. Dar clătină din cap și se întoarse. Înainte să apuce să o conducă, ea intră pe poartă și o porni zorită prin curtea fermei, către casă. De-abia o putu zări când deschise ușa, însă crezu că se întorsese să îi facă semn cu mâna. Ridică o mână drept răspuns și rămase așa, nemișcat.

Numai dacă nu ar fi fost atât de prost în tinerețe, se gândi el. Numai dacă nu s-ar fi desprins cu atâta îndârjire de Tegfan, încât nici măcar o scrisoare personală de la femeia pe care o iubise nu ajunsese în mâinile lui! L-ar fi putut iubi din nou. O văzuse pe chipul ei, o auzise în vocea ei și o simțise în sărutul ei. Numai dacă nu ar fi făcut lucruri care să o împingă să îl urască, ar fi putut să o recucerească. Însă acele lucruri nu puteau fi reparate. Nu îi putea aduce soțul înapoi. Și dacă ar fi putut, ar fi pierdut-o oricum.

Ar fi făcut-o bucuros, își spuse cu o tresărire dureroasă de surpriză, dacă ar fi fost posibil. L-ar fi adus înapoi pe soțul pe care ea îl admirase și îl iubise. Și astfel s-ar fi despărțit de ea pentru totdeauna. Ar fi fost suficient să știe că era fericită. Și că poate avea să își amintească de el cu oarecare bunătare.

Rămase lângă poartă o bună bucată de vreme înainte să se întoarcă la calul lui răbdător și să se urce înapoi în șă.

*

Duminică dimineața ajunsese la capelă la ora obișnuită. Se așeză foarte dreaptă, uitându-se numai în față, fără să cedeze curiozității de a privi în jur ca să vadă câți dintre adepții Rebeccăi de noaptea trecută reușiseră să se ridice din pat la timp.

Își dădu seama că nu dormise mai mult de patru ore. Ceea ce o surprindea era faptul că le dormise și pe acelea. Nu se așteptase să adoarmă după ce se ștersese pe față, se dezbrăcase și se urcase în patul dublu, oricât de obosită s-ar fi simțit. Prea multe gânduri i se învâneau prin cap.

Însă, de îndată ce își pusese capul pe pernă și își trăsesese păturile până sub bărbie, aflase că până la urmă numai o singură imagine îi venea în minte. Și anume chipul Rebeccăi, acoperit cu masca palidă, încadrat de cărlionții blonzi. Și ochii Rebeccăi deschiși la culoare, frumoși și convingători. Ochi care, preț de o clipă înainte să intre în casă, o făcuseră să își scormonească amintirile în căutarea a ceva ce nu voia să prindă contur în mintea ei.

Și gura Rebeccăi, fierbinte, îmbietoare și minunată – și care rostise minciuna uimitoare ce contrazicea orice mit existent, cum că nu se afla nici un bărbat în spatele măștii.

Retrăise sărutul și senzația apropierii de el, acoperindu-se mai mult cu păturile și ținându-și ochii strâns închiși, nedorind să renunțe la magia momentului. Fusese sărutată din nou, după foarte mult timp. Fusese dorită din nou. Și dorise ea însăși. Un bărbat pe care nu-l mai văzuse niciodată nedeghizat, un bărbat pe lângă care nu ar fi știut dacă ar fi trecut prin sat. Dar între ei existase dorință.

Iar ea avea să îl vadă din nou. Poate că nu avea să îi mai vorbească vreodată. Poate că nu avea să se mai uite la ea vreodată. Dar ea avea să îl vadă. Și să îl urmeze în rolul Rebeccăi, oriunde ar fi decis să o conducă. Pentru că îl admira și avea încredere în el. Pentru că se cam îndrăgostise de el. Zâmbise la acel gând. Și căzuse într-un somn adânc.

Se întreba acum dacă făcea rău să stea în capelă după o asemenea noapte. Făcuse parte din mulțimea care distrusese o poartă de taxare și casa paznicului. Era o rău făcătoare în ochii legii. Și sărutase un străin, și dorise un bărbat care nu îi era soț. Oh, da, îl dorise! Își dorise să facă dragoste cu el, fără nici o deghizare. Îl dorise în patul și în trupul ei, bărbat și femeie împreună.

Dar nu avea să se simtă rușinată.

Și apoi cineva se așeză pe locul liber de lângă ea, locul lui Eurwyn, pe care nu îl ocupase nimeni de la moartea lui. În afară de acea duminică. Și iarăși astăzi. Fără să întoarcă privirea, știu. Putea să simtă că era el. Și putea să simtă parfumul distinct de mosc al coloniei lui. Înțepeni de indignare.

– Bună dimineăta, Marged! o salută el foarte încet.

Așadar se hotărâse să o observe în dimineăta asta, nu-i așa? Se gândi să îl ignore, dar se afla în capelă. Nu că asta ar fi trebuit să însemne ceva. Dacă i-ar fi întors salutul doar din acel motiv, ar fi fost foarte ipocrită. Întoarse capul și se pierdu în ochii lui albaștri pironiți asupra ei. Simți o tresărire vagă de recunoaștere.

– Bună dimineăta, *milord*! răspunse ea la fel de încet.

Aceasta reprezenta limita conversației dintre ei, iar el nu încercă să o conducă acasă de la capelă, ca data trecută. Ar fi fost dificil, oricum. Ea le târî de parte de adunare pe doamna Williams și pe o Ceris foarte îndărătnică, mult mai repede după terminarea slujbei decât de obicei, își trecu brațele pe sub câte unul de-al lor și le îmboldi spre casă, vorbind hotărâtă despre florile de primăvară ce înfloreau sălbatice pe malurile râului.

Dar îi stricase dimineăta. Nu fusese capabilă – din nou – să se concentreze asupra vreunui pasaj din slujbă, deși păruse că tatăl ei avusese mai mult *hwyl* decât de obicei, dacă putea judeca după corul de răspunsuri primite din partea congregației în timpul predicii.

Și ceea ce era mai grav, îi stricase amintirea nopții trecute. Încercase să ignore senzația puternică pe care i-o trezea prezența lui, concentrându-și gândurile și emoțiile asupra Rebeccăi, asupra drumului lor împreună până

acasă și asupra sărutului pe care îl împărtășiseră. Dar nu reușise. Nu la fel de bine ca noaptea trecută, când se dusesse la culcare.

Nu fusese decât un străin care se purtase galant. Și care, la sfârșit, profitase puțin de situație, furându-i un sărut. Deși nu fusese vorba de nici un furt, desigur. Trebuia ca el să fi știut că era patetic de doritoare. Pentru el nu fusese nimic mai mult de atât. Poate că avea chiar și o nevastă acasă, oriunde i-ar fi fost casa.

Doar ea simțise magia.

Și la naiba cu Geraint Penderyn pentru că o făcuse să realizeze acest lucru mai devreme decât ar fi fost cazul! Da, avea să folosească iarăși cuvântul, dinadins, în minte.

La naiba cu el!

Ceris merse împreună cu Marged, dar nu participă deloc la conversație. Cunoscutese dintotdeauna punctele de vedere ale prietenei ei și i le susținuse întotdeauna, chiar dacă nu putea fi de acord cu ele. La urma urmei, Marged pierduse un soț într-o manieră crudă. Ceea ce era destul să amărase inima oricărei femei. Dacă ar fi fost Aled...

Însă Marged făcuse mai mult decât să vorbească. I se alăturase Rebeccăi noaptea trecută, ca și Aled, și plecaseră să doboare o poartă de taxare. O poartă de taxare legal construită. Știa că plecaseră. Și tatăl ei ar fi plecat dacă distanța nu ar fi fost atât de mare. Dar el nu mai era tânăr și îi venea greu să parcurgă distanțe mari pe jos. Aled îl sfătuisese să nu îi însoțească, așa le explicase el seara trecută ei și mamei sale. Însă avea să îi însoțească altă dată, când aveau să aleagă o poartă mai aproape de casă. Ceris se minună de cât de odihnită arăta Marged. Nimeni nu ar fi zis că stătuse trează cea mai mare parte din noapte, că mășăluisese printre dealuri și că dărmase o poartă de taxare.

Ea însăși nu dormise deloc. Mai rău, fusese îngrijorată de moarte toată noaptea. Dacă răneau pe cineva? Sau omorau pe cineva? Dacă erau prinși? Dacă unii dintre ei erau răniți sau uciși? Sau aruncați în închisoare,

să aştepte judecata, așa cum fusese Eurwyn? Își făcuse griji pentru fiecare dintre ei, mai ales pentru cei pe care îi cunoștea. Îi văzuse pe rând cu ochii minții pe toți acei bărbați despre care știa că pleaseră. Și pe Marged.

Nu se gândise la Aled. Și la nimeni altcineva. Tatăl ei le spusese că Aled juca rolul lui Charlotte, fiica preferată a Rebeccăi. Cea care avea să îi fie cea mai apropiată Rebeccăi. Cea care avea să se afle în cel mai mare pericol.

Fusese îngrijorată de moarte și în acea dimineață. O făcuseră cu adevărat? Se întorseseră cu toții teferi și nevătămați? Și apoi, în capelă, văzuse că nu lipsea nimeni, cu excepția tatălui vârstnic al doamnei Jenkins, care rămânea câteodată în pat duminica dimineața, cu toate că locuia vizavi de capelă.

Marged era acolo.

Și Aled era acolo. I se înmuiaseră genunchii când intrase, în urma mamei ei, în strana lor. Slavă Domnului, oh, slavă Domnului, Aled era acolo! Se întorsese teafăr și nevătămat.

Și apoi, bineînțeles, chiar când ușurarea ar fi trebuit să o ajute să se liniștească, astfel încât să se poată concentra la rugăciuni, o copleși sentimentul de vină. Își făcuse griji pentru Aled toată noaptea și toată dimineața – și nu se gândise nici măcar o dată la Matthew. Îl refuzase pe Matthew când dorise să se plimbe împreună cu ea, noaptea trecută. Îi fusese teamă că avea să observe ceva.

Crezuse că începea să se atașeze tot mai mult de el. Așa și *era*. Îi făcea plăcere compania lui. Îi povestea despre copilăria lui din Anglia și despre viața de acolo. Deschidea o lume cu totul diferită pentru imaginația ei. Încerca să se bucure de sărutările lui. Chiar se *bucura* de ele. Și încerca să nu se ferească de atingeri ceva mai intime. La urma urmei, Aled făcuse mai mult decât să o sărute. Trebuia să existe mai mult decât sărutări între doi oameni care se curtau. Iar ea acceptase să fie curtată.

El se arăta interesat de ea, o făcea să simtă că era importantă pentru el ca persoană. O întreba despre viața

despre oamenii ei. O întrebasese chiar și despre Aled și cauza despărțirii lor.

Fi bine, o asigurase el, fără să insiste asupra subiectului când ea îi dăduse un răspuns vag, tot ceea ce pot să spun, Ceris, este că mă bucur că v-ați despărțit și că câteodată nu l-am considerat demn de tine.

Ea se bucura că o sărutase atunci. Nu ar fi putut să îi răspundă prin cuvinte. Se străduia din răputeri să se îndrăgostească de el. Crezuse că era aproape de asta. Și cu toate acestea, toată noaptea trecută și toată dimineața nu se gândise decât la Aled.

Se întreba cu oarecare disperare, în timp ce se întorcea acasă de la capelă, fără să ia parte la conversația pe care o purtau Marged și mama ei, dacă avea să înceteze vreodată să îl iubească pe Aled. Ar fi trebuit să poată înceta să iubească pe cineva cu care nu era de acord. Ar fi trebuit să se poată îndrăgosti de cineva pe care îl plăcea. Insa dragostea nu funcționa așa.

Câteodată își dorea – deși negase acest lucru în fața lui Aled la petrecerea doamnei Howell, ca ei doi să se fi căsătorit înainte să înceapă totul. Și câteodată își dorea ca într-una dintre acele ocazii când se plimbaseră împreună pe dealuri și îmbrățișările lor deveniseră mai pasionale, unul sau celălalt dintre ei să nu fi pus capăt îmbrățișării înainte de a se ajunge prea departe. Câteodată își dorea să îl fi cunoscut pe Aled în sensul biblic măcar o dată în viață. Și să fi avut măcar un copilăș al lui pe care să îl strângă în brațe.

Și Domnul să o ierte pentru acele gânduri păcătoase!

Poate că dacă se căsătorea cu Matthew, dacă împreună cu el cunoștea ceea ce nu cunoscuse niciodată împreună cu Aled și poate dacă avea un copil cu el – poate... Oare dragostea funcționa așa? se întrebă ea. Nu avea cum să știe – încă.

– Ceris, o strigă Marged, adresându-i-se direct, în sfârșit, și readucând gândurile rătăcitoare ale prietenei ei înapoi în prezent, te întâlnești cu domnul Harley? Am aflat de ceva timp – toată lumea a aflat până acum, dar nu am prea fost cele mai bune prietene în ultima vreme, nu-i așa?

Zâmbi oarecum stânjenită, iar Ceris observă că manta ei o luase înainte, urcând pe pășunea din fața casei, lăsându-le împreună, singure.

- Este oare înțelept? întrebă Marged.

- Înțelept? Ceris deveni imediat prevăzătoare.

- Păi, este administratorul de la Tegfan, spuse Marged, deși nu poate fi învinuit pentru ceea ce a făcut acolo, presupun. Nu face decât să își îndeplinească îndatoririle slujbei. Cu toții știm de unde își primește ordinele. Vocea îi devenise mai aspră.

- Mă curtează, răspunse Ceris. Eu... eu îl plăg, Marged.

- Dar este administratorul contelui de Wyvern, continuă Marged, și îi este loial. Tu știi ce se întâmplă pe aici, Ceris. Dacă îi spui ceva ce nu ar trebui?

Ceris nu își pierdea lesne cumpătul. Dar ochii îi scânteiau acum.

- Crezi că aș face-o? zise ea. Crezi că v-aș da de gol doar pentru că nu voi fi niciodată de acord cu ceea ce faci, Marged?

- Nu! Marged părea de-a dreptul uluită. Am vrut să spun că fără să vrei, Ceris. Fără să-ți dai seama. Eu - oh, iartă-mă! Nu am vrut...

Mânia lui Ceris se stinse la fel de repede pe cât se aprinsese. Făcu un pas în față și își îmbrățișă prietena dintr-un impuls de moment. Dintr-un anumit motiv, amândouă aveau ochii în lacrimi.

- Este un om bun, Marged, zise ea. S-ar putea să mă mărit cu el, dacă mă cere. Am douăzeci și cinci de ani și sunt singură. Dar nu mi-aș trăda niciodată oamenii, chiar dacă nu pot fi de acord cu ceea ce fac. Nu aș spune niciodată nimic care să te pună pe tine în pericol sau pe tata, sau...

- Sau pe Aled, continuă Marged. Oh, Ceris!

Ceris clipi pentru a-și înlătura lacrimile din ochi.

- Ce s-a întâmplat azi-noapte? întrebă ea cu tristețe. A fost cineva rănit? A fost distrusă vreo poartă? A fost recunoscut cineva?

- A fost distrusă o poartă, răspunse Marged. Avem o Rebecca minunată, Ceris! Deține controlul absolut

...îl folosește cu înțelepciune. Le-a permis paznicilor să-l liniștească și le-a dat timp să își adune lucrurile. Iar Aled l-a susținut de la început până la sfârșit. A fost foarte curajos. Nu este un risc ușor de asumat.

Ceris pâlă.

- Aled nu înseamnă nimic pentru mine, șopti ea. Mă învâlmesc cu Matthew Harley. Însă nu voi spune nimic, Marged. Nu trebuie să te temi de trădare din partea mea.

- Nici nu m-am temut. Glasul lui Marged era încărcat de căință. Prietene din nou, Ceris? Mi-a fost dor de tine!

Ceris înclină din cap.

- Și mie, recunosc eu.

Sir Hector Webb sosi în vizită pe moșia Tegfan, împreună cu soția sa, în timpul după-amiezii. Geraint, care se afla în bibliotecă, ocupat să scrie scrisori, poruncise să fie conduși în salon și li se alătură acolo câteva minute mai târziu.

- Cred că ai auzit ce s-a întâmplat? îl întreabă Sir Hector aproape înainte să își încheie formalitățile de întâmpinare.

Geraint observă că era negru de furie.

- Ce s-a întâmplat? întreabă el politicos.

- Este dezgustător, interveni Lady Stella de la locul ei de pe canapea.

- Poarta de taxare de lângă Penfro a fost doborâtă azi-noapte, spuse Sir Hector. El nu se așezase. Mergea cu pași apăsăți pe podea. Și casa, și tot ce se afla în ea. Paznicul și nevasta lui au fost norocoși să scape cu viață. Din câte am înțeles, au fost amenințați și bătuți.

- Într-adevăr? Geraint ridică din sprâncene și ocupă scaunul din fața canapelei. Au fost multe persoane implicate? Presupun că au fost prinse. Trebuie să servească drept exemplu public.

- A fost o gloată scăpată de sub control, îl informă Sir Hector. Câteva sute de bărbați zdraveni, toți înarmați cu puști, topoare și cuțite. Și, bineînțeles, au fost conduși de un bărbat care își spune Rebecca. Și nu, nimeni

nu a fost prins. Acesta este mereu necazul cu răzmerițele astea ale Rebeccăi. Avem o zonă rurală foarte întinsă și foarte multe porți. Este aproape imposibil de prevăzut unde și când vor lovi din nou.

Sprâncenele lui Geraint se arcuiește iarăși.

- Așa că stăm liniștiți și așteptăm să fim luați peste picior? Întrebă el pe un ton rece și îngâmfat. Și vor urma căpițele noastre de fân, grajdurile și casele noastre? Crezi că nu, Hector.

- Sunt mulțumită să văd că ești la fel de scandalizat ca și noi, Wyvern, spuse Lady Stella. Din felul în care mi tot vorbit despre taxe, dijme și rente, ne întrebam dacă vei coaliza cu mulțimea.

- Una este să acorzi câteva favoruri de bunăvoie, mătușă, răspunse el. Și alta este să îți fie smulse cu forța. Nu putem permite așa ceva. Ce măsuri vor fi luate, Hector? A fost chemată armata?

- De azi-dimineață am tot vorbit cu ceilalți, îi relatează Sir Hector. Vom solicita să fie trimiși soldații, desigur. Între timp, vom trimite anumiți gardiști în zonă. Dar nu va fi ușor. Ne vom baza în mare măsură pe informatori. Vom oferi o recompensă pentru capturarea oricui ia parte la răzmerițe - cincizeci de lire a fost o sugestie, cu câte o sută pentru fiecare conducător sau fiică, așa cum se numesc prosteste, și cinci sute pentru Rebecca. Ce crezi, Wyvern? Ești dispus să plătești partea ta din costuri?

- Sunt o grămadă de bani, zise Geraint.

- Îți poți permite. Mătușa lui nici măcar nu încercă să își ascundă disprețul din voce.

- Am vrut să spun că nu ar trebui să dureze mult până ce îi vom încercui pe conducătorii grupului și vom pune capăt acestei nebunii, zise Geraint. Cu siguranță informatorii vor da năvală să își ceară recompensele.

- Este evident că nu ai mai călcat de mult timp prin partea asta de lume! exclamă Sir Hector. Țăranii galezi sunt oameni proști și încăpățânați. Și își țin gurile închise mai ceva ca scoicile de râu. Preferă să se apere unul pe altul decât să își facă traiul puțin mai tihnit folosind bani pătați cu sânge.

- Cu siguranță cineva va vorbi, afirmă Geraint. Nu va fi nevoie decât de unul.

- Sau de unul prins cu mâța-n sac, completă unchiul lui. Care ar putea oferi niște informații la schimb pentru asigurarea că nu își va petrece următorii șapte ani din viață, sau cam așa ceva, muncind din greu într-o țară străină.

- Mă voi achita de îndatoririle ce îmi revin, desigur, spuse Geraint. Până mâine pe vremea asta, oamenii mei vor ști că ar fi mai înțelept ca poarta Penfro să fie prima și ultima atacată de către ei. Credeam că sunt pregătit să mă aplec cu mai multă atenție asupra rentelor și să privesc cu mai multă indulgență colectarea dijmelor. Credeam că sunt pregătit să micșorez taxele ca să-mi ajut fermierii. Însă tocmai mi-au alungat sentimentul de compasiune.

- Ei bine, făcu Lady Stella, asta este ceva, în sfârșit!

Sir Hector își drese vocea.

- Departate de mine intenția de a te critica, Wyvern, spuse el, dar am prevăzut asta de când am auzit despre creșcătoria ta de somoni și despre capcanele paznicilor de vânătoare. Nu se face să arăți nici măcar o umbră de slăbiciune acestor oameni!

- Văd asta acum, spuse Geraint umil. Dar nu se va mai întâmpla, poți sta liniștit. Nu mă amuză să fiu luat în râs.

Se întoarse spre Lady Stella când se ridică și se apropiă de șnurul clopoțelului.

- Îndată vom servi ceaiul, mătușă.

capitolul 15

În dimineața următoare, Geraint fu atent să nu treacă mai întâi pe la Aled. Vizită câteva dintre ferme înainte de a se duce în sat, și făcu câteva opriri pe acolo înainte de a intra în fierărie. În acea dimineață nu mai era contele proaspăt sosit, care făcea eforturi să își cunoască oamenii, ba chiar să le arate o oarecare prietenie. În acea dimineață era aristocratul rigid, cu buze strânse,

care punea întrebări, împărțea avertizări și făcea aluții la recompense.

Reverendul Llwyd îl surprinse.

- Vă voi cere să plecați, milord, zise el, ridicându-se în picioare și vorbind cu mare demnitate când Geraint încercă să își prezinte ajutorul în ceea ce privea încurajarea informatorilor de a veni în față. Oricine îi poate cere unui om să îl trădeze pe altul în numele legii și al justiției nu este bine-venit în această casă. Atât cel care poate cere așa ceva, cât și cel care trădează sunt odioși în ochii Domnului.

- Chiar și când astfel ar ajuta să se pună capăt violenței și distrugerii? întrebă Geraint cu aroganță, ridicându-se în picioare, la rândul lui.

- Nu trec cu vederea violența, spuse pastorul. Nici trădarea unui semen muritor nu o trec cu vederea. Și, de asemenea, nu trec cu vederea opresiunea săracilor de către bogați, așa să știți, milord. Însă Domnul-Dumnezeu - își scutură degetul în direcția tavanului - vede păcatul în orice formă s-ar arăta. Și Domnul-Dumnezeu îl va pedepsi. „Răzbunarea este a mea, zise Domnul.“

Geraint plecă. Reverendul Llwyd tocmai îi câștigase cel mai adânc respect. Și cu toate acestea, oricărui om i se putea pune un vâl peste ochi, se gândi el. Pastorul credea în mod evident că unele păcate nu trebuie lăsate în mâinile Domnului. Femeile însărcinate și nemăritate puteau fi date afară din capelă și din comunitate, și lăsate să trăiască sau să moară, după cum le țineau puterile.

Apoi merse la fierărie. Aled se întoarse de la nicovală, privindu-l cu grijă în timp ce un client ieșea din prăvălie. Își șterse mâinile pe șorț.

Geraint îi făcu jocul, spre binele ucenicului cu ochii cât cepele, care se adăpostea într-un colț, încercând să se facă nevăzut. Dar în final Geraint se uită semnificativ la prietenul lui și înclină din cap aproape imperceptibil în direcția băiatului.

— Owil, zise Aled, du-te acasă pentru cină acum, da? Dacă ai scuze mamei tale pentru că ajungi puțin mai devreme.

Owilym o rupse la fugă, fără să mai fie nevoie de alte încurajări.

— Câteva scrisori sunt pe drum spre Londra, anunță Geraint repede. Și câteva sunt pe drum către toți seniorii din zonă, inclusiv către mine.

Aled încuviință printr-un gest al capului.

— Ai fost rapid, zise el.

— Atunci, rămâne pe miercuri noapte și două porții? întrebă Geraint. Trebuie să ne asigurăm cât putem de bine că se va păstra secretul. Căutarea asta de informații sar putea să dea roade.

— Mă îndoiesc, răspunse Aled. Îmi insultă compatrioții, Ger!

— Și pe ai mei. Geraint zâmbi larg, repede. Aled, Rebecca are cufere cu aur.

Prietenul lui îl privi consternat.

— Au fost trimiși bani din cufere paznicului porții Penfro și nevastei lui, ca să li se compenseze pierderea casei și a mijloacelor lor de trai, îl informă Geraint. Același lucru se va întâmpla și pe viitor. Și au mai fost trimiși bani, ori vor fi trimiși în curând, oamenilor care suferă cumplit din cauza felului în care sunt tratați de către contele de Wyvern și de către alți seniori. Fără îndoială, Charlotte va fi întrebată despre asta. Menționez despre existența cuferelelor ca să nu rămâi cu gura căscată și să nu pari mai idiot decât de obicei. Zâmbi larg din nou.

— Este necesar, Ger? Aled se încruntă. Nimeni din comitet nu va putea contribui.

— Nu am cerut ajutor, spuse Geraint. Sunt cuferele Rebeccăi, iar eu sunt Rebecca. Trebuie să plec, sau oricine m-ar urmări după ceas va crede că te jupoi de viu. Pe miercuri, atunci!

Aled încuviință scurt din cap.

Marged făcea un alt ocol ce îi rupea spatele pe câmpul unde avea să semene grâu cât de curând. La primul ocol

trecuse cu vederea unele pietre mici, convingându-se că erau prea mici ca să conteze. Însă după ce îndepartase pietrele mari, cele mici păruseră dintr-odată mai mari și se holbau la ea acuzator ori de câte ori era ocupată cu altceva prin curtea fermei.

Așa că ridica iarăși pietre. Se apucase de treaba de dimineață devreme. Pe la începutul după-amiezii se simțea încinsă, înțepenită și murdară. Observă cu dezgust că avea țărână sub unghii. Și trebuia să fie mânjită cu pământ pe față, fiindcă își tot atingea obrajii cu dosul palmei, încercând, frecvent și ineficient, să își dea după ureche șuvițele de păr ce îi scăpaseră din coc.

La noapte avea să facă o baie bună, în ciuda inconvenientului de a căra și de a încălzi atâta apă. Și avea să îmbrace haine curate. Și să se odihnească în fața focului înainte de culcare. Dar noaptea părea la o eră depărtare. Se îndreptă și privi peste câmp, încercând să se convingă că trecuse de jumătate.

Și apoi își întoarse brusc capul spre curte. Nările îi fremătară. Arăta atât de imaculat, încât se întrebă dacă făcea și altceva acasă în afară de a lenevi într-o cadă cu apă fierbinte și de a-și trimite hainele la subsol, ca să fie spălate și călcate. Și, bineînțeles, avea felul acela de păr scurt și ondulat, ce de-abia se mișca în bătaia vântului. Probabil habar nu avea ce însemna transpirația. Sau pământul jilav – deși îl simțise constant în urmă cu mulți ani – sub picioarele lui goale.

Stătea lângă poarta ce dădea spre câmp, privind-o. Mai erau încă două femei în acea fermă. Dacă era o vizită de curtoazie, ar fi putut să bată la ușa casei și să se întrețină cu conversația mamei și a bunicii, pentru oricât de mult timp ar fi decis să le onoreze cu prezența lui. Dar of, nu, trebuia să o oprească pe ea din muncă!

Își frecă mâinile cu strășnicie în sus și în jos pe șortul ei murdar și o porni cu pași apăsați către el. Nu ar fi putut să se simtă mai murdară, mai neîngrijită și mai urâtă nici dacă ar fi încercat, își zise ea. Și furia îi creștea cu fiecare pas, deoarece pentru ea nu conta că o vedea în felul acela. Nu conta. Nu îi păsa cum o vedea sau ce credea despre ea.

- Ce naiba faci? o întrebă el pe acel ton englezesc înervant de cultivat.

- Mai prins jucându-mă în loc să muncesc, răspunse ea rău, lau pietrele de pe câmp, când aş putea să fac ceva folositor, cum ar fi să o hrănesc pe Nellie. Ce ți se pare că fac?

- Marged, îi spuse el, asta este muncă de bărbat.

- Oh, desigur! Se lovi peste frunte cu încheietura mâinii. Ce prostie din partea mea! Ar trebui să mă duc în casă fără întârziere și să chem afară toți bărbații care dorm acolo sau în hambar.

El se uită țintă la ea cu acei ochi albaștri și reci, și cu chipul impasibil. Ei nu îi păsa ce credea despre insolenta ei ori ce avea să facă în acea privință. Și apoi el și își scutură pelerina de pe umeri și o aruncă peste lemnul aspru al porții. Își atârnă pălăria de stâlpul porții și își scoase redingota.

- Ce faci? Deschise ochii cât farfuriile.

Redingota i se alătură pelerinei, peste poartă. Începu să își desfacă nasturii vestei.

- Se pare că nu este decât un bărbat disponibil pentru treaba asta, răspunse el.

Marged închise gura, scrâșnind din dinți, când își dădu seama că rămăsese cu ea deschisă.

- Oh, nu! zise ea. Oh, nu, n-o s-o faci! Nu vreau ajutorul tău. Pleacă de pe pământul meu!

El o privi calm în timp ce își sufleca peste cot o mânecă imaculată a cămășii albe.

- Ultima dată când am verificat, Marged, zise el, era pământul meu.

- Am plătit renta pentru el, spuse ea. Nu am întârziat nici măcar o zi.

Însă își pierduse spectatorul. Acesta traversa deja câmpul cu pași mari. Cizmele îi erau atât de lustruite, încât probabil își putea vedea fața în ele când se apleca, se gândi ea. Și intra pe câmp încălțat cu ele? Pantaloni îi erau închiși la culoare și, evident, foarte scumpi, îmbrățișându-i atât de bine coapsele, încât era clar că erau perfect conturate și că nu le lipsea nici un mușchi. Cămașa îi fâlfâia în bătaia vântului, dar i se strângea

pe șoldurile înguste, unde era îndesată în pantaloni. Chiar și când vântul se domoli o clipă, lățimea spatelui și a umerilor nu îi lăsă cămașa să se dezumfle și să cadă ca o cârpă moale. Firișoarele de păr de pe brațe îi erau la fel de întunecate ca și coama bogată.

Marged își întrerupsese șirul gândurilor și scrâșni încă o dată din dinți. O porni după el. Aceea era ferma ei, și aceea era treaba ei. Dar când îl ajunse, el era deja aplecat, ridica pietre și le arunca în căruța la care ea urma să înhame calul ca să o ducă de acolo, când avea să termine corvoada, sau când avea să o umple. Ei bine, își zise ea răzbunătoare, aplecându-se alături de el și reluându-și munca fără o vorbă, spera că avea să se murdărească. Speră că spatele avea să îi înțepenească într-un asemenea hal, nefiind obișnuit cu munca fizică, încât să nu se mai poată îndrepta când își termina treaba. Speră că nu avea să se mai întoarcă vreodată, de teamă că ea urma să îi pregătească vreo altă sarcină dificilă.

Și la naiba cu el, se mișca mai repede decât ea! Și strângea câte două pietre cu fiecare mână, în afara celor mai mari, așa cum obișnuia să facă Eurwyn.

Nu îi venea să creadă cât de repede terminaseră. Lucraseră poate vreo două ore, oprindu-se numai la capatul fiecărui al doilea rând ca să bea din urciorul cu apă pe care ea și-l adusese după gustarea de prânz, fără să-și adreseze vreun cuvânt. Și terminaseră. Ea se așteptase să lucreze până la căderea nopții, ba nici atunci să nu termine cu totul.

Și apoi, când se întoarseră împreună în curte, ea îl privi pregătind unul dintre cai și conducându-l pe câmp, înhământu-l la căruța și îndemnându-l spre grămada de pietre pe care trebuia s-o fi zărit singur într-un colț îndepărtat al pășunii. Eurwyn folosisse pietrele ca să ridice niște ziduri. Înaintea lui, tatăl său le folosisse ca să ridice țarcul porcilor.

Cât timp el era ocupat, Marged fu tentată să dea fuga în casă, să se spele pe mâini și pe față, să se pieptene și să-și schimbe șorțul. Dar mai degrabă s-ar fi dus la naiba decât să facă vreun gest prin care să pară mai atrăgătoare în ochii lui. În plus, se gândi ea, urmărindu-l

cu oarecare satisfacție cum aducea calul înapoi, nici el nu prea mai arăta foarte imaculat. Cizmele îi erau acoperite de praf și improșcate cu țărână, pantalonii îi păreau mai mult cenușii decât negri, iar cămașa îi era din cale-afară de pătată cu noroi. Și avea rotocoale de sudoare la subsuori. Fața și mâinile îi erau murdare.

Odată se întrebese dacă ar mai fi arătat atât de splendid fără îmbrăcămintea lui atât de îngrijită. Își primise răspunsul, mormăi ea în gând. Geraint ar fi fost frumos și dacă ar mai fi locuit încă sus, pe pârloage, chinându-se să supraviețuiască, în principal din braconaj. Dar se bucura fiindcă era murdar și asudat. Spera că se simțea stânjenit. Spera că mâine avea să fie prea înțepe-nit ca să facă vreo mișcare.

Veni și se opri în fața ei, coborându-și în același timp mânecile cămășii. Și vorbi pentru prima dată după ore întregi.

- Ce știi despre distrugerea porții Penfro de sâmbătă seara? o întreabă.

Ei îi îngheță inima, însă se pregătise pentru asta.

- Poarta Penfro? Își ridică sprâncenele.

- Rebecca i-a făcut o distrugere glorioasă, zise el. Dar presupun că nu știi nimic mai mult despre asta decât toată lumea din Glynderi sau de pe la celelalte ferme?

- Nu, răspunse ea.

El înclină rapid din cap.

- Bănuiam că nu, spuse. Marged, aș vrea să te avertizez că bărbații care i se alătură Rebeccăi joacă un joc periculos.

- Dar nu este nici un bărbat pe aici, îl întrerupse ea. Ce mă privește pe mine?

El își încheia nasturii vestei, cu mâinile murdare, peste cămașa murdară. Și părea atât de delicios de scumpă!

- Și va deveni și mai periculos, continuă el, odată ce li se vor alătura mai mulți jucători. În special gardiști. Soldați. M-am făcut înțeleș?

- Da, afirmă ea. Îmi faci o avertizare pe care eu ar trebui să o transmit bărbaților de pe aici.

Îl privi drept în ochi. Nu avea să îi permită să se joace de-a pisica și șoarecele cu ea.

- Oricine este prins, afirmă el, va fi aspru pedepsit. Tu știi totul despre asta, Marged.

Ea inspiră foarte încet. Oh, da! Și nu avea să i se arate nici un strop de milă. Știa totul și despre acel amănunt. Ochii lui erau reci ca gheața.

- Oricine este dornic să pună capăt la toate astea, continuă el, vă va face tuturor o favoare. Și va fi răsplătit pentru orice... neplăceri s-ar putea să fie nevoit să îndure. Sau răsplătită.

Ea nu era foarte sigură că îl înțelegea bine. Dar, oh, înțelegea foarte bine!

- Un informator? șopti ea. Cauți un informator?

- Să îl numim un prieten - sau prietenă a poporului? întrebă el.

Ar fi trebuit să îi întoarcă o privire la fel de rece ca a lui. Realiză acest lucru după aceea, când era prea târziu. Însă nici nu ar fi vrut să își refuze satisfacția gestului pe care îl făcu, deși era mai puțin înțelept. Înainte să își dea seama, înainte ca el să se dumirească de ceea ce urma să facă ea, palma ei îi biciui obrazul, obligându-l să-și întoarcă fața într-o parte, să-și piardă nepăsarea și să tresară vizibil.

- Pleacă de aici! țipă ea. Ieși!

El își luă redingota, o îmbracă și îi închise nasturii, privind-o în tot acest timp. Urmă pelerina. Apoi își luă pălăria. Ea urmări, fascinată, cum pe unul dintre obraji începea să prindă contur o mână stacojie. Și se gândi la Rebecca, așa cum arătase la poarta Penfro, cu ambele brațe ridicate, ținând în frâu câteva sute de bărbați nerăbdători, în timp ce vorbea politicos cu paznicul și cu nevasta acestuia, dându-le timp să își strângă obiectele personale din casă și să se îndrepte spre un loc sigur. Se gândi la felul în care o condusesese acasă. Și o sărutase.

Și cu toate acestea, acest bărbat rece, arogant și crud și alții asemenea lui erau pregătiți să își folosească averea și puterea ca să convingă pe cineva să ofere informații despre el. Nu ar fi fost nevoie decât de o singură

persoană. Acum înțelese de ce refuzase Rebecca să îi spună cine era ori unde locuia, și de ce refuzase să îi scoată masca, chiar și pe întuneric. Prin tortură nu aveau să scoată nimic de la ea, însă era înțelept să nu aibă încredere în nimeni.

Contele de Wyvern se întoarse să plece, fără să-i mai adreseze vreun cuvânt. Ea îl privi îndepărtându-se. Dar nu putea să îl lase să se facă nevăzut fără să dea glas vorbelor ce îi stăteau în gât și pe care trebuia să le rostească, dacă nu voia să își piardă stima de sine.

- Geraint! îl strigă ea și își dădu seama prea târziu că îi folosise numele de botez.

El se întoarse.

- Mulțumesc! zise ea, ridicându-și capul trufașă. Mulțumesc pentru ajutor!

Fu încântată să constate că sunase mai degrabă ca o invitație la dracu'.

El înclină din cap, își atinse borul pălăriei și își văzu de drum.

Se simțea murdar. Privi în jos la mâinile lui mânjite și se strâmbă la vederea a zece unghii înnegrite. Își simțea cămașa inconfortabil de umedă la subsuori. Mirosea. Cizmele - își coborî privirea la ele și se crispă - era posibil să nu mai poată fi salvate. Obrazul îl ustura încă.

Un lucru era clar. Nu mai putea face alte vizite în acea zi.

Însă zâmbi larg, în mod neașteptat. Se simțea chiar minunat. Se bucurase de vizitele de dimineață, cu toate că se așteptase să fie foarte dezagreabile. Avusese o plăcere malițioasă să îi tiranizeze pe oamenii care se așteptaseră să fie un tiran și care îi respinseseră orice efort de a se purta altfel. Și îl distrase să se uite la fețele surprinse, năucite - numai Marged îi oferise o variațiune pe acea temă, și să își amintească de multe dintre acele fețe înnegrite, ca deghezare, și de brațele ce aparțineau acelor fețe doborând la pământ o poartă și o casă.

Părea că trecuse atât de mult timp de când nu mai avusese loc ceva palpitant în viața lui! Și îi convenea de minune să joace acel rol dublu.

Și Marged! Își pipăi o clipă obrazul, destul de mâhnit. Renunțase să se mai simtă vinovat pentru că o condusese acasă și pentru că o ținuse strâns lipită de el sâmbătă seara. Ba chiar și pentru că o sărutase. Dacă alesese să fie suficient de nesăbuită încât să o urmeze pe Rebecca și apoi să se întoarcă acasă călărind cu un străin, și să îi permită să o sărute – mai mult, să îi răspundă la sărut, atunci trebuia să suporte consecințele. Departe de a simți o vină nemărginită, se bucurase să se uite în ochii ei cu numai un moment în urmă, păstrându-și privirea rece, și să își imagineze ce față ar fi făcut dacă ar fi știut că el, Geraint Penderyn, conte de Wyvern, fusese cel care o sărutase.

Probabil că în acea clipă l-ar fi usturat amândoi obraji, nu numai unul, și, în plus, ar fi avut doi ochi vineți și un nas spart. Își amintea că odată o convinsese să se furișeze în parcul Tegfan împreună cu el și că fusese surprins de o capcană mutată în alt loc, aproape prinzându-și piciorul în fălcile de oțel. Ea îl târâse de acolo și, cu toate că el fusese cel aproape rănit, nu ea, îl lovise cu pumnii și îi trăsese șuturi în fluierile picioarelor, apoi se aruncase peste el plângând.

Zâmbi iarăși larg. Se simțea din ce în ce mai mult ca acel băiat. Și apoi își făcu brusc apariția mica lui reîncarnare, mergând cu pas ușor pe lângă el. Idris Parry. Geraint se uită în jos la el, puțin mirat. Ar fi zis că băiețelul avea să păstreze distanța după întâlnirea lor din parc.

– Idris, ce mai faci? îl întrebă el.

– O să am ghetе noi, răspunse copilul.

– Serios?

Geraint își aruncă privirea asupra jalnicelor rămășițe de ghetе pe care le purta băiatul. Era uimitor că îi mai stăteau încă în picioare.

– Asta ar fi plăcut.

– Și surorile mele o să aibă rochii noi, continuă copilul.

- Foarte drăguț, răspunse Geraint.

- Tata are bani, se sumeți Idris. Și știi de ce. Și știi de unde îi are.

- Zau?

Geraint își înăspri tonul. Speră ca tatăl lui să nu fi fost atât de indiscret. Tot ce le lipsea era un copil care să flecărească vrute și nevrute prin Glynderi.

- Tata are bani pentru că s-a dus cu Rebecca, spuse Idris în timp ce Geraint își închise repede ochii. Și banii îi primit de la Rebecca.

Geraint se opri din mers și se uită cu asprime la copil. Își împreună mâinile la spate și se surprinse trăgând nădejde că fața nu îi era prea murdară.

- Ce înseamnă asta, Idris? întrebă el. Îți dai seama ce vorbești și cu cine? Îți dai seama că îți poți vâri tatăl în necazuri serioase dacă te-aș crede? Îți dai seama că ar putea fi trimis departe pentru foarte, foarte mult timp, și că ai rămâne numai cu mama și cu surorile tale?

- Am vrut să merg și eu, mărturisi copilul, dar tata nu m-a lăsat. Mi-a zis că pune cureaua pe mine dacă mă iau după el.

Geraint trase adânc aer în piept și se lăsă pe vine.

- Cred și eu, spuse el. Ascultă-mă acum, Idris! Nu vreau să te mai aud vreodată spunând asemenea povești despre tatăl tău. Și nu vreau să aflu că le mai spui și altcuiva. Dacă se întâmplă asta, s-ar putea să fiu tentat să pun eu însumi cureaua pe tine, pentru că minți. Iar eu am mușchi puternici și o mână grea. Mă voi preface că nu te-am auzit astăzi. Mă înțelegi?

- Dar eu am ieșit, continuă Idris. Și am văzut-o.

- Pe ea?

- Pe Rebecca, spuse copilul. Am văzut-o.

La dracu' cu toate!

- Probabil că ți s-a părut foarte înfricoșătoare, zise el. Pe viitor vei ști să îți petreci nopțile în siguranță, în patul tău, Idris.

Oare ce păzeau părinții, de îi permiteau copilului să umble pe afară noaptea? Și totuși își aminti că la fel

făcuse și el, fugind de lângă mama lui în timp ce ea dormea.

- Vreau să o ajut, susțin Idris. Vreau să o ajut pentru că ea ne ajută pe noi să luptăm împotriva celor răi. Și pentru că le dă bani celor săraci. Și pentru că nu este ceea ce pare.

Se uita ținută în ochii lui Geraint, cu ochii lui mari și sinceri.

Doamne, Dumnezeule din Ceruri, ce însemna oare asta?

- Vreau să o ajut dacă pot, repetă copilul. Pentru prima dată, părea aproape speriat. Următoarele vorbe le rosti în șoaptă. Știu cine este.

Bunule Dumnezeu!

- Atunci, ai face bine să ții totul pentru tine, flăcăule, îl sfătui Geraint. Acum du-te acasă, la mama ta! Se pare că va ploua.

Nu era adevărat.

- Da. Idris înclină din cap. Dar vreau să o ajut. Dacă este ceva ce pot să fac.

Geraint își lăsă ușor mâna pe capul băiatului. Nu era sigur de felul de comunicare ce se născuse între ei. Nu era sigur deloc. Sau poate că, pur și simplu, nu voia să știe.

- Du-te acasă acum, șopti la rândul lui.

Însă, înainte să se ridice, făcu un gest ce îl luă prin surprindere. Cuprinse în brațe silueta subțire și zdrențăroasă și o îmbrățișă cu putere.

- Viața poate fi periculoasă pentru băieței, spuse el, chiar dacă sunt niște băieței foarte curajoși. Așteaptă să crești, flăcăule, și apoi poți arăta lumii întregi ce vână ai!

Se simți aproape stânjenit când se ridică, în cele din urmă. Dar micul ștregar nu zăbovi. Începuse să urce dealul, săltând pe cărare cu tot entuziasmul copilăriei.

Dar, înainte să pornească, îi aruncase lui Geraint o privire lungă ce nu putea fi nicidecum interpretată greșit. Era o privire de devotament pur.

La dracu', pe toți dracii!

capitolul 16

Marți plouă și bătu vântul. Însă miercuri răsări soarele și vremea chiar se încălzi, iar o adiere blândă uscă pământul până la amiază. Cerul era senin și albastru. Singura problemă cu vremea, se gândi Marged în timp ce stătea lângă țarcul porcilor, cu brațele întinse pe acoperișul acestuia, ținându-i companie lui Nellie, era că avea să fie o noapte luminoasă, cu lună și stele.

Aled trimisese vorbă cu o zi în urmă că în acea noapte aveau să mășăluiască din nou alături de Rebecca.

Ar fi fost mult mai ușor să traverseze dealurile. Ar fi putut să vadă pe unde călcau. Dar ar fi fost și mult mai ușor de zărit. Se zvonea că nobilul conte de Wyvern, Sir Hector Webb și ceilalți seniori chemaseră gardiști speciali și că trimisese după soldați. Și, bineînțeles, recurseseră la amenințări și căutau informatori.

Marged se simțea mult mai agitată decât prima dată. Toată ziua îi fusese greu să se apuce de vreo treabă. Avea nervii întinși de teamă. Teamă pentru ea însăși, și teamă pentru prietenii ei. „Oricine este prins va fi aspru pedepsit“, o avertizase el. „Tu știi totul despre asta, Marged.“

Se înfioră și o gădilă pe Nellie pe una dintre urechi. Da, se temea de moarte să nu fie prinsă, să nu fie aruncată în închisoare, să nu fie judecată și condamnată, să... Însă teama nu avea să o rețină. Cine se temea era mai prevăzător, așa îi spusese odată Eurwyn. Dar teama putea deveni și cel mai mare dușman al cuiva, transformându-l într-un laș, împiedicându-l să facă ceea ce știa că ar fi trebuit făcut.

Nu, nu avea să o rețină.

Însă se temea și pentru Rebecca. Doamna Williams auzise – probabil de la domnul Harley – că se oferea o recompensă de cinci sute de lire pentru prinderea lui. Cinci sute de lire! Era o mică avere. Oare avea să fie tentat cineva? Cineva care știa cine era el? Trebuia să existe câțiva care știau. Dar un trădător nu ar fi trebuit să îi cunoască identitatea. Ar fi fost de ajuns să divulge data și locul următoarei porți doborâte și să se asigure că toți

gardiștii aveau să stea la pândă. Așa aveau să o prindă pe Rebecca, și, plocon, pe toți ceilalți.

- Nellie dragă, zise ea, dezmiardând râțul purcelușilor și îndreptându-se hotărâtă, am de bătut unt în putinele, iar tu mă ții la bârfă aici. Rușine!

Se răzbună pe untul din lăptărie ca să își mai alunge din temeri. Dar nu simțea numai teamă. Ci și o nerăbdare inevitabilă. Noaptea de sâmbătă se dovedise incredibil de înviorătoare. Deși se petrecuseră distrugerii, totul fusese făcut într-un fel atât de disciplinat, încât nu păruse deloc groaznic. Și credea că realizaseră ceva. Arătaseră că existau anumite limite dincolo de care săracii nu puteau fi împinși fără să riposteze. Arătaseră că nu erau lipsiți de spirit și de curaj.

Și mai simțea și alt fel de nerăbdare. Trebuia să recunoască față de ea însăși. Avea să îl vadă din nou, pe Rebecca. Fusesse nemaipomenit de impresionată de atitudinea lui de conducător, de demnitatea lui, de compasiunea de care dăduse dovadă față de paznicii porții Penfro. Și de sâmbătă se tot agăța de amintirea lui ca bărbat. Împărtășiseră o călătorie magică și un sărut magic. Știa că avea să își amintească de ambele tot restul vieții ei.

Mâinile i se încheștară pe sucitorul din putinei. Se purta ca o fetișcană după primul sărut. Dar nu era o comparație fericită. Se gândi la Geraint cel de optsprezece ani, care o sărutase pe fata ce fusese ea la șaisprezece ani, și la cât de minunat fusese, și la convingerea pe care o avusese că dragostea pe care o simțea atunci avea să dureze pentru toată viața. Și se gândi la el, așa cum arătase luni, chipeș și viril cu mânecile cămășii suflecate în timp ce culegea pietre, cu privirea rece și autoritară în timp ce vorbea, după aceea, despre Rebecca și adepții ei.

Nu voia să se gândească la Geraint. Voia să se gândească la Rebecca. Și voia ca noaptea aceea să fie o reflexie a celei de sâmbătă. Însă era conștientă că o asemenea minune nu se putea repeta - așa cum nu se repetase nici când avea șaisprezece ani. Următoarea dată când îl întâlnise pe Geraint, acesta încercase să... Cumva, când

se gândea acum la acel moment, nu i se mai părea
un de îngrozitor. El încercase să facă dragoste cu ea.
Apoi ea nu ştia nimic despre acest lucru. Avea capul
şi inima pline de idei romantice, sărutări şi dragos-
te înflăcărată. Nu ştia nimic despre nevoile trupeşti,
despre împlinirea carnală a dragostei. I se făcuse silă
şi groază.

Se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi ştiut mai mul-
te. I-ar mai fi oprit? El s-ar mai fi oprit? S-ar fi iubit
acolo, pe creasta dealului? Şi ce s-ar fi întâmplat după
aceea? Aşa s-ar fi terminat totul? Sau ar fi început?

- Marged? Ce se întâmplă, fetiço?

Vocă soacrei ei o aduse înapoi la realitate cu o tresă-
rire, şi îşi dădu seama că strângea în mâini sucitorul şi
privea în gol.

- Oh! Începu să râdă. Îmi trag puţin sufletul, mamă,
atâta tot. Bunica doarme încă?

- Intră şi bea o ceaşcă de ceai, *fach*, îi spuse soacra ei.
Este puţin în ibric, cald, bun şi tare. Te înlocuiesc eu
aici, de acord? Munceşti prea mult, Marged!

Marged îi cedă locul lângă putineiu de unt, simţin-
du-se în acelaşi timp vinovată şi uşurată.

- O ceaşcă de ceai sună bine, mamă, zise ea.
Mulţumesc!

Nu trebuia să se aştepte la nimic de la acea noapte, în
afară de un marş lung şi obositor, şi de zdrobirea unei
porţi la capătul acestuia. Şi de un marş lung şi obosi-
tor înapoi spre casă. Nu trebuia să se gândească la peri-
col. Şi nu trebuia să se aştepte ca Rebecca să o remarce
măcar în acea noapte, darămite să o ducă acasă călare.
Şi să o sărute.

I-ar fi fost de ajuns numai să îl vadă şi să viseze la cum
trebuia să arate sub deghizarea destul de bizară.

Doar că ştia că nu i-ar fi fost de ajuns deloc.

Câţiva gardişti speciali fuseseră aduşi de către magis-
traţii din zonă. Alţi câţiva fuseseră trimişi din Carmar-
then. Geraint ştia că în acea săptămână erau aşteptate
mai multe atacuri. Porţile logic de atacat erau cele în-
şirate de-a lungul aceluiaşi drum ca poarta din Penfro.

Niște gardiști fuseseră postați în liniște la două dintr-
ele, în speranța că măcar una avea să fie următoarea
țintă.

Așa că în acea seară porțile ce aveau să fie doborâte
erau două de pe drumul de la sud de Glynderi, de
peste râu. Erau porți strategice. Fermierii erau nevoiți
să meargă spre sud, la cuptoarele de var. Mulți din-
tre ei se vedeau obligați să treacă de acele două porți.
Care țineau de două autorități diferite – două taxe de
plătit, chiar dacă nu erau mai mult de trei kilometri
între porți.

În acea seară se întreba ce stârnise oare. Seniorii ase-
meni lui erau revoltați și hotărâți să înăbușe protestele
cu orice preț. Gardiștii aveau arme. Și soldații la fel,
dacă și când aveau să vină. Poate că pornise ceva ce nu
ar fi putut duce decât la violență și la înfrângere. La
urma urmei, foarte puține proteste ori răzvrătiri împo-
triva claselor superioare aflate la guvernare avuseseră
vreodată câștig de cauză. Și de această dată existau șanse
mari să nu câștige.

Dar trebuia să își pună speranțele în faptul că, de
această dată, protestatarii aveau un partizan în rândul
claselor superioare, deși nici una dintre părți nu știa.
Cea mai mare speranță pe care o nutrea era că unul
dintre ziarele din Londra la care scrisese în numele
Rebeccăi avea să găsească informațiile suficient de in-
teresante ca să trimită acolo un reporter. Dacă un ziar
din Londra avea să publice adevărul și să îl combine
cu povestea destul de romantică a Rebeccăi și a fiice-
lor ei, poate că ar fi trezit compasiunea publică. Și dacă
vreuna dintre persoanele publice atent alese cărora le
scrisese Rebecca se decidea să pună întrebări sau chiar
să vină să facă investigații, atunci poate că și aceasta ar fi
aflat adevărul.

Era o șansă slabă. Era la fel de probabil ca toți să per-
ceapă adevărul din punctul lor de vedere, ca membri ai
claselor superioare. Dar dacă informațiile pe care le ofe-
rise în calitatea sa de conte de Wyvern se potriveau cât
de puțin cu ceea ce aveau să afle ei înșiși de la oameni,
atunci poate că...

Proceedând astfel, cu siguranță avea mai multe șanse să atragă atenția asupra faptului că trebuia făcut ceva. Singuri, oamenii, fie ei grupați și având o Rebecca în frunte, erau pur și simplu neajutorați. El, singur, se și conte de Wyvern, era văzut mai degrabă ca un gentleman excentric și enervant, care era mai bine să fie ignorat.

Nu. Călări spre punctul de întâlnire convenit, nu în Clynderi, ci la trei kilometri în sudul râului, oprindu-se numai o dată într-un pâlț des de copaci, pe care îl alina dinainte, ca să-și desfacă roba și să îmbrace veșmintele Rebeccăi. Nu, nu trebuia să înceapă acum să își pună întrebări sau să se îngrijoreze în legătură cu ceea ce putuse dezvălui. Trebuia să meargă mai departe. Și trebuia să admită că ardea de nerăbdare să meargă mai departe. Timp de patru zile trăise numai pentru acel moment.

Se întreabă dacă Marged avea să vină în acea noapte. O parte din el spera ca ea să rămână acasă, în siguranță. O parte din el – poate o parte mai mare, dacă era să fie complet sincer cu el însuși, spera ca ea să vină.

Se opri când ajunse la locul de întâlnire, ținându-și în frâu atât calul, cât și propria persoană, în ciuda faptului că lumina lunii scălda creasta pustie și deschisă a dealului, și ar fi putut fi observat cu ușurință de oricine s-ar fi întâmplat să treacă pe acolo. Dar știa că adepții lui se așteptau la curaj, la îndrăzneală și la demnitate din partea Rebeccăi lor. Ei, bine, avea să le dea ceea ce își doreau. În plus, ar fi fost la fel de ușor de observat dacă s-ar fi aplecat pe coama calului, s-ar fi furișat sau s-ar fi ascuns în umbre.

În sfârșit sosiră, grupuri mari dinspre est și nord, unul mai mic dinspre vest. Dar măcar erau la fel de mulți bărbați ca în noaptea de sâmbătă, ba poate mai mulți. Se părea că nu fuseseră speriați de avertizări ori de faptul că știau că în zonă se aflau gardiști. Simți o undă de mândrie pentru oamenii lui. Fiicele lui i se alăturară, călare, toate fiind tăcute. În afară de Aled, nu cunoștea identitatea nici uneia dintre celelalte, așa cum nici ele

nu o cunoșteau pe a lui. Era mai bine așa. Numai membrii comitetului știau cine era.

„Și Idris Parry“, îi aminti o voce interioară.

În afară de o rotire a capului de la dreapta la stânga, își ținu fruntea ridicată și privirea înainte. Îi fusese imposibil să își dea seama din acea singură privire rapidă dacă Marged se afla în mulțime. Însă ar fi putut rămășag pe toată averea lui că se afla. Cu Marged era o chestiune de onoare să meargă oriunde se duceau băieții. Și să nu rateze nici o lovitură împotriva contelui de Wyvern.

Își ridică brațele încet și așteptă să se stingă toate murmurele. Educația și experiența îl învățaseră să nu strige ca să acopere zgomotele, chiar și când erau slabe, ca să nu micșoreze impresia de putere și autoritate pe care încerca să o dea. Așteptă să se facă liniște deplină.

– Copiii mei, începu el, folosind acele însușiri ale glasului despre care știa că aveau să îi poarte vorbele până departe fără să fie nevoie să țipe. Mama voastră vă întâmpină și vă mulțumește pentru că ați venit să îi oferiți ajutorul. Sunt două porți care mă deranjează și care trebuie dărâmate în noaptea aceasta. Voi le veți doborî, copiii mei, când voi da semnalul.

Se auzi un murmur de consimțământ.

– Condu-ne, maică! spuse Charlotte.

– Te vom urma, adăugă altă fiică.

Își coborî brațele când murmurele se stinseră din nou și călări înainte, cu Aled la dreapta și cu o altă fiică la stânga.

Ar fi trebuit să fie mai ușor în acea noapte, se gândi el când ajunseră la drum și cotiră spre stânga, către poarta de taxare ce se contura deja în depărtare. În acea noapte știa că putea să îi conducă pe adepții lui și că ei puteau îndeplini ceea ce era de făcut, repede și eficient. Dar inima îi bubuia în piept ca un baros. Și poate că era mai bine așa, își zise el. Poate că noaptea în care avea să fie liniștit și încrezător urma să fie noaptea în care pericolul o să lovească, iar el să nu fie pregătit.

La prima poartă găsiră un paznic, împreună cu ne-
gustul și copilul lui. Femeia era isterică, copilul plângea
fierbinte, iar bărbatul era îngrozit și începu să se tângu-
ie. Geraint trebui să comande ca patru dintre adepții
să ajute la mutarea bunurilor familiei și să le așeze
sigur de departe de casă, ca să nu fie distruse. Aceea
era partea cea mai grea, se gândi el în timp ce stătea
întins în fața porții, cu brațele amorțite după ce fuses-
easă ținute ridicate atât de mult timp. Nu îi făcea plăce-
re să semene teroare în rândul oamenilor nevinovați.
Nu îi făcea plăcere să îi lase fără adăpost în toiul nopții,
deși știa că a doua zi aveau să fie bine recompensați din
partea Rebeccăi.

Și, în sfârșit, obiectele personale se aflau în siguranță,
familia dispăruse, iar el putu să își coboare brațele și
să privească cum adepții lui zdrobeau unul dintre sim-
bolurile opresiunii lor.

Văzu cum Marged își făcea de lucru cu poarta la fel
ca data trecută, dând lovitură după lovitură, cot la cot
cu fiecare dintre bărbații care se aflau de o parte și de
cealaltă a ei. Nu își ridică privirea spre el.

La cea de-a doua poartă nu era decât un bărbat în
vârstă ca paznic. Nici nu se tângui, nici nu se mânie, și
avu atât de puține obiecte personale de adunat din casă,
încât Geraint simți o împunsătură de milă pentru el.
Plecă schiopătând în întuneric, cu bocceaua pe umăr,
înainte ca Geraint să își coboare brațele, și casa îi fu
distrusă în câteva minute.

Geraint simți mai puțină frenezie în această noapte.
Și poate că era mai bine așa, de asemenea. Nu juca un
joc. Nu mai era un copil. Era bărbat în toată firea. Și era
implicat într-o treabă serioasă. Din păcate, în treburile
serioase oamenii aveau de suferit întotdeauna. Nu îi fă-
cea plăcere să cauzeze suferință. O făcea numai pentru
că părea necesar, însă nu ar fi permis să se provoace mai
multă decât era absolut nevoie.

- Copiii mei!

Ridică brațele și așteptă să se facă liniște. În prima
noapte crezuse că nu avea să reușească, fiindcă sângele
bărbaților fierbea după o distrugere masivă. Însă aflase

că brațele ridicate și pretenția neclintită de supunere la voința lui îl ajutaseră. Se întâmplă iarăși.

– Copiii mei, repetă el, ați făcut treabă bună în această noapte. Rebecca este mândră de voi. Mergeți acum, dar fiți atenți! Avem dușmani. Mama voastră va veni să vă cheme din nou în curând, iar voi veți sări în ajutorul ei.

Își ținu calul nemișcat în mijlocul drumului, așa cum făcuse și data trecută, în timp ce bărbații se îmbrăbeau și plecau fiecare pe drumul lui. Marged plecă împreună cu bărbații din Glynderi. O privi îndepărtându-se. Ochii nu li se întâlniseră nici măcar o dată în această seară. Nu făcuse nici o încercare să călărească aproape de ea sau să o scoată din mulțime pentru a-i vorbi. Nu era sigur că ar fi fost înțelept să încerce să repete ceea ce se întâmplase în noaptea de sâmbătă. Nu voia să își dea seama, de sâmbătă, că nu era prudent să caute să cochetze cu un străin. Nu voia să se apropie de ea și să fie respins. Să fie respins atât ca Geraint Penderyn, cât și ca Rebecca, ar fi putut să fie prea mult pentru el.

Și totuși o privi îndepărtându-se cu regret și se întrebă dacă ar fi trebuit să se ducă după ea. Puțin mai departe pe drum, grupul ei coti și începu să urce dealul. Ea se opri pentru o clipă ca să se uite înapoi la el. Clipa se prelungi, iar ea ridică ușor mâna, într-un gest de rămas-bun.

Geraint își ridică brațul, cu palma înspre el, și îl mișcă încet spre piept – un gest simplu de chemare, pe care ea îl putea interpreta cum dorea.

Marged rămase locului încă un moment și apoi o porni înapoi spre el. Nu știa dacă le spusese ceva celorlalți, dar ei continuară să urce, după ce câțiva se opriseră puțin ca să se uite în jos la ea.

Se opri lângă calul lui și își ridică privirea asupra lui.

Era prea târziu să o trimită înapoi. Și știa, în adâncul inimii lui, că nici nu voia. Însă simți diferența dintre noaptea aceea și cea de sâmbătă. Exista în mod clar o diferență.

Întinse o mână și o privi adânc în ochii umbriți de stăruirea glugii.

Vinul! spuse el.

Ea se uită câteva clipe la mâna întinsă, înainte de a-și pune mâna în palma lui și piciorul pe cizma sa. Atunci, simțind că simțise și ea. Știa că de data asta era diferit. Dar că și el, știa că era prea târziu ca să mai dea înapoi. Poate că, asemeni lui, nici nu voia cu adevărat.

Se aplecă în fața lui pe șa. Fără să-și întoarcă capul să îl privească, își scoase gluga și o îndesă într-un buzunar al vestei în timp ce își scutura părul liber. Scoase o batistă din același buzunar și își șterse fața cu ea. Cu mișcări necugetate, ambele! Se făcea frumoasă pentru el. Ah, Marged!

Apoi, tot fără să îl privească sau să spună ceva, se sprijini cu o parte a corpului de el și își cuibări capul pe umărul lui.

El îi dădu pinteni calului.

Poate că nu ar fi trebuit să se oprească și să se uite înapoi. El nu încercase să o caute sau să-i vorbească în acea noapte. Poate că nu-și dorise să se implice mai mult. Era la fel de îndrăzneț ca un bărbat în multe privințe, însă niciodată nu preluase inițiativa de a căuta vreun bărbat. Poate că făcuse o greșală.

Dar știa că nu făcuse. Știuse din clipa în care se întorsese că se uita la ea. Și își dăduse seama din gestul lui, oricât de simplu fusese, că voia ca ea să meargă la el. Și știuse de cum ajunsese lângă calul lui și îl privise în ochi că voia să călărească din nou cu el.

Dar știa și mai mult de atât. Știa că în acea noapte era ceva diferit. Știa că în acea noapte o chemase ca bărbat, iar ea venise ca femeie. Știa că sâmbătă noapte se întâmplaseră mult mai multe lucruri decât i se păruse, și că mult mai multe lucruri decât își dădea ea seama se întâmplaseră în zilele ce urmaseră. În acea noapte știa că îl dorise sâmbătă, și în fiecare noapte și zi de atunci. Și era foarte conștientă că îl dorea în acea seară. Își sprijini greutatea pe el, își lăsă capul pe umărul lui, închise

ochii și îi simți căldura și puterea. Îi inspiră cu nasul mirosul de curat.

Încercă din răspuțeri, preț de câteva momente, să îi spună că nu putea să își dorească un bărbat pe care nu îl văzuse niciodată fără masca grotescă, un bărbat pe care nu îl cunoștea. Nu îi cunoștea nici măcar numele, ocupația sau statutul social. Încercă să își spună că lui reverendului Meirion Llwyd nu ar fi putut să cedeze și să își mărturisească acele sentimente de pură dorință fizică față de un bărbat care nu îi era soț. Nu avuse se niciodată sentimente atât de pătimase, nici măcar pentru Eurwyn.

Dar nu se împotrivi mult. Înțelegea pentru prima dată tentațiile ce le împingeau pe femei să păcătuiască. Și păcatul nici măcar nu părea păcătos în acea noapte. În plus, nu erau decât niște sentimente. Nimeni nu avea să fie rănit din cauza lor. Avea să o ducă acasă, să o sărute din nou, iar ei avea să îi rămână tot restul nopții în care să viseze la acele clipe. Nu la fel de mult ca data trecută – acționaseră mult mai aproape de casă în această noapte.

Știa că și el simțea la fel ca ea. Între ei se aflau straturile fizice ale unei deghizări, dar când își ținea ochii închiși simțea că nu exista nici o barieră între inimile lor. Sau poate că vedea situația în culori mult prea minunate, gândindu-se la inimi. Dar știa că o dorea. Știa că măcar nu se făcuse de râs întorcându-se la el.

Nu știa unde se aflau. Își ținuse ochii închiși. Când calul își încetini trapul și apoi se opri, ea îi deschise și își dădu seama că se aflau în întuneric, printre copaci. Ghici că undeva la sud de râu. Aproape de casă. Își dori să mai fi avut de mers încă vreo opt kilometri. Sau cincisprezece.

El ridică din umăr, aducându-i capul mai aproape de al lui. Ea închise iarăși ochii când realizează că urma să o sărute și se întoarse puțin, astfel încât să își poată ridica un braț pe celălalt umăr al lui.

Își spuse că era ceva aproape insuportabil de erotic să îi simtă gura caldă și moale peste a ei, înconjurată de lâna măștii. O sărută cu buzele deschise, ca data trecută.

Geraint nu făcuse niciodată asta. Nici Geraint – respingând gând. Și îi dezmiardă conturul buzelor cu vârful limbii, ceea ce o nedumeri și îi trimise săgeți de durere – cumplită – nu, nu de durere adevărată –, prin tot corpul, făcându-i interiorul coapselor să palpite.

Oh! exclamă ea când el încheie sărutul.

Însă el nu porni imediat la drum, așa cum se aștepta ea, nici nu o sărută din nou, așa cum spera. O privea, dar era prea întuneric printre copaci ca să îi vadă bine chipul. Iar luna și stelele dispăruseră, își dădu ea seama. Norii trebuia să le fi acoperit.

Atunci, să coborâm? o întrebă el în ureche, cu glas șoptit și răgușit.

Nu era atât de naivă încât să nu îl înțeleagă. Sau atât de ameteită de sărut ori de propria dorință, încât să nu înțeleagă toate implicațiile. Era ceva ce o îngrozise la vârsta de șaisprezece ani. Era ceva ce deplânsese în toți anii ce urmaseră. Era ceva la care nu se crezuse capabilă nici măcar să se gândească.

– Sau să te conduc acasă?

„Condu-mă acasă! Oh, da, condu-mă acasă!“

– Vom coborî, se auzi șoptind.

El o susținu în timp ce descăleca și apoi o coborî din ea, așa cum făcuse și data trecută, în fața casei ei. Își țină mâinile pe talia ei, așa cum făcuse și atunci, și o sărută scurt pe buze.

– Ești sigură, Marged? o întrebă.

Ea simți cum i se înmuiau genunchii. Pulsul îi tună în urechi.

– Da.

Încă vorbea în șoaptă.

capitolul 17

Se desprinsese de ea ca să-și priponească armăsarul și ca să ia o legătură de pe spinarea acestuia, apoi o luă de mână și o conduse mai departe printre copaci, până când se făcu atât de întuneric încât Marged credea

că nu avea să-și mai vadă nici măcar vârful nasului. Întinse mâna liberă în față.

- Aici!

El se opri din mers și o ținu strâns de mână în timp ce părea să așeze pe jos legătura pe care o luase de pe spinarea calului.

- Întinde-te!

Privind înapoi pe cărarea pe care veniseră, ea reuși să zărească cenușiul mai deschis al lumii de dincolo de pădure. Acolo unde se aflau era mai întuneric decât în cea mai neagră noapte. Se întinse. Sub ea avea o pătură sau o pelerină.

Când se culcă lângă ea, îi cuprinse fața cu o mână și îi acoperi gura cu a lui. Marged trase repede aer în piept. Masca îi dispăruse. Ridică mâna spre chipul lui. La fel și peruca. Avea păr scurt și des. Ondulat. Îi deschise buzele cu ale lui și limba i se strecură încet și adânc printre ele. Ea se auzi gemând.

Purta pantaloni, îi trecu deodată prin cap. Avea să fie ciudat. Însă el nu se sinchisea de ei în acel moment. Îi descheie vesta și apoi cămașa. Și mâna îi alunecă înăuntru, peste umărul ei, urmând valea dintre sâni, apoi urcând și cuprinzându-l pe unul dintre ei, trecându-și ușor degetele peste el, frecându-i sfârcul cu palma și ciupindu-l cu blândețe.

Oh! Eurwyn nu făcuse niciodată...

- Oh!

Gura lui coborî pe bărbia ei, pe gât, depunându-i sărutări fierbinți pe sân, deschizându-se deasupra vârfului dureros și închizându-se din nou. Limba îi dezmierdă sfârcul.

- Ah!

Se arcui sub el. Îi prinse capul cu amândouă mâinile, afundându-și degetele în cărlionții deși.

Și apoi gura lui îi acoperi iarăși gura și îi simți degetele ocupându-se de nasturii de la pantaloni. Își ridică soldurile când își dădu seama că îi deschisese pe toți și își coborî o mână, ajutându-l să îi scoată de pe ea, împreună cu lenjeria. Simți adierea rece a nopții pe trupul gol. Se simțea de parcă ar fi ars pe rug.

Nu îl ajută să scape de propriile haine. Purta încă cămașa Rebeccăi și bănuia că avea niște pantaloni pe de-ajbuit. Nu se dezbracă complet. Simți materialul pe pielea lui când se așeză deasupra ei și i le depărtă. Când găsi locul între coapsele ei, Marged descoperi că miezul lor era umflat, umed și că pulsa dureros. Dar nu simțea nici urmă de stânjeneală, ci doar fierbințeala de moment. Măinile lui alunecară sub ea, sprijinind-o.

- Marged, îi rosti numele la ureche.

Ea nu îi știa numele, ca să-i răspundă. Nu conta.

- Cariad, îi șopti ea.

"Iubirea mea!"

O pătrunse încet. Dar adânc. Simți cum se deschidea larg pentru el, se simți inundată de el. Nu își imaginase niciodată...

Întotdeauna stătuse liniștită. Doritoare și receptivă, însă liniștită și impasibilă. De data aceasta nu reuși. Când el se retrase și apoi o invadă iarăși, își răsuci șoldurile și strânse din mușchii pe care nici nu știuse că îi avea ca să îl rețină cât mai adânc în ea, ca să îl simtă acolo. Și apoi se relaxă când el se retrase din nou, se ridică și îl trase spre ea când se întoarse. Simțise ritmul și înainte, însă pe al altcuiva, pe al cuiva care îi făcea ceva, plăcut, într-adevăr, dar fără să o implice. De data aceasta, ritmul lui deveni al ei, astfel încât curând gâfăia împreună cu el, transpira împreună cu el și se îndrepta împreună cu el spre acea descărcare de energie și tensiune pe care o invidiasă întotdeauna puțin la soțul ei.

- Nu pot...

Se înspăimântă dintr-odată. Dintr-odată își dorea să dea timpul înapoi, să ia alte decizii, să dea alte răspunsuri. Nu voia să pășească în acea lume nouă.

- Ba poți. Îi vorbi blând lângă ureche, deși era epuizat de efort. Poți, Marged!

Și rămase în centrul ființei ei, când ea se aștepta ca el să se retragă, și astfel îi rupse ritmul și barierele pe care și le ridicase brusc, cuprinsă de panică. Era ținută în puterea lui și nu îi rămânea nimic altceva de făcut

decât să îi dea ceea ce îi cerea trupul lui. Capitulara propriului ei trup. Nu supunerea pe care o arătase încă deauna în timpul căsătoriei, ci capitulara. Abandonul trupului ei. Al inimii ei. Al întregii ei ființe.

Dar chiar în clipa în care groaza amenința să o acopereze cu totul, se întâmplă minunea. Pentru că, odată cu răspândirea fierbinte a seminței lui în pântecul ei, simți că și el se abandona cu totul pentru ea.

Făcuseră dragoste, își spusese ea istovită și amețită. Nu doar se uniseră. Făcuseră *dragoste*. Nu înțelesese niciodată până atunci adevăratul sens al cuvântului.

Făcuse dragoste cu un străin.

Cu Rebecca.

Incredibil, dormea. Era o noapte răcoroasă, iar pământul era tare, dar ea se întinsese pe o parte, lipită de trupul lui, cu capul pe brațul lui, strângând cu mâna roba Rebeccăi, chiar sub umărul lui. El trăsesese marginea păturii peste ea. Și dormea.

Se simțea mișcat de încrederea pe care trebuia să o aibă în el, ca să doarmă în brațele lui. Și să i se dăruiască, deși nu știa cine era. I se părea foarte firesc ca Marged să se poarte cu o asemenea generozitate nesăbuită.

Se lupta el însuși cu somnul. Era mulțumit și foarte relaxat, dar nu îndrăznea să doarmă. Era periculos că avea cu el toate veșmintele Rebeccăi, când două porți de taxare fuseseră distruse la numai câțiva kilometri depărtare. Cu toate că nu acesta era pericolul care îl preocupa cel mai mult. Dacă adormea profund, se prea putea să nu se trezească decât după revărsarea zorilor. Iar Marged ar fi văzut lângă cine se culcase și pe cine iubise.

Nu intenționase să se întâmple asta. Chiar nu intenționase. Nici măcar atunci când îi făcuse semn să se întoarcă la el nu plănuise asta. Nu *plănuise* nimic. Poate că se așteptase la o repetare a ceea ce se petrecuse sâmbătă noaptea. Chiar și când simțise diferența, după ce ea se întorsese la el, se gândise numai la sărutări. Chiar și când se oprise lângă copacii printre care se schimbaseră mai devreme cu deghizarea lui, nu plănuise asta.

„Atunci, de ce se opri se acolo? Se putea auzi punându-ți întrebarea – „Atunci, să coborâm?“ Și apoi, ca să nu poți să faci ceva ce nu ar fi dorit – așa cum încercase în urmă de optsprezece ani: „Sau să te conduc acasă?“

Și totuși nu îi dăduse cu adevărat șansa să aleagă. Ar fi putut să se împotrivescă ispitei de a o lua deghizat de un străin. Și totuși ea i se dăruise de bunăvoie unui străin. Ar fi putut să fie oricine. Ar fi putut să fie un călător înșurat, din câte știa ea.

Măgied! Își frecă ușor obrazul de creștetul capului ei. Părul ei era cald și mătăsos. Se dăruise cu pasiune, așa cum s-ar fi așteptat el. Simțise la ea și o urmă de inocență. La sfârșit se speria de forța propriei pasiuni. Pentru că Eurwyn Evans permisesese să zacă latent în suflul ei. Dar nu voia să se gândească la căsătoria ei – sau la cum se terminase.

Ea se foi și capul i se ridică pe brațul lui. Se uita la el. El se întreabă dacă ochii i se obișnuiseră cu întunericul. Al lui nu o făcuseră. Însă fusese nechibzuit să își scoată masca și peruca.

– Cine ești? șopti ea. Cu siguranță îmi poți spune acum. Cu siguranță trebuie să știi că poți avea încredere în mine, că nu te voi trăda niciodată.

Îi găsi gura cu a lui și o sărută.

– Sunt Rebecca, spuse el.

– Dă-mi măcar un nume, îl imploră ea. Un nume de botez. Un nume după care să mă gândesc la tine.

Se întreabă ce ar fi făcut dacă i-ar fi spus, pur și simplu, numele lui, întreg. Fu tentat pentru o clipă. Ar fi ținut-o foarte strâns când s-ar fi mâniat și s-ar fi luptat cu el. Și apoi ar fi iubit-o din nou. Dar nu avea cum să fie atât de simplu. Îl învinuia pentru moartea soțului ei, și avea motive întemeiate. Și o înșelase în acea noapte aproape în cel mai urât mod în care un bărbat putea înșela o femeie.

– Rebecca, îi șopti el peste buze. Gândește-te la mine ca la Rebecca.

Ea oftă, își trecu degetele prin părul lui și îi acoperi un obraz cu mâna.

- Rebecca, repetă ea cu șovăială, ești însurat?

- Nu, răspunse el.

Ea oftă iarăși.

- De ce nu? îl întrebă. Trebuie să fie o grămadă de femei prostuțe în satul tău, dacă ți-au îngăduit să rămâi liber. De ce nu te-ai însurat?

- Te-am așteptat pe tine, spuse el și își dădu seama chiar în timp ce rostea cuvintele, că erau adevărate într-o foarte mare măsură.

- Ah! Îi trăsă conturul buzelor cu degetul mare. Dar nu îmi încredințezi nici măcar numele tău. Vei rămâne tot fără mască când vom ieși înapoi în noapte?

- Nu, zise el. Și trebuie să ieșim înapoi, Marged. Nu ar fi trebuit să ne oprim. Ar putea fi periculos. Dar putea să se fi dat alarma până acum.

- Ah, trebuie să mergem acasă? se plânse ea. Aș vrea să fi putut rămâne aici pentru totdeauna. Cât de prostuți sunt!

El se rostogoli departe de ea ca să-și pună hainele în ordine și pipăi prin jur, în întuneric, după mască și perucă.

- Și cât de egoistă sunt, continuă ea. El auzi că își îmbrăca pantalonii. Sunt aproape de casă. Tu mai ai încă drum lung de făcut. Nu, nu te pun la încercare și nu încerc să te prind în capcană. Dar știi că mai ai drum lung de făcut. Dacă ai fi locuit în apropiere, te aș fi cunoscut. Dar nu te cunosc. Chicoti dintr-odată. În afara celui mai biblic dintre felurile posibile. De ce nu mi-e rușine? Nu mi-este, să știi. Dar ție?

- Nu, răspunse el.

Se aplecă pentru a strânge pătura și îi căută mâna. Nu era sigur dacă răspunsul lui era chiar adevărat.

- Vino!

Nu era nici un semn de mișcare dincolo de copaci. Noaptea era mai întunecată decât mai devreme. El era în egală măsură bucuros și supărat din această cauză. Era bucuros pentru că nu putea fi văzut cu ușurință și supărat pentru că nu putea să vadă cu ușurință. Încălecă și întinse mâna ca să o ridice pe Marged în fața lui. Ea se ghemui imediat lângă el, încolăcindu-și amândouă

...peste în jurul taliei lui. El se îndreptă cu prudență
pe podul de peste râu.

Debut să fii atent, îl avertiză ea. Știai că oferă cinci
...de tine pentru prinderea ta?

...de-a-de-văr? făcu el. Atât de mult valorez?

...nu va oferi informații împotriva ta, spuse
... În plus, nimeni nu știe cine ești. Singurul pericol
...să fii prins. Iar eu am spus acest pericol.

...
...sănuță creștetul capului, simțind cu regret cum ba-
...mării îl împiedica să îi atingă părul.

...a uitat luni pe toți, îl anunță ea. A venit până și
...lytwyn.

...ine?

...recueră cu bine peste pod. Își întoarse calul pe dru-
gul ce urca spre dealuri.

...Contele de Wyvern, îi răspunse ea. A avut îndrăz-
...să mă ajute să strâng pietrele de pe unul dintre
...câmpuri. Și apoi mi-a pus întrebări, m-a amenințat și
...m-a sugerat că mi-aș ajuta semenii dacă aș oferi infor-
...mații împotriva lor.

...Asta nu a fost prea frumos din partea lui, spuse el.

...Ar fi trebuit să rămân rece și nepăsătoare, continuă
...ea. Dar m-am infuriat. L-am pocnit peste față. Dar nu
...mi-a părut rău după aceea. Nici acum nu îmi pare rău.

...Probabil lui i-a părut rău, comentă el.

...Doar s-a uitat la mine cu ochii ăia reci ai lui, zise ea.
...S-a schimbat atât de mult! Era atât de plin de – of, cum
...să spun? De pasiune pentru viață.

...Tu l-ai plăcut? o întrebă.

...L-am iubit, recunosc ea. A fost un copil minunat.
...Trăia într-o sărăcie atât de cruntă, și totuși spiritul îi
...rămăsese neîmblânzit. Era vesel, plin de energie, îndrăz-
...neț – oh, o sută de lucruri diferite! Și obișnuia să cânte,
...avea cea mai dulce voce de sopran. O muzică atât de
...divină, de la un mic ștregar zdrențaros și poznaș! Chi-
...coti, deși cu tristețe. L-am iubit. Îmi vine greu să cred
...că este aceeași persoană. Nu aș vrea să te văd în puterea
...lui. Este dur și nemilos. Nu arată nici un pic de milă.
...Nu îmi place să călărești prin zona asta.

- Voi avea grijă.

Călăreau pe ultima parte a drumului ce urca panta dintre ferma lui Ninian Williams și Ty-Gwyn. El nu putea vorbi cu ușurință. Avea un nod în gât. Ea îi povestise despre copilul Geraint Penderyn cu o atât de sfâșietor tandrețe în glas!

Nu mai spuse o vorbă până când o ajută să coboare în fața porții fermei. O sărută înfocat.

- Marged, spuse el, și tu trebuie să ai grijă. Aș prefera să nu mai ieși.

- Serios? Își plecă privirea. Nu ar fi trebuit să privească în urmă în noaptea asta, nu-i așa? Nu intenționai să îți petreci timpul cu mine în noaptea asta, nu-i așa? Îmi pare rău! Dar nu am mers din acest motiv. Am mers pentru că a trebuit. Voi merge din nou, din același motiv. Nu mă voi mai apropia de tine. Nu încerc să te oblig în vreun fel doar pentru că m-am culcat cu tine.

- Marged! O trase mai aproape de el. S-ar putea să te fi lăsat grea. Te-ai gândit la asta?

- Ciudat lucru, nu, răspunse ea. Am fost căsătorită timp de cinci ani și nu am născut nici o dată. Am crezut mereu că nu pot avea copii.

- Dacă ai rămas grea, îi zise el, nu te voi lăsa să fii acoperită de rușine. Trebuie să-mi spui. Dacă toate dau greș, poți să iei legătura cu mine prin Aled Rhoslyn. Dar nu ar fi o situație prea bună, Marged. Nu te-ai face fericită.

Încerca din răputeri, cu disperare, să fie rațional. Încerca să o forțeze *pe ea* să fie rațională.

Ea se uită deodată în sus la el, zâmbind strălucitor.

- Eu credeam că bărbații își fac poftele fără să își asume responsabilitatea pentru consecințe, spuse ea. Ai o inimă nobilă, Rebecca. Du-te acum! Trebuie să pleci. Și ai grijă!

El își plecă fruntea ca să o sărute din nou, dar ea îi întorsese spatele și deschidea poarta. Se grăbi să intre și o închise în urma ei. Îi zâmbea încă.

- Noapte bună, Marged! îi ură el.

— Noapte bună! Zâmbetul îi era prea strălucitor. *Cariad*, adăugă ea și se întoarse pe călcâie, zburând prin noapte către casă.

— Noapte bună, *cariad*!

— Fumă cuvintele cu buzele, dar nu le roști cu voce tare.

În zonă apăruseră gardiști speciali. Se părea că patru dintre ei stăteau la Tegfan, găzduiți în camerele servitorilor. Însă fuseseră văzuți plimbându-se prin parc, adânciți în conversație cu contele de Wyvern. Iar Glenys Owen le raportase fraților ei că luaseră cina împreună cu acesta.

Vizitară aproape toate casele din Glynderi și aproape toate fermele, punând întrebări, cerând ca fiecare bărbat să dea socoteală pentru faptele lui din noaptea în care două porți de taxare și casele paznicilor fuseseră pulverizate la pământ de către Rebecca și copiii ei. Oferiră imunitate oricui ar fi mărturisit că ar fi fost acolo, dar care le-ar fi oferit numele Rebeccăi și poate ale unora dintre fiicele ei. Nimeni nu le putu fi de vreun folos, bineînțeles. Toți bărbații fuseseră în paturile lor, acolo unde ar fi trebuit să fie în timpul nopții, și toate nevestele le confirmară spusele.

Marged află totul de la Ceris, care trecu pe la Ty-Gwyn la două zile după atac. Gardiștii nu călcaseră pe acolo, presupunând, fără îndoială, că la fermă nu locuiau bărbați. Ceris era palidă, tremura și se înfofolise cu un șal, deși vremea se încălzise. Marged o duse în grajdul gol al vacilor și se sprijiniră de stănoaga dintre două staule.

— Trebuie să se sfârșească acum, spuse Ceris. Trebuie neapărat, Marged! Cineva o să fie prins până la urmă.

— Nu cred că se va sfârși, zise Marged. Asta am vrut, Ceris — să atragem atenția. Nu ar fi avut nici un rost să facem ceea ce am făcut dacă nu ne-ar fi luat nimeni în seamă. Vrem ca guvernul să ia măsuri. Vrem să pună întrebări, să afle ce se întâmplă. Vrem ca porțile să fie eliminate pentru totdeauna și mai vrem ca guvernul

să știe că porțile reprezintă numai una dintre multe altele nemulțumiri.

Ceris își acoperi fața cu mâinile, iar Marged o mișcă trăgând aer în piept cu furie.

- Cel puțin de data asta nu mai dă târcoale contelui de Wyvern în persoană, comentă Marged. Trebuie să fi fost descurajat de primirea ce i s-a făcut luni.

Însă nu reuși să simtă câtă mânie ar fi trebuit împotrivă lui Geraint. Și nu putu să se entuziasmeze atât cât ar fi trebuit la auzul veștilor aduse de Ceris. Era mult prea egoist învăluită de propriile emoții. Era egoistă, știa. Cauza principală era tot ceea ce conta, și totuși de miercuri noaptea nu reușise să se gândească la altceva în afară de faptul că el nu o voia cu adevărat.

Timp de două zile își simțise inima atât de grea, încât avea senzația că și-o târa pe jos la fiecare pas pe care îl făcea.

Dacă rămăsese grea, nu avea să o lase să fie acoperită de rușine. Ar fi putut să ia legătura cu el prin Aled. Ea presupunea că voise să spună că avea să se însoare cu ea dacă rămăsese însărcinată. Numai fiindcă rămăsese însărcinată. Nu din alt motiv.

„Dar nu ar fi o situație prea bună, Marged. Nu te-ar face fericită.“

Cuvintele lui i se repetaseră de atâtea ori în minte, încât se simțea amestecată din cauza lor. Și totuși ea îi spusese - și vorbise serios, că nu avea să îl oblige cu nimic doar pentru că se culcase cu el.

Se culcase cu el! Cu un străin. Nu îi venea să creadă că făcuse așa ceva și că nu se rușinase aproape deloc - încă nu simțea aproape nici urmă de rușine. I se păruse un lucru atât de normal! Ca și când locul lor ar fi fost unul lângă celălalt. Nu simțise niciodată atât de puternic că aparținea cuiva, nici măcar cu Eurwyn. Și totuși era ridicol. Nu îi știa nici măcar numele. Nu știa cum arăta, unde locuia, cum își câștiga existența. Nu știa nimic despre el, în afară de ceea ce aflase despre Rebecca. Se putea gândi la el doar ca la Rebecca. Dar nu era Rebecca. Nu știa cine era.

și cu toate acestea, îl iubea. Era o idee stupidă. Era modul natural de apărare pe care mintea îl folosea împotriva păcatului, cugetă ea. Părea mai puțin păcătoasă pentru ceea ce făcuse dacă se putea convinge că îl iubea pe bărbatul cu care păcătuisese.

Îl iubea.

„Nu ar fi o situație prea bună, Marged.“

El nu o iubea.

Și totuși era un bărbat de onoare. Îi dăduse de ales înainte de a o ajuta să descalece de pe calul lui. Și fusese de acord să își asume responsabilitatea pentru eventualele consecințe ale nebuniei lor.

Marged! Ceris își puse mâna pe brațul ei. Pari oboșită, fetițo! Măcar acum vei înceta să te mai duci? Ți-ai arătat punctul de vedere. Ai dovedit tuturor că ești la fel de curajoasă ca un bărbat și că ești dispusă să lupți pentru convingerile tale. Dar trebuie să ai grijă de mama și de bunica lui Eurwyn. Nu te duce iarăși!

– Toată lumea are pe câte ceva de care să aibă grijă, Ceris, îi răspunse Marged.

Era tentată să nu se mai ducă din nou. Ar fi fost poate mai bine să își păstreze amintirile pe care le avea, să nu fie nevoită să suporte durerea de a fi ignorată. Dar, așa cum îi spusese și lui, avea alte motive pentru a o urma pe Rebecca. Motive mult mai importante.

– Voi merge.

Ajunseseră într-un impas. Dar înainte ca vreuna dintre ele să mai spună ceva, fură întrerupte de un ciocănit în ușa casei. De vreme ce era deschisă, Marged se aplecă și își scoase capul pe coridor, văzând că era Aled.

– Intră, Aled, îi strigă ea. Suntem aici, în grajd, eu și Ceris.

Ar fi evitat acea întâlnire de dragul amândurora dacă ar fi putut, însă era imposibil.

– Bună, Marged! o salută Aled, intrând în grajd cu pași apăsați, expresia îngrijorată oglindindu-i pașii hotărâți. Înclină din cap în direcția lui Ceris. Ceris!

Ceris intrase puțin mai mult în grajd.

– Bună, Aled! răspunse ea, evitându-i privirea.

– Trebuia să vorbesc ceva cu tine, Marged, spuse el.

Ceris se mișcă, strângându-și mai bine șalul pe umăr în același timp.

- Eu o să plec, Marged, zise ea. Mama va avea nevoie de ajutor la spălat.

Însă Marged o împiedică, ridicând o mână. Ea arăta rușinată cum sugerase, în urmă cu câteva zile, că Ceris ar fi putut, oricât de inconștient, să îi spună domnului Harley ceva ce nu ar fi trebuit.

- Nu pleca, Ceris! îi ceru ea. Se uită la Aled. Poți să vorbești în fața lui Ceris. Este prietena mea.

Ceris rămase locului, iar Aled, după un moment de ezitare, încuviință din cap.

- Ai auzit de cuferele Rebeccai? o întrebă pe Marged. Ea se încruntă și clătină din cap.

- Nu, îi răspunse, dar stomacul i se frământă numai la auzul numelui său.

- Este un fond de ajutorare a celor nevoiași, îi explică el. Câte ceva se împarte paznicilor care își pierd casele și mijloacele de trai. Câte ceva se împarte altora.

Oh, ce idee minunată! Ea se întrebă a cui fusese și cine o finanța.

Aled își drese glasul.

- Rebecca m-a însărcinat să trec pe la tine, continuă el. Ai nevoie de un muncitor la fermă, mai ales că se apropie vremea semănatului.

Ea se holbă la el.

- Iar Waldo Parry are nevoie de o slujbă, mai zise el. Nevasta lui așteaptă încă un copilăș. Cred că știi.

Ea înclină din cap, fără să spună nimic și fără să-și ia ochii de la fața lui.

- Sunt aici să te rog să accepți banii ăștia ca să-l plătești să muncească pentru tine, o anunță el, lovindu-se peste un buzunar și privind în jos, stânjenit. Cu toții știm cât ești de mândră, Marged. Cu toții știm că ești capabilă să conduci ferma asta la fel de bine ca un bărbat. Dar ți-ar prinde bine un ajutor. Iar Waldo ar putea sfârși în azilul pentru săraci dacă nu găsește de lucru primăvara asta. Nu știu cine altcineva și-ar putea permite să îi ofere o slujbă. Știi ce se întâmplă în zile. Va fi despărțit

...măsură, iar ea va fi despărțită de copii. Și toți vor începe să plămânzească. Fă asta, fetițo! Pentru ei, da?

Marged se temea foarte tare că avea să se facă de râs. Dacă se mișca sau încerca să deschidă gura, avea să se auză tipând. Îi păsa de ea! Chiar îi păsa! Nu credea nici în ruptul capului că principala lui grijă fusese să-l prindă pe Waldo. Ar fi putut convinge pe oricine să îl prindă pe Waldo. Dar o alesese pe ea. Pentru că ea avea nevoie de ajutor. Pentru că îi păsa de ea.

Încuviință dând din cap.

Aled păru surprins și ușurat.

Bun. Atunci, ne-am înțeles, spuse el, scoțând un pachet din buzunar și înmânându-l ei. Asta ar trebui să ajungă pentru leafa pe șase luni. Vorbești tu cu el, Marged? Poate ar fi mai bine să nu știe povestea din spatele noii lui slujbe.

Marged înclină iarăși din cap.

Aled o privi nesigur pe Ceris și își drese din nou glasul.

- Atunci, să te conduc acasă, Ceris? o întrebă.

Ea nu se clinti un moment ce păru nesfârșit. Apoi încuviință printr-un gest al capului și făcu un pas în față.

- Da, îi răspunse. Mulțumesc!

O îmbrățișă pe Marged când trecu pe lângă ea.

- Mă bucur atât de mult că tu vei căpăta un ajutor și că Waldo va avea de muncă! exclamă ea. Poate că, până la urmă, va ieși și ceva bun din toate astea.

Marged înclină din cap și nu făcu nici o încercare să iasă din grajd sau din casă împreună cu ei doi. Rămase pironită locului, privind în jos la pachetul pe care îl ținea în mână. După un minut sau două își folosi mâna liberă ca să-și șteargă câteva lacrimi ce îi scăpaseră pe sub gene și i se prelingeau pe obraji.

capitolul 18

Fusese de acord să îi permită să o conducă acasă, dar se prefăcu a nu observa brațul pe care îl întinsese. Își strânse șalul cu amândouă mâinile și își ținu ochii

pe cărarea din fața lor. Lăsa un spațiu de doi pași între ei. Și nu încerca să îi vorbească.

Obişnuiau să se țină de mână când se plimbau în afară de momentele când se aflau printre desigur departe de drumul bătorit, când el își punea adesea un braț pe umerii ei, iar ea îi înconjură cu un braț talia. Ochii ei scânteiau întotdeauna când îl priveau, iar chipul îi era mereu strălucitor, buzele îi erau zâmbitoare. Întotdeauna vorbea cu el despre orice și despre nimic.

El se gândi la cele trei porți zdrobite și la scrierile pe care Geraint le scrisese și le trimisese senionilor din zonă și anumitor persoane din Anglia. Se gândi la șansele de eșec și la șansele de a fi prinși și pedepsiți. La Tegfan se aflau niște gardiști special postați – la invitația lui Geraint. Admirația din copilărie a lui Aled pentru prietenul lui îi revenise și își dublase forța în ultimele două săptămâni. Era la fel de îndrăzneț ca întotdeauna, dar acum existau un scop și un simț al responsabilității ce îi temperau îndrăzneala. Geraint nu mai era nesăbuit. Poate numai în ceea ce o privea pe Marged. Aled știa că se întorseseră acasă împreună, călare, în ambele nopți când fuseseră dărâmate porțile. Însă Geraint își ațintise privirea lui albastră aristocratică asupra prietenului său când Aled îi sugerase că probabil nu era un lucru înțelept.

Aled se gândi din nou la ceea ce făcuseră și la ceea ce mai era de făcut – la toate aspectele neclare și la toate primejdiile. Pentru care renunțase la asta. Întoarse capul și se uită la femeia pe care o iubise cu un devotament unic, timp de șase ani. Câteodată i se părea un târg nedrept.

– Te întâlnești cu Harley, Ceris? o întrebă el.

Nu intenționase să îi pună acea întrebare. Știa răspunsul, dar nu voia să îl audă de la ea.

– Da, răspunse ea.

Se simți profund rănit, de parcă ar fi auzit acel lucru pentru prima oară. Dar nu putea să o lase baltă.

– Ții la el? o mai întrebă.

-Da. Din glasul ei răzbătea resemnarea – ceva atât de
adânc în Ceris!

Si este bun cu tine?

-Nu vrei să știe cât de bun era Harley cu Ceris, Dum-
nezeu să-l condamne sufletul la osânda eternă!

-Da, încă ea. El crezu că încercarea lor jalnică de
generație ajunsese la sfârșit, însă ea continuă după o
pauză scurtă. Mă curtează.

El lîne, și o căutase cu lumânarea! Nu ar fi trebuit
să îi pună prima întrebare. Curtarea era ceva mai serios
decît întâlnirile. Curtarea era o formalitate înaintea ce-
rui în căsătorie și a căsătoriei înseși.

Voa să spună ceva. Voia să îi spună că îi dorea numai
femeie. Sau că se bucura că își vedea de viață. Sau că era
încântat că își alesese un bărbat care avea să fie capabil
să aibă grijă de ea. Sau că îl invidia pe Harley. Însă nu
reușea să rostească nici un cuvânt.

Ajunseră la marginea pășunii ce ducea la casa tatălui
ei. Era locul unde o săruta întotdeauna când nu urma
să intre în casă împreună cu ea. Amândoi se opriră din
mers, deși el se așteptase ca ea să își continue drumul.

-Aled! Își ridică privirea și se uită în ochii lui – sclipea
din ochii ei pierise cu totul, lăsând în urmă numai
tristete și frumusețe. Marged spune că Rebecca este un
conducător bun și milostiv, în cazul în care asemenea
calități pot fi atribuite unui bărbat care distruge pro-
prietăți. Dar îmi dau seama că are dreptate, cel puțin
în parte. A fost ideea lui să îi recompenseze pe paznicii
care își pierd casele și slujbele? Și să îi ajute pe săraci?
A fost ideea lui să îi ajute pe Marged și pe Waldo Parry
în același timp?

-Da. Înclină din cap. A fost doar ideea lui, Ceris.
Nu este ceva care să facă parte din rolul obișnuit al
Rebeccăi.

-Știu, recunosc ea. Iar tu ești mâna lui dreaptă,
Charlotte a lui. Te-ai oferit să treci pe la Marged?

-El m-a rugat, spuse el, iar eu am fost de acord. Zâm-
bi scurt. Nu m-am așteptat să fie atât de ușor. Femeie
mai mândră decît Marged nu există!

- Aled, spuse ea, poate că am făcut o nedreptate ca-
zei voastre. Poate că are și părți bune. Numai dacă nu
avea și atâtea părți rele! Oftă.

Preț de o clipă, speranța reînvie dureros în sufletul lui. Dar nu exista speranță. În plus, o curta un bărbat.

- Trebuie să mă duc să o ajut pe mama la spălat, spuse ea.

El înclină din cap, îi zâmbi și se întoarse. Dar după ce coborî câțiva pași pe cărare și presupuse că ea era deja în drum spre casă, vocea ei îl opri.

- Aled! strigă ea.

El se întoarse și o privi. Ochii ei nefericiți deveniseră luminoși.

- Ai grijă, *car...*, spuse ea. Ridică din umeri și își strânse mai tare șalul. Ai grijă!

Cariad. Avea să se forțeze să îl iubească pe Harley și să se mărite cu el. Ajunsese la vârsta la care avea nevoie de un cămin al ei, de un bărbat al ei și de copii. Dar fiindcă era Ceris, nu avea să își urmeze mama, dacă aceasta avea să o îndepărteze de principiile ei adânc înrădăcinate.

Dar îl iubea.

Poate că dacă ar fi rugat-o să aștepte... Situația aceea avea să se sfârșească într-o bună zi, într-un fel sau altul. Dacă atunci avea să fie încă liber, poate... Dar nu. Nu s-ar fi schimbat nimic. El ar fi fost tot un bărbat care luptase în răzmerițele Rebeccăi, iar ea ar fi fost tot o pacifistă.

El încuviință dând din cap.

- Voi avea, răspunse și se întoarse să își continue drumul ce cobora înapoi spre Glynderi.

Avea să devină mult mai dificil și mai primejdios, desigur. Gardiștii se aflau nu numai în Glynderi, ci chiar la Tegfan. Există o promisiune fermă că aveau să primească soldați. Tentația era să înăbușe totul pentru o vreme, să amâne orice acțiune viitoare până când avea să se stingă febra de a o prinde pe Rebecca. Și până când seniorii aveau să treacă peste furia pe care le-o stârniseră

...primele de la Rebecca, ce enumerau în mod detaliat nemulțumirile oamenilor și condițiile în care aveau să poartă orice alte acțiuni distructive.

Contele de Wyvern era unul dintre cei mai furioși. Mămurat la gardiști, bombănea la Matthew Harley și mergea la Sir Hector Webb și la Lady Stella despre răsplăți pentru favorurile acordate și despre cum avea să își plătească favorurile pentru el, pe viitor. Îi părea rău că se interesase în Țara Galilor, dar al naibii să fi fost dacă ar fi plece înainte să se rezolve problema, iar Rebecca să fi fost prinsă și pedepsită.

Era prea devreme să fi primit vreun răspuns din Anglia. Dar ziarele din Carmarthen și Swansea publicaseră cu litere mari scrisoarea ce le fusese trimisă tuturor seniorilor. Poate că niște copii ale acelor articole aveau să fie publicate și în alte părți – poate în Anglia, poate în Londra. Le-ar fi prins bine oricâtă publicitate li s-ar fi făcut.

Nu, nu era timpul să dea înapoi. Nu era timpul să devină prudent. Până atunci totul se desfășurase conform planului. Știuseră că pericolele aveau să devină mai mari odată cu fiecare apariție a Rebeccai. Nu era timpul să fugă și să se ascundă.

Geraint stabilise împreună cu Aled ziua de vineri și două porți de la vest de Glynderi, de vreme ce toată atenția gardiștilor era concentrată spre est și spre sud. Dar toți aveau să fie nevoiți să fie mult mai atenți când plecau de acasă și când se întorceau. Și trebuia să se adune într-un loc mult mai îndepărtat de sat. Dar vineri noaptea avea să rămână data următorului lor atac.

Cu cât se îndepărta mai mult de oamenii lui – arareori ieșea din parc și întotdeauna afișa o expresie sumbră atunci când o făcea, Geraint începea să se identifice tot mai mult cu ei. Își recăpătase trăsăturile galeze, de parcă cei șaisprezece ani de exil în Anglia nici nu existaseră. Se plimba prin parcul moșiei Tegfan, respirând cu nesaț aerul galez și privind în jurul lui la nesfârșitele dealuri galeze, dându-și seama că se afla, în sfârșit, acasă, după o absență îndelungată. Oare ce îi răspunsese lui Marged când îl întrebase de unde era Rebecca?

„Vin de pe dealurile, din văile, de pe râurile și de sub norii din Carmarthenshire.”

Poate că în acel moment nu realizase ce adevăr grăise. Și îl înfuria la culme faptul că oamenii lui nu erau liberi să își trăiască viața muncind și bucurându-se neîngrădiți în propriile lor case, în propria lor țară.

Oh, da, avea să continue să lupte pentru ei chiar dacă pericolul se dubla, cum era posibil să se întâmple.

Dar, odată cu regăsirea identității lui galez, simți și nevoia de a parcurge tot drumul înapoi, de a-și găsi rădăcinile, de a-și înțelege originea. De a înfrunta durerea.

Mama lui. Întotdeauna îi păruse frumoasă în ochii lui de copil, cu părul ei lung, negru și ondulat, și cu ochii albaștri, atât de asemănători cu ai săi. Dar trebuia să fi fost frumoasă după orice criterii, își spusese acum. Poate că nu fusese deloc surprinzător faptul că vicontele de Handford, tatăl lui, fusese atât de fermecat de ea pe când era guvernanta tinerei Lady Stella, încât devenise atât de nesăbuit încât să fugă cu ea și să se căsătorească, deși nu era decât fiica unui pastor galez nonconformist.

Pentru prima dată de la întoarcerea acasă, Geraint se duse la mormântul ei din cimitirul bisericii anglicane. Și la mormântul tatălui său. Fuseseră înmormântați unul lângă celălalt. Gwynneth Marsh, vicontesă de Handford, așa scria pe piatra de la căpătâiul ei. Mama lui. Nu suna deloc ca numele mamei lui.

– Mamă! o chemă el încetișor.

O mai văzuse doar o singură dată în viață după aceea dimineață stranie când contele de Wyvern, bunicul lui, apăruse în persoană acolo sus, pe pârloage, și vorbise cu mama lui până când ei îi dăduseră lacrimile, iar Geraint se aruncase asupra omului și îl lovisese cu pumnii și cu picioarele până când servitorii îl trăsuseră de pe el și îl ținuseră. Doar o singură dată, în dimineața în care plecase de la moșia Tegfan și din Țara Galilor ca să studieze la o școală din Anglia. Fusese un rămas-bun scurt, profund emoționant. Un adio, deși el nu își dăduse seama de acel lucru atunci. Nu i se permisese niciodată să îi scrie și bănuise că nici ei nu i se permitea să îi scrie lui.

Trebuise să fie despuiat fără milă de tot ceea ce în urmau primii doisprezece ani din viața lui, adică de tot ceea ce îl făcea nedemn să poarte titlul de moștenitor al contelui de Wyvern.

Mamă! repetă el chemarea, iar ochii i se îndreptară spre mormântul tatălui său.

Știa prea puține despre bărbatul care fusese ucis la numai câteva săptămâni după ce își concepuse fiul, în afară de faptul că fusese frumos, îndrăzneț și foarte vesel. Și că o iubise pe Gwynneth Penderyn, mama lui Geraint.

Geraint se gândi la singurătatea vieții mamei lui din cei optsprezece ani de după moartea tatălui său. Timp de doisprezece din acei ani îl avusese numai pe el și îl iubise nemăsurat de mult. În ultimii șase ani avusese – pe nimeni? Nu știa nimic despre ultimii ei șase ani. Durerea și sentimentul de gol interior pentru că nu știa îi slăbăreau inima și îi reamintiră că lăsase totul în urmă când plecase pentru totdeauna din Țara Galilor – sau așa crezuse. Fu copleșit de vina profundă de a o fi neglijat, deși nu fusese decât un băiat căruia nu i se dăduse nici o șansă. Dar tot resimțea vina. Ea era moartă, iar el nu avea să îi mai poată spune vreodată că nu încetase să o iubească în anii cât fuseseră despărțiți.

– Mamă!

Îngenunche și își așează o palmă pe pământul tare de sub piatra de căpătâi. Spera că raiul exista. Spera că ea se întâlnise acolo cu tatăl lui și că erau împreună de zece ani, deși bănuia că timpul nu avea nici o importanță într-un asemenea loc.

Era mijlocul după-amiezii, iar el nu avea nimic deosebit de făcut și nu trebuia să se ducă nicăieri în mod special. Dar nu voia să se întoarcă la Tegfan. Acolo îl căuta întotdeauna câte cineva, cu un anumit scop, și exista mereu posibilitatea de a primi vizite, mai ales în acele zile. Nu voia să vorbească cu nimeni. Inima îi era prea grea de la atâtea emoții retrăite. Se ridică și privi în jur – și în sus.

La întoarcere își spusese că exista un loc unde nu s-ar fi dus niciodată. Era imaginea prea vie a unuia dintre

cele mai negre coșmaruri ale lui – izolarea, ostracizarea, foamea și frigul, căminul pustiu, singurătatea și nefericirea mamei sale, ascunse de dragul lui, însă știute dintr-o deauna de către el. Nu voia să se întoarcă acolo. Dar era singurul loc unde s-ar fi putut duce. Dacă nu se întorcea acolo, îi trecu deodată prin minte, atunci nu ar fi putut niciodată să meargă cu adevărat mai departe.

Așa că se duse, urcând dealul încet, cu pași hotărâți, cu capul plecat. Poate că nu avea să găsească nimic, cu excepția contururilor cunoscute ale pârlagelor puse din ținutul de sus. Poate că totul avea să i se pară familiar și totuși diferit. Poate că avea să poată să se uite în jurul lui, să respire aerul proaspăt și să conștientizeze că totul dispăruse, că rămăsese în trecut. Și că mama lui plecase dintre ei și că se odihnea în pace. Poate că nu avea să găsească nici o fantomă. Iar acele cocioabe erau construite din chirpici și paie și nu aveau cum să reziste prea mult în fața stihiiilor dezlănțuite din ținuturile de sus.

Însă cocioaba în care locuise împreună cu mama lui nu dispăruse. Nu în întregime. Fusesse ridicată lângă un perete de stâncă, fiind astfel ferită de o ruinare rapidă. O parte din ea se prăbușise, iar acoperișul din paie se rărise și era aproape înnegrit de trecerea timpului, dar se putea încă recunoaște ca un adăpost mizerabil. Și mai avea încă ușă.

Se opri la o oarecare distanță, uitându-se la ea multă vreme înainte de a se apropia de intrare și de a arunca o privire înăuntru. Îl întâmpinară numai întunericul și mirosul de mucegai.

În copilărie nu simțise niciodată acea spaimă. Copiii se puteau adapta foarte repede, se gândi el, mai ales când nu cunoscuseră și altceva. În copilărie nu i se păruse anormal, nici măcar foarte înfricoșător, să locuiască acolo, într-o sărăcie atât de cruntă, încât era uimitor că supraviețuiseră. Numai când privise în urmă începuse să i se pară un loc îngrozitor, un subiect de coșmar.

Și totuși acolo avusese parte de dragoste. De singura dragoste din viața lui. A mamei lui. Poate că tocmai de aceea devenise un loc înspăimântător, pe care

se alungase din memorie și care ieșea la suprafață numai în coșmarurile lui. Poate că nu atât sărăcia și pustiuul îl înămăziseră, ci dragostea – dragostea totală, necondiționată pe care o primise acolo. Poate că acela era locul unde se găseau toate bogățiile din viața lui. Timp de aproape zece ani avusese tot ceea ce își dorise de la viață, mai puțin dragoste.

Se temuse să se întoarcă pentru că, undeva, în străfundul ființei lui, știuse că, dacă ar fi făcut-o, i s-ar fi dereglat starea lui prezentă de sărăcie.

Se duse într-o parte a cocioabei, în partea ce stătea încă în picioare, și își plimbă mâna de-a lungul paielor mearse din acoperiș. Și își acoperi capul cu mâinile. Numai dacă l-ar fi lăsat să îi scrie, măcar o dată!

Și plânse.

Ea nu pierdu deloc timpul. Îi oferi o explicație scurtă soncrei sale și apoi își aruncă un șal pe umeri, începând să urce drumeagul spre pârlouage cu pași mari, bărbătești.

Ardea de nerăbdare să își împărtășească exuberanța și norocul.

Trebuia să se poarte cu grijă, desigur. Nu era sigură că familia Parry nu ar fi respins oferta dacă ar fi știut adevărul. Poate că nu, dar chiar și așa, probabil era mai bine ca un număr cât mai mic de persoane să afle despre cuferele Rebeccăi.

Așa că îi spuse lui Waldo Parry că pusese deoparte niște bani și că se hotărâse acum să îi folosească pentru a angaja un ajutor, în mod sigur pe perioada verii și poate permanent. Spera că era disponibil și că ar fi fost dispus să o ajute. Spera că nu i-o luase înainte vreun alt fermier. Știa cât de mult îi erau apreciate serviciile.

El îi spuse că primise câteva oferte. Nimic care să îi fi convenit până atunci. Așa că i-ar fi făcut plăcere să lucreze pentru ea, și știa cât de mult le lipsea, ei și rudelor ei, ajutorul unui bărbat la fermă. Doamna Parry zâmbi, înclină din cap și păru suspect de binedispusă. Fetele stăteau și se uitau de la tatăl lor la vizitatoare, pe măsură ce fiecare dintre aceștia vorbea. Idris stătea

în prag, aruncând priviri peste tot și atrăgând atenția asupra ghetelor lui noi cu un târșăit strategic, până când Marged îl complimentă pentru ele.

Se părea că Rebecca se îngrijise deja în parte de familia Parry. Marged observă că fetițele purtau rochii noi. De unde știa Rebecca de ei? se miră ea. De la Aled! Fără îndoială că avea pe cineva în fiecare comunitate care să îi raporteze. Sau poate că fusese chiar comitetul, acționând în numele Rebeccăi, oferind ajutor celor care aveau nevoie.

Dar Rebecca însăși hotărâse să o ajute. Nu se îndoia de acel lucru. Se agăța de acel gând când îi lăsa pe membrii familiei Parry să se mândrească și să se bucure de noul lor motiv de sărbătoare – ceea ce, bineînțeles, nu făcuseră cu adevărat cât timp ea stătuse cu ei. Însă nu prea avea chef să se întoarcă acasă încă. Dorea să fie singură, ca să își poată savura în voie propria bucurie.

În realitate, nimic nu se schimbase. El tot o avertizase destul de clar că nu își dorea nici o legătură permanentă cu ea, că, dacă s-ar fi văzut nevoit să se însoare cu ea, nu ar fi fost o situație prea bună. Dar ideea era că *s-ar fi* înșurat cu ea în cazul în care starea ei ar fi obligat-o să i-o ceară, și că *îi păsa* de ea. Poate că nu avea să se mai uite vreodată la ea sau să îi vorbească. Poate că nu avea să mai călărească niciodată împreună cu el. Sau să mai facă dragoste cu el. Și ar fi durut-o. Nu avea nici o îndoială în acest sens. Dar avea să țină acele lucruri pentru ea și să își amintească pentru tot restul vieții scurta și glorioasa ei poveste de dragoste.

Traversă creasta dealului, lăsând vântul să se joace prin părul ei despletit, și retrăi acea noapte de iubire. Retrăi fiecare sărut, fiecare atingere. Retrăi unirea lor și pasiunea neașteptată a acesteia. Nu avusese habar că putea fi astfel. Nu că ar fi recunoscut vreodată că fusese mai bine decât cu Eurwyn. Cu Eurwyn avusese parte de căldură, de afecțiune, de apropierea dintre soți. Cu Rebecca avusese parte de... Oh, nu avea cuvinte! Marged își ridică bărbia, închise ochii și trase adânc aer în piept.

Era îndrăgostită de Rebecca – profund îndrăgostită. Nu putea să regrete că alături de el cunoscuse totul. Chiar dacă, printr-o stranie răsucire de situație, rămăsesese prea. Simți o împunsătură de panică, preț de o clipă. Dar el nu avea să o lase să fie acoperită de rușine, așa îi apăsese. Și cât de minunat ar fi fost – oh, *Duuu*, cât de minunat!, să afle că, până la urmă, ar fi putut să aibă un copil al ei. Copilul lui.

Deschise iarăși ochii și zâmbi. Nu știa cine era el. Nici măcar nu îi văzuse fața. Și totuși își dorea copilul lui?

Pași o purtaseră într-o altă direcție față de cea pe care o apucase cu câteva duminici în urmă. Ajunsese aproape de locul unde trăise Geraint împreună cu mama lui. Cocioaba era încă acolo, știa, cu toate că se afla într-o stare foarte proastă. Nu se ducea prea des pe acolo. De obicei evita amintirile. Și astăzi ar fi trebuit să facă la fel. Nu voia să se gândească la Geraint. Voia să își îndrepte gândurile numai spre Rebecca. Măcar avea să îl vadă în curând – mâine-noapte, din nou. Inima începu să îi bată mai repede la acel gând.

Și apoi își dădu seama că se întâmpla ceva în capătul îndepărtat al cocioabei dărăpănate, ceva ce nu ar fi trebuit să se întâmple – fluturarea unui material închis la culoare după zidul îndepărtat, mișcarea unui lucru mai întunecat decât acoperișul jos din paie. Pentru o clipă simți că o cuprindea teama – era un loc foarte izolat și pustiu. Dar nu fusese niciodată genul care să dea bir cu fugiții de frică. Se apropie încet, pășind cât de ușor putea.

Dar în momentul în care trecu prevăzătoare pe lângă casa veche, destul de departe cât să poată vedea ce se afla dincolo de peretele lateral, se trezi la nu mai mult de opt sau zece pași distanță de el. Își aruncase marginile pelerinei peste umeri. Avea brațele întinse, cu coatele în afară, pe acoperiș și își plecase fruntea pe mâini. Nu purta pălăria. Cu toate că pelerina îi flutura în vânt, stătea destul de nemișcat și tăcut. Evident, nu o auzise venind.

Primul ei instinct fu să plece – și repede. Simți unda familiară de ură și de resentiment. Nu avea nici cea mai

mică dorință să îl mai vadă vreodată. Și o izbi gândul că, dacă i-ar fi stat în putere, i-ar fi nimicit noua iubire, cum i-o nimicise pe cea veche. Era dușmanul Rebecchi. Avea în casă gardiști chitiți să o prindă pe Rebecca. Nu era magistrat, însă știa că s-ar fi bucurat dacă ar fi fost prinsă și că ar fi făcut presiuni ca să i se aplice cea mai dură pedeapsă menționată prin lege.

Auzise că oricare Rebecca ar fi fost prinsă, ar fi fost deportată pe viață. Dacă ar fi reușit să ajungă vie în Țara lui Van Diemen, nu s-ar mai fi întors niciodată. Niciodată.

Chiar se întoarse ca să plece. Dar privi înapoi, peste umăr. Stătea atât de nemișcat! Oare ce făcea? Era aceeași persoană, se gândi ea fără să vrea, cu băiețelul care trăise acolo împreună cu mama lui. Acel băiețel pe care ea îl iubise cu ardoare de copil.

Veni mai aproape de el, destul de aproape cât să îl atingă. Ridică o mână, văzu că îi tremura și strânse pumnul. Dar îl deschise și îi atinse ușor umărul.

- Geraint? șopti ea.

El se răsuci atât de repede, încât făcu un pas în spate, îngrozită. Rămase cu mâna ridicată în aer. Apoi se uită bine la el, înspăimântată. Ochii lui erau plini de lacrimi și, ca și obrajii, aveau pete roșii. Plânsese!

- Îmi pare rău, se scuză ea, vorbind tot în șoaptă.

Mâna îi coborî pe lângă corp. Îi veni ideea să se întoarcă și să o rupă la fugă.

Dar înainte să poată scăpa, amândouă brațele lui se ridicară și o cuprinseseră. O trase spre el și o ținu strâns îmbrățișată, cu niște brațe ca drugii de fier. Preț de câteva clipe încremeni de spaimă. De-abia putea respira, iar nările îi erau asaltate de mirosul scump de mosc al coloniei lui. Îi trecu prin cap că voia să îi joace vreo farsă.

Dar nu îi luă mai mult decât acele câteva clipe ca să își dea seama că el suferea cumplit. Îi văzuse lacrimile și celelalte semne că plânsese ceva timp. Iar acum îi putea simți bătăile frenetice ale inimii și suspinele adânci.

- Nu mi te împotrivi! Nu mi te împotrivi! îi ordonă el crâncen.

Și totuși ea realizează că vorbele lui nu erau decât o cere-
șă de apăsător mascată.

Se îngrozi din nou de situație. Și ar fi trebuit să se
împotrivască, știa. Dacă el suferea dintr-un anumit
motiv și dacă, împotrivindu-i-se, i-ar fi sporit suferința,
atunci ar fi răzbunat pe el într-o mică măsură. El nu
împresă din deget ca să-i ușureze ei suferința. Ar fi trebuit
să se desprindă din îmbrățișarea lui, să îi spună ceva
tăcut, să îi râdă în față și să plece.

Se tot în strânsoarea lui până când reuși să își elibe-
reze brațele și să și le încolăcească în jurul taliei lui. Și
și întoarse capul, sprijinindu-și obrazul de umărul lui.
Se relaxă în brațele lui, oferindu-i tot confortul tăcut al
caldurii și al moliciunii ei. Își închise mintea în legătură
cu ceea ce ar fi trebuit să facă.

Ira Geraint.

Îi simți obrazul lipindu-se de creștetul capului ei.

capitolul 19

Dură câteva minute până realizează ce se întâmplase
exact. Ea venise la el când se așteptase cel mai puțin să
vadă pe cineva și îl surprinsese când era cel mai vulnera-
bil. Nu era aproape niciodată vulnerabil. Cu mult timp
în urmă se înconjurase cu o cochilie dură, probabil încă
din fragedă pruncie.

O ținu strâns în brațe și își trase putere și confort din
trupul ei cald și relaxat. Ea își așezase brațele în jurul
taliei lui și își lăsase capul pe umărul său. Nu i se îm-
potriviise – îi răsuna încă în urechi ecoul îndepărtat al
propriei voci, ordonându-i să nu o facă. Dar nici nu se
lăsase moale și impasibilă în brațele lui. Îi oferea în mod
voit confortul prezenței sale.

I se păruse normal să se îndrepte spre ea, deși fusese
ceva inconștient, instinctiv. La urma urmei, era Marged.
Iar el era iubitul ei. O iubise în urmă cu numai două
nopti, cu trupul lui. Dar ea nu știa asta. Pentru ea, el
era dușmanul.

Își ridică obrazul de pe capul ei și își slăbi strânscoara. Bănuia că nu avea cum să ascundă faptul că plânse. Nu își putea aduce aminte când plânse ultima oară. Nu la înmormântarea bunicului său, nici măcar la a mamei lui. Poate că atunci când se aflase la Teptan, când avea doisprezece ani, și nu îi permiseseră să îi vadă mama.

Marged își ridică fruntea și se uită în sus la el, deși nu își coborî imediat brațele de pe talia lui.

- Îți poți imagina o cruzime mai mare, o întrebă el, decât să dai afară din biserică și din comunitate o femeie săracă și însărcinată, și să o obligi să își trăiască viața ca o proscrisă, într-o sărăcie atât de cruntă, încât să nu știe nici măcar dacă va putea să își hrănească în fiecare zi copilul? Și să faci așa ceva în numele creștinătății?

Ea îl privi o vreme înainte de a-și coborî, în sfârșit, brațele, cu toate că nu se îndepărtă de el.

- Nu, răspunse ea. Nu cred că pot.

- Chiar dacă ar fi fost vinovată, continuă el. Oare membrii devotați ai bisericii tale nu își dau seama că dragostea este tot ce înseamnă creștinătatea? Numai atât? Nimic mai mult. Numai dragostea.

Nu era vreun expert în creștinism, însă i se părea că la asta se refereau evangheliile - la vestea cea bună. Și nu la aplicarea rigidă, penitentă, a unui cod de reguli și legi.

Ea nu îi răspunse. Poate credea că el nu era persoana potrivită să predice despre dragoste și creștinism.

Trebuia să se miște. Trebuia să se îndepărteze de casa aceea. Dar nu singur. Acum fugea de singurătate, cum fugise de companie atunci când părăsise cimitirul, mai devreme. Întotdeauna fusese singur, atât de singur! O prinse de mână, îndemnând-o să nu se retragă, și o conduse pe panta abruptă de lângă casă, până în vârful peretelui de stâncă. De acolo, de sus, se deschidea o priveliște minunată, o priveliște neîngrădită a dealurilor nesfârșite și a văilor ce se întindeau pe kilometri întregi. Și bătea vântul. Îi biciuia fără milă, făcându-le rochia și pelerina să se umfle în spatele lor. Ea nu se retrase. Dar

dar nu ți lăsa mâna moale în mâna lui. I-o strânse ușor în degete.

Căteolată obișnuia să glumească, mărturisi el. Măcar avem grădină în spatele casei, cu o priveliște frumoasă, așa obișnuia să spună. Cea mai frumoasă din țară!

Rămăsese acolo și admirară priveliștea. Ea nu spuse nimic. Umerii aproape că nu li se atingeau.

A fost soția tatălui meu, rosti el liniștit. A dat naștere fiului tatălui meu. M-a ținut în viață și mi-a dăruit singura dragoste pe care am cunoscut-o vreodată, m-a învățat singurele lucruri importante din viața mea. A fost mama mea, măicuța mea, și totuși, deodată, când aveam doisprezece ani, a devenit o forță distrugătoare pentru existența mea. Atât de puternică, încât a trebuit să nu o mai văd niciodată. A trebuit să nu îi mai scriu niciodată, nici să nu mai primesc vreo scrisoare de la ea. Era galeză și o fiică a claselor inferioare – o combinație letală. Vorbeau despre ea – în puținele ocazii când era menționată, cu dispreț. Am fost încurajat să o disprețuiesc.

- Și ai făcut-o? întrebă Marged.

- Nu, răspunse el. Nici măcar o clipă.

Probabil era singura consolare pe care o avea. Însă nu avusese ocazia să îi spună și ei acest lucru. Când o revăzuse, în cele din urmă, era moartă.

- Marged, spuse el, i-au dat o căsuță în care să locuiască. Trebuie să fi locuit acolo timp de șase ani, înainte să moară. S-a simțit foarte singură?

- Nu, zise ea. Nu chiar. Mulți oameni au încercat să își răscumpere greșelile. Tata, diaconii și soțiile lor o vizitau. De acord, nu ar fi făcut-o dacă nu ar fi descoperit că fusese căsătorită legal, însă au dat dovadă de ceva curaj. Câțiva oameni o vizitau mai des. Cred că doamna Williams îi devenise prietenă. Eu... eu am vizitat-o de câteva ori. Nu a mai intrat niciodată în capelă.

El realiză brusc că o strângea foarte tare de mână. Își slăbi strânsoarea.

- Nu mi s-a permis să mă întorc aici sau să scriu cuiva, mărturisi el. Trecutul meu trebuia să fie șters de parcă

nu ar fi existat niciodată. Am devenit Geraint Marsh, viconte de Handford – deși bunicul meu și toți ceilalți îmi spuneau Gerald, un gentleman englez a cărui viață a început la vârsta de doisprezece ani.

Se întoarse, fără să-și dea seama de ceea ce făcea, și o ajută să coboare de pe creastă, pornind la plimbare peste dealuri împreună cu ea. I se părea normal să îi împărtășească gândurile și durerea lui. La urma urmei, era iubita și dragostea lui. Însă gândul acesta nu era unul conștient.

Ea se simțea de parcă ar fi pășit în alt timp. Ceea ce se întâmpla nu își avea locul în acel moment și în acel spațiu. Își tot repeta în minte că nu avea de ce să asculte toate astea sau orice altceva l-ar fi făcut să pară mai uman în ochii ei. Își tot spunea că era dușmanul ei, bărbatul pe care îl ura mai mult decât pe oricine altcineva în această lume. Dacă suferea, prea bine – după ea, niciodată nu ar fi putut suferi destul. Își tot reamintea că iubea alt bărbat acum – și că se iubiseră, oricât de puțin durase. Iubea un bărbat care era dușmanul declarat al acestui bărbat. Își tot reamintea că se plimbaseră peste dealuri și nu se dusese acasă tocmai pentru că dorise să se gândească și să viseze la Rebecca.

Dar uneori mintea avea prea puțină influență asupra întregii ființe a cuiva. Se plimbă împreună cu el, îl ținu de mână și îi ascultă nu numai cuvintele, ci și durerea, și nu reuși să gândească sau să simtă nimic din ceea ce ar fi trebuit să gândească sau să simtă.

El era Geraint și avea nevoie de ea.

– Cumva, întotdeauna am știut că aveam să mă întorc, spuse el. Acasă la mama. Când aveam să îmi desăvârșesc educația. Credeam că ei aveau să fie mulțumiți atunci. Credeam că aveam să fiu propriul meu stăpân. Credeam că aveam să mă întorc la ea, să o iubesc și să o îngrijesc la bătrânețe, așa cum ea mă iubise și mă îngrijise în copilărie. Chiar și când am aflat că murise, am crezut că aveam să mă întorc acasă. Am crezut că aveam să mă regăsesc și să rămân aici.

Trase adânc aer în piept și oftă zgomotos.

Ea se trezi dorindu-și să se apropie de el cu încă un pas, așa încât să își poată sprijini capul pe umărul lui. Nu împotrivi tentației. El era contele de Wyvern, își aminti singură.

- Dar nu era acasă, continuă el. Eu nu aveam casă. Nicieri. Nu aparțineam nici unui loc. Nu aparțineam nimănui.

- Bunicul tău..., începu ea.

- Nu, o întrerupse el.

Ea își aminti de acel tânăr frumos, arogant, trufaș, foarte englez, care se întorsese din Anglia pentru înmormântarea mamei lui.

- Marged, spuse el, dacă mai contează după atâta timp, îmi pare rău pentru ceea ce s-a întâmplat. Foarte rău. Am căutat consolare, în mod egoist, acolo unde am crezut - fără motiv, că mi se oferea. Dar am ținut la tine. Erai tot prietena mea minunată - așa i te-am descris mamei în ziua în care te-ai împrietenit cu mine și m-ai servit cu mure. Îți amintești?

Ea înghiți cu greutate, însă tot simțea un nod în gât. Se luptă să își rețină lacrimile.

- Da, răspunse.

El se opri din mers și se întoarse către ea.

- Și îmi pare rău și pentru asta, zise și îi ridică mâna, fără să-i dea drumul. Te-am răpit și te-am obligat să asculti o nesfârșită plângere de milă. Nu îmi stă în caracter să îmi plâng de milă, Marged. Te-ai aflat în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. Sar putea să vrei să mă trimiți la dracu' - unde-mi este locul.

Zâmbi slab.

Da, asta trebuia să facă ea. Își mușcă buza inferioară. El nu era Geraint. Nu mai era. Era contele de Wyvern. „De ce mi-ai ignorat rugămințile pentru Eurwyn? ar fi vrut să îl întrebe. De ce atunci ai uitat de minunata noastră prietenie?” Dar nu voia să îi audă răspunsurile. Nu acum. Se simțea mult prea confuză și supărată.

- Vino, îi spuse el, îi trecu mâna pe sub brațul lui și i-o eliberă, în sfârșit. Te voi conduce acasă.

Ei îi stătea pe vârful limbii să-i spună că deja mersese prea departe cu el. Mult prea departe. Se putea duce

și singură acasă. Dar nu reuși să spună nici asta. Încoperea că ura era o emoție foarte puternică. Simțea prea mult cu dragostea. Câteodată cele două nu puteau fi deosebite. Poate că dacă nu l-ar fi iubit, nu l-ar fi iubit niciodată. Pur și simplu l-ar fi displicut și disprețuit. O dorea inima de atâta ură și de amintirea acelei iubiri. Numai după ce meraseră câteva minute în tăcere, întorcându-se spre cărarea ce cobora spre Ty-Gwyn, simțeau cum o încercau resentimentele. Avea douăzeci și șase de ani. Nu mai era o fetișcană, ca să nu știe să facă diferența între emoții. Acum îl iubea pe Rebecca – sau pe bărbatul din spatele măștii Rebeccăi. Exista chiar șansa, oricât de firavă, să îi poarte copilul în pântec. Când o femeie iubea un bărbat nu ar mai fi trebuit să fie capabilă să simtă tandrețe pentru vreun altul. Mai ales atunci când celălalt bărbat nici măcar nu merita simpatia ori respectul ei.

Și cu toate acestea, în inima ei fusese mereu Geraint. Și se părea că încă era. Întotdeauna, în tot timpul cât fusese căsătorită cu Eurwyn, în tot timpul cât îl iubea, în inima ei fusese Geraint. Iar acum în inima ei era Rebecca – deși în acea relație nu exista un prezent, nici un viitor, ci numai un trecut, deși era o relație pasională pentru ea și, în același timp, una care o secăt看ia de puteri, chiar și acum în inima ei era Geraint.

– În curând va trebui să începă semănatul, rupse el tăcerea. Vorbea din nou ca nobilul conte de Wyvern, distant, arogant, destul de rece. Și să se împrăștie varul pentru îngrășarea solului. Ai nevoie de ajutor, Marged! Pot să trimit un bărbat sau doi de la ferma conacului?

Ea simți cum o cuprindea o binecuvântată mânie – și o satisfacție trufașă. Dar, în principal, mânie. Avusese ajutor. Avusese un bărbat al ei. Însă acel bărbat nu mai era, mulțumită contelui de Wyvern!

– Nu, mulțumesc! îi răspunse ea cu răceală. Am tot ajutorul de care am nevoie. L-am angajat pe Waldo Parry să lucreze pentru mine.

– Chiar așa? o întrebă el. Mă bucur, Marged! Când te-am văzut strângând pietrele de pe câmp, mi s-a părut că nu îți poți permite să angajezi pe cineva.

— Cum îndrăzneală!

— Mi-am permis să îmi plătesc renta în fiecare an, re-
pentin, și dijmile. Ce alți bani aş mai avea şi cum aş
putea să îi folosesc sunt chestiuni care mă privesc nu
pe mine, milord!

— Evident, răspunse el, şi îşi continuă drumul în
calea pentru o vreme. Dar nu terminase cu ea. Marged,
spuse când mai aveau foarte puţin de mers până la
destinaţie, nu mi-ar plăcea să te văd pierzându-ţi ajutorul
mai înainte de a-l avea. Dacă Waldo Parry – sau oricare
alt barbat pe care îl cunoşti – este un adept al Rebeccăi,
te face bine să îl avertizezi că sunt pe urmele lui. Este
mai o chestiune de timp până când toată nebunia asta
se ajunge la sfârşit.

— Şi nu i se va arăta milă nici unuia dintre ei, conti-
nuă el. Ştiu asta. Însă tu nu mă poţi face să tremur de
frica, Geraint Penderyn! Dacă aş cunoaşte vreun adept
al Rebeccăi, laş încuraja să continue cu ceea ce face.
Poate că aş deveni chiar eu unul dintre ei. Şi poate aş ve-
deea pe Rebecca ca pe un erou, ca pe cineva care merită
admirat şi respectat. Cineva demn de urmat.

— Nu îi păsa de nesocotinţa vorbelor ei. Îşi promisese
odată că nu avea să îi permită să se joace de-a pisica şi
gurecele cu ea.

— Este un criminal, Marged, îi spuse el.

— Se opriseră în faţa porţii, iar el o privea cu ochii
lui albaştri, profunzi – ochi ce fuseseră scăldaţi în la-
crimi şi minunaţi cu numai puţin timp în urmă, sus,
pe pârloage.

— Nu are cum să câştige.

— Uneori – se aplecă uşor spre el şi îl privi drept în
ochi –, oamenii, atât bărbaţii, cât şi femeile, preferă să
lupte pentru o cauză pierdută decât să nu lupte deloc.
Uneori ceea ce i se poate întâmpla mai rău unei persoa-
ne este să îşi piardă respectul de sine sau sufletul, fie
acea persoană un el sau o ea. Nu mă ameninţa, milord,
nici nu încerca să mă faci să dau fuga, speriată până în
măduva oaselor, să previn pe oricine aş şti că măşăluieş-
te împreună cu Rebecca! Îţi pierzi timpul.

El încuviință dând încet din cap, fără să-și ferese deloc privirea.

- Da, replică el, îmi dau seama de asta. Atunci ai grijă! Fii mult mai atentă decât ai fost în noaptea când mi-ai pus cenușă udă în pat. Atunci te-am prins, tu aduci aminte?

Ea tocmai îi spusese că nu o putea face să tremure de frică. Dar simți cum îngheța în gheara rece a aceluia când îi luă mâna dreaptă într-a lui, i-o duse la buze și îi sărută palma, așa cum făcuse cu amândouă mâinile ei altă dată. Știa. Nu numai despre cenușă - bineînțeles că știa despre asta. Știa că o urma pe Rebecca. O prevenea că o putea prinde cu ușurință, așa cum o făcuse în acea noapte. Și că nu avea să o ajute atunci când ar fi prins-o.

Oare o prevenea cu speranța că nu avea să fie nevoit să o prindă și să o vadă pedepsită? Oare acela era felul în care recunoștea că îi pășase odată de ea?

El se întoarse fără să mai spună un cuvânt și continuă să coboare dealul. Ea îl privi plecând pe bărbatul care făcea parte din ea într-o atât de mare măsură, încât nici măcar ura, nici măcar dragostea ei pentru un alt bărbat nu îl putuseră scoate din minte.

Nu putea să îl iubească, își zise ea, încruntându-se ușor pentru o clipă. Odată îl iubise pe el, apoi pe Eurwyn, acum pe Rebecca. Măcar asta avea sens - câte un bărbat pe rând. Nu se putuse să îl iubească în timp ce îl iubea pe Eurwyn. Dar știa că așa era. Cu siguranță nu îl putea iubi acum, când dragostea ei pasională pentru Rebecca reprezenta ceva atât de nou și de minunat - și de dureros. Dar știa că așa era, într-un fel din cale-afară de ciudat.

Într-un fel, avea să îl iubească mereu pe Geraint Penderyn. Împotriva voinței ei și păstrând negarea pe buze și în minte la orice pas. Dar în acest moment de recunoaștere agonizantă își dădu seama că el avea să fie mereu acolo - în adâncul inimii ei.

Unde ea nu îl voia.

Însă unde era și avea să fie întotdeauna.

Matthew Harley își lua liber într-o după-amiază de dimineață. Era ceva ce făcea arareori, deși avea dreptul la un post și chiar la mai mult timp liber decât își lua vreodată. De obicei nu căuta să aibă timp liber. Era cel mai ocupat când muncea. Însă munca nu îl mai mulțumea deloc. Ba chiar se întrebese dacă nu ar fi trebuit să încerce să își caute un post în altă parte.

Numai că nu voia să se ducă în altă parte. Începuse să se gândească la moșia Tegfan ca la casa lui. El o făcuse atât de prosperă și de funcțională. Acolo își construise o reputație. Își câștigase respectul tuturor seniorilor din Carmarthenshire. Nu voia să trebuiască să o ia de la capăt în altă parte.

Nu i se părea drept că avea să rămână pentru totdeauna administratorul altcuiva, că nu avea să dețină niciodată un pământ al lui. Însă viața nu era dreaptă, iar el nu fusese niciodată genul care să se plângă de ceea ce nu putea obține. Dar începuse să se gândească la moșia Tegfan ca la casa lui. Începuse să creadă că nobilul conte de Wyvern nu avea să își dorească să locuiască vreodată acolo. La urma urmei, avea două proprietăți mai mari în Anglia, și, oricum, era cunoscut ca un bărbat care prefera viața din Londra celei de la țară.

Lui Harley i se păruse sigur să se lase în voia fanteziei cum că moșia Tegfan îi aparținea lui. Nu contase niciodată că nu făcea decât să primească un salariu pentru administrarea acesteia, și nicidecum tot profitul. Banii nu fuseseră niciodată importanți pentru el, numai să fi avut suficienți pentru nevoile proprii.

Însă Wyvern se întorsese și se părea că avea să rămână. Și în ultima vreme devenise mai dur și se obișnuise cu ceea ce se aștepta de la el în acea parte a Insulelor Britanice. El era cel care îi sfătuia pe Sir Hector Webb și pe ceilalți seniori în legătură cu ceea ce trebuia făcut pentru îndepărtarea amenințării reprezentate de răzmerițele Rebeccăi. El era cel care vorbea cu gardiștii speciali, punând la cale diferite strategii împreună cu ei.

La început, Harley sperase că Wyvern avea să se întoarcă repede în Anglia. Încă spera acest lucru, deși părea mai puțin probabil decât la început. Și spera

să găsească o cale prin care să-și reconfirme importanța. Numai dacă ar fi reușit cumva să fie el cel care să atragă gloata într-o capcană, mai ales pe Rebecca lor neprețuită! Gândurile i se întorceau uneori la acea discuție pe care o avusese cu Sir Hector, când baronetul îi sugerase să găsească un informator.

Harley își petrecu după-amiaza de vineri cu Ceris. Era o zi frumoasă și caldă. Merseră la un picnic, sus, pe dealurile din spatele conacului Tegfan – în parc, astfel încât să poată fi singuri. Dar nu se putea concentra la informatori, la răzmerițe, nici măcar la propriile lui frustrări de administrator într-o asemenea după-amiază și într-o asemenea companie. Își scoase toate acele lucruri din minte. Avea să se gândească altă dată la ele.

– Acum, spune-mi, o îndemnă el, lăsându-se pe spate în iarbă după ce terminară de mâncat și punându-și un braț peste ochi ca să se ferească de soare, în timp ce îl întindea pe celălalt, căutându-i mâna.

Ea stătea pe iarbă, lângă el, cu genunchii ridicați, cu rochia aranjată decent peste glezne, ca să nu îi zărească nici măcar un petic de piele.

– Ai pregătit singură toate prăjiturile și biscuiții acciai? Sau te-a ajutat mama ta?

Zâmbi, deși nu își ridică brațul ca să se uite la ea.

– Le-am pregătit singură pe toate, spuse ea bosumflată. Mama era ocupată, făcea brânza. Credeai că nu sunt în stare?

– Nici pomeneală, răspunse el.

Încercase din răspuțeri să nu se îndrăgostească de ea. Când începuse să se gândească dacă ar fi trebuit să își părăsească slujba actuală, începuse să se gândească și la Anglia, și la o mireasă mai potrivită. Părinții lui nu s-ar fi bucurat să aibă de noră o țărăncuță galeză. Bunicul lui era baron.

– Întinde-te aici, lângă mine!

Ea își întorsese capul ca să se uite în jos la el, când el își ridică brațul ca să o privească. O trase de mână și apoi îi prinse talia cu celălalt braț. Ea se întinse pe iarbă destul de stângace, cu jumătate de corp peste el. Dar îl sărută mai dulce ca niciodată, cu buzele ușor întinse

strânse. El simți bine-cunoscuta scânteie de pasiune și durerea ascuțită din mădular. O strânse în brațe și se înmormorase, până când ea ajunsese culcată în iarbă, iar el se aplecă deasupra ei.

— Ai jura pe un teanc de Biblii galeze, glumi el, că te consider cea mai bună bucătăreasă din Țara Galilor. Te ajutăm cu mine?

Îi auzi propria întrebare oarecum surprins. Dar nu dorea să își ia înapoi cuvintele. Privi cum ochii ei se deschiseră larg, mai degrabă triști și plini de lacrimi. Îi simți o durere ascuțită la gândul că avea să îl respingă. Era vina fierarului, își spuse el. Nu știa ce anume se petrecuse între ei, însă era vina fierarului.

— Miar plăcea, Matthew! răspunse ea ușor.

El se uită în jos la ea. Nu își dăduse seama cât de goală fusese viața lui. Și-o imaginea, îngrijită și frumoasă, în casa lui, așteptându-l să vină la sfârșitul fiecărei zile de muncă, iar în casă simțindu-se aroma mâncării gătitе. Îi așezată lângă căminul lui, în timpul serilor, ocupată cu războiul de țesut sau cu acul. Și în patul lui, gata să îl ofere alinare cu trupul ei. Sărutându-l de „la revedere” diminețile. Cum oare crezuse că genul de companie feminină pe care o căuta câteodată în bordeluri era tot ceea ce avea nevoie sau își dorea?

O sărută și îi despărți buzele cu limba. Acestea tremurau și se deschiseră, lăsându-i cale liberă spre gura moale și catifelată, deși ea își ținea dinții strânși. Îi dezmierdă sânii prin materialul rochiei — sânii minunat de plini și fermi. Și își coborî palma peste coastele ei, peste stomac și abdomen, până când reuși să își strecoare degetele între coapsele ei și să îi simtă fierbințeala de acolo. O simți încordându-se, apoi relaxându-se din nou.

Își lăsă mâna acolo unde se afla în timp ce își ridică fruntea și îi privi cu nesaț chipul înroșit.

— Ești virgină, Ceris? o întrebă.

Habar nu avea cum s-ar fi simțit dacă răspunsul ar fi fost „nu”.

— Da, șopti ea.

El își înteeți puțin strânsoarea.

- Lasă-mă să-ți arăt cât de plăcut va fi să ții pe ea
îi spuse el. Aici, Ceris, sub razele calde ale soarelui
duminică voi cere să se facă primele strigări în biserică.

O urmări mușcându-și buza inferioară, în timp
ochii ei îi cercetau tot chipul.

- Dacă este foarte important pentru tine, Matthew,
zise ea. Dar dacă îți este totuna, aş prefera să aştept.

- Patul conjugal?

Era foarte important pentru el. Avea mădularul în
tărit și era stârnit, iar dacă s-ar fi abținut și-ar fi cauzat
câteva minute de durere cumplită. Ea nu refuzase. Iar el
avea să facă să fie plăcut pentru ea. Știa cum, chiar dacă
nu răpise fecioria nici unei virgine.

- Atunci, patul conjugal să fie!

Se întinse lângă ea și își puse iarăși brațul peste ochi.
Încercă să își concentreze gândurile la altceva, nu asupra
dorinței lui.

- Mulțumesc, Matthew! spuse ea.

- Ce știi despre răzmerițele Rebeccai? o întrebă el.

- Nimic, răspunse ea mult prea repede, pe nerăsuflăte.

„Ah!“

- Pare foarte posibil să existe răzvrătiți în și pe lângă
Glynderi, ca peste tot, de altfel, afirmă el.

- Nu, zise ea. Nu cred, Matthew. Eu aş ști. Nu s-a po-
menit nimic. Pe aici toată lumea respectă legea. Nimeni
nu are motiv să fie atât de nesăbuit.

Îl dorea să știe că îl putea minți, chiar dacă de-abia
consimțise să devină soția lui. Cu toate că fusese sigur
că așa avea să facă. Nu ar fi trebuit să deschidă subiectul.
Nici nu intenționase. Ar fi trebuit să o lase baltă. Ar
fi trebuit să o conducă înapoi acasă. Dacă o mai ținea
mult pe afară, părinții ei aveau să își imagineze că îi fă-
cea ceea ce tocmai o rugase să îl lase să-i facă.

- Cred că ai dreptate, spuse el. I-am spus asta și lui
Wyvern. Este păcat să țină gardiștii aici, așa i-am spus,
când ar putea fi folosiți mai eficient altundeva.

- Da, confirmă ea. Este păcat.

- În legătură cu bărbații aceia de prin alte locuri, con-
tinuă el, și Rebecca lor - au fost unele persoane care
au crezut că ar fi putut să iasă din nou noaptea trecută.

Unul dintre noi știu că mai mult ca sigur vor ieși la noapte. Ei au pus o capcană de care nu au cum să-și dea seama. Conte de Wyvern are unul sau doi informatori de încredere și am aflat exact unde vor ataca. Acolo îi va aștepta un comitet de întâmpinare. Cred că putem spera să îi prindem măcar pe conducători – pe Rebecca, pe Charlotte, pe alte câteva dintre așa-zisele fiice. La noapte vor mușca momeala. Este bine că nu este implicat nimeni de pe lângă Tegfan.

În, nu își imagina. O ținea de mână. Aceasta deveni rece și umedă în strânsoarea lui. Iar el era furios pe ea, și furios pe el însuși, pentru că își stricase după-amiaza. Astăzi, avea să se întâmple la noapte. Bănuise corect. Pe cine avea ea să încerce să prevină? Pe fierar? Și ce noapte de iad avea să petreacă, închipuindu-și tot felul de capcane în care oamenii ei ar fi putut cădea?

Se ura pentru că o necăjea. Când avea să devină soția lui, ar fi fost mai bine să plece de acolo, astfel încât loialitatea ei să nu trebuiască împărțită. Când avea să devină soția lui, avea să fie a lui. Numai a lui. Avea să dispună de întreaga ei loialitate și iubire.

Însă îl trăsni dintr-odată un gând. Ce-ar fi fost dacă ar fi mers puțin mai departe cu necăjitul? Dacă avea dreptate și dacă o speriasse destul cât să încerce să prevină pe cineva, ar fi putut să descopere identitatea a cel puțin unuia dintre adepții Rebeccăi. Cu toate acestea, i-ar fi fost greu să demonstreze că ea vizitase acea persoană din acel motiv, în particular. Se încruntă. Avea să fie nevoit să o împiedice să își transmită avertizarea prea devreme. Dacă, într-adevăr, avea să aibă loc un atac la noapte, iar ea ajungea prea târziu ca să-și avertizeze prietenii, i-ar fi urmat, în speranța de a preveni un dezastru? Era oare Ceris suficient de curajoasă încât să facă asta? Și îi păsa suficient de mult?

El așa credea. Cu puțin noroc, avea să îi conducă pe el și pe câțiva gardiști, poate chiar și pe Wyvern, la o poartă ce urma să fie distrusă și la Rebecca însăși. Iar el avea să fie cel căruia toată lumea avea să îi mulțumească.

Însă ar fi folosit-o pe Ceris ca să-i prindă pe oamenii ei. Și el o iubea pe Ceris. Își dorea cu ardoare să nu deschis deloc acel subiect.

Se ridică în picioare cu greu și rămase câteva minute uitându-se la panta către casă. Apoi se întoarse și îi bătuse mâna.

- Este timpul să te duc acasă, Ceris, o anunță el.

- Da.

Îi permise să o ajute să se ridice și își făcu de lucru scuturându-și iarba de pe fuste și strângând coșul pentru picnic golit. Avea chipul livid ca pergamentul. Până ca până și din buze i se scursese sângele.

- Vom trece mai întâi pe la Tegfan, spuse el. Am ceva de făcut acolo. Va dura numai câteva minute. Și apoi acasă. Zâmbi. Voi intra împreună cu tine și le vom da părinților tăi vestea, nu-i așa?

- Da, Matthew. Reuși să schițeze un zâmbet jalnic.

Odată ajunși în casa tatălui ei, avea să fie invitați să rămână. Urma să se conformeze, ba chiar să stea mai mult decât era politicos, dacă avea să fie nevoie. Urma să stea până când Rebecca și toți adepții ei nu ar mai fi putut să fie preveniți să renunțe la ieșirea din noaptea aceea.

capitolul 20

Era o noapte în care când se lumina foarte mult, când se întuneca din cale-afară. Norii începuseră să se miște pe cer de la amiază, cu toate că nu formau o masă compactă. Câteodată luna și stelele licăreau pe boltă; câteodată se ascundeau.

Idris Parry urca spre creasta dealului, îndreptându-se spre casă cu pași șovăitori. Lovi cu piciorul câteva pietre, în mers, apoi își aminti că purta ghetetele cele noi și că fusese avertizat să aibă grijă de ele. Se opri ca să se descalțe și apoi și le atârănă de gât, înnodându-le de șireturi. Oricum se simțea mai bine în picioarele goale.

Ce plictisitor era să aibă nouă ani! Își dorea să fi fost suficient de mare ca să ia parte la toate aventurile,

Rebecca. Nu era drept că numai bărbaților le era permis să se ducă – și doamnei Evans. Se gândise să li ia dinure de capul lui – tocmai urmărise toată agitația din jur de la locul adunării, dar un băiat de înălțimea lui i fusese alături numaidecât, oricât de beznă ar fi fost, și ar fi rămas venis acasă. Sau, mai rău, ar fi fost chemat tatăl lui, iar el s-ar fi trezit cu nădragii în vine și bătut la fund în fața celorlalți. În fața Rebeccăi.

Rebecca era idolul lui Idris Parry. Înainte să se ducă la locul de întâlnire, Idris se ascunsese lângă coliba veche a pernicului de vânătoare, unde așteptase răbdător, mai bine de o oră, până când Rebecca venise și își luase breteaua, apoi se îndepărtase călare. În prima noapte, Idris fusese norocos să o vadă pe Rebecca întorcându-se la colibă încă deghizată. Poate că altfel nu i-ar fi putut identifica identitatea.

Acum nu îi mai rămânea nimic de făcut decât să se ducă acasă și să doarmă toată noaptea, în timp ce Rebecca, tatăl lui și majoritatea celorlalți bărbați de prin împrejurimi erau afară și se distrau.

Însă Idris se opri dintr-odată și se chirci la marginea câmpului. Își ascuți auzul și se uită în jur. Petrecuse destule nopți pe afară, intrând pe proprietăți private și făcând braconaj, ca să știe când cineva se apropia de el. Acum venea cineva. Umblase neatent. Trebuia să stea mereu la pândă, ca să își scape pielea. Se afla aproape de pajiștea ce ducea la ferma domnului Williams.

Lui Idris nu îi luă mai mult de câteva minute ca să înainteze în liniște, până când observă cine era. Era unul dintre gardiștii speciali de la Tegfan. Idris îl mai văzuse pe acolo, împreună cu ceilalți, vorbind cu contele – cu Rebecca. Ce glumă bună! Dar ce făcea bărbatul acolo? Spera să îl surprindă pe domnul Williams ieșind să i se alăture Rebeccăi? Tăticul îi spusese că domnul Williams nu putea merge pentru că picioarele nu îl mai ajuțau.

Și apoi Idris auzi pași venind dinspre fermă și se piti cu multă grijă. Dacă era domnul Williams, oricum era prea târziu să plece cu Rebecca. Dar era domnul Harley – urcase până acolo ca să o curteze

pe domnișoara Williams, deși ea îl plăcea mai mult pe domnul Rhoslyn.

În fine, domnul Harley se opri și vorbi în șoaptă.

– Mai ești aici, Laver?

– Da, răspunse gardistul tot în șoaptă.

– Trebuie să mă întorc repede la conac și să îl previn pe Wyvern, spuse domnul Harley. Poate că reușește să strângă degrabă mai mulți gardiști. Nu cred că mă înșel. Trebuie să se întâmple în noaptea asta. Urmărește-l dacă pleacă de acasă! Nu o scăpa din ochi! Pun rămășiță că va încerca să avertizeze pe cineva, sau, și mai bine, că va încerca să se ia după ei, ca să-i anunțe. Te voi ajunge din urmă cât de repede.

– Da, domnule, răspunse gardistul. Doi oameni au coborât acum ceva vreme – un bărbat și un flăcău. Este cam târziu să fi plecat la vreo șezătoare.

– Da, într-adevăr, îl aprobă domnul Harley. Mă voi întoarce, Laver!

Și o porni la vale.

Trebuie să fi fost tată și doamna Evans cei care au coborât, își zise Idris. Dar cine avea să plece de acasă? Cine avea să-i conducă pe domnul Harley și pe gardiști la Rebecca și la adepții ei? Domnișoara Williams? Dar domnișoara Williams nu era de acord cu doborârea porților. Sigur, îl îndrăgea pe domnul Rhoslyn, iar Idris știa cine era Charlotte. Oare domnul Harley o folosea pe domnișoara Williams ca să îl conducă la Rebecca?

Rebecca avea să fie trimisă în celălalt capăt al lumii, pentru tot restul vieții ei, și avea să fie pusă în lanțuri, biciuită și obligată să muncească mai mult decât era omenește posibil, dacă era prinsă, așa îl auzise Idris pe tatăl lui spunând. Și același lucru s-ar fi întâmplat cu tată, chiar dacă nu pentru atât de mult timp. Și cu domnul Rhoslyn, și cu domnul Harris, și cu domnul Owen, și cu doamna Evans. Idris simți cum frica îl cuprindea de ceafă ca o gheară grea și uriașă.

Și apoi apărură Ceris Williams. Cu o mână își ținea șalul strâns pe umeri, iar cu cealaltă își ridicase partea din față a fustei, ca să nu se împiedice în timp ce mergea zorită, cu capul în jos. Se repezi la vale, scăldată în lumina

lunat, tîndea o rază pătrunsese printre nori. Gardistul o urmă ca o umbră.

Mintea lui Idris se răcorise. El ştia încotro se îndreptau Rebecca şi ceilalţi bărbaţi. O auzise pe Charlotte menţionându-le în şoaptă drumul pe care aveau să o apuce. Idris nu era sigur de ce porţi aveau să atace, însă ştia că nu. Ar fi putut ajunge acolo înaintea urmăritorilor. Dar fi putut salva la timp.

Până la urmă, putea face ceva pentru Rebecca.

Se ridică în picioare şi o rupse la fugă peste deal, încă deoseult. Cam după vreun sfert de oră, mult prea târziu, se dădu deodată seama că, în final, mintea nu îi fusese de ajutor. Dacă i-ar fi fost, i-ar fi trecut prin cap să ţopălească zgomotos şi vesel după domnişoara Williams şi să îi vorbească tare, anunţând-o în acelaşi timp, în şoaptă, că era urmărită.

Dar era prea târziu. Se grăbi mai departe.

Şi ce avea să se întâmple când domnul Harley avea să îl caute pe contele de Wyvern? Însă Idris nu îşi putea permite să înceapă să îşi facă griji cu privire la acel lucru.

Rebecca era mult mai atentă în acea noapte. Fusese stabilit ca toţi gardiştii speciali din zonă să fie trimişi să se ascundă pe la anumite porţi de taxare, de la sud şi de la est de Tegfan. Dar acţiunea nu era prea bine coordonată. Deşi toţi seniorii lucrau împreună, nici unul dintre ei nu se numise conducător. Posturile gardiştilor erau împrăştiate peste tot, şi unora dintre ei le plăcea să preia iniţiativa, nu să asculte ordinele unor bărbaţi care nu păreau să ştie mai bine decât ei unde ar fi putut să mai apară Rebecca.

Aşa că nu avea de unde să ştie dacă nu avea să o apuce pe un drum de la vest de Tegfan şi să se trezească uitându-se pe țeava unei puşti.

Trebuia să se gândească la siguranţa câtorva sute de bărbaţi - şi a cel puţin unei femei. În acea noapte o zărise pe Marged aproape imediat, cu toate că ea păstrase distanţa şi nu îl privise nici măcar o dată în ochi. Nu îşi putea permite să se gândească la Marged până

când treaba pe care o aveau de făcut în acea noapte nu o să se încheie cu bine, ori să cântărească dacă urma să o conducă acasă în acea noapte. Ori dacă avea să facă dragoste cu ea.

Își scoase hotărât din minte imaginea ei și decizia pe care trebuia să o ia.

Totul se desfășură conform planului la prima poartă. Acolo nu se afla nimeni, în afară de un paznic șchiop care îi declară Rebeccăi că îi putea lua poarta și casa, și că era bine-venită, numai să nu se atingă de el.

– Nenorocite porți! strigă el, scuturând pumnul în direcția celei pe care fusese angajat să o aibă în grijă. Fac mai multe necazuri decât valorează. Aici comit mai multe fărâdelegi decât pot să compenseze lefurile mele. Iar prin casă bate atât de tare vântul, încât aș putea la fel de bine să dorm în mijlocul drumului.

Îi făcu să rădă cu poftă pe toți cei care se aflau destul de aproape să audă când se oferi să dea o mână de ajutor la dărâmarea barierei. Dar nimeni nu era atât de nesăbuit încât să îi pună în mână o măciucă sau un topor.

Cu a doua poartă fu o altă poveste. Se afla mai aproape de Tegfan. Paznicul locuise o vreme în Glynderi. Charlotte îi prevenise pe toți bărbații din Glynderi să se asigure că aveau fețele bine înnegrite și să stea la distanță de casă până când paznicul avea să plece. Dar aceea era o avertizare pe care o primeau de fiecare dată oamenii care aveau să se aventureze aproape de casele lor.

Se ivi o altă problemă. Iscoadele care fuseseră trimise înainte să cerceteze casa și zona dimprejur, așa cum făceau mereu, se întoarseră și raportară că în casă erau doi gardiști cu puști.

Se stârni un murmur general printre bărbații care se aflau suficient de aproape de Rebecca încât să audă raportul. Se părea că aveau să fie nevoiți să se retragă și să se întoarcă în altă noapte.

– Putem găsi altă poartă, maică, spuse tare una dintre fiice, ca să le vină oamenilor inima la loc. Mai sunt destule în apropiere.

- Am distrus o poartă în noaptea asta, maică, zise alta. Este destul cât să provoace destule necazuri. Te vom urma în altă noapte.

Rebecca își ridică brațele și se așternu tăcerea. Acesta era momentul pentru care Geraint preluase conducerea. Poate că în curând toate porțile de taxare rămase aveau să fie păzite de soldați înarmați. Dacă se întorceau acum, câteva sute de bărbați neînarmați lăsându-se descurajați de doi bărbați cu puști, atunci însemna că erau învinși. Și totuși siguranța fiecăruia dintre ei se afla în mâinile sale.

- Copiii mei, spuse Rebecca, ne-am tot cerut dreptul la libertate - libertatea de mișcare în propria noastră țară, libertate de sub opresiunea proprietarilor de pământ, care mai aveau puțin și ne zdrobeau sub povara taxelor mascate sub diferite forme. În drumul nostru este o poartă pe care mama voastră o consideră supărătoare. Nu va fi ușor de pus la pământ pentru că este păzită de doi bărbați și două puști. Să ne lăsăm infricoșați?

- Nu! răspunseră foarte ferm câteva voci îndrăznețe.

Fură urmate de un cor de aprobări. Geraint știa că, dacă le-ar fi cerut-o în acel moment, s-ar fi avântat spre poartă pentru el, lăsând în urmă câțiva morți când aveau să pornească din nou la drum.

Rebecca nu își coborî brațele.

- Vom forma un cerc larg în jurul acestei porți, îi îndrumă el. Nici unul dintre noi nu trebuie văzut sau auzit. Veți aștepta, nevăzuți și tăcuți, copiii mei, și o veți lăsa pe mama voastră să vorbească. Nu vă veți arăta și nu vă veți pune în nici un fel de pericol până când nu vă voi da un semn clar. S-a înțeles?

- Da, maică, răspunse Charlotte, în timp ce dinspre bărbații strânși în jur se auzi un murmur de aprobare.

- Mergeți, atunci! îi îndemnă Rebecca. Fiicele mele vă vor conduce. Eu voi aștepta zece minute.

Își coborî încet brațele și își privi fiicele și copiii dispărând în întuneric, cu toții perfect disciplinați. Împreună cu fiicele, discutasă și plănuise cu atenție o asemenea situație. Acum sosise clipa să vadă dacă funcționa.

Singura fiică rămasă lângă Rebecca era Charlotte. Cu ei rămaseră și bărbații – și singura femeie, din Glynderi. Marged se afla aproape.

Poate că era cel mai periculos loc în care s-ar fi putut afla, însă Geraint simțea nevoia să nu o scape din ochi. O privi gânditor pentru o clipă, dar știa că nu ar fi avut nici un rost să îi comande să se întoarcă.

Ea își ridică privirea și ochii li se întâlniră pentru prima dată. El îi zări scânteierea dinților în întuneric.

„Blestemată femeie!“ Se bucura mult de toate cele întâmplate.

Ar fi trebuit să îi fie teamă, știa. Și poate că, într-un fel, îi era. Desigur, se simțea o încordare aproape tangibilă la bărbații care îi înconjurau pe Rebecca și pe Aled, singurii doi aflați călare. Ceilalți, câteva sute, se făcuseră nevăzuți în beznă și formau un cerc larg și tăcut în jurul porții de taxare și a casei paznicului de pe drumul dinaintea lor – și în jurul celor doi bărbați cu puști care îi așteptau acolo.

Pentru prima dată se găseau cu adevărat în pericol. Unii dintre ei puteau fi capturați cu ajutorul acelor puști. Unii dintre ei ar fi putut fi uciși. Și totuși, în loc să se retragă, aveau să meargă înainte.

Dar nu îi era teamă. Nu chiar. Rebecca stătea pe calul lui, destul de liniștit, destul de calm și de încrezător. Iar ea avea încredere în el. Poate că era o prostie, acea încredere aproape oarbă pe care o simțise din primul moment, dinainte să intervină chestiuni mai personale. Dar avea încredere în el. Și în loc de teamă, în forma cea mai copleșitoare, simțea exaltare și nerăbdare pentru aventura ce avea să urmeze.

Îi întâlni privirea pentru prima dată și fu sigură, în ciuda măștii, că se gândea să îi vorbească, să o sfătuiască sau să îi comande să se întoarcă acasă, unde ar fi fost în siguranță. Însă era sigură și că nu avea să rostească acele cuvinte. Știa că l-ar fi refuzat și că nevoia de a obține ascultare din partea tuturor adepților săi l-ar fi pus într-o situație stânjenitoare. Așa că nu avea să îi vorbească.

Se întâlniseră – incredibil lucru! – numai de două ori înainte, dar existau anumite lucruri pe care le înțeleseseră foarte bine unul despre celălalt. Îi zâmbi.

El o remarcase, se gândise la siguranța ei și îi respectase dreptul de a hotărî singură ce avea de făcut. Era suficient. Îi dăduse clar de înțeles că nu dorea să continue legătura cu ea. Însă îi dovedise, de asemenea, și că ținea la ea. Iar acel fapt îi fusese confirmat de acea singură privire gânditoare.

Nu, nu îi era teamă cu adevărat. Dar își putea auzi bătaile inimii în urechi în timp ce aștepta în liniște, alături de ceilalți. Nici măcar Rebecca și Aled nu își vorbeau. Zece minute i se păsură mai lungi decât o oră.

Dar trecură, până la urmă. Rebecca ridică un braț, îndoit de la cot.

– Vom merge înainte, anunță el. Dar vă veți opri când vă voi spune, copiii mei! Numai mama voastră trebuie văzută pe drumul din față.

Avea să se arate. Și în față se aflau bărbați înarmați. Și poate că erau și alții, pândind să îl atragă într-o capcană. Oare știa că nu era așa? Dar dacă așa ar fi stat lucrurile, acei bărbați i-ar fi zărit până acum și ar fi dat alarma. Marged spera că avea să stea în afara bătăii puștilor. Inima începuse să îi bată mai tare și mai dureros.

Înaintară scurtă vreme în tăcere, până când se apropiară de o creastă dincolo de care Marged ghici că aveau să iasă în drum. Rebecca ridică un braț, făcându-i să se oprească. Și apoi își continuă drumul singur, încet, și se opri iarăși în vârful crestei.

În același moment norii se împrăștiară și luna își revărsă razele deasupra lui.

– Hei, voi cei de acolo, de jos! strigă Rebecca și își ținu calul în frâu.

Socoti că se afla în afara bătăii oricărei puști din casă. Se întrebă dacă persoanele din casă puteau simți liniștea de afară vibrând.

După cea de-a doua strigare a sa, paznicul ieși încet și privi în jurul lui, stingherit. Și apoi își ridică

privirea și o văzu pe Rebecca pe deal. Făcu un pas în spate, spre ușă.

- Rămâi pe loc! îi ordonă Rebecca. Și cheamă-i și pe ceilalți afară!

- Nu sunt decât eu, strigă paznicul cu o voce subțire, speriată. Nu am familie. Și nu am nimic cu tine, Rebecca!

- Cheamă-i afară! repetă Rebecca. Cu puști, cu tot. Sunteți înconjurați de trei sute de oameni. Ar fi mai sigur să vă predați.

În alte părți ale țării, printre răzvrătiți se găseau și câte unii înarmați. De aceea se presupunea că și ei aveau arme. Era de sperat să nu le fie dată în vileag cacealmaua.

- Nu mai este nimeni aici, zise paznicul după ce aruncă o privire neliniștită peste umăr.

- Au timp până număr la zece, după care le voi cere copiilor mei să strângă cercul, îl anunță Rebecca. Unu!

Paznicul se uită în sus și în jos, pe drum, și pe dealuri, cu vădită teamă.

- Doi!

- Nu este nimeni cu tine, strigă bărbatul. Și nici cu mine nu este nimeni.

- Trei!

Îșiră când numărătoarea ajunsese la șase - doi gardiști, amândoi cu câte o pușcă în mână.

- Mergeți până la mijlocul drumului și puneți puștile jos, le spuse Rebecca, și apoi întoarceți-vă cu mâinile ridicate! Apoi unul dintre voi se poate întoarce în casă, ca să aducă și celelalte arme.

Așa presupunea.

- Nu mai sunt alte arme, strigă unul dintre gardiști, furios. Privi și el în jur, la dealurile înmărmurite. Oricine ai fi, joci la cacealma!

- Șapte!

Patru puști zăceau una lângă alta pe drum și trei bărbați stăteau cu brațele ridicate deasupra capului când vocea Rebeccai se opri din numărare, între nouă și zece.

Rebecca își ridică amândouă brațele, iar mâinile paznicului tremurară vizibil.

- Copiii mei, începu el, ridicând vocea pentru a fi auzită dincolo de dealuri, văd în fața mea o poartă ce împiedică trecerea liberă a mamei voastre, a fraților voștri și a surorilor voastre. Și trei bărbați care s-au gândit să o apere. Fac ceea ce au fost angajați să facă. Nu li se va face nici un rău. Vor pleca acum, iar voi veți coborî, copiii mei, când îmi voi lăsa jos brațele și veți distruge această poartă și această casă.

Cei trei bărbați din vale priviră nesiguri în jurul lor, apoi își coborâră brațele, se întoarseră și se făcuseră nevăzuți printre dealurile din partea îndepărtată a drumului.

- Lăsați-i să treacă nevătămați printre voi! strigă Rebecca.

După ce le îngădui câteva minute ca să se poată retrage, își coborî brațele.

După aceea totul se desfășură fără piedici. Puștile fură adunate de către doi bărbați cărora li se dăduse această sarcină și stivuite la marginea drumului, ca să fie luate de acolo mai târziu. Iar poarta și casa fură distruse la fel de rapid și de eficient ca de obicei.

Geraint rămase să privească. Însă un sunet diferit de vacarmul obișnuit de voci și unelte îl făcu să își întoarcă brusc capul când treaba era aproape terminată. Era glasul subțire, ascuțit, al unui copil care îl striga. Care o striga pe Rebecca. Și apoi copilul ajunsese lângă el, întinzându-se ca să îi strângă cizma și privindu-l drept în față cu disperare.

Idris Parry.

Geraint se aplecă.

- Ce este, copile? Ce cauți aici?

Simți cum îl cuprindea mânia.

- Trebuie să pleci, îi strigă Idris. Gâfâia, iar ochii îi erau măriți de nerăbdare și de groază. Știu unde ești! Vin după tine! Te vor prinde în capcană!

Geraint nu se îndoi nici o clipă de spusele băiatului. Știa din proprie experiență că băieții ca Idris Parry vedeau și auzeau mult mai multe decât ar fi bănuțit cineva vreodată.

- Vin! țipă copilul, arătând în urmă, în direcția moșiei Tegfan. Am fugit ca să le-o iau înaintel!

Geraint nu pierdu timpul punând întrebări. Nu știa exact cine erau ei sau câți erau. Dar fără îndoială erau înarmați. Oamenii lui ar fi fost în primejdie. Se uita la Aled.

- Adu-l pe tatăl copilului ăstuia! îi zise el. Repede!

Dar Waldo Parry trebuia să fi fost prin apropiere și să fi auzit vocea fiului său. Îl strângea de amândouă mâinile chiar în timp ce Geraint vorbea, furia citindu-i-se pe chip și în întreaga ființă.

- A venit să ne salveze pe toți, afirmă Rebecca ferm. Poartă-te cu el cu blândețe! Dar scoate-l de aici! Repede!

Își ridică brațele și le deschise larg, cerând atenție. Părea că ar fi fost imposibil să o obțină, când munca de distrugere de-abia se încheiase, însă puterea prezenței lui era atât de mare, încât se făcu liniște ca prin minune, aproape imediat.

- Vin bărbați înarmați spre noi, copiii mei, anunță Rebecca tare și clar. Plecați acum repede și aveți grijă!

Oamenii se împrăștiară în toate direcțiile. Rebecca rămase pe loc.

- Du-te! îi comandă lui Aled când prietenul lui șovăi și rămase lângă el.

Însă mai era cineva la marginea drumului care nu fugea împreună cu toți ceilalți.

- Pleacă repede! îi strigă ea. Pe tine te vor mai mult decât pe oricine altcineva!

El ar fi așteptat până când și cel din urmă dintre oamenii lui ar fi dispărut din vedere, în siguranță. Dar trebuia să o ducă pe ea într-un loc sigur. Îi dădu pînteni calului, o ridică pe Marged în șa din trap, o așeză în fața lui și galopă spre dealuri, cu Aled urmându-l îndeaproape. Cu puțin noroc, nici unul dintre bărbații care se retrăgeau nu avea să dea peste cine venea să îi prindă asupra faptului când distrugeau o poartă de taxare. Și chiar dacă ar fi fost prins vreunul dintre ei, numai să nu fi fost el însuși, Aled sau una dintre celelalte fiice

deghizate, nu ar fi fost ușor de dovedit că participase la distrugere.

Pericolul nu trecuse, dar trase aer în piept, ușurat oricum, și îi aruncă o privire lui Marged, care se agăța de el cu amândouă mâinile. Însă un gând brusc îl făcu să tragă cu putere de frâie și să se întoarcă în șa ca să privească înapoi la drumul scăldat iarăși în razele lunii. Blestemăție, uitase de puști! Poate că era mai bine așa, totuși. Nu voia să aibă nimic de-a face cu armele de foc. Aled își opri calul lângă el.

Și în acel moment, înainte să se întoarcă și să își continue drumul, o siluetă singuratică apăru pe drum, la mică distanță de locul unde fuseseră poarta și casa. Silueta unei femei. Se opri și se uită în jurul ei, evident uimită, evident neștiind unde să se ducă sau ce să facă.

- *Duu!* șopti Aled. Oh, *Duu*, este Ceris!

Și o porni în galop la vale, înainte ca Geraint să apuce să înțeleagă ce spusese.

- Ceris? Marged se ridică în șa ca să privească pe drum, în jos. Ceris?

- Trebuie să fi aflat și ea, spuse el, și a venit să ne prevină.

Nu putea să se întoarcă acolo, jos, cu Aled. Trebuia să se gândească la siguranța lui Marged.

Dar în câteva secunde se termină totul. Aled ajunse înapoi pe drum, Ceris fu ridicată în șa când calul era în plin galop și începură să urce coasta. În același timp apărură două siluete la capătul drumului, una dintre ele se aplecă și ridică una dintre puști și se auzi o detunătură. Calul își continuă galopul, cu Aled și Ceris încă în spate, aparent nevătămați.

Marged îl strângea cu forță de robă și de hainele pe care le purta pe dedesubt, își dădu seama Geraint.

- Au scăpat, zise ea.

Aled urcă în goană pe coastă. Ceris avea fața ascunsă la pieptul lui.

- Plecați de aici! le strigă el. Ce mai așteptați?

După ce galopară unul lângă altul câțiva metri, porniră în direcții diferite.

capitolul 21

Lui Matthew Harley îi luă mai mult decât se așteptase ca să se întoarcă la gardistul Laver. Nu reușise să îl găsească pe contele de Wyvern și irosise timp prețios căutându-l. Se părea că nimeni nu știa unde se dusesese. Dar Harley își găsi norocul în persoana unuia dintre ceilalți gardiști, care rămăsese la Tegfan în cazul în care ar fi fost nevoie de el pentru vreo urgență. Și, bineînțeles, Laver s-ar fi asigurat că Ceris nu pleca din casa tatălui ei fără să îi fie urmărite toate mișcărilor.

Ceris! Harley fu nevoit să își înăbușe o împunsătură de vină. Dar dacă rămânea acasă, așa cum ar fi trebuit, atunci nu avea să se întâmple nimic rău, iar ea urma să-i câștige încrederea.

Însă el ar mai fi fost demn de a ei?

Îl luă pe celălalt gardist cu el și îl găsiră pe Laver în sat. Se părea că Ceris era acolo, mergând dintr-o casă în alta. Prima dată se dusesese la casa din spatele fierăriei.

Harley își simți inima undeva în ghete. Și apoi o văzu cu ochii lui, ieșind zorită din casa șelarului. O porni drept pe stradă, fără să se mai oprească. Își grăbi pașii. Când lăsa Glynderi în urmă, deja alerga.

Nu îi fu greu să o urmărească. Când alerga, când mergea cu pași iuți. Nu se uită nici măcar o dată înapoi. De câteva ori, când norii ascundeau luna și stelele, îi fu greu să o zărească, însă ea nu încercă să le scape. Îi conduse pe o cărare dreaptă, dar abruptă, ce se deschidea într-un drum și spre o poartă aflată la câțiva kilometri mai departe.

Ajunseseră prea târziu. Acest lucru deveni evident de cum trecură de o creastă și putură să vadă drumul din vale. Poarta și casa erau doborâte, iar bărbații fugeau în toate direcțiile. Ba câțiva dintre aceștia trecură atât de aproape de ei, încât ar fi putut fi prinși dacă Harley și gardiștii nu ar fi decis deja să își concentreze forțele slabe numai împotriva Rebeccăi însăși sau a uneia dintre fiicele ei, care purtau veșmintele femeiești distincte.

Fie treaba fusese terminată și bărbații se împrăștiu urmând cursul firesc al lucrurilor, fie fuseseră avertizați

cumva că venea cineva – cineva care ar fi putut reprezenta o amenințare. Poate că fuseseră postate iscoade pe dealuri. Cu siguranță nu avea cum să fi fost Ceris. Nu ajunseseră cu mult înaintea lor. Chiar în timp ce se uita, Harley o vedea grăbindu-se pe drum și privind cu disperare în jur. Trebuia să îi fi zărit pe toți fugind, la fel ca el. Arăta de parcă ar fi căutat un bărbat anume.

Pe fierar?

Apoi se încordă și îi simți pe gardiștii care îl flancau strângându-și mai tare puștile. Un călăreț cobora coasta dealului, un călăreț cu șuvițe lungi și negre, purtând veșminte femeiești închise la culoare. Într-un anumit moment crezu că poate – exista o slabă speranță –, unul dintre gardiști reușise să tragă un foc în călăreț. Dar speranța îi muri îndată ce i se aprinsese în suflet. Călărețul o ridică în șa pe Ceris și se întoarse, urcând iarăși dealul și ieșind cu siguranță din bătaia puștilor. Însă Ceris ar fi putut să fie rănită.

Harley își deschise larg brațele, cu degetele răsfirate și țepene.

– Nu! strigă el în clipa în care răsună o împușcătură.

Dar nu se auzise de lângă el. În partea cealaltă a drumului erau doi oameni, unul dintre ei cu o pușcă îndreptată în direcția călărețului fugăr – și a lui Ceris. Harley simți că stomacul i se întorcea pe dos. Însă nici ea, nici fiica Rebeccăi nu păreau rănite.

Și apoi zări ceea ce ar fi putut observa mai devreme, dacă nu ar fi fost atât de absorbit de ceea ce se petrecea pe drum, în vale. Pe coastă stătea un alt călăreț, la o oarecare distanță, nemișcat, privind de asemenea în jos. De fapt, pe cal se aflau doi călăreți. Unul dintre ei era înveșmântat într-o robă lungă și albă și avea bucle lungi și blonde.

Rebecca însăși. Harley simți că se înăbușea și își dădu seama dintr-odată că amândoi gardiștii care îl însoțeau își așezau puștile pe umăr și ținteau. Dar celălalt călăreț și Ceris aproape ajunseseră lângă ea și aveau să i se alăture în galop.

– Nu! strigă iarăși, cu disperare șoptită.

să îmi dau seama ce ți s-ar fi putut întâmpla în noaptea asta, ție și tuturor celorlalți. Dar teama și t-tremuratul nu sunt semne de lașitate, nici nu indică faptul că, asemenea unei fete cuminți, mă voi duce acum acasă, unde este locul meu, și că voi rămâne acolo.

El răsă scurt.

-Nu, Marged, îi spuse. Nu trebuie să te iei de mine atât de strașnic. Lașitatea este ultimul lucru de care te-aș acuza. Iar slăbiciunea feminină este penultimul lucru. Și eu tremur. Este o reacție omenească firească la un pericol care a trecut.

-Poate că nici măcar atât, afirmă ea. Încă trebuie să ajungem cu bine acasă. Tocmai mi-am dat seama unde suntem. Suntem sus, pe pârloagele de deasupra moșiei Tegfan. Sunt aproape de casă. Lasă-mă jos și călărește mai departe cât poți de repede! Poate că atunci când nu voi mai fi cu tine, îți vei scoate masca și vei fi mult mai în siguranță. Din cauza mea nu vrei să o scoți, nu-i așa? Încă nu ai încredere în mine. Dar nu te condamn. Lasă-mă jos!

Și totuși se agăță de el și îi inspiră mirosul. Nu voia să se sfârșească atât de repede. Tocmai începea să își dea seama că o luase pe cal, alături de el, că era foarte aproape de el din nou, că poate avea să nu mai fie niciodată atât de aproape de el. Dar el trebuia să plece. Trebuia să ajungă acasă cu bine.

-Nu încă, spuse el. Este un adăpost pe aici, pe undeva. O clădire veche. Aproape de aici - am văzut-o. Vino acolo cu mine! Amândoi avem nevoie de timp ca să ne liniștim.

Vechea cocioabă a lui Geraint. La ea trebuia să se refere. Stomacul i se strânse când își aminti ce se întâmplase acolo doar cu o zi în urmă. Simțise o tandrețe atât de stranie, atât de nedorită... Dar nu voia să se gândească la asta. Era cu Rebecca, bărbatul pe care îl iubea cu pasiune.

-În plus, îi șopti în ureche, încă nu vreau să-ți spun „noapte bună“, Marged. Vreau să fac dragoste cu tine.

Ei i se strânse din nou stomacul.

-Tu vrei? El vorbea tot în șoaptă.

-Da.

Nu conta că avea să se întâmple în vechea casă a lui Geraint. Poate că intrând acolo cu Rebecca avea să își purifice amintirile și emoțiile de un atașament nedorit - deși nu chiar așa stăteau lucrurile.

Îi găsi gura cu a lui și o sărută scurt, călărind apoi mai departe pe o mică distanță. Se apropiaseră mai mult decât își dăduse ea seama. El descălecă, o ajută să coboare și își priponi calul în partea cea mai întunecată și mai înaltă a casei, după care luă pătura înfășurată în spatele șei și o conduse, ținând-o de mână, spre intrarea întunecoasă a casei vechi.

Nu își îmboldise în mod conștient calul pe drumul ce urca spre pârloage. Sau în direcția vechii cocioabe. Dar de cum realizase unde se afla, înțelese felul în care îi funcționa mintea în subconștient. Avusese nevoie să se întoarcă acolo. Cu Marged. Avea nevoie să intre în cocioabă, așa cum nu fusese în stare să intre cu o zi în urmă. Cu ea. Înăuntru avea să fie întuneric beznă. Nu avea să poată vedea nimic. Dar trebuia să intre oricum - să înfrunte orice fantasmă ar fi dat târcoale pe acolo.

Avea nevoie ca Marged să fie acolo, înăuntru, împreună cu el. Avea nevoie de ea, așa cum avusese nevoie de ea cu o zi în urmă. Deunăzi îi răspunsese cu compasiune, ba chiar cu puțin mai mult decât compasiune, când nu fusese decât Geraint Penderyn. În acea noapte avea să îi răspundă lui, deghizat ca Rebecca. Își scoase din minte meschinăria înșelăciunii. Avea nevoie de căldura ei. Avea nevoie de dragostea ei.

Se opri în prag și aruncă o privire înăuntru, cu inima zbătându-se în piept. De câte ori alergase intrând sau ieșind pe acea ușă, fiind un băiețel surprinzător de lipsit de griji! Nu putea să vadă la mai mult de un pas sau doi dincolo de ușă. Însă podeaua de pământ părea încă tare și acoperită cu nimic altceva decât cu bulgări de lut și frunze. Nu putea vedea mai departe, dar întunericul avea să îi fie un aliat de nădejde. O conduse pe Marged înăuntru cu grijă, îndreptându-se spre peretele din

capătul opus, din fața celui de afară de care se sprijinise cu o zi în urmă. Întinse pătura pe jos.

- Întinde-te, o rugă el. Nu-ți este teamă?

- Nu, răspunse ea. Nu cu tine.

Își scoase peruca și masca, și se simți recunoscător pentru adierea rece pe care o simți pe față și pe cap. Știa că, chiar dacă cerul s-ar fi limpezit și luna ar fi strălucit, lumina nu ar fi pătruns până în acel colț. Șovăi preț de o clipă și se dezbracă de rochia Rebeccăi și de hainele pe care le purta pe dedesubt, în afară de pantaloni. Dacă venea cineva, atunci el ar fi fost contele de Wyvern care avea o întâlnire amoroasă cu una dintre arendașele lui.

Nu că asta ar fi dus la o situație confortabilă cu Marged, desigur.

Măinile ei se sprijiniră pe pieptul lui gol când i se alătură pe pătură. Degetele i se răsfirară și apoi urcară, mângâindu-i fața și părul.

- Ah, exclamă ea cu glasul răgușit, ești frumos! Cred că trebuie să fii frumos.

Îi cuprinse obrazul în palmă și îi întoarse capul ca să îl sărute.

- Ciudat, spuse ea ușor.

- Ciudat?

- Ți se întâmplă vreodată să ți se învâртеască ceva prin minte, dar să nu reușești să îți dai seama despre ce este vorba? îl întreabă ea. Mie mi s-a întâmplat acum. Te-am mai întâlnit vreodată?

- Miercuri noapte, răspunse el, încercând să nu se încordeze. Am făcut dragoste cu tine. Îți amintești?

Nu ar fi trebuit să îi sărute mâna.

- Da. Râse încetișor. Îmi amintesc. Cred că după aceea mi-ai spus că nu avea să se mai întâmple niciodată. Ai spus că nu ar fi o situație prea bună. Am crezut că nu îți păsa de mine.

- Marged! îi rosti el numele cu buzele lipite de ale ei.

- Și apoi lai trimis pe Aled cu banii cu care să îmi permit să îl angajez pe Waldo Parry ca ajutor la fermă, continuă ea. Avea vocea gătuită, semn că mai avea puțin și izbucnea în lacrimi. Și am știut că îți păsa de mine.

- Marged! O cuprinse în brațe și o trase aproape de el. Cum de te-ai putut îndoi de asta?

- M-am dăruit de bunăvoie, zise ea. Nu te-am obligat nicidecum să îți pese. Nici *acum* nu te oblig.

- Dar îmi pasă. Îi linse buzele. Îmi pasă foarte mult.

- Oh! suspină ea.

- Cred că am spus că nu ar fi o situație prea bună *pentru tine*, o lămuri el. Am spus că nu te-ar face fericită *pe tine*. Mă cunoști numai ca fiind Rebecca, Marged. Poate că nu îți va plăcea bărbatul din spatele măștii.

- Te iubesc! șopti ea.

Ah! Sincera, nesăbuita de Marged!

„Te iubesc!“ Îl iubea pe Rebecca. Straniu, bărbatul din spatele măștii părea să fi dispărut. Ieri îl consolase pe Geraint Penderyn, îl ținuse de mână, îl ascultase și păruse aproape tandră în compasiunea pe care i-o arătase - pentru un timp. Dar pe Rebecca îl iubea, pe acel erou popular legendar. Pe acel bărbat care nici măcar nu exista.

- Și eu te iubesc pe tine! îi mărturisi el, acoperindu-i gura cu a lui și abandonându-se sentimentului de ușurare de a spune un adevăr ce ar fi îngrozit-o dacă i-l ar fi spus când își juca rolul propriei persoane.

- Oh! Era în egală măsură un suspin și o exclamație. Fă dragoste cu mine! Să facem dragoste!

Nu era o noapte rece. Iar focul pasiunii îi încălzi destul. Îl ajută să o scape de vestă, de cămașă, de pantaloni și de lenjerie. Și îl ajută să își descheie propriii pantaloni și să iasă din ei.

Era frumoasă. Era Marged, își spuse el cu oarecare mirare - caldă, voluptuoasă, moale și totuși având mușchi fermi. Bătăturile din palmele ei, ce îi dezmierdau pieptul, spatele și fesele, erau surprinzător de incitante. Nu că ar fi avut prea multă nevoie să fie incitat. Se întărise și pulsa în așteptarea ei.

- Ești frumos, repetă ea înainte ca el să apuce să îi spună aceleași cuvinte.

Își mișcă mâinile, cuprinzându-l și lovindu-l ușor. El trase aer în piept șuierând.

- De ce sunt atât de îndrăzneată cu tine? Nu am fost niciodată atât de îndrăzneată.

Prima dată el avusese impresia că era inocentă în multe privințe. Ea tresări când își coborî mâna și o atinse la fel de intim pe cât îl atingea ea. Dar se relaxă și oftă când degetele lui o dezmiardară, o deschiseră și o pătrunseră. Nu mai putea să aștepte mult. Și simțea că era umedă și pregătită pentru el.

- Pământul este tare, spuse când ea se întoarse pe spate ca să-l primească. Stai deasupra mea în noaptea asta.

În mod sigur nu mai făcuse asta niciodată. Fu nevoit să o ajute să îngenuncheze deasupra lui, cu coapsele și genunchii strângându-i talia, cu mâinile sprijinite pe umerii lui. Ea trase aer în piept cu putere când el se așeză la intrarea în peștera ei și strigă când își puse mâinile pe șoldurile ei și o împinse cu putere peste el.

Se mișcă ușor, pătrunzând-o adânc, lăsând-o să se obișnuiască cu acea nouă poziție de iubire. Îi simți părul dezmiardându-i obrajii când își coborî fruntea lângă a lui, și sfârcurile atingându-i din când în când pieptul. Și apoi uită de el când ea îi învăță ritmul, îl urmă și se arcui deasupra lui. Din ce în ce mai repede, până când ajunseră împreună la un apogeu împărțășit și frenetic.

Ea se simțea înfierbântată și umedă în urma efortului, când o trase peste el și îi îndreptă picioarele de-a lungul alor lui, fără să le întrerupă uniunea - și reveni la realitate.

- Te iubesc, Marged Evans! spuse el, cuprinzând-o cu brațele și cu marginile păturii.

Când Rebecca avea să iasă pentru totdeauna din viața ei - ceea ce trebuia să se întâmple, dacă nu o lăsa grea mai înainte, voia ca ea să poată privi în urmă și să creadă că o iubise cu adevărat. Și dacă descoperea vreodată adevărul, voia ca ea să știe că Geraint Penderyn nu numai că o trădase, dar o și iubise.

- Mmm! făcu ea.

El își permise să se lase pradă visării despre cum ar fi fost să o aibă pe Marged în patul lui în fiecare noapte și să adoarmă după ce făceau dragoste. Ce alt compliment

ar mai fi putut primi un bărbat pentru priceperea lui ca iubit?

Și își aminti unde se afla. Se afla în colțul în care mama lui îi așeza patul, sau ceea ce îi servea drept pat, fiindcă era cel mai călduros și mai ferit de vânt. Își spusese că mama lui îl iubise. În acei doisprezece ani viața ei fusese indescriptibil de grea și de singuratică. Dar el știa – ea îi spusese destul de des – că fusese lumina din viața ei, motivul ei de a trăi. Ar fi fost gata să pună rămăgag că, în ultimii ei șase ani de viață, ar fi dat bucuroasă confortul căsuței și siguranța hainelor călduroase, a mobilei, a meselor regulate și a prieteniei unor oameni ca doamna Williams – le-ar fi schimbat în orice moment pentru acea cocioabă și întoarcerea lui.

Nu, nu ar fi făcut-o. Știind-o pe mama lui, putea bănuși că fusese fericită pentru el, că se bucurase pentru că, în sfârșit, era educat și tratat ca fiul tatălui său. Și ar fi înțeles motivul din spatele absenței scrisorilor. Ar fi înțeles că nu îl lăsa să îi scrie – la fel cum trebuie să îi fi interzis și ei să îi scrie lui. Ar fi știut că o iubea, că nu o uitase niciodată.

Da, bineînțeles că ar fi știut. Cât de prostesc fusese din partea lui să se îndoiască vreodată de acest lucru! Cât de prostesc fusese să urască acel loc, ca și cum acolo ar fi putut să găsească fantoma unei femei nefericite și deziluzionate. Singura ei consolare în ultimii ani de viață trebuie să fi fost faptul că era bine îngrijit și că, într-o bună zi, avea să devină contele de Wyvern și proprietarul moșiei Tegfan.

Cât de prost fusese să se teamă să se întoarcă! Și să afle ceva despre Tegfan. Se temuse, de parcă pe acolo ar fi bântuit fantome răuvoitoare care să îl chinuiască. Acea cocioabă jalnică fusese un loc plin de iubire. Și acum acolo renăscuse dragostea. O dragoste care depășise cumva toate îndoielile și durerile vechi.

Degetele lui se jucară blând prin părul lui Marged, în timp ce ea dormea.

Se simțea minunat de confortabil și surprinzător de încălzită. Ba încălzită până la inimă, se gândi ea.

El o iubea. O *iubea*! Și era încă în ea. Îl simți din nou întărindu-se, deși era relaxat. Degetele lui îi mângâiau ușor părul.

- Știi, nu am vrut să vin aici, îi spuse ea.

Poate că nu ar fi trebuit să îi mărturisească asta, fiindcă implica un alt bărbat și sentimentele ei supărătoare, ambivalente, pentru acel alt bărbat. Însă știa că o parte a iubirii însemna să fie complet deschisă și sinceră față de cel iubit.

- A locuit aici în copilărie. Conte de Wyvern, vreau să spun.

Mâna lui se opri în părul ei.

- L-ai iubit în copilărie, spuse el. Ai amintiri legate de locul ăsta?

- O amintire este foarte recentă, răspunse ea.

Ezită preț de o clipă, apoi îi povesti despre întâlnirea ei cu Geraint din ziua trecută.

El începu iarăși să îi mângâie părul și nu spuse nimic.

- A avut o viață grea, continuă ea. Aproape insuportabil de grea. Nu este ușor de crezut, nu-i așa, când te gândești că a fost luat, la vârsta de doisprezece ani, și dus să-și trăiască viața în bogăție, siguranță și bucurându-se de privilegii, și că probabil acum este unul dintre cei mai înstăriți bărbați din țară. Dar bunurile nu-ți aduc fericirea, nu-i așa? Cred că nu a mai avut parte nici de iubire, nici de o casă, de când a părăsit locul ăsta.

- Poate că ieri s-a simțit consolată de compasiunea ta, Marged, spuse el. Poate că a simțit ceva asemănător cu iubirea. Când ai făcut ceea ce ai făcut pentru el, tu ai simțit iubire?

- Nu, răspunse ea repede. Te iubesc pe tine.

- Dar există multe feluri de iubire, îi explică el. Dacă iubim o anumită persoană, nu înseamnă neapărat că *nu* îi iubim pe toți ceilalți.

- Vorbim despre bărbatul pe care îl urâm amândoi, zise ea. Bineînțeles că nu simt nici un pic de iubire pentru el!

— Eu lupt împotriva unui sistem, Marged, spuse el, împotriva unei nedreptăți ce este mai presus de o singură persoană. Eu nu urăsc pe nimeni.

— Se vede, replică ea. Ești foarte atent să nu aibă nimeni de suferit în timpul doborârii porților, fie din tabăra noastră, fie din cealaltă. Și reușești cumva să aranjezi ca toți cei care suferă pierderi materiale să fie compensați. Ești un bărbat milostiv. Atunci, de aceea faci toate astea? Lupti împotriva unui sistem, nu împotriva unor oameni?

— Da, confirmă el.

— Este mai bine decât să urăști, spuse ea. Ura... doare.

— Da.

O sărută pe creștetul capului.

Și o ridică, în sfârșit, de pe el, o răsuci astfel încât ajunse cu spatele pe pătură și ingenunche deasupra ei, cu coapsele de o parte și de alta a picioarelor ei. Începu să facă dragoste cu ea din nou, cu mâini dibace, blânde, cu gura și cu limba.

Ea se lăsă în voia plăcerilor fizice ale dragostei. Însă ceva se întâmplase, își dădu ea seama, și se părea că nu putea face nimic în acea privință. Simțea mâinile lui Geraint cuprinzând-o așa cum o îmbrățișase și plânsese cu o zi în urmă, și îi simțea palma strângându-i ambele mâini. Iar ea se afla în întunecimea acelei cocioabe cu Geraint și simțea toată tandrețea pe care o trăise deunăzi înflorind într-o altă formă de iubire.

Pentru că nu îl văzuse niciodată pe bărbatul din spatele măștii Rebecăi și pentru că nu își putea imagina chipul lui în timp ce făcea dragoste cu ea, îl înlocui cu fața și silueta lui Geraint. Făcea dragoste cu Rebecca și revărsa asupra lui tot ceea ce simțise pentru Geraint cu o zi în urmă. Încerca să îi dea înapoi o parte din iubirea pe care o cunoscuse acolo în copilărie și de care nu mai avusese parte de atunci.

Partea rațională a minții ei îi semnală faptul că a doua zi avea să fie îngrozită când urma să își amintească toate astea și că o să se îndoiască de dragostea ei pentru Rebecca când avea să își dea seama că făcuse dragoste cu Geraint în aceeași măsură în care făcuse dragoste cu el.

Însă partea emoțională a întregii ei ființe era mult mai puternică în acel moment decât partea rațională.

- *Cariad*, îi șopti ea când, în sfârșit, el îngenunche între coapsele ei și îi ridică șoldurile ca să o sprijine în timpul asaltului său. Te iubesc! Te iubesc!

Pe Rebecca îl iubea. Pe Geraint îl vedea în spatele pleoapelor închise. Își dăruia trupul și tandrețea, încercând să nu se întrebe cui anume. El o pătrunse, iar ea îl iubi pe bărbatul care o iubea, la rândul lui.

capitolul 22

Ceris se agăță de Aled, încremenită de ușurare. Trecură pe lângă nenumărați bărbați care fugeau departe de drum, însă nu văzuse drumul, din cauza întunericului, până când nu ajunsese drept în mijlocul lui. Privise, neliniștită în jur. Oare ce se întâmplase? Oare unii dintre ei fuseseră prinși în capcană? Unii dintre conducători? *Aled*?

Apoi luna ieșise de după nori, iar ea reuși să zărească unde fuseseră poarta de taxare și casa. Nu mai rămăsese din ele decât o grămadă de moloz. Și nu se mai vedea nimeni pe acolo. Nimeni, în afară de doi bărbați care coborau poticnindu-se dealul din direcția opusă celei din care sosise ea, și de un călăreț care venea în galop spre ea - un călăreț care arăta ca o femeie îmbrăcată cu o rochie închisă la culoare, cu păr lung și negru.

Galopă până ajunsese lângă ea și o ridică în șa cu un singur braț puternic. Aled. Era Aled și era teafăr. Nu fusese prins. Se agăță de el, încremenită de ușurare. Preț de câteva momente după ce fusese tras focul, ea nu își dădu seama ce se întâmplase. Și apoi își dădu seama și încrămeni de spaimă. Acel foc fusese tras în ei. În Aled.

- Plecați de aici! strigă Aled dintr-odată. Ce mai așteptați?

Ea întoarse capul, sprijinindu-se încă de pieptul lui, și deschise ochii. Mai era un călăreț, înveșmântat în alb din cap până-n picioare. Până și părul, și fața îi păreau

albe în lumina lunii. Rebecca! Lui Ceris i se strânse stomacul de parcă ar fi făcut un salt în gol.

Își întoarse capul în partea cealaltă cât timp cei doi călăreți galopară unul lângă altul, ca să nu trebuiască să se uite la Rebecca. Și se agăță mai tare de Aled. Se trăse în ei! De-abia începea să perceapă realitatea. Avea încă ochii deschiși când caii începură iarăși să gonească la deal. Trei bărbați care mergeau pe jos îi urmăriră trecând. Se întrebă de ce stăteau atât de nemișcați când se aflau atât de aproape de drum. O mulțime de bărbați fugeau, când ea cobora.

Trecură câteva momente până când mintea ei realiză că unul dintre cei trei bărbați – cel a cărui privire o întâlnise – era *Matthew*. Adevărul o izbi în aceeași clipă. O folosise ca să-l conducă la Rebecca și la toți adepții acesteia. La Aled. Dacă avea să fie prins sau rănit cineva, ar fi fost numai vina ei prostească!

Își aminti de îngrijorarea lui Marged cum că, fără să vrea, ar fi putut da în vileag ceva din ceea ce știa, și propria ei indignare la gândul că prietenei ei îi trecuse prin cap că ea ar fi fost capabilă de așa ceva.

L-ar fi putut ucide pe Aled în acea noapte. Își îngropă iarăși fața în pieptul lui, își ridică mai mult mâinile pe spatele lui și își înteeți strânsoarea.

Două lucruri se întâmplară în același timp. El şuieră printre dinți. Iar mâna ei dreaptă atinse ceva cald, umed și vâscos.

Ea înțepeni. Îi era teamă să miște și un singur mușchi.

- Ai fost împușcat! strigă ea în materialul întunecat al rochiei lui.

- Nu-i nimic, spuse el, deși glasul lui îi trăda spusele. Te voi duce acasă, în siguranță, cât ai clipi, Ceris! Doar ține-te bine!

Ea gemu.

- Nu! Oprește-te, Aled! îi ceru ea. Ai fost împușcat. Sângerezi.

- Te voi duce acasă, repetă el. Suntem urmăriți. Idris ne-a adus vorbă. Tu veneai cu același mesaj?

- Nu! Glasul ei era sfâșietor. Am trecut deja de ei. Sunt cu mult în urmă și pe jos. Erau trei. Eu i-am condus la voi!

- Tu? Respira cu greu.

- M-au urmărit! Auzea că țipa, dar nu se putea abține. Aled, ai fost împușcat! Din cauza mea!

- Gata! o liniști el. Gata! O să te duc acasă.

- Nu, se încăpățână ea. Își întoarse iarăși capul și văzu că nu erau departe de casă. Nu, merg acasă la tine. Vei avea nevoie de mine. Ai fost lovit.

El nu se împotrivi. Intră călare în Glynderi, fără să se ferească, și ocoli prin spatele fierăriei, unde se aflau grajdul calului și ușa ce ducea în casă. Ceris sări din șa de îndată ce calul se opri și își întinse brațele ca să-l ajute pe Aled. Arăta atât de straniu în veșmintele femeiești și cu fața înnegrită, își spuse într-un ungher al minții. El alunecă din șa clătinându-se, ținându-și brațul ștâng strâns la piept, în timp ce ea încerca să îl sprijine și să îi împiedice căderea, în cazul în care picioarele nu l-ar mai fi susținut. Dar el rămase în picioare și reuși chiar să se îngrijească de calul lui, cu ajutorul lui Ceris, înainte să intre în casă.

Glonțul îi trecuse prin umăr. Descoperiră acest lucru după ce Ceris reuși cumva să îi scoată roba întunecată, să îi tragă pe spate cămașa îmbibată de sânge și să îi șteargă puțin din sângele închegat cu o cârpă umezită.

- Am o gaură în partea din față, spuse el ușor. Trebuie să am una și în spate, Ceris. M-au împușcat din spate.

- Da, ai, răspunse ea.

Acum, că era ocupată cu ceva, se simțea din nou calmă, cu toate că știa că avea să reacționeze mai târziu. Câțiva centimetri mai jos...

- Atunci, glonțul a ieșit, anunță el. Dar, Ceris, îți dai seama că numai puțin ar fi lipsit să îți treacă prin cap?

Ei i se întoarse stomacul pe dos, însă mâna îi rămase fermă pe cârpă.

- Dar nu a trecut, zise ea.

Înainte să îi termine de curățat rana și să îi panseze cumva ambele găuri de glonț, ca să îi oprească sângerarea,

el închise ochii, iar ea observă, chiar și sub masca neagră pe care și-o făcuse, că era alb ca o foaie de hârtie.

Mintea i se calmase și mai mult.

- S-ar putea să organizeze o căutare, spuse ea. Trebuie să îți curățăm fața, Aled, și trebuie să ascundem sau să scăpăm de aceste haine. Trebuie să îți acoperim umărul. De unde pot să iau o cămașă de noapte?

El o privi cu ochi îndurerăți.

Îi luă o jumătate de oră să isprăvească totul. În tot acest timp, stătu cu urechile ciulite după orice sunet prevestitor de pe stradă. Poate că aveau să organizeze o căutare din casă în casă, mai ales dacă bănuiau că o răniseră pe una dintre fiicele Rebeccăi. Dar nu se petrecu nimic. Îl făcuse pe Aled să se întindă în pat, deși acesta urmărise tot ceea ce făcuse ea. În sfârșit, privi în jurul ei. Arăta ca o casă obișnuită de burlac.

- Ce făceai în mijlocul drumului, Ceris? o întreabă el.

- Te trădam pe tine, răspunse ea.

El o aținti cu privirea, iar ea i-o susținu din partea cealaltă a camerei.

- Și totuși, continuă el, m-ai bandajat și ai ascuns toate urmele, în locul meu. Spune-mi adevărul acum!

Așa că îi spuse adevărul, stând în picioare, liniștită, cu brațele pe lângă corp. Tot adevărul, inclusiv faptul că se logodise cu Matthew Harley în timpul după-amiezii.

- Nu te învinovăți, o sfătui Aled când termină. Nu a fost vina ta, Ceris! Tu ești o femeie cu inima bună. Nu este drept că ai ajuns prinsă în atâta violență. O să mă ridic și o să te duc acasă.

- Ba bine că nu! îi replică ea, stăpânindu-se. Nu te vei da jos din patul ăla în noaptea asta, Aled Rhoslyn!

- Nu pot să te las să te întorci acasă singură, spuse el. Poate fi periculos pe afară.

- Nu mă duc acasă, îl anunță ea. Stau aici.

- Nu, spuse el. Reputația ta, Ceris! Și părinții tăi își vor face griji.

- Le-am spus că urc să îmi petrec noaptea cu doamna Evans și mama ei, îi răspunse ea, de vreme ce Marged urma să plece cu Rebecca. Iar de celălalt lucru nu îmi pasă, Aled! Nu te părăsesc. Nu în noaptea asta.

El își acoperi ochii cu dosul mâinii sănătoase și tăcu preț de câteva clipe. Dar nu se certă cu ea.

- Atunci, o să mă ridic și o să-ți las ție patul, spuse el. Eu o să dorm pe saltea.

- Ba o să rămâi acolo unde ești, zise ea. O să dorm lângă tine. Patul este destul de lat.

Își ținu în continuare mâna peste ochi. Ea nu era sigură dacă sunetul pe care îl auzise fusese un oftat sau un hohot de râs. Își descheie nasturii rochiei și o dezbracă, ca să nu o șifoneze și mai mult decât o făcuse în toiul activităților din acea noapte. Stinse lampa și se cățăără cu grijă peste Aled, ca să ajungă în partea dinspre perete a patului. Se foi sub așternuturi.

Durerea cea mai mare trecuse. Acum semăna mai degrabă cu o durere de dinți stăruitoare și enervantă. Știa că a doua zi avea să se simtă țeapăn și nervos. Și totuși o să fie nevoit să stea la nicovală și să își facă de lucru cu ea, dacă avea să vină cineva să tragă cu ochiul și să pună întrebări, așa cum ar fi trebuit. Spera doar că sângerarea avea să se oprească până atunci.

Ea se afla în pat, lângă el. Deja îi putea simți căldura, deși nu îl atingea. Își întinse brațul și o prinse de mână.

- Când un bărbat și o femeie stau în pat împreună, nu este ușor să adormi, spuse el.

- Știu.

Incredibil, îi simți obrazul lipindu-i-se de umăr. Atunci înțelese că ea nu rămăsese doar ca să-i îngrijească rănila. Nu se urcase în patul lui presupunând, cu naivitate, că ar fi putut dormi liniștit, unul lângă altul. I se oferea lui.

Când se mișca îi sporea durerea, dar reuși să își pună brațul sănătos sub capul ei, iar ea se lipi de el de bunăvoie, atentă să nu îi atingă brațul stâng sau umărul, și îi dăruie gura ei, moale, dulce și tremurătoare, în întuneric.

- *Cariad*, îi șopti el după ce o sărută, îmi voi planta sămânța în pântecul tău dacă nu ne oprim chiar acum.

- Da. Glasul îi fu gătit de un suspin.

- Atunci, vrei să o primești în tine? întrebă el.

- Da. El îi simțea lacrimile pe față. Dar nu vreau să te miști, Aled! Nu vreau să te rănești.

- Întinde-te pe spate, o îndemnă el, și o să mă descurc.

Nu era ușor. Și cu siguranță nu era lipsit de durere. Trebui să își lase toată greutatea pe ea, după ce Ceris își trase cămășuța mai sus și își scoase lenjeria, ca să-l ajute. Și nu reuși să fie pe cât de grijuliu sau blând ar fi vrut. Dar amândoi și-o doreau din tot sufletul. Cumva ea trebuia să își ridice picioarele și să și le împreuneze peste ale lui, și să își arcuiască șoldurile, iar el reuși cumva să se așeze și să se avânte în pasajul strâmt și umed.

El se auzi gemând când ea tresări și scoase un sunet gutural, din gâtleej, dar își răsfiră degetele pe fesele lui și îl trase în jos, când el ar fi vrut să se retragă. Așa că se avântă până la capăt.

Făcu să dureze totul câteva minute, simțind-o mai în-
tâi relaxându-se, apoi unduindu-și șoldurile în ritmul lui și strângându-l înăuntru. Era fierbinte, umedă și indescriptibil de minunată. Voia să își reverse sămânța în ea după fiecare asalt, însă era un act de iubire și își dorea cu disperare să fie la fel de frumos și pentru ea.

- Aled! strigă ea deodată, cu un glas straniu, pierdut, surprins, iar el îi simți trupul cutremurându-se necontrolat sub greutatea lui.

O pătrunse de nenumărate ori, cu frenezie, stârnit de descărcarea ei copleșitoare, până când sămânța i se revărsă adânc în pântecul ei, iar el se descătușă de toată energia, de toată iubirea pe care o simțea, în femeia lui.

Prima lui femeie.

Singura lui femeie. Pentru totdeauna.

Dură ceva vreme până când, întins iarăși pe spate, cu Ceris ghemuită pe partea lui sănătoasă, cu brațul sub capul ei, reuși să își stăvilească durerea. Dar era o durere fizică și avea să treacă. Își concentră toate gândurile asupra a ceea ce tocmai se întâmplase și asupra senzației pe care i-o dădea trupul ei, relaxat după actul iubirii, lipit de al lui. Purtându-i sămânța.

- Aled, spuse ea, vrei să-ți aduc ceva? Îmi dau seama după cum respiri că ai dureri.

- Rămâi unde ești, răspunse el. Tu ești singurul leac de care am nevoie, *cariad*.

- Aled, reveni ea după o scurtă tăcere, am vorbit serios. Nu mă voi trezi mâine-dimineață îngrozită de ceea ce am făcut. Mi-am dorit asta. Și mi-a plăcut foarte mult - mult mai mult decât m-am așteptat.

El se surprinse râzând scurt.

- Nu ne-am descurcat prea rău pentru o pereche de novici, nu-i așa? o întrebă.

- Niciodată nu ai mai..., începu ea.

- Nu, niciodată, o întrerupse el. Întotdeauna mi-am zis că trebuia să fii tu sau nici una, *cariad*. Am fost o pereche de virgini. La timpul trecut, mă bucur mult să spun asta.

- Aled! Îi sărută umărul. Te iubesc!

- Da, *cariad*, șopti el. Dormi acum, da? Dormi acum împăcată după chinurile iubirii.

- Da, Aled, spuse ea.

Valetul lui Geraint îl trezi cu vestea că Sir Hector Webb venise în vizită și că îl aștepta în salonul pentru musafiri de la parter. Geraint își întoarse capul, încruntându-se, ca să se uite la ceas. Era încă devreme, dar trecuse de mult ora lui obișnuită de trezire. Se culcase când se întorsese acasă, cândva înaintea zorilor, nespărând că avea să adoarmă. Se părea că reușise.

Sir Hector se plimba încolo și înapoi pe podeaua salonului și nu încercă să își ascundă nerăbdarea, nici disprețul, față de un nobil care dormea toată dimineața. Încă trei bărbați stăteau în liniște, umăr lângă umăr, după ușă. Doi dintre ei - Geraint îi recunoscuse ca fiind gardiști speciali încartiruiți la Pantnewydd - erau nemișcați. Celălalt se foia și nu se simțea în largul lui. Geraint îl recunoscuse și pe el.

- S-a pierdut timp prețios în dimineața asta, Wyvern, spuse Sir Hector, încruntându-se mânios. Bărbatul ăsta - îl arătă pe cel care nu era gardist - a trecut pe aici mai devreme în dimineața asta aducându-ți informații

importante. Harley s-a văzut obligat să îl informeze că era în pat și că ai lăsat vorbă să nu fii deranjat. Ce mai protest!

Geraint își înălță sprâncenele. Lăsase el asemenea vorbe!

- Azi-noapte au fost doborâte două porți, continuă Sir Hector. Una la nici cinci kilometri de aici. Presupun că nici măcar nu ai auzit?

- Nu prea ai cum să auzi nimic când dormi, Hector, răspunse Geraint rece.

- Bărbatul ăsta a trebuit să se ducă tocmai până la Pantnewydd cu informațiile pe care le avea, adăugă Sir Hector.

Geraint îl țintui cu privirea pe paznicul care se bucurase de compania a doi gardiști în casa lui, noaptea trecută.

- Ei bine? îl întrebă el cu nerăbdare arogantă. Spune odată, omule! Ce ne poți spune, în afară de faptul că Rebecca și așa-zișii ei copii ți-au dărmat poarta? Îndrăznesc prea mult dacă sper că ai recunoscut pe cineva?

- Exact, milord, răspunse bărbatul, plecându-și capul neliniștit. Chiar am recunoscut.

Lui Geraint i se păru dintr-odată că aerul pe care îl respira era înghețat.

- Ei bine? Își ridică sprâncenele, arzând de nerăbdare.

- A fost o femeie, milord, spuse bărbatul. După ce au plecat toți ticăloșii ăia, am coborât înapoi pe drum ca să văd care erau pagubele. Iar ea era acolo. Nu era deghizată ca toți ceilalți care au fugit. Și era o femeie adevărată.

Ceris Williams.

- Și ai văzut-o bine? întrebă Geraint.

- Oh, da, milord, spuse paznicul. Luna a ieșit din nori chiar în momentul ăla, chiar înainte ca unul dintre călăreți să coboare în galop și să o ia pe sus. Am locuit în Glynderi, știți, și o cunosc. Era fiica lui Ninian Williams. Ceris Williams.

- Am luat doi oameni cu mine, afirmă Sir Hector, tocmai pentru cazul în care cei patru pe care îi ai aici ar fi fost ocupați cu alte treburi, Wyvern. I-aș fi trimis

să o aresteze, însă mi s-a părut un gest de curtoazie față de tine să trec mai întâi pe aici.

– Da, într-adevăr, confirmă Geraint, împreunându-și mâinile la spate.

Se uită la cei doi gardiști.

– Duceți-vă, atunci! Căutați pe cineva care să vă arate drumul. Aduceți-o aici! Fără violență, dacă sunteți atât de amabili.

– Dacă va opune rezistență..., începu Sir Hector.

– Fără violență, repetă Geraint, fără a uita că unchiul lui era magistrat, în timp ce el nu era.

Însă acela era pământul lui. Și ce naiba căuta Ceris Williams în mijlocul drumului? Nu era o adeptă de-a Rebeccai. Venise oare cu același scop ca Idris? Dar cum aflase ceea ce aflase și copilul? Și cine anume erau următorii despre care îl avertizase băiatul? Ce avea să spună oare Ceris în timpul interogatoriului? Aled o salvase. Oare îl recunoscuse? Și dacă o făcuse, l-ar fi putut trăda? Marged îi spusese că ei doi fuseseră aproape ca și căsătoriți. Oare Ceris ar fi trădat pe altcineva? Și dacă nu avea să vorbească, cum urma oare să o scape de închisoare?

Gândurile i se învârtteau prin cap în timp ce se îndreptă cu pași mari spre fereastră și rămase acolo, privind afară, ținându-și mâinile încă la spate, întreaga lui atitudine descurajând orice tentativă de conversație.

– De data asta i-am prins, vorbi oricum Sir Hector. Nu e nevoie decât de un singur prizonier. Care mai este și femeie. Va vorbi, dacă știe ce este bine pentru ea.

– Da, îl aprobă Geraint. S-ar părea că am găsit porțița pe care o căutam.

Ceris Williams era fetița drăguță care obișnuia să se ascundă după fusta mamei ei și să îi zâmbească. Era la fel de drăguță domnișoară scundă care îi adusese de mâncare la petrecerea aniversară a doamnei Howell și care stătuse de vorbă cu el, deși el își dăduse seama de timiditatea care o făcea să se poarte astfel cu mare greutate. Ceris Williams avea o inimă bună. Nu credea că avea să reziste interogatoriului.

Era acasă, mulgând vacile în locul mamei ei. Încerca să nu se gândească la tumultul de evenimente ce se petrecuseră cu o zi în urmă. Încerca, măcar pentru moment, să își concentreze toate gândurile asupra ultimului eveniment din noaptea trecută. Nu era greu. Îi resimțea efectele fizice - sensibilitatea sânilor, durerea ușoară dintre coapse, acolo unde o iubise și îi dăruise sămânța lui. Și mai erau și amintirile despre cum îl simțise. Și certitudinea că existase o nemaipomenită apropiere între ei.

Voia să viseze. Voia ca mulsul să dureze cât mai mult posibil, astfel încât să poată fi singură cu gândurile ei. Știa că alte gânduri își așteptau rândul, gânduri mult mai puțin plăcute. Dar nu încă.

O găsiră adâncită în activitatea ei de muls. Unul dintre ei o amenință cu o pușcă. Celălalt îi duse cu brutalitate mâinile la spate și i le legă atât de strâns, încât curând nu își mai simți palmele. Cel cu pușca se întoarce și o îndreaptă spre tatăl ei, când acesta veni în fugă de pe câmp, și apoi spre mama ei, când aceasta ieși din casă. Ceris Williams era arestată pentru că luase parte la una dintre răzmerițele Rebeccăi, spuse cel care o legase. O duceau la Tegfan.

O obligară să meargă repede, ținând-o fiecare de câte un braț. Se gândi că în mod voit se grăbeau, ca ea să se împiedice și ei să o poată ridica iarăși brusc. Dacă ar fi putut să își susțină partea din față a fustelor, nu s-ar fi întâmplat deloc. Dar o dată căzu într-un genunchi și altă dată se prăbuși la pământ. Își țină capul plecat, deși știa că trecuseră pe lângă câțiva oameni. Se rugă cu ardoare și în mod repetat Domnului în care credea cu desăvârșire. Se rugă să aibă puterea de a nu-l trăda pe Aled. Nici pe Marged, pe Waldo Parry sau pe oricine altcineva dintre cei pe care îi cunoștea.

Nu intrase niciodată în conacul Tegfan. Era uriaș și intimidant. O duseră într-una dintre camerele care mărgineau holul spațios. Acolo se aflau trei bărbați - contele de Wyvern, Sir Hector Webb și paznicul porții ce fusese deja distrusă când ea ajunsese acolo. Toți se întoarseră să o privească atunci când intră. De conte

se temea cel mai mult. Chipul îi era dur și ochii îi erau reci. Furia evidentă a lui Sir Hector era de preferat.

- Ei bine, domnișoară Williams, începu contele, am auzit niște povești despre tine.

Ea îl privi fără să rostească o vorbă. Se trezi întrebându-se cum s-ar fi purtat Marged într-o asemenea situație. Marged era minunat de curajoasă. Marged nu și-ar fi ferit privirea și nu ar fi tremurat - nici nu ar fi cedat sub presiune.

El porni spre ea, traversând camera, până când ajunse la nu mai mult de trei pași în fața ei. Era foarte înalt și rigid. Își ținea mâinile la spate. Ea avu senzația bruscă și înfricoșătoare că ținea acolo un bici.

- Ni s-a spus, zise el, aruncând o privire rapidă în stânga lui, la paznic, că azi-noapte te-ai aflat la locul doborârii unei porți, domnișoară Williams. Este adevărat?

Ea îl privi ținută. Deliberat, recita în minte, cu hotărâre, „Tatăl nostru“.

- Poate că există o explicație pentru prezența ta acolo, zise el. Dacă așa stau lucrurile, nu trebuie decât să spui și ți se va permite să te întorci acasă. De ce te aflai acolo?

„Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi...”

- Ai fost luată de unul dintre bărbații cunoscuți drept fiicele Rebeccai, continuă el. Îl cunoști? Sau te-a răpit, pur și simplu, și te-a lăsat să cobori în altă parte?

„Aled. Oh, Aled, oh, Aled, oh, Aled! Precum și noi iertăm greșităților noștri...”

Îi puse nenumărate întrebări. Ea nu mai știa de câte ori recitase în gând aceeași rugăciune. Stupid lucru, nu își mai putea aminti nici o alta pe care să o recite. Și mintea nu îi era destul de limpede ca să se roage în mod spontan.

Și apoi Sir Hector se năpusti asupra ei. Avea un ton mult mai ridicat, era mult mai furios. Țipă la ea până când ajunse să ridice mâna și ar fi plesnit-o cu dosul palmei peste față dacă nu ar fi fost prins de încheietură de către conte.

— Nu cred că vom scoate ceva de la ea prin violență, închise acesta. Voi încerca alte metode, Hector, dar aş prefera să fiu singur când le voi încerca, dacă înţelegi ce vreau să spun. Las-o în seama mea! Nu va scăpa de mine şi voi scoate adevărul de la ea, nu te teme!

Sir Hector scoase un hohot scurt de râs, ca un lătrat, când lui Ceris îi îngheţă sângele în vene.

„Ce-a vrut să spună?”

Dar nu exista nici urmă de îndoială în mintea ei în legătură cu ceea ce voise contele să spună. Acesta avea pe buze un zâmbet strâmb, ce îi conferea o expresie oribil de diferită faţă de privirea lui crudă şi rece.

Era pe punctul de a rupe tăcerea şi de a-l implora pe Sir Hector Webb să nu o lase singură cu contele de Wyvern. Dar uşa se deschise după un ciocănit scurt. Ceris stătea cu spatele la intrarea în cameră. Nu întoarce capul ca să se uite.

— Vă rog să mă iertaţi, sir, spuse Matthew Harley cu răsufllarea tăiată. Ceris închise repede ochii. Tocmai am aflat. A spus ceva?

— Cred că i-a mâncat pisica limba, Harley, sau orice altceva le taie limbile fecioarelor din Țara Galilor, răspunse contele de Wyvern cu răceală.

Ceris îl auzi pe Matthew expirând pe gură. Se holbă neclintită în jos, la podea.

— S-a făcut o greşală groaznică, afirmă Matthew. Şi nu mă miră că nu a spus nimic. Aparţine comunităţii capelei de aici, ştiţi, şi s-ar considera că a păcătuit îndeajuns încât să fie alungată şi trimisă sus, pe munte.

„Ştie despre Aled”, se gândi Ceris cu disperare. Îşi ridică o clipă privirea şi îl zări pe conte arcuindu-şi sprâncenele trufaşe.

— Eu şi Ceris ne-am logodit ieri, mărturisi Matthew. Părea aproape stânjenit. Azi-noapte am ieşit la plimbare. Am mers destul de departe peste dealuri. Şi apoi am ajuns la săruturi şi la alte lucruri, şi — răsese, ei bine, cred că am încercat să merg prea departe, iar ea s-a speriat. A rupt-o la fugă şi, înainte să o ajung din urmă şi să îmi cer scuze, ne-am trezit prinşi în toiul a orice se întâmpla acolo jos, pe drum. Dintr-odată, m-am trezit înconjurat

de bărbați cu fețele înnegrite, care fugeau în toate părțile, iar Ceris se afla în vale, pe drum. Și apoi un călăreț îmbrăcat cu haine femeiești închise la culoare a luat-o pe sus și a dispărut cu ea. Mi-am făcut griji degeaba. De aceea l-am trimis pe acest paznic la domnia voastră, Sir Hector, în loc să mă ocup eu însumi de problemă. Îmi pare rău! Mi-am neglijat îndatoririle.

- Este de datoria mea să fiu anunțat și să rezolv asemenea probleme, spuse nobilul.

- Ceris? Matthew se așeză în fața ei. Ești bine? Oh, vă rog, lăsați-i să îi dezlege mâinile, sir! A fost o victimă nevinovată. L-ai recunoscut, iubito? Sau pe oricine altcineva? Și ce ți-a făcut? Dacă a...

- Nu l-am recunoscut, răspunse ea, privind mai degrabă în jos decât în ochii lui. Nu prea își dădea seama de ceea ce se petrecea. M-a coborât de pe spatele calului atunci când cred că s-a considerat scăpat de urmăritori.

- Slavă Domnului! Matthew inspiră zgomotos.

Îl crezură. Ea nu mai ascultă tot ceea ce se vorbea în următoarele câteva minute, însă îl crezură. Mâinile îi fură eliberate și curând începură să o doară atât de rău din cauza înțepăturilor sângelui ce își relua circulația, încât avu la ce să se concentreze.

- Te voi conduce acasă, Ceris, se oferă Matthew, punându-i ușor un braț peste umeri. Dacă mai poți avea încredere în mine după noaptea trecută, desigur.

Ceris își spuse că niciodată nu avuseseră cuvintele un înțeles dublu mai evident decât atunci.

capitolul 23

Îi spusese Idris. Năvălise ca o vijelie în curtea fermei, în timp ce ea se afla acolo împreună cu tatăl lui, căruia îi enumera responsabilitățile pe care avea să le preia. Idris le spusese amândurora.

- Au venit după domnișoara Williams, îi anunțase el gâfâind. Au târât-o la Tegfan, cu mâinile legate la spate.

Nu mai târziu de cinci minute după aceea - se opri se numai cât să dea fuga în casă ca să își scoată șorțul

și să își înșface șalul, ieșea în goană din curte, trecea de poartă și o pornea la vale. Când trecuse pe lângă el, nici măcar nu îl ascultase pe Idris, care încerca să își convingă tatăl că totul avea să fie bine, că nobilul conte de Wyvern nu avea să îi facă nimic îngrozitor domnișoarei Williams.

Ceris fusese recunoscută. Nechibzuită femeie! Se avântase în mijlocul drumului, fără măcar să încerce să se deghizeze. Acei doi bărbați care trăsese în ea și în Aled trebuie să o fi văzut și să o fi recunoscut. Acel paznic, în special – dacă era unul dintre cei doi – locuise în Glynderi. Fusese recunoscută și se presupusese că făcea parte din mulțimea care distrusese poarta. Iar acum fusese arestată.

Dar ce făcea oare în mijlocul drumului? Marged nu avusese ocazia să se ducă în vale, la ferma familiei Williams, în timpul dimineții. Se așteptase ca prietena ei să urce la Ty-Gwyn.

Marged își iuți pașii, astfel încât aproape alerga când se apropie de poalele dealului și se întoarse în direcția satului Glynderi și a porților parcului Tegfan, de dincolo de acesta. Ceris fusese cea prinsă și târâtă la Tegfan cu mâinile legate. Ce ironie! Ceris, care dezaproba cu atâta tărie răzmerițele Rebeccăi, încât pusese capăt relației cu Aled și aproape își distrusese prietenia cu Marged.

Ceris fusese prinsă.

Lui Marged îi veni rău când se gândi că fusese atât de fericită în acea dimineață. El o iubea. Rebecca o iubea. Făcuseră dragoste de trei ori în cocioaba de pe pârlouage, înainte ca el să o aducă acasă. Fusese dezamăgită când el își îmbrăcase toate veșmintele deghizării înainte de a pleca, însă înțeleșese. Pentru siguranța ei, ca și pentru a lui, era important pentru el să își ascundă identitatea. Ea refuza să se lase rănită de acest lucru. Era atât de fericită! El o iubea.

Dar acum intervenise situația asta! În timp ce ea își vedea de treabă prin fermă în acea dimineață, visând cu ochii deschiși și cu mintea aiurea, și în timp ce vorbea cu Waldo Parry, fiind numai pe jumătate atentă la ceea ce își spuneau, pe Ceris o amenința dezastrul.

- Marged, îi spuse el. A fost recunoscută fără urmă de îndoială. A fost văzută de aproape. Între voi două nu există nici o asemănare fizică.

- Era întuneric, zise ea.

- A fost văzută în lumina lunii, răspunse el.

Nu avea să funcționeze. Nu avea să o poată elibera pe Ceris, iar acum se dăduse și ea în vileag. Însă nu trebuia să se teamă - încă. Nu avea decât un puternic sentiment de neajutorare.

- Geraint, spuse ea, folosindu-i numele de botez fără să se gândească. Făcu câțiva pași spre el. Este nevino-vată. A venit să ne avertizeze. Trebuie să fi aflat ce a aflat și altcineva, și anume că veneau gardiștii, și a venit să ne avertizeze. Pentru că ne iubește și ține la noi, chiar dacă nu este de acord cu ceea ce facem. Nu a participat la ceea ce s-a întâmplat. Las-o să plece! Te rog?

Clipi furioasă când vederea i se încetșă.

- Marged..., începu el.

- Ia-mă pe mine în locul ei, îi ceru ea, și las-o să plece! Te rog, Geraint! Deja am mărturisit că am fost acolo azi-noapte. Am participat la toate dărâmarile de porți. Am ajutat la distrugerea lor cu propriile mele mâini. Dacă sunt sinceră în ceea ce privește propria mea vină, de ce aş minți în legătură cu nevinovăția lui Ceris? Las-o să plece! Ce pot să fac ca să te conving să o lași să plece?

Mai făcu un pas spre el.

El rămase nemișcat, cu o expresie cruntă pe chip.

- Ce ești dispusă să faci, Marged? o întrebă până la urmă.

Ce *era* dispusă să facă? Realiză brusc ce insinuase el, ceea ce îi oferise ea singură, conștientizând numai pe jumătate. Se gândi repede, cu o adâncă durere, la Rebecca și la glorioasa noapte de iubire pe care o împărtășiseră cu numai câteva ore în urmă. Și se gândi și la cum și-l închipuisese pe Geraint a doua și a treia oară când făcuseră dragoste, pentru că nu avea nici o imagine mentală a Rebeccăi. Se gândi la Geraint, băiatul pe care îl iubise atâta timp și bărbatul care devenise o parte a ființei ei, oricât de mult se împotrivise ea.

Făcu ultimii doi pași care o aduseră față în față cu el. Văzu că îi tremura mâna când o ridică și își așează palma peste inima lui.

- Las-o să plece!

Își așează și cealaltă palmă pe pieptul lui și le ridică pe amândouă până îi ajunseră pe umeri, sprijinindu-se totodată de trupul lui. Își sprijini fruntea de bărbia lui.

- Voi face tot ceea ce îmi vei cere. Geraint, adu-ți aminte cum este să fii sărac, nevoiaș și speriat!

El nu se mișcase. Avea încă mâinile la spate. Trupul lui era rigid și tare. Avea aproape aceeași înălțime și constituție ca Rebecca, se gândi ea fără să vrea. Nu voia să se gândească la Rebecca. Trebuia să facă ceea ce era nevoie ca să o salveze pe Ceris, și apoi trebuia să înfrunte ceea ce era de înfruntat după mărturisirea ei pripită. Nu trebuia să se gândească la bărbatul pe care îl iubea.

- Este o ofertă destul de tentantă, spuse el, cu vocea cludat de egală. Trupul tău în schimbul libertății prietenei tale, Marged? Trupul tău, ca să-l folosesc oricum aș vrea, și de câte ori aș vrea?

Geraint. Era Geraint. Era acel băiat plin de viață și fermecător pe care îl iubise. Acest bărbat rece și neînduplecat.

- Da, răspunse ea.

- Prietena ta este deja liberă, îi spuse el. Se pare că s-a făcut o greșeală. Logodnicul ei, Matthew Harley, ne-a explicat că se aflau afară, se curtau, ori se amuzau, pe dealuri, când o neînsemnată... ah, da, ceartă, a făcut-o să o ia la sănătoasă spre drum, adică spre locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. Însă a fost o justificare suficient de credibilă încât să ne mulțumească atât pe mine, cât și pe Sir Hector Webb. La urma urmei, nimeni nu poate pune la îndoială sinceritatea sau loialitatea administratorului meu. El a condus-o acasă. Mă mir că nu te-ai întâlnit cu ei pe drum.

Îi ascunsese deliberat acea informație. O lăsase să își îndeplinească singură frânghia, să îi facă nodul și să își strângă lațul în jurul gâtului. Își retrase fruntea, mâinile și trupul de lângă el și se opri la câțiva centimetri

în fața lui, cu mâinile încheștate ușor pe lângă ea, cu capul plecat, cu ochii închiși.

- Marged, o întrebă el, cine este Rebecca?

- Nu știu, răspunse ea cu un glas jos și stins. Și dacă aș ști, nu ți-aș spune. Niciodată.

- Există anumite metode de a obține informații de la martorii necooperanți, o preveni el.

- Da. Își ținu ochii închiși. Cred că sunt curajoasă. Dar nu sunt sigură. Poate că aș ceda. Mă bucur că a refuzat să-mi spună cine este.

- Atunci, ai vorbit cu el? întrebă el.

- Da.

Simți cum o cuprindeau brusc mânia și ura. O nevoie bruscă de a-l răni, cu toate că nu știa dacă avea să fie atins în vreun fel de acea informație.

- L-am și iubit! *Am făcut* dragoste cu el. Îl iubesc! Cred că i-aș fi păstrat secretul, dacă mi l-ar fi încredințat. Dar nu a făcut-o.

Ei i se păru că tăcerea care se lăsă dură foarte mult.

Și, în mod stupid, inexplicabil, nebunesc, se simți deodată vlăguită. Își dorea să întindă o mână și să îl atingă din nou, să îi spună că nu voise să sune astfel, că ținea încă la el, la Geraint. Că o parte din ea încă îl iubea și că avea să îl iubească întotdeauna. Și se întrebă cum de îl putea iubi pe Rebecca atât de profund și de pasional, iubindu-l, în același timp, pe Geraint.

- Marged, rupse el tăcerea, ceea ce mi-ai spus în această cameră nu trebuie repetat niciodată în altă parte. Mă înțelegi? Ai fost previzibil de pripită și de tranșantă, și imprevizibil de nesinceră. Ai mințit ca să salvezi o prietenă care nu avea nevoie să fie salvată. Motivația ta a fost admirabilă. Metoda aleasă de tine a fost temerară. Dacă îi vei spune altcuiva povestea asta, s-ar putea să te creadă.

Ea își înălță, în sfârșit, capul și îl privi în ochi. Erau atât de apropiați de ai ei, încă mai că făcu un pas în spate. Dar rămase fermă pe poziție.

- Nu trebuie să îți spun cum este închisoarea, nu-i așa? continuă el. Sau ce implică o sentință de deportare. Minciunile tale te-ar trimite direct la deportare.

Ea știa că el era sigur că nu mințise.

- Geraint..., începu ea.

- Întoarce-te acasă acum! o sfătui el. Soacra și bunica ta au nevoie de tine.

- Geraint...

Își plecă iarăși fruntea și își acoperi fața cu mâinile moi. Se trezi dorindu-și să îi spună că mințise în legătură cu sentimentele ei pentru Rebecca. Și totuși nu o făcuse. Chiar îl iubea - cu toată ființa ei. Și în aceeași clipă își dădu seama că în acea dimineață nu purta colonia lui obișnuită, că nu purta deloc colonie, dar mi-rosea, pur și simplu, a... curat. Încă una dintre acele idei pe care nu le putea prinde îi veni într-un cotlon conștient al minții.

- Du-te acasă, Marged! Vocea lui deveni deodată neașteptat de blândă. Trebuie să fie minunat să te aibă cineva de prietenă. De fapt, știu că așa este. Odată ai fost prietena mea. Îmi amintesc cum am alergat până acasă ca să îi spun mamei că aveam o prietenă minunată. Prima mea prietenă. Du-te acasă acum! Cu adevărat minciunile tale nu vor trece de mine și îmi voi aminti de prietenia noastră.

- Geraint! Vocea îi era ascuțită și tremurătoare, se auzi singură și se sperie. De ce viața ne scapă de sub control în asemenea măsură, chiar dacă încercăm să respectăm toate regulile? Câteodată viața mă înspăimântă.

Se răsuci pe călcâie, decisă să îi urmeze sfatul înaintea să se facă și mai mult de râs decât se făcuse în acea dimineață. Din fericire, el nu făcu nici o mișcare ca să ajungă la ea. Dacă ar fi făcut-o, ea s-ar fi sfârâmat în mii de bucăți și s-ar fi disprețuit pentru tot restul vieții. Dar ușa se izbi de perete înainte să apuce să facă vreun pas spre ea.

- Ce dracu' se întâmplă, Ger? strigă Aled Rhoslyn, năvălind înăuntru - majordomul îl urma neajutorat.

Se opri locului când o văzu pe Marged.

- Aled, bănuiesc că ai venit să te târguiești pentru eliberarea lui Ceris Williams, asemenea lui Marged? îl întâmpină Geraint.

Aled părea groaznic de palid, observă Marged. Însă veștile trebuie să îl fi lovit mai cumplit decât pe ea. Aled o iubea pe Ceris.

- Nu spune nimic, Aled, îl preveni ea rapid. Ceris a fost eliberată. A fost o greșeală.

Ochii lui îi întâlneau pe ai lui Geraint pe deasupra capului ei.

- Logodnicul ei a depus mărturie că se aflau afară împreună, implicați în treburi de curtare, când au sfârșit cumva surprinși asupra faptului de o bandă de răzvrătiți de-ai Rebecăi, îl lămurii Geraint. Domnișoara Williams îți este prietenă, Aled?

Preț de o clipă Marged crezu că avea să leșine.

- Poți spune și așa, răspunse acesta.

- Aha! exclamă Geraint ușor în spatele ei.

Era ciudat, se gândi Marged, că erau toți trei din nou împreună, așa cum erau adesea în copilărie, cu Geraint care îi conducea de obicei în vreo năzdrăvanie. Și totuși acum se întindea un hău adânc între el, pe de o parte, și ea, împreună cu Aled, de cealaltă parte. Și o tensiune teribilă.

- Sunt liberă să plec? întrebă ea.

- De ce nu ai fi? se auzi vocea trufașă a contelui de Wyvern din spatele ei. O zi bună, Marged!

Ea ieși repede, aruncându-i numai o privire grăbită lui Aled când trecu pe lângă el. Slavă Cerului că măcar fusese acolo și că putuse să îl avertizeze la timp să nu fie atât de temerar ca ea!

De ce se prefăcuse că nu o credea? se întrebă ea. De ce o lăsase să plece? Încerca oare să răscumpere cumva ceea ce făcuse - sau nu făcuse, pentru Eurwyn? Mai ținea încă la ea?

Alese drumul cel mai scurt ca să o ducă acasă, peste dealul din partea nordică a parcului și apoi peste dealurile ce duceau la ferma tatălui ei. O conduse pe acel drum ca să evite trecerea prin sat. Merseră unul lângă altul în tăcere până când se opriră, consimțind amândoi fără vorbe, dar în același timp, aproape de vârful

dealului din parc. Aproape de locul în care stătuseră la picnic și se logodiseră cu o zi în urmă.

Ea își ținea privirea în pământ, chipul nu îi trăda nici o emoție. El simți cum i se strângea inima.

- Ceris, o întrebă el, te-au rănit?

- Nu.

Nu scoase aproape nici un sunet, mai mult clătină din cap.

- M-ai trădat, spuse el.

Atunci ea se uită în sus la el. Ochii îi erau mari și senini, deși se citea în ei și durere. El știa că nu ar fi trebuit să spună asta. Trădarea fusese reciprocă, dar a lui fusese probabil mai rea, fiindcă fusese pornit să o prindă în capcană.

- Și eu te-am trădat pe tine, continuă el.

- Da. Privirea ei era liniștită, dar acum devenise în mod clar tristă. De ce ai mințit pentru mine?

- Pentru că a fost numai vina mea, răspunse el. Pentru că nu erai vinovată de nimic, în afară de loialitate față de poporul tău. Pentru că te iubesc.

Ea își plecă iarăși privirea.

- Cine era călărețul? întrebă el.

Ea clătină încet din cap.

- Fierarul?

Nu reușise să vadă dincolo de deghizare în scurtul răgaz în care îl zărise pe bărbat de aproape - și până și atunci avusese ochii fixați mai mult asupra lui Ceris decât asupra bărbatului împreună cu care călărea, însă toată noaptea fusese bântuit de convingerea că era fierarul.

Ea privi țință la pământul dintre ei.

- Ți-ai petrecut noaptea cu el, Ceris?

Știa că o făcuse. Fusese nevoit să se întoarcă pe jos de unde ea plecase călare. Existau șanse mari ca ea să ajungă acasă cu mult înaintea ca el să se oprească la marginea pășunii ce ducea la ferma tatălui ei. Dar oricum își petrecuse tot restul nopții păzind-o, așteptând-o să se întoarcă acasă, încercând să se convingă că ea era în casă, că adormise repede și că dormea în continuare. Se întorsese în zori, urcând dinspre Glynderi.

Ea nu zise nimic.

- Ieri mi-ai spus că erai virgină, continuă el. Ai putea spune același lucru și astăzi?

Ea își ridică din nou privirea.

- Nu, Matthew, șopti. Îmi pare rău! Tu vei dori să îți retragi oferta pe care mi-ai făcut-o ieri, iar eu trebuie să îmi schimb răspunsul. Îmi pare rău!

- Azi-noapte te-ai mai fi dus să-i previi dacă el nu se afla printre ei? o întrebă el.

Ea îi simți amărăciunea din voce.

- Sunt oamenii mei, Matthew, răspunse ea. Nu îmi place ceea ce fac, însă ei o fac având convingerea sinceră că este singura cale prin care pot protesta împotriva condițiilor intolerabile în care trăim. M-am dus pentru că sunt oamenii mei.

- Și pentru că îl iubești pe el. Nu putea să o lase baltă. Spune-o, Ceris! Ai rămas cu el azi-noapte. Nu ai fi făcut asta dacă nu l-ai fi iubit, nu-i așa?

- Îmi pare rău, Matthew! Ochii i se umplură de lacrimi. Nu ar fi trebuit să îți spun „da” niciodată. Țineam la tine și am crezut că avea să fie îndeajuns. Meriți mai mult!

Ținuse mult la el! Își încleștă pumnii pe lângă el.

- Nu trebuie să mă însoțești mai departe, spuse ea. Ar fi mai bine să merg singură de aici.

El încuviință dând din cap și o privi întorcându-se. Și își imaginează trupul ei mic, voluptuos, întins pe spate și gol sub cel al fierarului.

- Ceris! strigă după ea. Ea se întoarce și se uită la el. Spune-i iubitului tău că o să-l prind și că o să mă asigur că va fi condamnat la cea mai grea pedeapsă prevăzută de lege! Bucură-te de el cât mai poți! Nu va dura mult. Își va petrece restul vieții deportat.

Ea îl privi multă vreme, fără să spună ceva, înainte de a se întoarce iarăși și de a începe să urce dealul. El se așază pe pământ și își sprijini coatele pe genunchii ridicați, apăsându-și pleoapele cu încheieturile mâinilor. Ar fi trebuit să o ia ieri, când avusese ocazia. Dacă ar fi știut cum aveau să evolueze lucrurile, s-ar fi bucurat de ea cât ar fi putut de mult. Iar fi făcut unele dintre lucrurile pe care îi plăcea să le facă târfelor dornice

să câştige ceva mai mult decât tariful de bază. Fierarul ei ar fi găsit-o puţinţel obosită şi vătămată când avea să îi vină rândul, noaptea.

Trebuie să fi fost fierarul. Harley îşi ridică fruntea şi îşi strânse genunchii cu braţele. Fusese un bărbat solid, bine făcut. Fierarul era una dintre fiicele Rebeccăi. Iar Rebecca însăşi – sau însuşi, desigur, aşteptase pe deal până când fierarul îl ajunsese din urmă, cu Ceris, teafăr şi nevătămat. Se pusese într-un mai mare pericol aşteptând, mai ales din cauza nuanţei specifice a veşmintelor sale. De ce ar fi aşteptat? Pentru că şi el o cunoştea pe Ceris şi o plăcea? Pentru că îi era loial „fiicei” sale? Pentru că acea fiică îi era un prieten apropiat? Atunci, Rebecca era tot din Glynderi sau din apropiere?

Ori Rebecca se afla încă şi mai aproape? Acel gând i se părea şi mai absurd acum decât noaptea trecută, când îi venise în minte pentru prima oară. Însă la fel de bine ar fi putut măcar să mai chibzuiască asupra lui. Îşi enumeră în minte anumite fapte, într-o ordine aleatorie. Încă nu încerca să facă din ele un tot unitar.

Rebecca avea pe cineva pe cal cu el. Un tânăr sau un flăcău, aşa i se păruse. Însă stătea pe o parte pe spatele calului, cu braţele încolăcite în jurul taliei Rebeccăi. O femeie? Părea foarte posibil. Conte de Wyvern nu fusese acasă seara trecută, când Harley îl căutase, şi se părea că nimeni nu ştia unde se dusesese. Valetul lui se gândise că se retrăsese devreme. Conte de Wyvern se întorsese acasă nu cu mult înaintea zorilor. Nu îl văzuse pe Harley, deoarece traversa călare dealul, mai sus de ferma Williams. Nu purta nici haină, nici pelerină, nici pălărie, dar avea o legătură destul de mare în spatele şei şi îşi trecea degetele prin păr de parcă tocmai îşi scosese pălăria.

Oare se întorcea acasă de la o întâlnire amoroasă cu vreo târfă ori vreo amantă? Harley habar nu avea unde ar fi putut găsi vreuna în acea parte nonconformistă a Țării Galilor. Dar ştia un lucru. Îl văzuse vorbind cu unul dintre grădinarii mai bătrâni după întoarcerea lui Wyvern din Anglia. În copilărie, înainte să i se stabilească

legitimitatea, Wyvern avusese doi prieteni apropiați. Aled Rhoslyn, acum fierarul din Glynderi. Și Marged Llwyd, acum Marged Evans, care trăia – fără soț, la ferma Ty-Gwyn, mai sus pe deal față de ferma Williams. Eurwyn Evans murise condamnat la deportare, după ce încercase să distrugă crescătoria de somoni. Văduva lui trebuia să fie o tânără femeie furioasă și atrăgătoare în egală măsură – și probabil dornică de aventuri.

Când ajunsese la Tegfan, Wyvern nu fusese de acord cu creșterea rentelor, cu colectarea strictă a dijmelor și cu taxele mari și frecvente pe care oamenii trebuiau să le plătească la porțile de taxare. Poruncise să se distrugă crescătoria de somoni și supraveghease îndepărtarea capcanelor așezate de paznicii de vânătoare. Îi oferise o slujbă fermierului care își pierduse ferma anul trecut, când nu reușise să își plătească renta. Dar Wyvern nu mai încercase să facă și alte schimbări în ultima vreme. De fapt, nu de când izbucniseră răzmerițele Rebeccai în acea parte de țară. Harley auzise că Waldo Parry lucra acum pentru Marged Evans.

În ciuda atitudinii autoritare și distante, de dimineață Wyvern se arătase mult mai dispus decât Sir Hector să îi creadă minciunile și să o elibereze pe Ceris. Sir Hector nu îl numise mincinos, însă era încă de părere că Ceris văzuse pe cineva de suficient de aproape – pe răpitorul ei, de exemplu – ca să îl poată recunoaște sau că auzise ceva ce s-ar fi putut dovedi de folos ca probă. Încă își dorea să o fi ținut în custodia lui, ca să îi pună mai multe întrebări. Wyvern fusese cel care afirmase că nu îl puteau insulta astfel pe administratorul lui și să o interogheze pe logodnica lui Harley.

Oare ce însemnau toate astea? se întrebă, în sfârșit, Harley. Nu avea sens să se gândească la ceea ce se gândea. Sau avea? Cu siguranță știa ceea ce ar fi vrut să creadă. Ce își dorea cu disperare să creadă. Ar fi fost minunat. Ar fi scăpat de Wyvern și ar fi fost liber să își continue activitățile de mai înainte, sub comanda noilor săi angajatori, Sir Hector Webb și Lady Stella. Și ar fi putut să scape și de fierar. Și apoi Harley ar fi putut să o privească pe Ceris suferind.

Își dorea să o vadă suferind.
Își dorea să sufere cu toții.
Însă cum ar fi putut să obțină dovezi?

capitolul 24

Fusese scris ca acea zi să fie una foarte agitată, realiză Geraint curând după ce plecă prietenul lui. Prietenul lui se arătase mulțumit fiindcă numele lui Ceris Williams fusese reabilitat și fiindcă nu mai exista nici un pericol ca ea să fie arestată din nou. Se arătase mai puțin mulțumit de justificarea adusă ca să fie eliberată. Înainte de noaptea trecută, Geraint nu își dăduse seama că între cei doi exista o legătură amoroasă. Nu își dăduse seama nici de faptul că Aled fusese împușcat noaptea trecută. Se părea că Ceris îi bandajase rana și că de dimineață nu se vedea nici un semn de infecție. Însă Aled avea dureri. Era evident după paloarea feței sale.

Geraint nu avu timp să se gândească prea mult la evenimentele de noaptea trecută. Sau la evenimentele din cursul dimineții. Fusese într-un du-te-vino continuu. Curajul lui Ceris Williams fusese ceva neașteptat, iar minciunile lui Harley spuse ca să îi ofere ei o justificare – și mai și. De ce mințise? Pentru că o iubea pe Ceris? Se părea că în întreaga situație apăruse un triumf amoros, ceea ce ar fi putut genera probleme.

Și mai fusese și vizita lui Marged, și încercarea ei pripită și cu totul previzibilă de a o salva pe Ceris luându-i locul. Și felul în care i se oferise lui, dacă de acest lucru era nevoie ca să obțină eliberarea prietenei sale – o ofertă pe care el o găsisese dezagreabilă. Și totuși nu se putea abține să nu fie nemaipomenit de mândru de ea și să nu o iubească aproape până la disperare. De dimineață trecuse printr-o adevărată agonie ca să joace rolul contei de Wyvern, ca să pară rece, ca să îi simtă atingerea și să nu reacționeze în nici un fel. Și totuși trupul lui și sentimentele sale resimțeau încă efectele celor câteva ore în care făcuse dragoste cu ea, deopotrivă tandru și pasional.

Se întrebă dacă avea să găsească vreo cale de a ieși din groapa pe care și-o săpase singur.

Dar nu îi fu dat să aibă timp să se gândească mai departe. Majordomul lui se prezintă aducând pe o tavă cartea de vizită a unui musafir. După ce îi aruncă o privire, Geraint se însenină și ordonă ca domnul Thomas Campbell Foster de la ziarul *The Times* să fie poftit înăuntru. Era jurnalistul căruia îi scrisese, un bărbat pe care îl cunoștea personal și pe care îl respecta pentru munca lui. Bărbatul în care își pusese multe speranțe.

- Thomas! Traversă biblioteca pentru a-și întâmpina vizitatorul, cu mâna dreaptă întinsă, imediat ce acesta fu condus în încăpere. Mi-ai făcut o surpriză extraordinară, una foarte plăcută! Ce te aduce în acest colț uitat al Insulelor Britanice?

Nu trebuia să uite că Rebecca îi scrisese lui Foster, nu contele de Wyvern.

- Wyvern. Foster îi făcu o jumătate de plecăciune și zâmbi larg. Mă așteptam la câmpuri sterpe și la sălbatici înfricoșători, trebuie să recunosc. A fost o surpriză plăcută să găsesc peisaje încântătoare și o limbă foarte muzicală, chiar dacă nu poate fi înțeleasă.

Geraint se îndreptă spre un bufet ca să îi toarne o băutură prietenului său și îi arată acestuia un scaun tapițat cu piele dintr-o parte a căminului.

- Ia loc, îl pofti el, și spune-mi ce te aduce pe aici! Afacerile sau plăcerea?

- Afacerile, ca să fiu sincer, răspunse Foster după ce se așeză și acceptă paharul oferit. Am primit o scrisoare foarte elocventă și pătimașă de la Rebecca, prin care mă invită aici ca să văd cu ochii mei ce se întâmplă.

- Ah! exclamă Geraint, așezându-se pe scaunul din fața jurnalistului. Rebecca!

- Nu știu cum să iau legătura cu el, spuse Foster. Presupun că va lua el legătura cu mine, când va afla de sosirea mea. Între timp, m-am gândit să vorbesc cu toți seniorii din zonă, ca să aflu versiunea lor despre evenimentele din ultima vreme. Bănuiesc că inevitabil cele două versiuni vor intra în conflict. Dar provocarea în jurnalism constă în încercarea de a separa adevărul

de prejudecată și de isterie, și de a prezenta cu acuratețe ceea ce este corect pentru ambele părți. Spre încântarea mea, am aflat că proprietatea ta galeză se află chiar în centrul acestui nou val de răzmerițe. Așa că am venit mai întâi la tine, Wyvern. Ești dispus să îmi acorzi un interviu?

Geraint se așeză picior peste picior și își strânse buzele.

- Acest nou val de răzmerițe, cum îl numești tu, a început odată cu sosirea mea aici, spuse el. Chiar s-ar putea spune că, într-un fel, eu l-am provocat. Am instituit câteva reforme și am încercat să aplic altele la o scară mai largă, vorbind cu vecinii mei și pledând pentru o acțiune comună. Am fost primit peste tot cu ostilitate și m-am văzut obligat să renunț la zelul meu de cruciat. Și apoi a apărut Rebecca. Poate că, fără să vreau, am agitat spiritele.

Thomas Foster îl privea cu interes.

- Asta este ceva neașteptat, spuse el. Insinuezi oare că răzvrătiții au dreptatea de partea lor?

Geraint chibzui o clipă la răspuns.

- Presupun că niciodată nu este corect să acționezi împotriva legii și să distrugi proprietatea publică, zise el. Dar trebuie să mărturisesc că am ajuns să simpatizeze într-o anume măsură cu Rebecca și cu adepții ei. Par să nu aibă o altă alternativă. Au strigat destul de multe urechi surde. Nu sunt sigur dacă știi, Thomas, că primii mei doisprezece ani din viață, înainte ca bunicul să descopere că eram moștenitorul lui legitim, am trăit aici, printre cei mai săraci dintre săraci. Asta a fost acum mult timp, însă îmi amintesc cum este să fii sărac și neajutorat. Dacă bunicul meu nu m-ar fi descoperit, sunt aproape sigur că acum aș fi fost și eu unul dintre adepții Rebeccai. Zâmbi. Întotdeauna mi-a plăcut să conduc. Poate că aș fi fost Rebecca însăși.

Thomas Foster fluieră și se așeză mai confortabil în scaun, uitând de orice etichetă.

- Spune-mi mai multe! îl îmbie el. Este fascinant și va da foarte bine în *The Times*. Un pair al regatului care simpatizează cu rebelii, în parte deoarece a crescut

printre ei! Spune-mi tot ce știi și tot ce simți, dacă nu te superi!

Geraint izbucni în râs.

- Dacă ai vreo oră sau două la dispoziție..., spuse el. Să îți umplu din nou paharul mai întâi?

După mai bine de o oră, Geraint stătea la birou, scriindu-i o scrisoare domnului Thomas Campbell Foster din partea Rebeccai, prin care îl invita pe jurnalist să se alăture ei, precum și fiicelor, și copiilor ei, peste două nopți, ca să se cunoască.

Geraint decise că era în regulă să dezvăluie atât locul, cât și momentul. Foster era un bărbat integru și căuta o poveste fascinantă. Nu avea să devină informator. Într-adevăr, și-ar fi protejat sursele de informații împotriva oricărei presiuni din afară. Geraint își aminti că o dată Foster își petrecuse câteva nopți la Newgate pentru că refuzase să dezvăluie mărturisirile unui criminal pus sub acuzare.

Pe dealuri existau numeroase coclauri unde s-ar fi putut aduna o mulțime numeroasă. Dacă se strâneau departe de orice drum sau poartă de taxare, nu ar fi putut să fie descoperiți nici măcar de către un gardist răătăcit. Foster ar fi putut afla toate informațiile de care avea nevoie dintr-o asemenea întâlnire - de la Rebecca, de la fiicele ei, de la orice bărbat din mulțime care ar fi îndrăznit să preia cuvântul și să își spună păsul. Geraint zâmbi în colțul gurii. Sau de la orice femeie. Nu și-o putea imagina pe Marged păstrând tăcerea.

Poate că după întâlnire aveau să mășăluiască spre o poartă și să o distrugă. Poate că Foster avea să îi însoțească, în așa fel încât să poată vedea cu ochii lui și să poată raporta exact ceea ce se întâmpla.

Foster îi relatase mai devreme că umbla zvonul despre formarea unei comisii de anchetă care să vină în Țara Galilor și să pună întrebări cât mai multor oameni, astfel încât să se afle adevărul din spatele plângerilor și neliniștii. Dacă lui Foster i se oferea o poveste destul de bună pe care să o publice în cel mai important ziar

din Londra, atunci poate că posibilitatea s-ar fi transformat în certitudine.

Nu îi mai rămânea decât să spere, își spuse Geraint în timp ce semna scrisoarea cu o înfloritură. Să spere și să continue să acționeze pentru a-și atinge scopul, cu toate că devenea din ce în ce mai periculos de la o zi la alta.

Ceris și mama ei trebăluiau amândouă prin bucătărie când Aled fu primit în casa familiei Williams. Amândouă erau albe ca niște stafii. Ninian Williams veni de afară înainte să se facă vreun schimb de replici. Părea furios din cale-afară.

- Ei bine, Aled Rhoslyn, începu el, fiica mea s-a logodit ieri cu Matthew Harley. Astăzi am să aud că s-a logodit cu tine, ori o să te scot afară în pumni!

- Da, Ninian, confirmă Aled, nescăpând-o din priviri pe Ceris. Ea amesteca într-o oală cu supă ce era agățată deasupra focului, cu ochii ațintiți în jos. Dar este nevoie de doi ca să faci un asemenea anunț. O să vorbesc mai întâi singur cu Ceris, nu-i așa?

- Fiica mea ne-a mințit azi-noapte, spuse Ninian. Și apoi ne-a făcut de rușine pe noi, pe ea însăși și întreaga comunitate, păcătuiind trupește cu tine în timp ce era logodită cu alt bărbat. Nu cred că poate exista iertare pentru un asemenea comportament. Va trebui să vorbim cu reverendul Llwyd. Însă căsătoria celor care au păcătuit trupește este un pas în direcția cea bună. Consimțământul fiicei mele nu este necesar în această chestiune.

Draga și blânda lui Ceris! Evident, după încercarea grea prin care trecuse de dimineață, își împăcase conștiința mărturisindu-le totul părinților ei. Iar Ninian reacționa așa cum era de așteptat să reacționeze orice tată. Probabil că își ieșise din minți de teamă când Ceris fusese târâtă la Tegfan.

- Oh, Ninian! Doamna Williams își acoperi fața cu șorțul. Te porți neînduplecat cu propria ta fiică! Când tu însuși ai fi fost un adept de-al Rebeccăi, dacă nu te-ar fi lăsat picioarele!

- Nu mă opun la faptul că s-a dus după Rebecca, femeie! se răsti el. Ci la minciuni și la păcatul trupesc.

- Ceris, interveni Aled, o să mergem afară împreună și o să vorbim despre asta, nu-i așa?

Mâna ei se opri din amestecat, dar fata nu își ridică privirea.

- Da, răspunse ea.

Puse deoparte lingura, își șterse mâinile pe șorț și se întoarse spre ușă. Aled o urmă afară.

- Luați seama, stați în fața casei, să vă pot vedea! le strigă Ninian.

Aled înclină din cap.

Ea traversă curtea până la poarta ce dădea spre pășune. Dar nu o deschise. Se întoarse și se sprijini cu spatele de ea, și se uită în ochii lui, în sfârșit.

- Aled, începu ea, am spus adevărul când am afirmat că nu mă voi rușina astăzi. Ar trebui, însă nu mă rușinez. Dar tu nu îmi datorezi nimic. Ceea ce am făcut am făcut de bunăvoie și asumându-mi faptele.

- *Cariad*, o alintă el, apropiindu-se de ea în ciuda privirii iscoditoare a tatălui ei, pe care o putea simți pârjolindu-i ceafa. Geraint mi-a spus că ai fost foarte curajoasă. Sunt mândru de tine.

- Geraint? Ea se încruntă pentru o clipă.

- A fost prietenul meu, explică el. Este încă prietenul meu.

- Și dușmanul tău, de asemenea, adăugă ea cu tristețe. Trăim vremuri grele.

- Te-au rănit? o întrebă el. Aș vrea să fi fost cu tine, să îți fi ușurat povara!

- Gardiștii au fost puțin cam duri, mărturisi ea, deși cred că nu au intenționat să-mi facă rău. Conte la oprit pe Sir Hector Webb când acesta a vrut să mă lovească. Nu pot să cred că seniorul este într-un totu un om rău, Aled. Cred că, într-un fel, este o victimă a împrejurărilor, ca și noi.

Trebuia să spună ceva, cu toate că nu voia să se gândească la asta. Îi era teamă să se gândească la asta, în ciuda felului în care ea începuse conversația.

- Harley a mințit ca să te elibereze, rosti el. Nu era o întrebare.

- Da. Ochii ei deveniră triști. Azi-noapte ne-am trădat unul pe altul, Aled, și bineînțeles că am pus capăt logodnei. Dar cred că trebuie să mai țină puțin la mine, ca să facă ceea ce a făcut de dimineață. Nu îl pot urî. Însă nu îl iubesc și nu l-am iubit niciodată. Voiam doar să mă mărit și am crezut că s-ar fi putut să funcționeze cu el. Am fost nechibzuită.

- Atunci, ne vom căsători, *cariad*? o întrebă. Inima începu să îi bată mai repede și respirația îi deveni sacadată. Tatăl tău ne-o cere, și la fel va face și reverendul Llwyd dacă va afla. Și, într-adevăr, este singurul lucru ce ne mai rămâne de făcut, după ce am fost împreună așa cum am fost azi-noapte. Dacă trebuie, dacă te va face să te simți mai bine, voi renunța să o mai urmez pe Rebecca. Voi vorbi cu reverendul Llwyd și voi stabili data la care să mă însor cu tine, da?

Ea zâmbea, deși ochii îi erau încă triști.

- Asta este lucrul cel mai frumos și mai tandru pe care mi l-ai spus vreodată, zise ea. Un dar neprețuit. Lasă-mă să îți dăruiesc unul la fel de valoros, la rândul meu! Mă voi mărita cu tine, Aled, îți voi transforma casa într-un adevărat cămin, îți voi purta copiii și te voi iubi din tot sufletul pentru tot restul vieții mele! Și dacă uneori vei întreprinde câte ceva ce îți impune conștiința, te voi respecta, chiar dacă nu voi fi de acord. Așa cum cred că și tu îmi vei respecta principiile. Trebuie să te duci cu Rebecca dacă așa simți, iar eu voi rămâne acasă și mă voi ruga să te întorci teafăr și nevătămat.

Își zâmbiră cu căldură unul altuia înainte de a se îmbrățișa cu putere - Aled tresări ușor, iar ea evită cu grijă să îi atingă umărul rănit. Rămaseră strâns îmbrățișați, în tăcere, timp de câteva minute, apoi atenția le fu atrasă de o tuse zgomotoasă și insistentă ce se auzea dinspre casă. Ninian Williams și soția lui stăteau unul lângă altul în prag. Amândoi păreau mulțumiți, chiar dacă Ninian încerca să își păstreze încruntătura feroce, iar doamna Williams își acoperise iarăși fața cu șorțul.

Traversau dealuri și coborau văi. Parcurseseră deja probabil câțiva kilometri. Vremea era neobișnuit de uscată. Iarba se simțea veștejită și aproape prăfoasă sub tălpi.

În acea noapte mergeau la o întâlnire, așa spusese Aled, și apoi poate aveau să doboare o poartă. Devenea din ce în ce mai dificil să plece de acasă și să se îndrepte spre locul de întâlnire. Gardiștii se aflau încă la Tegfan. Nimeni nu putea spune precis unde se duceau sau pe cine urmăreau. Ultima dată o urmăriseră pe Ceris, chiar dacă Ceris nu mășăluisese niciodată cu Rebecca. Dacă o urmăriseră pe Ceris tocmai de la casa tatălui ei, poate că zăriseră și alți doi oameni coborând dealul, se gândi Marged – pe Waldo Parry și pe ea însăși.

În acea noapte fusese foarte tentată să rămână acasă. Însă nu doar de teamă, trebuia să recunoască. Nu era sigură că se simțea pregătită să o revadă pe Rebecca. O parte din ea tânjea după el, după apropierea lui, după felul în care făcea dragoste cu ea. Nu doar după actul fizic al iubirii, deși cu el era mult mai amețitor de minunat decât își închipuisese vreodată că ar fi putut fi. Ci și după sentimentul de apropiere emoțională, după sentimentul că le era menit să fie împreună, că erau prieteni foarte buni, chiar dacă nu îi cunoștea numele și nu îi văzuse niciodată fața. Se simțea aproape măritată cu Rebecca. Aproape, dar nu chiar.

Era încă îngrozitor de supărată din cauza discuției cu Geraint de la Tegfan. Și se rușina de ceea ce îi oferise în schimbul libertății lui Ceris. Cu toate că ar fi făcut-o, știa asta, și ar fi mers până la capăt dacă numai astfel Ceris ar fi rămas în continuare liberă. Cum oare de îi trecuse prin cap să ofere așa ceva, când ea îi aparținea Rebeccăi? Ar mai fi fost oare capabilă să se întoarcă la Rebecca în acea noapte dacă i s-ar fi dăruit cu adevărat lui Geraint? Poate că era stupid să își pună acea întrebare, de vreme ce nu i se ceruse să facă nici un sacrificiu. Dar oare intenția nu era la fel de rea ca și fapta? S-ar fi culcat cu el dacă i-ar fi cerut-o.

Marged se împiedică de o piatră de pe coasta dealului și bombăni în gând, în timp ce Dylan Owen o susținu și îi zâmbi larg.

- Ține minte un lucru, Marged! o sfătui el. Dacă-ți scrântești glezna, n-o să mai poți merge decât într-un singur fel, spre deosebire de noi toți. O să călărești spre casă cu toată pompa.

Ea se gândi că toți știau că era femeia Rebeccăi. Poate chiar bănuiau că Rebecca era iubitul ei. Nimeni nu îi spunea nimic în față. Vecinii și prietenii ei erau oameni buni. Dar Dumnezeu să o ajute dacă zvonurile ajungeau la urechile tatălui ei!

- Dacă în noaptea asta o să călăresc înapoi spre casă, îi răspunse ea surâzând, o să mă gândesc la bătăturile tale, Dylan. O să mă gândesc doar o dată, foarte puțin!

Dacă avea să călărească înapoi spre casă în acea noapte. Nutrise speranța că în acea noapte el nu avea să o conducă, ci să o lase să se întoarcă acasă împreună cu prietenii ei. Nu prea știa cum avea să poată da ochii cu el. Îl iubea cu tandrețe și pasiune în egală măsură, dar se simțea oribil, de parcă i-ar fi fost necredincioasă. Fiindcă nu numai că fusese gata să se culce cu Geraint, ci își și dorise acest lucru.

Poftim! Gândul o izbi din plin și îi răsună tare în minte. Gândul pe care îl tot evitase, simțindu-se vinovată de două zile. Când îl atinsese pe Geraint și i se oferise, simțise o străfulgerare de dorință pură în pânțele și între coapse. Își dorise să îl simtă acolo, ușurându-i durerea și aducându-i plăcere. Își dorise să facă împreună cu el ceea ce făcuse împreună cu Eurwyn și apoi cu Rebecca.

Poftim! Își băgase în cap o idee nebunească și se simțea și mai nefericită decât înainte. Nu numai din cauza sentimentului de vină, ci și din cauza tulburării. Cum putea oare să iubească un bărbat și totuși să vrea să... să se *împreuneze* cu altul? Oare dacă o femeie se culca cu un bărbat care nu îi era soț devenea dintr-odată și neîndoielnic o femeie ușoară? Știa ce răspuns ar fi dat tatăl ei la o asemenea întrebare. Și i se părea că ar fi avut dreptate.

Dar gândurile îi fură întrerupte. Se întâlnește cu un alt grup în valea dintre două dealuri, iar în mijlocul grupului, pe o mică ridicătură de pământ, stătea Rebecca. Nu era călare, dar părea la fel de înalt, de impunător și de maiestuos ca întotdeauna.

Într-un fel, prima vedere a lui în acea noapte o liniște. Simți un fior de dragoste pentru el, ce avea numai în parte cauze fizice. Privindu-l, se convinse că numai pe el îl iubea. Cum oare se putuse îndoi vreo clipă că tot devotamentul ei îi aparținea lui?

Aproape de el stătea un străin. Desigur, mulți dintre bărbații de acolo îi erau străini. Dar acel bărbat nu era deghizat și purta niște haine ce păreau atât la modă, cât și scumpe. Se uita în jurul lui cu un vădit interes.

Aled descălecă și se alătură celorlalte fiice și Rebeccăi, pe movilă. Și străinul se afla acolo, și un alt bărbat, deghizat ca toți ceilalți, dar nu ca o fiică. Rolul lui deveni evident când începu întâlnirea. Era un traducător, care formula în engleză ceea ce rostea Rebecca, deși, interesant lucru, nu traducea și în galeză ceea ce se vorbea în engleză, ca să înțeleagă și Rebecca.

Marged nu știa de ce Rebecca alegea să nu vorbească în engleză. Aproape toți cei pe care îi cunoștea vorbeau limba într-o anumită măsură, iar Rebecca era un bărbat inteligent și părea educat. Și era clar că înțelegea foarte bine ce i se spunea. Însă, dintr-un anumit motiv, alegea să folosească un traducător.

Străinul era un englez din Londra. Scria pentru un ziar londonez și strângea informații despre răzmerițele Rebeccăi și despre plângerile ce duseseră la acestea. Vorbise cu toți seniorii din zonă, iar acum dorea să audă adevărul de la Rebecca și de la discipolii săi. Dacă îl puteau convinge că aveau motive serioase să se răzvrătească și dacă el ar fi reușit să atragă atenția englezilor asupra situației de acolo, poate că i-ar fi putut ajuta cumva. Guvernul luase deja în considerare opțiunea de a trimite comisari în partea de vest a Țării Galilor, care să facă tot ceea ce făcea și el, dar într-un mod mai oficial.

Ideea că își atinseseră deja obiectivul de a atrage atenția asupra cauzei lor și faptul că acel bărbat venise dispus să asculte atât punctul lor de vedere, cât și pe cel al seniorilor erau incitante. Poate că până la urmă avea să li se dovedească scepticilor că se înșelaseră. Poate că până la urmă avea să iasă și ceva bun din răul necesar pe care îl stârniseră. Poate că până la urmă Rebecca avea să devină un erou național. Se părea că o scrisoare de-a Rebeccăi îl adusese pe reporterul de la *The Times* în Țara Galilor.

Atunci, era oare capabil să scrie o scrisoare ce ar fi putut avea un efect atât de puternic? Marged își aținti privirea asupra lui. Se obișnuise atât de mult cu rochia lungă, cu peruca și cu masca, încât începeau să i se pară aproape normale. Dar, preț de o clipă, o încercă din nou o curiozitate intensă cu privire la bărbatul din spatele măștii. Oare cum arăta? Ce fel de viață avea? Părea oarecum straniu că nu avea răspunsuri la acele întrebări, dar că alături de el cunoscuse o intimitate fizică mai mare decât cea pe care o cunoscuse alături de Eurwyn în cinci ani de căsnicie.

Întâlnirea dură o oră întreagă și ar mai fi durat dacă Rebecca nu i-ar fi pus capăt atunci când păsurile enumerate domnului Foster de la *The Times* începuseră să se repete. Mulți dintre bărbați luaseră cuvântul. Chiar și ea luase cuvântul și relatase pe scurt despre nedreptatea pe care Eurwyn încercase să o îndrepte și despre soarta crudă ce îl așteptase după aceea.

Domnul Foster vorbise cu toți seniorii, își aminti ea. Trebuia să fi vorbit și cu Geraint. Oare Geraint îi menționase despre crescătoria de somoni și despre faptul că poruncise să fie distrusă curând după sosirea lui la Tegfan? Oare îl convinsese pe domnul Foster că nu se făcea vinovat de opresiunea ce existase ani întregi pe moșia lui? Se înfurie la gândul că minciunile lui ar fi putut fi crezute.

Și totuși distrusese crescătoria. Și pusese să fie scoase toate capcanele. De ce? Nu voia să i se amintească acea întrebare veche. De atunci cu siguranță nu mai inițiasе nici o reformă.

Cu excepția faptului că îl împiedicase pe Sir Hector Webb să o lovească pe Ceris și se opusese ca fata să fie luată și dusă la alt interogatoriu după ce domnul Harley oferise o explicație în favoarea ei. Și cu excepția faptului că se prefăcuse a crede că mărturisirea pe care ea, Marged, i-o făcuse era o minciună și că o lăsase să plece.

De ce o lăsase să plece? În acel moment, crezuse că poate îi acordase acea favoare ca să o urmărească, iar ei să îi fie foarte greu să îl mai respingă. Dar nu îl mai văzuse de două zile.

Ura faptul că Geraint Penderyn, conte de Wyvern, nu se încadra în tipare. Își dorea atât de mult să îl disprețuiască, să îl vadă ca pe un ticălos prefăcut!

Rebecca le vorbea, și întreaga atenție a lui Marged fu atrasă iarăși de el. Avea brațele ridicate, semn sigur că îi conducea într-o nouă misiune. Și mai mult ca sigur aveau să distrugă poarta și casa improvizată ce fuseseră reconstruite lângă Penfro – prima lor misiune de doborâre. Domnul Foster urma să îi însoțească.

O parte din atenția ei se îndreptă asupra domnului Foster în timpul acțiunii de dărâmare a porții. Distrugerea era un act atât de rău! Se întrebă dacă era dezgustat sau prea puțin impresionat de disciplina de care dădeau dovadă în timpul acțiunii lor, de bunăvoința acordată noului paznic, deși acesta îi ocărâse cum îi venise la gură. Ca de obicei, i se dăduse timp să își strângă lucrurile personale din casă și să plece în siguranță. Ca de obicei, fuseseră instruiți să nu se poarte violent cu bietul om nici prin vorbe, nici prin fapte. Nimeni nu îi răspunsese la tirada de blesteme nici măcar cu o dojană blândă. Se întrebă dacă domnul Foster era impresionat de controlul total pe care Rebecca îl exercita asupra adeptilor lui, fără ca măcar să fie nevoit să ridice vocea.

Sigur că domnul Foster nu se putea să nu fie impresionat și să nu își dea seama că ei nu formau o simplă gloată, cu gândul numai la distrugere. Sigur că putea să îi ajute și că avea să o facă.

Realiză dintr-odată că se săturase de răzmerițele Rebecca. Se săturase de distrugere și de pericol. Se săturase să își facă griji pentru Rebecca. Își dorea liniște.

Dar dacă și când răzmerițele aveau să se sfârșească, ea urma oare să îl piardă pe Rebecca? Oare avea să îl mai vadă vreodată? Sau, dacă avea să îl mai vadă, o să îl recunoască? L-ar fi recunoscut oricând, își spuse ea. Dacă ar fi trecut pe lângă el pe stradă sau dacă s-ar fi aflat în aceeași clădire cu el, l-ar fi recunoscut.

Însă era posibil să îl piardă atunci când acele aventuri nocturne aveau să se sfârșească. Dar nu încă. Rebecca își trimise copiii la casele lor, iar aceștia o apucară pe drumuri diferite, cu domnul Foster printre ei.

Și apoi Rebecca veni lângă ea, aplecându-se în șa, cu mâna întinsă, ca de obicei. Ea îi zâmbi, ridicându-și privirea, își puse mâna într-a lui și piciorul pe cizma sa. Nu avea să se gândească la sfârșit, își zise, cuibărindu-se la pieptul lui și închizând ochii când porniră în direcția casei ei. Nu încă.

capitolul 25

Geraint era în culmea fericirii. În ciuda diferitelor pericole, totul părea a se desfășura așa cum sperase. Credea că, în rolul contelui de Wyvern, îl luminase pe Foster și îi trezise simpatia față de rebeli. Și mai credea că, în rolul Rebeccăi, el și adepții lui își prezentaseră cazul în întregime, clar și rațional. Foster văzuse în acea noapte că nu formau o gloată violentă și isterică, de dată violenței nemăsurate. Poate văzuse că erau niște oameni porniți la război împotriva unui sistem nedrept și opresiv.

Era încredințat că Foster avea să vadă clar până în inima problemei și că urma să scrie în mod elocvent, astfel încât să trezească interesul și simpatia publicului cititor din Londra. Dacă avea să se întâmple destul de repede, și dacă într-adevăr fusese trimisă o comisie de anchetă în vestul Țării Galilor care să fi fost formată din comisari inteligenți și deschiși la minte, atunci cu siguranță totul urma să se termine în curând. Nevoia de rebeliune pentru atragerea atenției avea să treacă.

Nu o să mai fie Rebecca. Aceasta urma să dispară ca un fuior de fum și numai câteva persoane aveau să știe cine fusese Rebecca. Marged nu avea să afle niciodată. Inconștient, îi strânse mai tare talia în timp ce călăreau, iar ea murmură ceva de neînțeles și își sprijini mai bine capul pe umărul lui. Chiar ațipise, își spuse el zâmbind. Ce femeie uimitoare era! Și cât o iubea! Oare avea să o piardă pentru totdeauna când Rebecca urma să dispară? Oare exista vreo cale în acea lume ca Geraint Penderyn să îi câștige dragostea? Nu credea.

O apucase pe un drum ce avea să îi poarte iarăși până pe pârloagele de mai sus de Tegfan și de Ty-Gwyn. Își conduse calul spre cocioaba ruinată ce îi fusese casă. Da – casă. Acolo cunoscuse dragostea maternă și, mai târziu, acolo se bucurase de dragostea unei femei. Era ironic cum o colibă mică, atât de mohorâtă și jalnică, găzduise atâta dragoste. Se gândi la grandoarea și la răceala, dar și la singurătatea conacului Tegfan.

Marged se foi de cum se opri calul. El descălecă și o ajută să coboare, își priponi calul în spatele casei, unde oricui altcuiva i-ar fi fost foarte greu să îl zărească, și luă pătura. Marged stătea și îl aștepta. O sprijini cu spatele de peretele casei și o sărută. Era caldă și relaxată după somn. Era uimitor cât de repede putea deveni cineva dependent de iubirea altei persoane, se gândi el. Nu numai de iubirea fizică, deși era stârnit și pregătit pentru ea, ci și de iubirea emoțională. Devenise dependent de afecțiunea ei, de respectul și de prietenia ei. Era destul de înspăimântător când își amintea că acele daruri îi erau oferite unui bărbat care nu exista. Și totuși avea nevoie de acele daruri, așa cum avea nevoie de aer ca să respire și de apă ca să bea.

– Hai să mergem înăuntru, îi șopti pe buze, și să ne facem comozi!

Căldura și relaxarea dispărură. Ea îl împinse și se întoarse cu spatele la el, privind în bezna de după colțul colibei.

– Trebuie să îți spun ceva, zise ea.

Lui i se strânse stomacul. Era însărcinată. Oh, Doamne, era însărcinată! În sufletul lui se dădea o luptă crâncenă între bucurie și disperare.

- Te iubesc! începu ea. Nu credeam că este posibil să iubești așa cum te iubesc eu pe tine. Și totuși... și totuși nu sunt sigură că ți-am fost credincioasă.

El rămase nemișcat și o așteptă să continue.

- Când Ceris Williams a fost arestată, acum două zile, mărturisi Marged, am crezut că aveau să o arunce în închisoare și poate să o tortureze ca să obțină informații. Ai aflat că a fost arestată, nu-i așa? Am crezut că avea să fie deportată, cu toate că nu era vinovată de nimic, în afară de faptul că i-a păsat de siguranța noastră, a tuturor. Așa că m-am dus la Tegfan și i-am spus contelui de Wyvern că eu eram cea care a fost văzută pe drum, lângă poarta doborâtă, nu Ceris. I-am spus că fac parte dintre adepții tăi. Făcu o pauză. I-am spus chiar și că suntem iubiți.

Marged! Incurabil de sinceră! Acum știa ce urma să îi spună, deși se întreba cum anume avea să îi descrie totul.

- A fost incredibil de curajos din partea ta, *cariad*! afirmă el.

- Incredibil de prostesc, replică ea, râzând scurt și trist. Încă nu îmi pot da seama de ce a ales să creadă că mințeam.

- Cine ar mărturisi de bunăvoie un asemenea lucru, dacă ar fi adevărat? întrebă el. De ce crezi că s-ar putea să îmi fi fost necredincioasă?

Putea să audă cum trăgea cu greu aer în piept.

- Când credeam că Ceris se afla încă în custodia lui, spuse ea, înainte să aflu că fusese eliberată, i-am spus lui Ger... contelui, că aş face orice ca să-l conving să îi dea drumul. Nu, nu spune nimic încă! îi ceru ea grăbită, trăgând aer în piept ca să poată continua. Înțelege ceea ce spun, nu-i așa? L-am atins și m-am sprijinit de el. Mi-am oferit trupul.

- Dar el nu a acceptat oferta? o întrebă.

- Nu, răspunse ea.

- Atunci, nu s-a întâmplat nimic ireparabil. Își lăsă o mână pe umărul ei, însă ea i-o dădu în lături.

- Dar aş fi făcut-o, afirmă ea. M-aş fi dăruit lui de câte ori ar fi vrut să mă aibă. Eu am făcut oferta. El a refuzat-o, nu eu.

- Ai făcut-o ca să-ţi salvezi o prietenă, spuse el, atinându-i din nou umărul. De această dată, ea îi lăsă mâna aşezată acolo. Cu toţii ştim cuvintele din Biblie: „Nu este mai mare dragoste decât să-şi dea cineva viaţa pentru prietenii săi.”¹ Sau aşa ceva - nu sunt sigur dacă am citat corect. Ai fost gata să dăruieşti ceva poate de mai mare valoare decât însăşi viaţa ta, Marged! Nu pot decât să te respect pentru asta.

Oare pentru ea era un sacrificiu atât de mare să i se ofere lui Geraint Penderyn, ca să îndure un asemenea chin? Îi putea simţi zbuciumul şi vina ce ajungeau în valuri de tensiune până la el.

Atunci o întoarse cu faţa spre el şi reuşi să îi vadă, până şi în întuneric, ochii mari înecaţi în lacrimi. O trase în braţele lui şi o sărută.

- Hai să mergem înăuntru! îi spuse.

Dar ea încă nu se relaxase. Îşi lăsă capul pe spate şi se uită la el.

- Asta nu e tot, zise ea. Trebuie să îţi spun şi restul.

- Ce, *cariad*? o întrebă el.

- Am vrut! răbufni ea şi se crispă în braţele lui. Nu înţeleg, dar trebuie să îţi spun adevărul. Te iubesc! Te iubesc din tot sufletul, cu toate că pare absurd de vreme ce ştiu atât de puţine despre tine. Iar pe el îl urăsc din tot sufletul. Şi totuşi l-am dorit. Mă îngrozeşte, dar este adevărat! Aşa că ţi-am fost necredincioasă, înţelegi, pentru că nu numai că am vrut, ci am fost şi nerăbdătoare! Acum voi coborî pe jos până la Ty-Gwyn, iar tu poţi pleca în siguranţă spre casă. Nu voi... poate că nu voi mai ieşi data viitoare când vom fi chemaţi. De fapt, în mod sigur nu voi ieşi. Iartă-mă! Nu am vrut să...

- Marged!

¹ Faptele apostolilor, Ioan, 15:13 (n.tr.)

O strânse cu putere la piept. Nu putea crede că se simțea atât de ușurat și atât de sfâșiat de remușcări, în același timp. Ea îl dorise. Iar la Marged dorința nu reprezenta niciodată numai ceva fizic. Dacă nu l-ar fi urât atât de mult, și pe bună dreptate, l-ar fi iubit din nou. Și cu siguranță o parte din subconștientul ei îi pune pe ei doi împreună – pe Geraint și pe Rebecca, și înțelegea legătura.

Și totuși se simțea sfâșiat de remușcări. Ea fusese sinceră cu el de la bun început, iar el, în tot ceea ce întreprinsese cu ea jucând rolul Rebeccăi, nu fusese decât înșelător și necinstit. Ceea ce ar fi trebuit să facă, își spusese el, era să îi mărturisească adevărul chiar atunci. Îi datora adevărul. Și, indiferent de reacția ei, o cunoștea suficient de bine ca să fie sigur că nu avea să îl trădeze.

– Marged, începu el, cu toții am făcut în viață lucruri de care ne rușinăm. Eu am făcut multe.

– Nu-mi spune! zise ea repede, ridicându-și privirea. Nu-mi spune mai multe! Dacă simți că trebuie să-mi faci unele mărturisiri doar ca să mă faci să mă simt mai bine, oprește-te! Mă simt rănită și murdară. În acest moment nu pot să cred decât în tine și în dragostea pe care ți-o port. Nu-mi spune mai multe în noaptea asta! Mă poți ierta? Dacă nu, lasă-mă să merg acasă fără alte vorbe. Dacă poți, atunci hai să facem dragoste! Am nevoie de tine – dacă mă mai vrei.

El privi adânc în ochii ei umbriți. Era ispititor. Atât de ispititor!

– Te rog! îl imploră ea. Spune da sau nu! Nimic mai mult. În noaptea asta nu pot suporta mai mult.

– Atunci, hai să mergem înăuntru! consimți el. Te iubesc, Marged!

O vedea zâmbind.

– Într-o bună zi îmi vei spune totul, zise ea, toate amănuntele neplăcute ale vieții tale. Dar nu în noaptea asta. Asta este prima noapte în care nici măcar nu vreau să știu. Vreau să iubesc. Vreau să-ți dovedesc, și să-mi dovedesc și mie, că numai tu contezi pentru mine.

- Ne vom iubi, îi întări el spusele, conducând-o peste prag și spre colțul întunecat unde se mai culcaseră înainte. Ard în flăcări pentru tine, *cariad*!

Întinse pătura și se întinseră amândoi pe ea.

Ea stătea în brațele lui, relaxată și mulțumită. El adormise, ceea ce se întâmpla rar în timpul întâlnirilor lor. Ea era iarăși fericită. Știa că se afla acolo unde își dorea, acolo unde îi era locul. Orice ar fi fost ceea ce se petrecuse cu Geraint în urmă cu două zile nu fusese dragoste. Îi mărturisise totul Rebeccăi, iar el acceptase. Sentimentele lui nu se schimbaseră. Se gândi că era un bărbat de o incredibilă generozitate.

Până în acel moment ar fi putut să afle cine era. Mai devreme simțise că era pe punctul de a-i spune totul. Oare de ce nu voise ca el să o facă? Reținerea ei o surprinsese până și pe ea. Să fi fost oare pentru că îi plăcea acea fantezie? Atâta timp cât nu îi văzuse niciodată fața, nici nu îi'auzise numele, atâta timp cât nu știa nimic despre viața lui, în afară de ceea ce se referea la Rebecca, își putea imagina că era orice bărbat ar fi vrut ea. Oare îl idealizase? Oare în viața reală era cu adevărat minunat, așa cum îl credea ea?

Poate că nu voia să cunoască realitatea. Un bărbat în carne și oase era o persoană complexă. Cine trăia cu un bărbat adevărat trebuia să se adapteze la felul de a fi al aceluia, să învețe să îl accepte așa cum era, cu toate defectele și obiceiurile supărătoare. Îi trebuise un an sau mai mult ca să se acomodeze cu Eurwyn, poate chiar toți cei cinci ani ai căsniciei lor. O adevărată relație de iubire era ceva la care trebuia lucrat zi de zi.

Poate că se bucura de acel basm, în care viața reală încă nu pătrunsesese.

Dar se întreabă dacă în curând avea să fie nevoită să înfrunte realitatea, fie că voia sau nu. Tocmai terminase de făcut niște calcule în minte. Evitase câteva zile să facă acele calcule. Bănuielile îi erau întemeiate. Sângerarea îi întârziase patru zile. Nu era foarte mult timp și probabil nu însemna nimic. Își aminti că o dată îi întârziase cinci zile, la începutul căsniciei, dar speranțele îi fuseseră

năruite în cea de-a șasea zi, când văzuse dovada de netăpăduit că nu era însărcinată. De data aceasta nu îi întârziase decât patru zile.

Preț de o clipă simți că amețește de frică. Dar nu avea să cedeze. Exista șansa ca doar să îi fi întârziat. Și chiar dacă nu era asta, chiar dacă purta un copil în pântec, el nu avea să o părăsească. Îi spusese asta. Și îi mai spusese că putea lua oricând legătura cu el, prin intermediul lui Aled.

Ea îl credea orbește. Dacă spusese că nu avea să o părăsească, atunci nu avea să o facă, cu toate că i-ar fi fost foarte ușor să se poarte așa. Oare cum urma să îl găsească, dacă nu voia să fie găsit?

Însă avea încredere în el. Ascunsese adevăruri față de ea, dar nu o mințise niciodată. O iubea. Așa îi spusese, iar ea îl credea.

Își frecă obrazul de pieptul lui gol și oftă mulțumită. Își permise să se destindă și să adoarmă.

Matthew Harley se blestema în gând pentru că fusese nesăbuit. Aproape se luminase de ziuă. Își petrecuse cea mai mare parte din noapte afară, pe dealul ce străjuia ferma lui Marged Evans, înfrigurat până în măduva oaselor, păzind ceva ce încă de la început nu fusese deloc sigur că avea să se întâmple.

În ultimul timp mai că ajunsese la sapă de lemn plătind mită celor doi gardiști care îl însoțiseră în urmărirea lui Ceris și care cunoșteau adevărul despre cele petrecute în acea noapte și unui valet de la conac. Cei doi fuseseră plătiți pentru că se făcuse de râs pentru o simplă fată de fermier arendaș. Cel de-al treilea fusese plătit pentru că își dorea cu disperare să se răzbune pe cineva pentru toate necazurile care apăruseră în viața lui în ultima vreme. Și pe cine ar fi putut să se răzbune mai bine decât pe însuși contele de Wyvern?

Era sigur că Wyvern era Rebecca, oricât de incredibilă ar fi părut suspiciunea. Așa că angajase un valet să spioneze pentru el în conacul Tegfan. Și în acea noapte Wyvern se strecurase afară fără să spună cuiva vreo vorbă. Era imposibil de aflat unde se dusesse, deși Harley

ar fi pus rămașag pe ultimul penny că următoarea zi avea să vină cu vestea că o altă poartă sau chiar două fuseseră dărâmate de către Rebecca și *copiii* ei. Harley își pusese toate speranțele în faptul că avea să fie martorul întoarcerii lui Wyvern și că o să obțină cumva dovada că Wyvern și Rebecca erau una și aceeași persoană.

Dar unde ar fi trebuit să aștepte? În afara conacului Tegfan nu ar fi fost destul de bine. Conteale ar fi ascuns fără îndoială toate elementele deghizării și orice dovadă ce ar fi condus la Rebecca înainte să ajungă acasă. Din ce direcție ar fi fost probabil să vină? Existau la fel de multe posibilități câte direcții.

Însă lui Harley nu îi fusese greu să decidă pe care ar fi pus rămașag. Ultima dată când îl văzuse pe Wyvern întorcându-se acasă în zorii zilei, acesta călărise peste deal, venind dinspre Ty-Gwyn. În acel moment Harley trăsesese concluzia că se întorcea de la o întâlnire amoroasă cu Marged Evans. Era foarte posibil ca Marged să fie o adeptă de-a Rebeccăi. Soțul ei crease probleme, iar gardistul care fusese postat în fața fermei Williams o zărise pe ea – sau pe un flăcău despre care Harley bănuia că fusese ea – coborând dealul la o oră târzie. Era foarte posibil ca Marged și Rebecca să fie iubiți.

Și astfel Harley își alesese un asemenea loc pe deal încât să poată vedea atât ferma Ty-Gwyn de deasupra, cât și conacul Tegfan de jos, dar să rămână în același timp ascuns privirilor oricui care nu ar fi trecut, călare sau pe jos, chiar pe lângă el. Și totuși, din câte știa, se afla la o vânătoare de vrăjitoare. Trecuseră ore întregi de când aștepta, plictisindu-se în frig, și probabil strădaniile nu aveau să îi fie răsplătite la sfârșit decât cu o noapte de nesomn și cu o mânie sporită.

Era timpul să se întoarcă acasă, decise în sfârșit. Probabil că Wyvern era cuibărit în patul său de la Tegfan de ore bune. Dar nici chiar așa. Înainte să își miște membrele amorțite și să se arate pe creasta pustie a dealului, zări ceva cu coada ochiului, cu toate că era încă întuneric. Ceva luminos.

În fața porții fermei Ty-Gwyn era un cal care ducea doi călăreți. Unul dintre călăreți coborî din șa și îl ajută

și pe celălalt să descalece. Preț de câteva clipe siluetele li se contopiră, și apoi cel mai scund dintre cei doi, cel îmbrăcat în haine bărbătești închise la culoare, deschise poarta și se făcu nevăzut în curtea fermei. Celălalt rămase pe loc, privi și ridică mâna într-un semn de rămas-bun câteva momente mai târziu. Apoi încălecă din nou și își întoarse calul spre deal, în direcția conacului Tegfan.

Harley văzu, cu un entuziasm crescând, că omul era îmbrăcat din cap până-n picioare în alb. Purta o robă lungă și albă, o perucă blondă și ceea ce părea să fie o mască albă. Era Rebecca, aceeași siluetă pe care Harley o văzuse ultima dată cercetând drumul de pe care fiera-rul o salva pe Ceris.

Trebuia să fie Wyvern. Dacă nu își schimba direcția, călărea spre intrarea nordică, cea mai înaltă, a moșiei Tegfan. Harley își dori să îl fi putut urmări, dar venise pe jos. Nu exista nici un loc unde ar fi putut să ascundă bine un cal. În plus, nu ar fi putut urmări pe cineva călare fără să fie văzut.

Călărețul se opri și privi în urmă când parcursese o oarecare distanță față de fermă. Trebuia să fi ieșit deja din zona vizibilității de la poartă. Harley privi, cu ochii larg deschiși, cum își scoase mai întâi peruca, apoi masca, ce semăna cu un fel de glugă pe care și-o trăsese peste cap. Apoi își dezbracă rochia, le strânse pe toate repede într-o legătură și le înfășură într-o pelerină sau pătură, sau orice ar fi avut legat în spatele șei. Călărețul își reluă călătoria.

Încă nu se crăpase de ziuă și era o distanță destul de mare între călăreț și Harley. Însă Harley nu mai avea nici o îndoială asupra identității Rebeccăi. Era contele de Wyvern.

Mai că izbucni în hohote de râs de entuziasmat ce era. Îl prinsese. Pe Dumnezeu lui, îl prinsese! Numai dacă ar fi avut o armă, sau dacă l-ar fi adus cu el pe unul dintre gardiști! Iar fi putut duce lui Sir Hector Webb un prizonier mult mai important decât Ceris. Dar nu avea nici un rost să își facă simțită prezența din moment ce nu avea cum să prindă pe cineva în acea noapte.

Dar a doua zi dimineață, devreme, avea să plece călare spre Pantnewydd ca să ducă veștile și povestea transformării Rebeccăi în contele de Wyvern, pe care o văzuse cu ochii lui.

Privi din locul lui de pe deal până când Wyvern cotea spre intrarea nordică a parcului și dispăru printre copaci. Harley se gândi că era obosit, dar se îndoia că avea să doarmă în orele ce mai rămăseseră din acea noapte.

Numai dacă ar fi putut să pună gheara și pe fierar! I-ar fi plăcut să o vadă pe Ceris Williams suferind în timpul judecății, pronunțării sentinței și deportării pe viață a iubitului ei.

O fiică de-a Rebeccăi ar fi primit cu siguranță condamnarea pe viață. Da, i-ar fi plăcut să o vadă suferind și trecând prin toate acele cazne după ceea ce îi făcuse.

Harley se ridică, în sfârșit, își scutură membrele și o porni înapoi spre casă.

Sir Hector Webb era prost dispus. Așa cum îi spusese soției lui de nenumărate ori, și lui Maurice Mitchell în timpul vizitei din ziua anterioară, era făcut să se simtă ca un criminal, și nu îi plăcea asta absolut deloc.

Apăruse acel reporter parvenit din Londra, cu veșmintele lui la modă și accentul englez cultivat, când probabil nici măcar nu era un gentleman, chitit să le pună întrebări despre ceea ce era pur și simplu o chestiune criminală. Le pusese întrebări despre rente, dijme, taxe în legătură cu Legea Săracilor, taxe de drum și porți de taxare. Și în tot acel timp Sir Hector ar fi jurat că omul le ținea partea nenorociților de răzvrătiți. Creșterile bruște ale rentelor erau cu adevărat necesare? Ce ajutor i se oferea unui arendaș bun, care nu își mai putea plăti renta și trebuia să renunțe la pământ? De ce trebuiau colectate taxe de la fermierii care își vedeau de treburile lor și care aduceau var, de exemplu?

Bărbatul, în ignoranța lui, nu realiza că tocmai căruțele încărcate cu var erau responsabile în cea mai mare măsură pentru stricarea drumurilor, ceea ce ducea la reparații tot mai dese. Însă Sir Hector îl lămurise destul de repede asupra problemei.

Se părea că Rebecca îl adusese pe reporter în vestul Țării Galilor. Avusese îndrăzneala să scrie și să invite ziarul *The Times* să trimită pe cineva care să facă cercetări. Crimele nu aveau nevoie să fie cercetate. Aveau nevoie să fie rezolvate. Criminalul trebuia prins și pedepsit destul de aspru, astfel încât să fie descurajați cei care ar fi încercat să îi calce pe urme. Și totuși acel reporter nu voia să ofere nici o informație despre Rebecca. Nici măcar nu voise să arate scrisoarea.

Sir Hector ar fi pus rămașag că bărbatul aranjase cumva să stea de vorbă cu Rebecca. Atunci i s-ar fi servit o tavă de minciuni, pe care fără îndoială avea să le creadă. Ei bine, dacă Sir Hector urma să prindă de veste, și dacă reporterul tot ar fi refuzat să le ofere informații, avea să pună ca omul să fie arestat pentru ceva anume – poate pentru sprijinirea și instigarea unui criminal.

Și dacă ar fi fost să îi dea crezare reporterului, guvernul lua serios în considerare posibilitatea de a trimite comisari în vestul Țării Galilor care să investigheze agitația populară și cauzele acesteia. Ce anume era de investigat? Acolo se desfășurau *crime*.

Sir Hector era atât de prost dispus, încât de-abia mărâi o formulă de salut către Matthew Harley când acesta îl vizită destul de devreme într-o dimineață și îi ceru să vorbească singuri. Fu condus în birou.

– Harley, îl întâmpină cu o scurtă plecare a capului. Presupun că ai auzit că poarta Penfro a fost iarăși culcată la pământ azi-noapte. Nemernici blestemați, ce îndrăzneală au avut să atace o poartă pe care o mai distruseseră o dată! O să prind eu gloata asta, de-ar fi ultimul lucru pe care-l fac!

– Sir! Matthew Harley își păstra manierele obișnuite, pline de respect, dar până și Sir Hector își dădu seama că ochii îi străluceau cu o emoție reținută. Știu cine este Rebecca!

Sir Hector încremeni.

– Rebecca și contele de Wyvern sunt una și aceeași persoană, afirmă Harley triumfător.

Sir Hector rămase o clipă cu gura căscată, apoi își închise gura cu zgomot.

- Oh, prostii, Harley! zise el. Pur și simplu crezi ceea ce ai vrea să fie. M-ai făcut să sper un moment.

- Am văzut cu ochii mei, sir! se împăună Harley.

Sir Hector îl privi cu atenție și apoi se încruntă. Se opri în fața căminului, cu mâinile împreunate la spate, cu picioarele mult depărtate.

- Bănuiesc că îmi vei spune exact ceea ce ai văzut, Harley, îi ceru el.

- Bănuiam dinainte, începu administratorul. Când l-am căutat, într-o noapte, ca să-mi dea permisiunea de a lua câțiva gardiști și de a-i urmări pe răzvrătiți, nu era acasă, și totuși nici unul dintre servitori nu știa că plecase. Și l-am văzut întorcându-se singur, călare, foarte târziu în aceeași noapte. Însă aceea a fost o simplă bănuială și nici măcar nu merita raportată. Am așteptat să obțin o dovadă mai sigură, sir.

- Și? Sir Hector făcu niște gesturi circulare de nerăbdare cu o mână. Haide, omule, asta nu este o piesă de teatru, deși văd că savurezi fiecare cuvânt!

- Noaptea trecută, continuă Harley, am aflat că Wyvern plecase iarăși de acasă și m-am așezat la pândă, sus pe dealuri, așteptându-i întoarcerea, privind în direcția de unde venise data trecută. Dar de această dată am văzut mai multe. Era chiar înaintea zorilor, sir, iar eu aproape renunșasem să mai sper. Și apoi am zărit-o pe Rebecca.

Sir Hector trase aer în piept, șuierând.

- Era complet deghizat, spuse Harley. A condus o femeie acasă - asta explică ora târzie. Dar după ce a lăsat-o și s-a apropiat și mai mult de mine, și-a scos masca, a ascuns-o într-o boccea de la spatele șei și și-a continuat drumul la vale, către Tegfan.

- Wyvern, rosti Sir Hector pe un ton puțin mai ridicat decât o șoptă. Să fiu al naibii! Era Wyvern?

- Nimeni altul, afirmă Harley, victoria răzbătându-i din voce. L-am prins, sir! Cu permisiunea domniei voastre, acum mă voi întoarce la Tegfan și le voi ordona gardiștilor de acolo să îl aresteze și să îl aducă în fața domniei voastre.

Însă Sir Hector nu răspunse imediat. Se uita la Matthew Harley, dar privirea lui trecea prin acesta.

- Nu, răspunse el. Doar dacă nu cumva găsim masca - și fără îndoială este bine ascunsă, singura dovadă pe care am avea-o este mărturia ta. Ar fi cuvântul tău împotriva cuvântului lui. Cuvântul contelui de Wyvern împotriva celui al administratorului său. S-ar putea să nu conteze.

Matthew Harley roși.

- Nu cred că integritatea mi-a fost vreodată pusă la îndoială, sir! exclamă el.

- Asta ar fi ceva diferit, spuse Sir Hector. Nu putem risca. Nu, trebuie să îl prindem asupra faptei.

- Acum, când știm adevărul, nu ar trebui să fie greu, interveni Harley. Va trebui doar să îl supraveghem și să îl urmărim, sir. Poate că îi putem prinde în plasă și pe câțiva dintre ceilalți conducători. Am motivele mele să cred că următorul după Wyvern - cunoscut sub numele de Charlotte - este fierarul din Glynderi.

Dar Sir Hector nu mai asculta. Se încruntase și mai mult.

- Numai dacă am putea trage sforile astfel încât să fie discreditat și în fața oamenilor, zise el. Harley, realizezi că e foarte popular printre ei? Este al naibii de politicoș față de toți portarii pe care îi pune pe drumuri, de parcă le-ar cere să danseze la un bal de la Curte. Le permite să plece și să își ia cu ei bunurile personale. Și de parcă asta nu ar fi suficient de rău, le plătește compensații din ceea ce numește cuferele Rebecăi. Mă întrebam eu de unde proveneau banii! Acum știu. Trebuie să-l discredităm.

- Dar cum, sir? se aventură Harley să întrebe. Poate că oamenii nici măcar nu își dau seama cine este. A purtat masca până și în prezența femeii lui, noaptea trecută. Poate că va fi suficient să îi dăm în vileag secretul.

- Poate. Sir Hector se duse la birou și se așeză greoi pe scaunul de stejar din spatele acestuia. Am nevoie de timp ca să mă gândesc bine la asta. Dă-mi o zi sau două! Ceea ce ne trebuie nouă este o poartă care să fie distrusă într-o manieră mai puțin blândă decât de obicei.

- Dacă am pune gardiștii..., începu Harley.

- Nu, nu, nu, nu! Sir Hector bătu darabana cu degetele pe birou. Trebuie să îl facem pe el să se poarte rău.

- Este un paznic la poarta Cilcoed, destul de aproape de Tegfan, o anume doamnă Phillips, relată Harley. Acum ceva timp mi-a spus că nu se teme de Rebecca pentru că însuși contele de Wyvern i-a promis protecție. Nu știu cum ne-ar putea ajuta asta, sir. Tocmai mi-a venit acum în minte.

- Chiar așa a promis? Degetele lui Sir Hector își întăriră mișcarea. O zi sau cel mult două, Harley! Voi veni la Tegfan și voi sta de vorbă cu tine. Mă voi gândi la ceva. Între timp, te poți gândi și tu. Și îți poți ține ochii deschiși și urechile ciulite.

- Da, sir! Matthew Harley se înclină respectuos și se întoarce să plece.

- Harley! îl strigă Sir Hector. Bine lucrat! Nu voi uita asta. Cum nu va uita nici Lady Stella.

- Este o plăcere să vă fiu de folos, sir! spuse Harley.

capitolul 26

- Ei bine, Wyvern! vorbi apăsător Sir Hector Webb și își frecă palmele în timp ce se îndrepta spre fereastra bibliotecii de la Tegfan, oprindu-se ca să admire pajiștile și copacii. Se pare că ne apropiem de sfârșitul acestei nebunii cu răzmerițe și distrugeri de porți.

- Așa crezi? Geraint se lăsă pe spătarul scaunului din spatele biroului, sprijinindu-și coatele pe brațele din lemn, încrucișându-și degetele. Să sperăm că ai dreptate, Hector!

- Reporterul ăsta de la *The Times*..., începuse Sir Hector. Îndrăznesc să spun că va publica adevărul și că, în sfârșit, vor fi trimiși aici destui soldați. Rebeliunea va fi înăbușită, iar ticălosul care își spune Rebecca va fi prins și pedepsit în consecință.

- Este un rezultat la care trebuie să sperăm cu toții, consimți Geraint. Dar am auzit că Foster le-a luat un interviu Rebeccăi și câtorva oameni. Poate că a crezut ceea ce i-au povestit.

Sir Hector își întoarse capul ca să se uite peste umăr la Geraint.

- Dar cine sunt cei care citesc ziarele, Wyvern? întreabă el. Și care dintre cititori ar fi de acord să le acorde rebelilor ceea ce cer? Cât de curând toți oamenii din clasa de jos a țării ar cere câte ceva, ar distruge proprietăți și i-ar necăji pe cetățenii care respectă legea. Ar fi anarhie. Nu, articolele reporterului vor servi numai cauzei noastre, ascultă vorbele mele!

- Se pare că o comisie de anchetă este pe cale să fie trimisă aici, Hector, îl informă Geraint. Așa spune Thomas Foster, iar scrisorile pe care le-am primit din Londra îi confirmă spusele. Vor vorbi cu toată lumea, cu bogați și săraci. Presupun că ei vor trebui să decidă dacă răzmerițele Rebeccăi sunt sau nu justificate, și dacă ar trebui făcut ceva ca să se reducă nemulțumirile oamenilor.

- Sar părea că încă simpatizezi cu gloata, Wyvern, afirmă Sir Hector, îngustându-și privirea.

Geraint îi întoarse privirea, cu sprâncenele ridicate.

- Nu spun decât că, dacă și când va sosi comisia, ches-tiunea ne va scăpa din mâini, Hector, zise el. Va scăpa și din mâinile Rebeccăi. Problemele vor fi judecate de către observatori imparțiali - așa trebuie să sperăm. De asemenea, trebuie să sperăm că se va stabili și o rezolvare justă. La urma urmei, doar nu vrem să îi împovăram pe oamenii care sunt, într-o oarecare măsură, în grija noastră, nu-i așa? La fel cum nu vrem să fim agasați de o gloată. Deși până acum s-au purtat cu o reținere remarcabilă.

Sir Hector îl privea cu buzele strânse.

- Ei bine, mereu ai adus probleme familiei soției mele, Wyvern, spuse el. Nu știi de ce aş aştepta să se mai schimbe ceva acum. Mă voi duce să am o discuție cu Harley. Despre oi. Presupun că tot el se ocupă de administrarea fermelor tale?

Geraint înclină din cap și își privi unchiul ieșind din cameră. Poate că fusese nehibzuit. Poate că până avea să se rezolve toată acea problemă ar fi fost mai bine să pretindă că gândea la fel cu ceilalți seniori și să nu sufle o vorbă despre dreptate sau justiție.

Dar se săturase să se prefacă. Și se părea că numai asta făcuse de câteva săptămâni. În prezența lui Sir Hector, a celorlalți proprietari de pământ și chiar a oamenilor lui, când nu era deghizat, se prefăcea a fi aristocratul nepăsător, care își proteja cu orice preț averea, proprietățile și stabilitatea. În prezența adeptilor Rebeccai se prefăcea a fi eroul poporului, unul dintre ei, dar care avea puterea și curajul necesare pentru a-i conduce. În prezența lui Marged...

Geraint oftă și își împreună mâinile la ceafă. Se săturase să se prefacă. Și prefăcătoria nici măcar nu era ceva nou pentru el. Ani întregi se prefăcuse că Geraint Penderyn nu existase înainte de vârsta de doisprezece ani. Pretinsese că Tegfan nu exista, nici Glynderi, nici cocioaba cu acoperiș sărăcăcios de pe pârloage. Nici Marged...

Se săturase să se prefacă. Geraint Penderyn era o persoană reală, cu o poveste de viață reală. Rădăcinile lui se aflau la Tegfan și în vasta proprietate ce înconjura conacul și parcul. Și contele de Wývern era o persoană reală și devenise bărbatul care era acum după ce trecuse prin multe greutăți și situații neprielnice cu o voință de neclintit. Până și Rebecca era reală. Rebecca nu era masca, ci bărbatul din spatele măștii. Iar bărbatul din spatele măștii se formase pe baza tuturor experiențelor pe care le înfruntaseră Geraint Penderyn și contele de Wyvern, și fusese pus în situația de a face față situației neobișnuite pe care o găsisese după ce sosise la Tegfan. S-ar fi putut spune că Rebecca reprezenta punctul culminant a tot ceea ce îl modelase pe el în viață. Rebecca era destinul lui.

Trei persoane – Geraint Penderyn, contele de Wyvern, Rebecca. Și totuși toate erau una singură, personalitățile lor se împleteau strâns într-una singură. Iar el își dorea să fie acea singură persoană. Își dorea să termine cu prefăcătoria și să fie el însuși – eul lui final, complet, în prezența tuturor celor pe care îi întâlnea. Își dorea să termine cu măștile, atât cu cele adevărate, cât și cu cele imaginare.

Avea să îl roage pe Aled să pregătească o întâlnire cu comitetul, decise Geraint. Urma să propună ca răzmeșițele Rebeccăi din acea parte a vestului Țării Galilor să se amâne până când aveau să vadă cum i-ar fi putut ajuta Thomas Foster și comisia de anchetă. Poate că ar fi reușit să facă o declarație publică, prin intermediul lui Foster, explicând că procedau astfel în semn de bunăvoință.

Și Marged. Poate că avea să se convingă să meargă la ea și să îi spună adevărul. Ea era atât iubita, cât și dragostea lui. Îi datora adevărul poate mai mult decât orice altceva. Îl iubise pe Geraint Penderyn până când ea ajunsese la vârsta de șaisprezece ani, iar el la cea de optsprezece. Îl iubea pe Rebecca. Îl ura pe contele de Wyvern. Era imposibil de prevăzut cum ar fi reacționat dacă ar fi aflat adevărul. Oare amintirile dragi pe care le avea despre Geraint și dragostea pentru Rebecca ar fi depășit ura ei pentru conte? În primul moment credea că așa ar fi trebuit. Ea iubea atât de complet și de pasional – vintrele îl dureau numai când își amintea de pasiunea ei. Dar în momentul următor nu mai era la fel de sigur. Îl învinuia pe contele de Wyvern pentru moartea soțului ei, și nu exista nici o îndoială că își iubise foarte mult soțul.

Însă teama de reacția ei nu avea să îl mai împiedice să-i spună adevărul, se gândi el cu o strângere de inimă. Avea să fie nevoit să i-l spună. Era foarte posibil, ba chiar probabil, să o piardă după aceea, iar gândul de a o pierde – din nou – era de-a dreptul înspăimântător. Dar era un risc pe care trebuia să și-l asume. Îi datora adevărul. În plus, se săturase până peste cap să se prefacă.

Să se prefacă întotdeauna.

Pentru o vreme vorbiră despre oi, despre cai și despre recolte, totul pentru urechile altor oameni. Și apoi traversară o pajiște și se pierdură printre copaci, unde puteau discuta în siguranță despre alte chestiuni. Printre copaci era aproape întuneric. Norii de pe cer erau denși și amenințau să aducă ploaia.

– Alte noutăți? întrebă Sir Hector.

- Da, sir! Din plat și profesional, tonul lui Matthew Harley deveni entuziasmat și conspirator. Ieri am petrecut mult timp făcând cercetări prin apropiere, după ce m-am întors de la Pantnewydd. Am găsit bocceaua - și, în interiorul ei, o rochie albă, o glugă albă de lână și o perucă blondă. Bocceaua se afla într-o colibă veche a unui paznic de vânătoare, una care nu mai este folosită, din capătul nordic al parcului. Am fost pe punctul de a pune să fie arestat, până la urmă, însă am așteptat vizita și instrucțiunile domniei voastre.

- Bun bărbat! îl laudă Sir Hector, oprindu-se ca să strângă mâna administratorului. Dar încă nu se poate face. Oricine ar fi putut ascunde lucrurile acolo, Harley. S-ar putea ca nici măcar descoperirea lor în parcul Tegfan sau relatarea ta ca martor să nu fie suficiente pentru a-l condamna pe Wyvern. Și cu siguranță nu vrem să ne scape printre degete când suntem atât de aproape. Nu, avem nevoie de puțin mai multă răbdare și de puțin mai multă planificare. Și mai avem încă de luptat cu dificultatea faptului că se transformă rapid într-un fel de erou popular.

- Aveți vreun plan, sir? întrebă Harley respectuos.

Sir Hector privi cu grijă peste tot în jur, dar nu se vedea nici un paznic de vânătoare. Erau singuri și în siguranță printre copaci.

- Asta este, spuse el. Măine-noapte, poarta de taxare Cilcoed, cea păzită de doamna Dilys Phillips, va fi distrusă - de către o Rebecca și un grup de adepți pe care îi voi alege eu. Vor fi înarmați și vor acționa cu brutalitate și în dezordine. Doamna Phillips va fi bruscată și lovită, poate chiar mai rău. Este bătrână și firavă, așa am auzit, și s-ar putea să nu supraviețuiască sperieturii și atacului. Cu atât mai bine! Iar domnul Thomas Campbell Foster de la *The Times* va vedea totul. Va fi invitat de către Rebecca.

Harley se încruntă. O gloată înarmată putea fi periculoasă. Iar bătaia și poate uciderea unei femei bătrâne, nevinovate și lipsite de apărare îi tulbura conștiința. Dar era un tânăr furios și plin de amărăciune, și voia să îi vadă și pe alții suferind așa cum suferea el, mai ales

pe contele de Wyvern, pe Ceris Williams și pe fierar. Și acel plan ar fi putut funcționa. În plus, nu i se cerea să se implice personal.

- Foster va fi convins dacă bărbatul care îi conduce va fi îmbrăcat cum trebuie, spuse el. Dar cum rămâne cu oamenii, sir? Vor crede oare că neprețuita lor Rebecca a ieșit fără mulțimea pe care o formează ei și că s-a purtat într-un mod neobișnuit de violent?

- Nu vor avea de ales, răspunse Sir Hector. Rebecca, poate și Charlotte, vor fi prinși în aceeași noapte. Rebecca va fi demascată și se va dovedi a fi contele de Wyvern. Iar oamenii își vor da seama că au fost trași pe sfoară, că Rebecca lor i-a dus de nas doar ca să-i trădeze și să-i discrediteze în fața publicului cititor din Anglia și a guvernului, care este pe cale să trimită o comisie aici. Nu îi va mai rămâne nici un prieten pe lume, Harley! Nici măcar unul - cât va mai trăi pe acest pământ. Voi face presiuni ca să i se aplice pedeapsa capitală. Dacă se întâmplă ca doamna Phillips să moară, nici măcar nu va trebui să fac presiuni prea mari, nu-i așa?

- Cum vor fi prinși? întrebă Harley.

- Va fi dificil, recunosc Sir Hector. Rebecca trebuie să primească un mesaj de la Foster, și nu sunt sigur dacă Foster știe cum să ia legătura cu Rebecca. Poate că îl trimitem prin fierar. Ești sigur de fierar?

- Absolut sigur, confirmă Harley.

- Foster va trimite un mesaj cum că dorește să îi întâlnească pe ei doi într-un loc retras de pe dealuri, spuse Sir Hector, ca să obțină mai multe informații pentru articolele lui. Bineînțeles, ei vor merge deghizați, fiindcă nu vor ca Foster să le cunoască identitățile. Gardiștii vor aștepta să îi înhațe. Vom stabili întâlnirea pentru ora zece și jumătate, cu o jumătate de oră înainte ca poarta să fie dărâmată.

- Sună perfect, zise Harley. Râse. Aproape prea perfect!

- Ar fi bine să funcționeze, spuse Sir Hector cu asprime. Dacă nu, vor afla că suntem pe urmele lor, Harley. Vreau ca mâine-noapte să stai de veghe. Să îl urmărești pe Wyvern când va pleca. Dacă, dintr-un motiv anume, nu o va face, trimite un mesager în cea mai mare viteză,

iar eu voi amâna atacul asupra porții. Însă eu nu mă aștept la nici o piedică.

- Nu, sir, îl aprobă Harley. Pare un plan de maestru. Numai dacă veți reuși să îi trimiteți mesajul Rebeccăi!

- Lasă asta în seama mea, răspunse Sir Hector. Se va face, Harley! Acum am face bine să ne întoarcem. Nu vrem să trezim suspiciuni pentru că petrecem mai mult timp împreună decât de obicei.

Se întoarseră și porniră în direcția conacului și a grajdurilor.

Idris Parry rămase locului un minut întreg, cu spatele lipit de trunchiul lat al unui copac. Dar se părea că într-adevăr plecaseră. Dar unde se duseseră? Probabil la grajduri, ca să ia calul lui Sir Hector Webb. Sau poate intraseră în conac. Oricum, nu ar fi fost sigur să se năpustească pe ușa din față. Nu că ar fi fost altfel răsplătit pentru strădaniile lui, dacă ar fi făcut asta, în afară să fie tras de o ureche și lovit cu piciorul în partea din spate.

Idris o luă la goană printre copaci, făcând un ocol larg ca să ajungă în partea din spate a conacului și la intrarea în bucătărie. Se hotărî că avea să întrebe de Glenys Owen. Avea să spună că îi aducea un mesaj urgent de la tatăl sau de la unul dintre frații ei.

Acea parte fu destul de ușoară. Băiatul care îi răspunse când ciocăni la ușă se învoi cam fără tragere de inimă să o cheme pe Glenys și închise ușa la loc. Glenys apărui, cu ochii cât farfuriile de teamă că întreaga ei familie căzuse secerată cât ai bate din palme. Dar se revoltă și se arătă neprietenoasă când află adevărata misiune a lui Idris. Cum ar fi putut ea să îl ducă la conte? Întrebă fata retoric. Nici măcar nu ieșise din bucătărie, și nici nu îl văzuse vreodată.

Însă îi arată lui Idris - împotriva oricărei rațiuni, cum ținui să subliniez, fereastra bibliotecii, unde auzise că își petrecea contele cea mai mare parte a timpului. Cel puțin credea că era biblioteca. De fapt, recunosc că era la fel de ignorantă ca Idris în ceea ce privea alcătuirea conacului.

Idris se uită pe furiș pe fereastră și fu ușurat să îl vadă pe contele de Wyvern stând în spatele unui birou mare, cu bărbia sprijinită pe degetele încrucișate, părând a se uita în gol. În cameră nu mai era nimeni, din câte putu să își dea seama Idris. Bătu în fereastră și gesticulă cu nerăbdare, făcându-i semn să se apropie când contele își ridică privirea, tresărind.

- Te rog, Idris, vrei să intri? întrebă domnia sa, tot numai politețe după ce deschise fereastra cu cercevele și Idris se urcă pe pervaz.

Idris își spuse că părea ușor amuzat.

- Măine-noapte Rebecca va da sigur de necaz, începu Idris, privind cu venerație în jur. Oare toate cărțile din lume fuseseră adunate în camera aceea? Covorul pe care călca era mai moale decât patul lui, ar fi pus rămășag pe asta. Și domnia voastră la fel, sir!

- Îți place ceea ce vezi? întrebă contele, amuzat de-a binelea acum. Idris își dădu seama că începuse să vorbească în galeză. Dacă informațiile pe care le dețin sunt corecte, flăcăule, mâine-noapte Rebecca nu se va afla nicăieri prin împrejurimi. Poate că nu o vom mai vedea niciodată. Cât despre mine, pot avea singur grijă de persoana mea. Tatălui tău îi place noua lui slujbă?

- Ei știi cine este Rebecca, spuse Idris, mânuind cu stângăcie suportul pentru cerneală și cuțitul pentru deschis scrisorile de pe birou, și întrebându-se dacă erau într-adevăr din argint sau doar din tinichea poleită. Și or să-i întindă o capcană, or să-l facă să pară rău și or să-l prindă mâine-noapte. Știu și unde își ascunde lucrurile.

Se uită la conte și știu că, în sfârșit, îi captase întreaga atenție. Era bine că avea umor, se gândi Idris, însă oamenii nu ar fi trebuit să râdă doar pentru că el avea numai nouă ani și nu era un bărbat în toată firea.

- Ei? întrebă domnia sa, ridicându-și sprâncenele într-un fel ce îl făcea să arate minunat de mândru - Idris tot încercase să îi imite expresia, dar nu reușise decât să pară surprins.

- Sir Hector Webb, răspunse Idris, și domnul Harley.

- Chiar așa? Conteles își împreună mâinile la spate, un alt gest pe care Idris încercase să îl imite până când mama lui îl întrebaseră ce ascundea, și tatăl lui îl amenințase că avea să vină să vadă dacă nu răspundea repezitor. Presupun că îmi vei spune tot ceea ce ai venit să îmi spui, Idris. Vreau să zic, dacă ți se pare în regulă să îi oferi seniorului de la Tegfan informații despre dușman, adică despre Rebecca.

Idris chicoti. Dar se simțea mult prea important ca să se lase în voia veseliei copilărești. Îi spuse domniei sale tot ceea ce auzise și, în timp ce vorbea, își dorea ca părul să i se onduleze ca al contelui și ca ochii să îi fie albaștri.

Contele îl privea cu atenție când termină de povestit.

- Idris, cred că voi fi nevoit să îți ofer o slujbă la Tegfan, rosti el, în sfârșit. Ar trebui să ai un motiv întemeiat ca să stai pe aici, de vreme ce oricum te afli mereu prin preajmă.

Mai întâi Idris se burzului. Toate visurile aveau să i se îndeplinească dacă nobilul conte vorbea serios. Însă nu era momentul să discute despre asemenea chestiuni. Idris voia să știe ce ar fi putut face ca să ajute la zădărnicierea planurilor adevăraților dușmani. Voia să fie luat în serios. Voia să se așeze lângă domnia sa și împreună să pună la cale o strategie.

- Idris, s-ar putea ca în această dimineață să fi făcut mai multe pentru cauza Rebeccăi decât oricine altcineva înainte, continuă domnia sa, așezându-și mâna pe umărul băiatului și strângându-i-l. Bine lucrat, flăcăule!

Idris simți că nu își mai încăpea în piele de fericire. În acel moment și-ar fi dat bucuros viața pentru eroul lui.

- Cum pot să vă fiu de ajutor? întrebă el.

Contele îl privi cu gravitate.

- Ai făcut destule, flăcăule! zise el. Trebuie să te duci direct acasă și să nu îi dai de bănuț domnului Harley că ai surprins vreo parte din acea conversație.

- Dar trebuie făcute anumite lucruri, sir, replică Idris nerăbdător. Nu veți putea să ignorați invitația de a-

întâlni pe bărbatul de la ziarul din Londra. Rebecca va trebui să iasă fiindcă, dacă nu o face, doamna Phillips ar putea fi rănită oricum.

- Vom lăsa acea chestiune în seama Rebeccăi, afirmă contele. Acum vreau să te duci acasă, Idris. Însoțit de mulțumirile mele din toată inima.

Da! nu isprăviseră încă.

- Măine-noapte Rebecca își va strânge ceata la locul obișnuit, se avântă Idris, iar ei vor sta la pândă. Nu va apuca nici măcar să iasă din parc. Și apoi va fi târâtă până la poarta Cilcoed, ca să pară că ea a fost cea care a distrus-o și a rănit-o pe doamna Phillips.

- Cred că Rebecca își va da seama de acest lucru și își va face un plan pe măsură, răspunse contele. Aș cere prăjituri și limonadă, Idris, dar nu vreau să aflu cineva că ai fost aici. Poimâine îți voi aduce acasă un butoi cu prăjituri.

Duu, cât ura să fie tratat ca un copil care putea fi trimis la plimbare cu promisiunea unor lucruri bune pentru stomacul lui!

- O să iau bocceaua cu mine acum, sir, afirmă Idris. Am să o păstrez acasă, în siguranță, iar Rebecca poate să o ia de acolo mâine.

Domnia sa trase adânc aer în piept și expiră, umflându-și obraji.

- Idris, întrebă el, nu îți dai seama că s-ar putea ca locul unde este ascunsă bocceaua să fie chiar acum supravegheat de cineva?

- Dacă nu aș fi fost în stare să zăresc supraveghetorii de la o milă depărtare, aș fi fost mort până acum, sir, sau îmbarcat pe una dintre corăbiile alea mari, în drum spre celălalt capăt al lumii, se împăună Idris.

- Ba bine că nu! avu domnia sa bunăvoința să recunoască. Știi cocioaba veche, în ruine, aflată la aproape o milă de casa ta, Idris? Cea ridicată lângă un perete de stâncă?

- Cea în care ați locuit mai demult? întrebă Idris.

Contele îi zâmbi. Colțurile ochilor i se încrețiră. Idris avea să încerce să imite și acea expresie.

- Chiar aceea, confirmă contele. Vrei să duci boccea-ua acolo, Idris? Să o lași acolo și să nu calci prin apropiere tot restul zilei de astăzi și mâine? Voi regreta asta. Ce-o fi în capul meu, de implic deliberat un băiat în chestiuni periculoase?

Însă lui Idris nici prin cap nu-i trecea să piardă ocazia.

- Amintiți-vă cum erați în copilărie, sir, îndrăzni el să spună, și cât de mult ați fi vrut să faceți ceva ca să ajutați! Ceva foarte important.

- Dumnezeu să ne ajute, exclamă contele, dar ai dreptate! Pe atunci aș fi fost dispus să îmi dau brațul drept pentru a participa la ceva atât de aventuros.

- Atunci, eu o să plec, anunță Idris, traversând camera și îndreptându-se spre fereastră. Nu am să vă dezamăgesc, sir! Dacă mai pot să fac și altceva...

Și apoi, al naibii să fi fost dacă nobilul conte nu se aplecă și nu îl strânse în brațe, așa cum o mai făcuse o dată pe drumul de mai jos de Ty-Gwyn, și nu îl îmbrățișă atât de tare, încât mai că îl sufocă.

- Ai grijă! îl sfătui el. Trebuie să fii nebun ca să permit una ca asta! Idris, dacă ești cumva prins, trebuie să spui că ai găsit bocceaua și că ai crezut că mama ta ar fi fost încântată să o primească. În cazul în care această explicație nu va fi crezută, vei fi adus aici, la mine, iar eu voi răspunde pentru tine. Du-te acum!

Idris plecă. Un singur lucru referitor la conte nu avea să imite vreodată. Nu avea să îmbrățișeze niciodată copiii de parcă ar fi fost niște țănci neajutorați. Când avea să crească, o să îi trateze pe copii ca pe niște oameni mari. Dar acesta era singurul cusur pe care îl putea găsi eroului lui. Și presupuse că nici măcar de la eroi nu se putea aștepta să fie perfecți.

Aled era singur în fierăria lui, fiindcă își trimisese deja ucenicul acasă pentru cină.

- Ziua bună, milord! spuse el, înclinând scurt din cap când intră Geraint. Ce pot face pentru domnia voastră?

- Avem spectatori? întrebă Geraint, arcuindu-și sprâncenele.

- Nu, din câte știu eu, răspunse Aled.

- Dar s-ar putea foarte bine să existe unele persoane puse să stea cu ochii pe mine și pe cei cu care mă întâlnesc, spuse Geraint. Voi fi scurt, Aled, și apoi îmi voi vedea de drum.

- Necazuri? Aled se încruntă.

- S-ar putea spune și așa. Geraint îi relatează pe scurt ceea ce îi povestise Idris cu o oră în urmă. Rebecca, Charlotte și poate unii dintre copiii de prin apropiere vor trebui să se ducă devreme la poarta Cilcoed, Aled, să o distrugă și să o salveze pe doamna Phillips. Lui Hector îi va plesni fără îndoială o venă când va ajunge prea târziu!

- Va fi periculos, Ger, spuse Aled.

Geraint zâmbi larg.

- Când nu a fost periculos jocul ăsta? întrebă el.

- Iar ție îți place fiecare secundă! Încruntătura lui Aled se adânci.

- Din păcate, continuă Geraint, acesta va trebui să fie cântecul nostru de adio, Aled. Rebecca și Charlotte vor trebui să dispară fără urmă după noaptea de mâine. Va trebui să sperăm că am realizat ceea ce ne-am propus să facem, și anume să atragem suficientă atenție ca să se întreprindă ceva pentru schimbarea sistemului de pe aici și pentru ca acesta să devină mai echitabil față de bărbații, femeile și copiii din clasa de jos.

- Cântecul nostru de adio, repetă Aled clătinând din cap. Și apoi murim. Dar ai dreptate. Complotul ticluit pentru mâine-noapte trebuie zădărnicit. Așadar Foster va fi acolo, ca să observe întristarea celei de-a doua Rebecca?

- M-am gândit că iar plăcea să le observe pe amândouă, răspunse Geraint. Rebecca îi va trimite un mesaj prin care îl va invita să vină cu câteva ore mai devreme decât s-a stabilit inițial. Totul se va sfârși mâine-noapte, Aled. Nu pot spune că îmi pare rău. Vei trimite tu vorbă mai departe, ca de obicei? Dar nu chiar ca de obicei.

Cred că treaba asta este prea periculoasă pentru femei. Vei uita să o anunți pe Marged?

Aled încuviință dând din cap și Geraint se întoarse să plece, îngrijorat să nu stea prea mult și să trezească poate suspiciunea oricui ar fi fost desemnat să supravegheze satul. Deși nu credea că în acel moment exista vreun spion. Iar fi simțit prezența.

Totuși, mai era cineva care mergea pe stradă. Marged tocmai ieșise din prăvălia doamnei Jenkins și se întâlnea în fața capelei. Spre nenorocul lor, norii denși ce amenințaseră să se descarce toată dimineața deciseră să își reverse încărcătura exact atunci, udându-i cu o burniță rece. Iar el avea umbrelă – una mare și neagră, în timp ce ea nu avea.

– Marged? O salută înclinând din cap, ridicând umbrela în același timp. Te duci acasă?

– Da, răspunse ea, pe chip apărându-i acea expresie severă, mâniașă, pe care o păstra anume pentru el. *Singură*, mulțumesc!

Cu toate acestea, el se întoarse, îi oferă brațul și ridică umbrela deasupra capului ei.

– Nu aș putea permite așa ceva, spuse el. Ia-mă de braț și te voi conduce!

Dar știa că, la urma urmei, nu astăzi era ziua în care avea să îi spună adevărul. Adevărul trebuia să aștepte încă două zile.

capitolul 27

Marged scrâșni din dinți. Era aproape imposibil să îl facă pe acel bărbat să accepte un refuz. Întotdeauna se simțea neajutorată în fața puterii voinței lui – și ura să se simtă neajutorată.

Nu era nimic extraordinar la drumul de trei kilometri spre casă, deși cea mai mare parte a acestuia era la deal. Și nu găsea deloc neplăcut să meargă prin ploaie. Ploaia era ceva obișnuit în Țara Galilor. Până atunci avuseseră parte de o primăvară neobișnuit de uscată. Și nici măcar nu turna cu găleata, de-abia dacă burnița.

Și totuși, iată că era condusă spre casă sub o umbrelă mare și neagră. Brațul ei era încolăcit pe după al lui, iar ea se vedea nevoită să meargă foarte aproape de el. Umbrela era aproape cât un cort, creând iluzia de intimitate. Simțea mirosul coloniei lui. Ca de obicei, era foarte conștientă de apropierea lui fizică și, ca întotdeauna, acel fapt o îndurera.

În acea dimineață, înainte să coboare în sat, recunoscuse, în sfârșit, față de ea însăși că exista o foarte mare posibilitate să fie însărcinată. După cinci ani în care fusese stearpă ca soție a lui Eurwyn, îi venea greu să creadă, dar trebuia să fie adevărat. De asemenea, luase hotărârea că, dacă nu se întâmpla nimic timp de o săptămână începând din acea zi, avea să îi spună Rebeccăi. Nu că ar fi încercat să îl oblige să se însoare cu ea – cu toate că mintea îi îngheța de frică atunci când se gândea la alternativă. Însă el avea dreptul să știe, să planifice viitorul copilului lor împreună cu ea, dacă așa dorea.

Se dusesse în sat cu un pretext oarecare, în ciuda faptului că soacra ei o avertizase în legătură cu ploaia ce stătea să înceapă. Avusese nevoie să fie singură, să aibă timp să accepte ceea ce părea inevitabil. Nici măcar nu își vizitase tatăl, cu toate că se simțea vinovată pentru acea omisiune.

Iar acum, asta! Avea să fie nevoită să parcurgă tot drumul spre casă alături de Geraint – foarte aproape de el, sub umbrela lui. Și avea să fie nevoită să îndure atracția nedorită pe care o simțea pentru el, în timp ce existau toate șansele să poarte copilul altui bărbat – al bărbatului pe care îl iubea.

– Nu este nevoie să mă conduci tot drumul până acasă, spuse ea încrezătoare când ajunseră la capătul străzii principale a satului. Te vei uda.

– Marged, răspunse el, curând tu și cu mine va trebui să avem o discuție serioasă.

Așadar, nu avea de gând să uite ceea ce îi spusese în dimineața în care Ceris fusese arestată. Avea să stabilească prețul.

– Despre ce? îl întrebă ea. Nu avem nimic să ne spunem.

- Eu cred că avem, spuse el. În copilărie țineam unul la altul, Marged. Țineam foarte mult. Ne-am îndrăgostit când am mai crescut. Cred că ni s-a întâmplat amândurora. Poate că totul s-ar fi transformat în ceva mai profund dacă tu nu ai fi fost atât de inocentă, și dacă eu nu aș fi fost atât de nepriceput. Iar acum? Încă este ceva între noi. Știu că nu sunt singurul care simte asta. Asemenea lucruri nu se pot ascunde.

Ea își închise strâns pleoapele preț de o clipă, dorindu-și să fi putut scăpa de toată acea situație absurdă, imposibilă. Cum îndrăznește? *Dar are dreptate*, îi răsună în minte o voce neplăcută. Își dori ca el să nu fi avut aproape aceeași înălțime și constituție ca Rebecca. Poate că tocmai asta o zăpăcea atâta. Cu ochii închiși, mai că își putea închipui...

Deschise ochii cu hotărâre. Ajunseseră la cotitura de unde trebuia să părăsească cărarea de pe lângă râu și s-o apuce pe drumeagul ce urca dealul.

- Ascultă-mă cu atenție, *milord!* replică ea. Nu este nimic între noi. Poate crezi că ai vreo putere asupra mea din cauza a ceea ce ți-am spus la Tegfan acum câteva dimineți. Dar nu te voi lăsa să deții o asemenea putere. Dacă te gândești să recurgi la șantaj, atunci voi merge la Sir Hector Webb cu mărturisirea mea. Și dacă ai impresia că joc la cacealma, pune-mă la încercare! Nu voi fi amanta ta. Presupun că asta aveai în minte?

- Dacă spui tu, răspunse el. Eu nu am spus asta, Marged.

Ei îi alunecă puțin piciorul pe iarba udă și îl strânse mai tare de braț.

- Permite-mi să repet ce ți-am spus atunci, îl înfruntă ea. Am un iubit. Îl iubesc. Probabil mă voi căsători cu el.

Câteodată își dorea să nu o mai ia gura pe dinainte, însă nu îi părea rău că o spusese. Lasă să știe adevărul! Lasă să știe că nu avea nici un rost să continue să o urmărească!

- Ah! șopti el. Așadar, te-a cerut, Marged?

- Nu, fu ea obligată să recunoască, cu toate că, preț de o clipă, fu tentată să mintă. Dar o va face. Mă iubește și este un bărbat de onoare.

- Și tu vei accepta? întrebă el.

- Asta ne privește pe mine și pe el, răspunse ea.

Geraint se opri din mers și o întoarse cu fața spre el, prinzându-i talia cu mâna liberă. Ținu umbrela deasupra amândurora, înclinată ușor înspre ea. Marged auzea picăturile de ploaie lovind cu mai multă putere pe suprafața acesteia. Nu avea unde să își pună mâinile decât pe pieptul lui. Apropierea lui o sufoca, ca și... ca și oribila asemănare.

- Rebecca, șopti el. Misiunea lui trebuie să se fi apropiat de sfârșit, Marged. Se pare că și-a atins scopul și că acum guvernul trebuie să facă o mișcare. Ești sigură că nu te va abandona când se va termina totul?

Cum îndrăzne? Ce știa el despre Rebecca sau despre dragostea lor?

- Nu mă va abandona, afirmă ea. Mi-a promis că nu mă va abandona.

Dacă rămânea grea. Îi promisese că avea să fie alături de ea dacă se întâmpla asta. Îi spusese că îi putea trimite oricând un mesaj prin intermediul lui Aled. Dar chiar și nepunând la socoteală toate astea, știa că nu avea să o abandoneze. Îi făcuse acea promisiune imediat după ce se culcaseră împreună prima oară. De atunci, dragostea lor devenise mai profundă. Îi spusese că o iubea.

Se părea că îl amuțise. Un timp nu vorbi, ci îi scruta adâncurile ochilor. Ei îi era greu să nu își ferească privirea. Și îi era greu să nu își dorească să se apropie mai mult.

- Îmi doresc să fi fost puțin mai înțelept la vârsta de optsprezece ani, iar tu la cea de șaisprezece, mărturisi el. Atunci am greșit amândoi, Marged. Dacă aș fi fost mai înțelept, te-aș fi curtat o perioadă mai îndelungată și mult mai cast. Aș fi făcut să dureze totul doi sau trei ani. Acum am fi fost căsătoriți de câțiva ani buni. Am fi avut copilași împreună.

Preț de o clipă, ea nu înțelese de ce nu îl mai putea vedea clar, de ce i se pusese un nod în gât și de ce trebui

să își muște tare buza inferioară. Nu înțelese valul de durere coplesitoare ce amenința să o înece.

-Nu plânge, murmură el. Nu este prea târziu, iubito!

-Ba este, se tângui ea. Este prea târziu.

Și apoi realizează ce spusese și tonul cu care vorbise. *De parcă ar fi regretat că era prea târziu.*

-Nu este prea târziu să ne căsătorim, spuse el. Sau să avem copii. Sau să ne iubim. Căsătorește-te cu mine, Marged! Te rog!

Se ura. *Se ura.* Pentru că își dădea seama că își dorea cu disperare să spună da. Își dădea seama că era convinsă că îl iubea și că își dorea ceea ce îi oferea - să se mărite cu el, să aibă copii cu el.

Trebuia să fie nebună! Ori trebuia să trăiască un coșmar oribil.

Nu putea să se mărite cu Geraint. Era iubita Rebeccăi și îl iubea. Avea să se mărite cu el, dacă avea să o ceară.

Și nu putea avea copii cu Geraint. Aștepta deja unul cu Rebecca.

-Cred că trebuie să-ți fi pierdut mințile, răspunse ea. Chiar crezi că m-aș căsători cu ucigașul lui Eurwyn?

-Asta este puțin cam nedrept, zise el. Din ignoranță și iresponsabilitate nu am fost de găsit pentru a-l ajuta, deși mi-ar fi stat în putință. Dar nu sunt singurul, nici măcar principalul vinovat, Marged. Până și lui trebuie să îi atribui o parte din vină. Cunoștea legea și știa ce riscuri își asuma. Știa care ar fi fost consecințele dacă era prins.

-Ah, da! Bine cunoscutele unde de ură și dispreț o cuprindeau și îi veneau în ajutor. Ea le primi bucuroasă. Bineînțeles că a fost vina lui, fiindcă a fost atât de lacom încât să își dorească somonii pentru popor, în timp ce stăpânul de la Tegfan - *singurul, absentul stăpân* - îi voia pe toți numai pentru el.

-Nu m-ai ascultat, Marged, o întrerupse el. Dar nu contează. Dacă ești hotărâtă să mă vezi ca pe ticălosul cu inima neagră din viața ta, presupun că nu îmi mai rămâne nimic de spus. În afară de faptul că te iubesc și te-am iubit întotdeauna. În afară de faptul că voi continua

să îmi doresc să mă însor cu tine și că te voi cere din nou. Vino, ia-mă de braț! Aș face bine să te duc acasă, să nu mai stai în ploaie. Devine mai puternică.

-Nu mă cere din nou! îi zise ea când își reluă urcușul pe deal. Dacă vei continua să o faci, iar eu voi continua să spun nu, s-ar putea să-ți zdruncin nesuferita arroganță. Asta ar fi îngrozitor.

-Da.

Ea își ridică privirea și observă că întregul lui chip se luminase de râs. Arăta atât de frumos și de atrăgător, încât sufletul ei se strânse.

-Nu-mi poate trece prin minte o soartă mai cumplită, Marged!

Parcurseră restul drumului în tăcere. El o însoți până la ușa fermei Ty-Gwyn, dar nu dori să intre. Ea păși pe coridor și închise ușa, apoi se sprijini de aceasta. O rugase să se mărite cu el. De-abia acum începea să o lovească realitatea. Geraint Penderyn, conte de Wyvern, o ceruse în căsătorie. Ar fi putut deveni contesă. Ar fi putut deveni soția lui Geraint.

Ah, Geraint! Durerea ascuțită o luă iarăși prin surprindere.

Idris îl urmărise pe contele de Wyvern intrând în cocioaba veche destul de devreme în acea seară, iar Rebecca ieșise de acolo câteva minute mai târziu. Băiatul era bine ascuns și nu își mișcase nici măcar un mușchi de când îl văzuse pe conte urcând dealul călare. Dar chiar și așa, când Rebecca apărură pe calul contelui, pe care îl întoarse spre creasta din partea opusă conacului Tegfan, îi vorbi șoptit și liniștit.

-Acum poți să te duci acasă, Idris, îi zise el. Ți-aș cere prea mult dacă te-aș ruga ca măcar acum să rămâi acolo toată noaptea, pentru că ai fi în siguranță?

Nu așteptă să i se răspundă, dar Idris zâmbi în sinea lui. Da, i-ar fi cerut prea mult. În acea noapte aveau să se întâmple mult prea multe lucruri, ca el să piardă timpul stând în casă cu mama și surorile lui ori dormind. Se ridică din ascunzătoarea lui și o porni la vale, în direcția moșiei Tegfan.

Era uimitor cât de ineficienți și de incapabili erau, se gândi cu trufie o oră mai târziu. Era evident că nici unuia dintre ei nu îi trecuse prin cap să verifice coliba paznicului de vânătoare, ca să vadă dacă bocceaua mai era înăuntru. Sau să ia în considerare faptul că poate contele avea să plece mai devreme la așa-zisa întâlnire cu bărbatul din Londra. Idris stătea ascuns de ceva vreme când trei gardiști își ocupară pozițiile, gata să se năpustească asupra Rebeccăi când avea să iasă din colibă.

Idris își zise că era suficient pentru ca o persoană să izbucnească în râs. Toți se credeau atât de bine ascunși, și totuși o cireadă de bivoli ar fi fost mai puțin zgomoasă! Chiar dacă Idris nu l-ar fi prevenit, contele ar fi fost în deplină siguranță. Le-ar fi simțit prezența de la o milă depărtare.

Și apoi, în sfârșit, își făcu apariția domnul Harley, foarte agitat, fără ca măcar să încerce să păstreze liniștea.

– A plecat deja, strigă acesta când ajunsese destul de aproape de colibă, și toți gardiștii ieșiră în grabă din ascunzători. Prostul ăla de servitor nu m-a informat că a plecat mai devreme! Poate că a pus la cale să dărâme altă poartă înainte de întâlnirea cu Foster. Dar nu contează! Vanitatea îl va duce acolo până la urmă – cum ar putea rezista gândului că numele îi va apărea în ziarele londoneze? Și acolo sunt patru gardiști, care îi așteaptă pe el și pe cel care îi este mână dreaptă. Dar va trebui să facem tot posibilul să ne asigurăm că vom pune gheara pe el, acum, când metoda simplă ne-a scăpat printre degete.

Idris se concentrează ca nici măcar să nu clipească.

– Mi s-au mai trimis doisprezece gardiști, spuse Harley. Acum sunt la conac. Întoarceți-vă acolo cu mine și vă voi comunica noile ordine. Vă voi posta pe toți în diferite locuri prin parc, iar pe câțiva dintre voi lângă fierăria din Glynderi. Dacă nu sunt capturați în altă parte, vor fi prinși înainte să ajungă acasă. Asta este ultima noapte pentru Rebecca și fiicele ei, puteți fi siguri!

Gardiștii îl urmară pe administrator, care cobora dealul în direcția conacului. Unii dintre ei se plâneau în șoaptă, dar Idris nu le asculta cuvintele. Inima îi bătea

În gât și bubuitul ei aproape îl asurzise. Contele avea să o pătească. Și domnul Rhoslyn. Chiar dacă își lăsau măștile sus, pe deal, cumva domnul Harley, Sir Hector Webb și gardiștii nu aveau să fie trași pe sfoară de această dată. Cumva aveau să pună mâna pe nenorocitele de dovezi.

Problema era că nu se putea hotărî ce să facă, își spusese Idris. Nu avea la cine să dea fuga. Contele plecase, ca și domnul Rhoslyn. Ca și tatăl lui și cei mai mulți dintre ceilalți bărbați. Probabil ca și doamna Evans. Deodată, fără să vrea, Idris realizează că era un copil neajutorat. Ar fi putut alerga până la poarta Cilcoed, chibzui el, așa cum alergase până la cealaltă poartă, când îi avertizase pe toți. Dar ce ar fi putut ei să facă, dacă nu se puteau întoarce acasă? Nu avea cui să ceară ajutor. Pe acolo rămăseseră numai femei, iar Idris nu se aștepta la prea multe de la femei. Și domnul Williams, dar casa lui se afla prea departe și în direcția opusă porții Cilcoed. Nu mai rămăsese decât o singură persoană la care putea să se gândească.

Iar el nu era de acord cu răzmerițele. Și, oricum, ce ar fi putut el să facă? Dar măcar el era adult, bărbat și locuia în apropiere. Idris se târî afară din ascunzătoare și o luă la sănătoasa de parcă ar fi fost urmărit de o haită de câini de vânătoare.

Reverendul Meirion Llwyd stătea la biroul lui, într-o încăpere mică din casa parohială ce îi servea drept cameră de lucru, compunându-și predica de duminică. Se încrunta, concentrându-se să găsească frazele corecte, deși știa că toată strădania lui era în zadar. Odată ce începea să vorbească de la amvon și dădea citire textului scris, emoția momentului puneă stăpânire pe el și îl inspira atât în ceea ce privea ideile pe care trebuia să le prezinte, cât și în ceea ce privea cuvintele prin care să le exprime mai bine.

Se încrunță mai mult când cineva începu să bată la ușa din față – cu partea laterală a ambilor pumni, după cum suna. Într-una din acele săptămâni avea să reușească să își pregătească întreaga predică fără întreruperi.

Oftă și se ridică în picioare, împingându-și scaunul cu partea din spate a genunchilor.

- Idris Parry! exclamă el când deschise ușa.

Băiatul mai că se prăvăli înăuntru.

- Ce faci atât de departe de casă, la ora asta din noapte?

Îl trăsni gândul că poate copilul făcuse braconaj și era urmărit. Iar reverendul Llwyd avea să îl ascundă sau să ofere o explicație ca să îl scape, cu toate că astfel ar mai fi adăugat un tăciune în grămada cu care diavolul își încălzea cazanul.

Privirea băiatului era rătăcită.

- I-au ademenit să iasă pe Rebecca și pe toți ceilalți, spuse acesta, gâfâind printre cuvinte. Și le-au întins o capcană pentru atunci când se vor întoarce. Nu vor mai ajunge niciodată acasă!

Reverendul Llwyd încercase ca nici măcar să nu se gândească la Rebecca sau la faptul că aproape toți bărbații din congregația sa - și Marged, după cum bănuia - îl urmau pe acel bărbat, oricine ar fi fost el. Reverendul Llwyd credea că răzbunarea era unealta Domnului. Însă erau oamenii săi, oile din turma pe care o păstorea - și una dintre ele era fiica sa, sânge din sângele lui, carne din carnea lui.

- Spune-mi repede, băiete! îl îndemnă el. Tot ce știi!

Idris îi dezvălui totul, până și identitatea Rebeccăi. Se părea că nobilul conte de Wyvern se afla în mare primejdie, chiar dacă aflase de capcana ce îi fusese întinsă și probabil avea să ajungă aproape de casă teafăr și nevătămat. Și Aled Rhoslyn se afla într-o la fel de mare primejdie. Și poate toți bărbații care locuiau în sat. Gardiștii care stăteau la pândă aveau să îi vadă întorcându-se acasă și ar fi tras propriile concluzii - mai ales dacă bărbații aveau fețele înnegrite.

Reverendul Llwyd chibzui un moment, timp în care Idris Parry sărea de pe un picior pe altul. Însă nu mai mult de un moment - și-ar fi dorit ca ideile pentru predici să îi vină tot atât de repede, după ce doar s-ar fi gândit puțin la ele.

- Trebuie că avem puțin timp la dispoziție înainte să ajungă în sat gardiștii, zise el. Repede, Idris! Dar ascultă cu atenție mai întâi! Du-te și găsește-l pe Gwilym Dirion și pe oricare alt flăcău care îți vine în minte. Ia-i cu tine și împrăștiați-vă în afara satului, în așa fel încât să nu ratați nici un bărbat care se va întoarce în Glyn-deri. Trimiteți-i în altă parte! Trimiteți-i sus, pe dealuri, și în jurul fermei lui Ninian Williams. Acolo trebuie să ajungă, cu toții. Pe drum, faceți-i să se spele pe fețe!

- Da, sir! Idris ajunsese deja la ușă.

- Vom avea o petrecere, îl anunță reverendul Llwyd. Le voi zori pe toate femeile și le voi trimite sus cu toată mâncarea pe care o pot strânge. Ninian Williams și vrednica lui soție dau o petrecere pentru a sărbători logodna lui Ceris cu Aled Rhoslyn. Acum, dă fuga, da?

Idris ieși din casă atât de repede, încât ușa rămase legănându-se în balamale.

Reverendul Llwyd își înșfăcă pălăria și pelerina, și îl urmă pe băiat afară, deși zăbovi cât să închidă ușa. Umbrele unor băiețași se furișară pe lângă el când străbătu grăbit strada, ciocnind la toate ușile și dând comenzi rapide. Majoritatea femeilor, cu ochii mari de îngrijorare din cauza bărbaților plecați cu Rebecca, fură de acord să treacă pe la diferite ferme în drumul spre casa lui Ninian Williams, astfel încât să se poată bucura cu toții de o adevărată sărbătoare a comunității atunci când bărbații aveau să se întoarcă acasă.

Înainte să plece el însuși spre petrecere, reverendul Llwyd se întoarse acasă după Biblie. Porni la drum cu cartea sfântă strânsă la subsuoară. Se opri de două ori până să ajungă la capătul străzii principale din sat, ca să le ureze o seară bună la doi străini și să îi binecuvânteze în numele Domnului.

Cumva vorba nu ajunsese și la Marged. Ceata era mai mică decât de obicei, deoarece numai bărbații din vecinătatea moșiei Tegfan fuseseră chemați. Era ușor de observat faptul că Marged nu se număra printre ei. Era o ușurare. Geraint nu știa la ce pericol ar fi trebuit să se aștepte. Poate că erau prea cutezători. Dar nu, nu era

cazul. Doamna Phillips trebuia salvată. Și viața unui om merita orice risc.

Iscoadele lui nu zăriseră pe nimeni pândind în apropierea porții Cilcoed, în afară de Thomas Campbell Foster, care fusese invitat să vină devreme și să stea până târziu. Dar era mult mai devreme decât de obicei – nici nu se întunecase încă. Se simțea ciudat de expus privirilor când nu era înconjurat de întuneric.

Îi conduse la vale, spre drum, ca de obicei, urmă drumul până la poartă, ca de obicei, călărind mândru ca un conducător ce era, foarte ușor de observat de către oricine ar fi stat în casa paznicului. Iscoadele lui îl informaseră că numai doamna Phillips se afla acolo. Însă simți furnicăături pe piele de cum se apropie de poartă.

Și apoi o mică sfârlează ieși ca o furtună pe ușă, agitând o măciucă uriașă și blestemând atât de urât, încât ar fi putut face să roșească o armată întreagă – în galeză.

– Plecați de aici! strigă ea când rămase fără blesteme. Lași și ticăloși ce sunteți! Conte de Wyvern o să vă învețe minte, așa o să facă! Și eu o să vă zdrobesc tuturor genunchii! Veniți încoace dacă îndrăzniți!

Geraint zâmbi fără să vrea în spatele măștii. Își îmboldi calul cât de aproape îndrăzni, se aplecă în șa și îi vorbi în șoaptă, cu respect.

– Nu vă vrem răul, doamnă Phillips, spuse el. Am venit să vă salvăm. Cei care vor veni după noi plănuiesc să vă rănească, pur și simplu pentru că Wyvern v-a promis protecție, iar ei vor să îi dea o lecție.

– Oho! Doamna Phillips își miji ochii și se uită în sus la el, bănuitoare. Pe tine te cunosc. Cunosc vocea asta. Așadar, ce cauți pe aici, îmbrăcat așa, mil...

El se aplecă mai mult spre ea.

– Să fie secretul nostru, draga mea! vorbi numai pentru urechile ei. Ți-am promis că vei fi ferită de pericole, nu-i așa? Atunci, lasă-mă să îmi țin promisiunea! Te vei urca în șa, lângă mine, și te voi duce undeva unde vei fi în siguranță.

– Asta este poarta mea, răspunse ea. Treaba mea este să o apăr. Trebuie să vă taxeze pe toți – pe toți, în afară

de tine, ca să treceți de ea. *Duw*, arăți ca un mort cu masca aia pe față!

- Cred că ați servit bine autoritatea care se ocupă de drumuri, doamnă Phillips, continuă el, încercând să nu se gândească la gravitatea situației. Sunt mulțumit de serviciile pe care ni le-ați adus. Mă voi ocupa personal să vă retrageți la pensie în mod onorabil și confortabil, într-o căsuță undeva pe moșia Tegfan. Vreți să veniți cu mine? Mă tem că oamenii mei vor distruge poarta și casa - după ce vă vor fi îndepărtate bunurile personale. Asta va fi o lecție pentru cei care vor veni într-o oră sau cam așa ceva.

- Adevărata Rebecca? întrebă ea. Nu ar trebui să rămânem și să îi prindem?

- Ei au arme; noi nu avem, îi explică el. Câteodată discreția este partea cea mai importantă a curajului, draga mea! Charlotte, fiica mea! strigă peste umăr, roagă pe unul dintre bărbații care au venit pe jos să mă ajute și să o ridice pe doamna Phillips pe cal, în fața mea, dacă ești atât de amabilă. Și apoi cere-le altor câtorva să îi strângă lucrurile personale din casă.

Doamna Phillips îl privi cu asprime când ajunse în fața lui, pe spatele calului, acolo unde stătea de obicei Marged.

- Cred că până la urmă *tu* ești adevărata Rebecca, afirmă ea. Toți spun că ești binevoitor cu paznicii și că nu le faci niciodată rău, că nu ești niciodată înarmat. Și mai spun că îi plătești din cuferele Rebeccai.

- Câteodată este nevoie de măsuri dure în vremuri dure, doamnă Phillips, răspunse el.

Ridică brațul liber și dădu ordinul de distrugere a porții. Dar, din considerație față de paznic, nu rămase în fața acesteia, ca de obicei, ci începu să urce dealul.

- Poți să te oprești, îi spuse ea când ajunseseră de-abia la jumătatea pantei. Nu este un loc pe care îl iubesc, să știi. Dar când a murit domnul Phillips, a trebuit să aleg între asta sau azilul pentru săraci. Nu am avut copii care să ne îngrijească la bătrânețe. Dar acum voi avea o căsuță a mea și o pensie? Sunteți tare bun, milord!

Am să susțin asta chiar dacă este foarte urât din partea ta să te îmbraci așa și să bagi în sperieți oamenii nevinovați.

Cu toate că erau mai puțini bărbați decât de obicei, atât poarta, cât și casa dispărură în câteva minute. Încă nu se vedea nici urmă de falsa Rebecca și de gloata de tâlhari angajată de Hector. Geraint ridică din nou brațul, și toți oamenii lui se întoarseră spre el, așteptând noi ordine.

– Ați făcut treabă bună, copiii mei! le spuse Rebecca. Acum plecați repede spre casele voastre!

Îi privi opintindu-se în sus pe deal și îndepărtându-se împreună în direcția satului Glynderi – poate pentru ultima dată ca adepți ai Rebeccăi. Cu siguranță pentru el era ultima dată. Nu avea să se mai ocupe niciodată cu asta. Trebuia să o ducă pe doamna Phillips într-un loc sigur și apoi să se întoarcă degrabă la Tegfan – și să respingă toate acuzațiile care aveau să îi fie aduse fie mai târziu în acea noapte, fie a doua zi.

Ei nu aveau nici o dovadă. Iar el își terminase treaba. Aled li se alătură și plecară împreună pe urmele bărbaților care mergeau pe jos.

Marged îi lipsea groaznic de mult, se gândi Geraint. Se întrebă ce avea să spună a doua zi, când el urma să se ducă la Ty-Gwyn și să îi mărturisească tot adevărul. Deunăzi încercase să își netezească drumul, făcând-o să recunoască atracția pe care o simțea față de el, cel adevărat. Și aproape reușise. Dar poate că nu făcuse decât să înrăutățească lucrurile.

Și ce dracu' voise să spună când afirmase că Rebecca îi promisese să nu o abandoneze? Îi făcuse acea promisiune în prima noapte când făcuse dragoste cu ea, când se referise la faptul că avea să îi fie alături dacă rămânea grea. Oare rămăsese grea? Se chinuise să își răspundă la acea întrebare timp de mai mult de douăzeci și patru de ore.

Oare Marged era însărcinată?

Și apoi strigătele de copii acoperiră sunetele scoase de copitele cailor și de răsuflările greoaie. Idris! Flăcăul ăsta trebuia legat de șorțul maică-sii! Și cu el erau și alți

băieți! Se avântau printre bărbați, ținând și gesticulând. Idris însuși se îndrepta direct spre cai.

- Au înconjurat parcul, strigă el, și fierăria! Toată lumea trebuie să ocolească dealul și să urce până la ferma domnului Williams!

La naiba! Ar fi trebuit să se gândească la faptul că aveau să le întindă o ultimă capcană. Și era evident că aflaseră și despre Aled.

- De ce acolo, flăcăule? întrebă el, aplecându-se în timp ce o ținea bine pe doamna Phillips.

- Va fi o petrecere de logodnă pentru domnul Rhoslyn și Ceris Williams, îl lămuri Idris. Reverendul Llwyd a făcut toate aranjamentele. Trebuie să ajungeți acolo cât mai repede posibil!

- Păi, să fiu al naibii! exclamă Geraint.

- Bine că am apucat să îi cer mâna lui Ceris, comentă Aled sec. Vino, flăcăule, călărește cu mine!

Îi întinse mâna lui Idris.

Toți bărbații schimbă direcția și măriră pasul.

capitolul 28

Marged îi cedase roata de tors soacrei ei și cânta la harpă și cu vocea la cererea bunicii lui Eurwyn. Simțea o oarecare melancolie și se bucura de seara liniștită. Schimbarea era inevitabilă. Nu era prea sigură de ceea ce avea să se întâmple, însă ceva era pe cale să se petreacă. Dacă Rebecca se însura cu ea - *când* Rebecca avea să se însoare cu ea, ar fi fost oare dispus să devină responsabil pentru încă două femei? Două femei care se înrudeau cu ea numai prin primul ei soț? Și-ar fi permis să devină responsabil pentru ele, din punct de vedere financiar, chiar dacă ar fi vrut? Poate că Waldo Parry ar fi continuat să muncească pentru ele, astfel încât să se poată descurca singure.

- Ce agitație este pe pășune în noaptea asta! spuse soacra ei, oprindu-se din tors când Marged ajunse la sfârșitul cântecului.

Apoi rămase ascultând.

Și apoi auzi și Marged – sunetul de pași și voci. Se duse la fereastră și privi în întuneric. De fapt, nu era prea întuneric. Luna și stelele străluceau pe cerul senin. Cu siguranță erau niște bărbați care treceau pe lângă fermă. Și apoi auzi și văzu caii în același timp – doi cai. Își lipi fața de geam. Unul dintre călăreți era Rebecca. Celălalt – Aled, se aplecă să deschidă poarta și imediat intrară amândoi în curtea fermei.

– Ce se întâmplă, Marged, *fach*? întrebă bunica din nișa de lângă foc.

– Avem vizitatori, răspunse ea și se repezi pe coridor și afară pe ușa de la intrare.

– Marged!

Rebecca o strigă încă dinainte să deschidă ușa. Din glas îi răzbătea îngrijorarea.

Oare ieșiseră fără ea? se întrebă. Sau de-abia porneau la drum și veniseră după ea? Însă pe calul Rebeccăi mai era cineva, observă ea în timp ce traversa grăbită curtea ca să ajungă la el.

– Aceasta este doamna Phillips de la poarta de taxare Cilcoed, din partea cealaltă a satului, spuse el. Ne urmăresc, Marged! Trebuie să ajungem la ferma lui Ninian Williams. Poate doamna Phillips să se adăpostească aici în noaptea asta? Măine voi face alte aranjamente pentru ea.

– Desigur!

Marged o privi oarecum mirată pe micuța doamnă bătrână care locuise în Glynderi până la moartea soțului ei. Rebecca sări din șa și o ajută să coboare pe doamna Phillips chiar în timp ce Marged vorbea.

– La Ninian Williams?

– Dă o petrecere de logodnă în cinstea mea și a lui Ceris, spuse Aled zâmbind larg. Își ștergea urmele negre de pe față cu mâneca robei. Tatăl tău a pregătit totul.

– Oh, *Duw*, ce bine este să simt din nou pământul sub picioare! exclamă doamna Phillips. Îmi amintesc bine de bunica lui Eurwyn al tău, Marged Evans.

Rebecca o conducea spre ușă. Marged îi urmă, ca să o deschidă. Se simțea de parcă pășise într-un vis ciudat și fără sens.

- Vă urmăresc? întrebă ea.

- Du-o pe doamna Phillips înăuntru, te rog, Marged! îi ceru Rebecca. Rudele tale nu mi-ar aprecia înfățișarea. Trebuie să plec.

Însă soacra ei venise la ușă, mânată de curiozitate. Rămase cu gura deschisă când o văzu pe Rebecca.

- Nu trebuie să vă faceți griji, doamnă Evans, *fach!* spuse doamna Phillips. Nu este decât Rebecca. Și nu aș fi putut întâlni un gentleman mai respectuos în viața asta. M-a salvat de niște tâlhari care m-ar fi rănit - dacă ar fi reușit să treacă de ciomagul meu! Chicoti amuzată.

Marged îl trase de mânecă pe Rebecca.

- Te duci? vru ea să afle. La Ninian Williams?

- Nu am nici o clipă de pierdut, răspunse el. Chiar acum pot fi pe urmele noastre.

- Vin cu tine, zise ea. Mamă, ai grijă de doamna Phillips, da? Oferă-i patul meu. Eu voi dormi pe saltea când mă voi întoarce.

Intră și se duse după ușă, își luă pelerina dintr-un cârlig bătut acolo și se îndreptă spre calul pe care Rebecca deja îl încălecase.

El îi întinse mâna și o ajută să urce.

- Am senzația că acesta va fi deznodământul, spuse el. Presupun că va fi numai bine să te afli acolo, Marged.

Ieșiră pe poartă după Aled și începură să coboare spre ferma familiei Williams. Marged se gândi că păruse reținut și își întoarse capul ca să îi privească fața acoperită de mască. Ieșiseră în acea noapte - se duseseră la poarta doamnei Phillips - și nu o anunțaseră. Oare fusese o greșală de-a lui Aled, sau o făcuse la ordinele Rebeccăi? „Presupun că va fi numai bine să te afli acolo.” Erau cuvinte grele. Oare chiar nu o voia acolo?

- Nu te uita așa la mine, spuse el. În noaptea asta ni s-a întins o capcană, Marged, iar eu am aflat despre o parte din ea. Cu toate acestea, nu am putut rămâne acasă. Am auzit că aveau să își pună propria Rebeccă, să o rănească pe doamna Phillips și să mă discrediteze

în fața oamenilor mei. În noaptea asta am fost într-un pericol mai mare decât de obicei, și încă nu a trecut. I-am ordonat lui Aled să nu ți se spună.

- Pentru că sunt femeie, încheie ea.

- Da, pentru că ești femeie, repetă el exasperat. Nu pentru că nu te-aș fi vrut alături de mine, Marged!

Dar nu era timp pentru mai multă conversație. Cotiră pe pășunea ce ducea la ferma lui Ninian Williams și ajunseră acolo un minut mai târziu. Ușa era larg deschisă și dinăuntru răzbăteau lumină și zgomote. În curte erau câțiva bărbați care se spălau pe față la pompă, și două femei care țineau niște prosoape.

- Descălecați odată, oamenilor! Ninian însuși îi întâmpină în curte. Vă voi duce caii lângă ai noștri și nimeni nu va ști să îi deosebească. În casă cu voi! Avem de sărbătorit o logodnă și acum amândouă jumătățile sunt prezente. Bună, Marged! Mă bucur că ai putut veni atât de repede.

Intrară în casă câteva clipe mai târziu, clipind în lumina lămpilor. Rebecca își ținea o mână pe talia ei. Încăperea era plină cu bărbați, femei, ba chiar și cu câțiva copii. Masa din bucătărie era încărcată cu mâncare, de parcă petrecerea fusese plănuită de o săptămână. Și apoi se așternu tăcerea.

- Rebecca! rosti doamna Williams, cu mâinile strânse la piept. Părea speriată.

- Aled, ești teafăr! Ceris zbură până la el, cu mâinile întinse ca să îi ia peruca neagră pe care el și-o scotea. Dezbracă repede rochia, ca să o ascundem împreună cu peruca. Spală-te pe față!

Marged își continuă drumul până în partea cealaltă a încăperii pentru a-și îmbrățișa tatăl, care stătea cu spatele la foc.

- Mulțumesc, tată! îi șopti la ureche.

De-abia începea să înțeleagă ceea ce se petrecea. Capcana trebuia să fi fost întinsă în sat, iar aceasta fusese ideea tatălui ei ca să le ofere tuturor bărbaților o scuză pentru că nu erau pe la casele lor. Însă Rebecca nu ar fi trebuit să înfrunte aceeași primejdie. Ar fi putut să călărească spre casa lui, teafăr și nevătămat.

Reverendul Llwyd o bătu ușurel pe talie.

- Scapă repede de masca aia! zise el, privind în cealaltă parte a încăperii, la Rebecca. Nu ai de ce să mai ascunzi adevărul de toți ceilalți. Scoate-o, iar Ceris o va vâri sub grămada de bălegar, împreună cu a lui Aled.

Marged își ținu respirația, icnind, și se răsuci pe călcâie ca să se uite în celălalt capăt al încăperii. Desigur! Dar nu voia să se întâmple astfel. Își dorise să se întâmple când aveau să fie numai ei doi, împreună. Nu voia să se întâmple acum. Nu era pregătită pentru asta. Nu era sigură dacă voia să se întâmple vreodată. S-ar fi trezit uitându-se la chipul unui străin - iubitul ei.

Prima dată renunță la perucă. Doamna Williams i-o luă din mână. Masca, așa cum bănuise Marged, era o glugă ce îi acoperea perfect capul și fața. Acesta fu al doilea element al deghizării la care renunță.

Tăcerea deveni aproape tangibilă.

- *Duw!* șopti cineva.

- Am fost trădați! Până la urmă, s-a zis cu noi!

Era vocea lui Dewi Owen cea care rupsesse tăcerea, dar nimeni nu îi răspunse.

- Scoate-ți rochia! îl îndemnă reverendul Llwyd. Ceris, acum scoate de aici lucrurile astea, împreună cu ale lui Aled! Domnul fie lăudat că toată lumea este în siguranță! Și toată lumea este în siguranță, Dewi Owen. Domnia sa, contele de Wyvern, a fost de la bun început Rebecca voastră.

Geraint Penderyn își trase peste cap rochia albă a Rebeccăi, iar Ceris se făcu nevăzută cu restul deghizării sale și cu a lui Aled.

Apoi privirea lui se îndreptă spre partea opusă a încăperii și întâlni ochii lui Marged.

În ochii ei nu se citea nici urmă de teamă, de reproș, de mânie sau de uimire. Nu se citea nimic. Îl țintuia cu o privire goală.

Și apoi cineva năvăli pe ușă și tăie tensiunea dintre ei de parcă ar fi tăiat brânza cu cuțitul.

- Vin! strigă Idris Parry cu vocea lui ascuțită de copil.
O mulțime întreagă urcă dealul! Toți vin călare.

- Mulțumesc, Idris!

Reverendul Meirion Llwyd, de la locul său de comandă din fața focului, își ridică amândouă brațele, strângând Biblia cu o mână.

- Oamenii mei, haideți să le arătăm bărbaților ăstora cum sărbătoresc galezii o logodnă, promisiunea solemnă pe care un bărbat și o femeie o fac înainte de a-și uni destinele în fața Domnului. Nu prin frivolități zgomoatoase, ci prin cântarea imnurilor Domnului, Dumnezeu-ului nostru.

Incredibil, Geraint văzu cum toată lumea își îndrepta întreaga atenție către pastor, și cum toți își compuneau fețele de duminică. Și totuși nu percepea vreo falsă pietate. Ceris se întorsese de la grămada de bălegar și i se alăturase lui Aled în mijlocul încăperii. Își zâmbeau unul altuia cu dragoste sinceră și cu mâinile împreunate.

- Haideți să le arătăm cum se cântă *Sanctus*¹ în deplină armonie, continuă reverendul Llwyd. Și vă rog să cugetați asupra cuvintelor pe care le cântați! Tu ne vei da tonul, Marged.

Marged fredonă o notă și, fără alte vorbe, casa răsună de muzica înălțătoare a armoniei în patru părți.

- *Glan geriwbiaid a seraffiaid*, cântară ei.

Geraint cântă următorul vers cu vocea lui de tenor.

- *Fyrdd o gylch yr orsedd fry*.

Încăperea era aglomerată. Cu toate acestea, în jurul lui se făcuse loc, ca și cum ar fi avut vreun fel de boală molipsitoare cu care nimeni nu voia să intre în contact. Nu avea să arate deloc ca un petrecăreț. Însă cineva probabil că se gândise la același lucru - de fapt, două persoane o făcuseră. Idris se apropie și se uită în sus la el cu venerație. Geraint zâmbi și își lăsă ușor mâna pe capul băiatului. Și apoi Marged i se alătură în partea cealaltă, aproape atingându-i brațul cu umărul. Întoarse capul ca să o privească, dar ea cânta și se uita cu încăpățănare

¹ Imn din liturghia creștină calcedoniană (n.tr.)

la tatăl ei, care îi conducea destul de trufaș. Dacă îi simțise privirea, nu arătă acest lucru.

Ușa, pe care Idris o închisese în urma lui, se izbi de perete.

Sir Hector Webb, Matthew Harley și vreo doisprezece gardiști speciali umplură cadrul ușii și spațiul de dincolo de acesta până când cel de-al treilea și ultimul vers al imnului ajunse la finalul glorios.

– *Sanctaid, sanctaid, sanctaid lor!* cântă toată lumea, dedicându-se cuvintelor și melodiei cu toată pasiunea unei credințe profunde și a unei la fel de profunde iubiri pentru muzică. *Holy, holy, holy Lord!*

Sir Hector și Harley se uitară prin cameră cu priviri ascuțite. A lui Harley stăruia asupra lui Ceris și a lui Aled și coborî până la mâinile lor împreunate.

Reverendul Llwyd își ținu brațele ridicate pentru ca oamenii să păstreze liniștea și îi privi politicoș pe cei nou-veniți.

– Bună seara! îi întâmpină vorbind într-o engleză puternic accentuată. Ninian, au sosit mai mulți oaspeți la petrecerea ta.

– Ce se petrece aici? întrebă Sir Hector cu o încruntătură feroce.

– Sărbătorim, ca o comunitate unită ce suntem, logodna și viitoarea căsătorie a doi membri din congregația mea, răspunse pastorul. Ceris Williams și Aled Rhoslyn.

Harley își dădu capul pe spate, de parcă ar fi fost pocnit în bărbie. Se retrase printre gardiști.

– Aled Rhoslyn! exclamă Sir Hector. Aled Rhoslyn a ieșit în noaptea asta împreună cu Rebecca, ca să doboare porți de taxare. Este fiica cea mai mare a Rebeccăi, cea căreia i se spune Charlotte.

– Sunt flatat, spuse Aled. Al doilea în grad după Rebecca? Pare o mare onoare, sir!

– Și tu! Brațul lui Sir Hector se ridică și se îndreptă acuzator spre Geraint. Rebecca! Trădătorule! Voi pune să fii spânzurat, Wyvern! Pentru tine nu va exista o pedeapsă atât de blândă ca deportarea!

- Hector! Geraint își împreună mâinile la spate și porni spre ușă. Te faci de râs. Să înțeleg că Rebecca a ieșit din nou în noaptea asta și că le-a scăpat printre degete acestor gardiști - din nou? Și că ai ajuns cumva la concluzia că eu și Aled am fi implicați? Ceris nu s-ar fi amuzat dacă logodnicul ei ar fi decis să hoinărească împreună cu o stafie albă, în loc să participe la petrecerea lor de logodnă. Iar mie mi s-a făcut onoare de a fi invitat - eu și Aled am fost prieteni din copilărie, să știi. Ai face mai bine să te duci să cauți în altă parte - asta dacă nu cumva Ninian are plăcerea să te invite la petrecere?!

Întoarse capul și ridică din sprâncene.

- Ați fi foarte bine-venit, sir! spuse Ninian Williams. Ca de altfel toți oamenii domniei voastre. Este destulă mâncare pentru toți.

- Harley! strigă Sir Hector peste umăr. Ia oamenii și caută prin ferma asta centimetru cu centimetru! Și ce ai făcut cu doamna Phillips, Wyvern? Ai omorât-o și i-ai ascuns corpul împreună cu restul lucrurilor tale?

- Doamna Phillips? Marged părea speriată. Vreți să spuneți paznicul de la poarta de taxare Cilcoed, de pe drum în jos? Își petrece seara și noaptea împreună cu bunica mea, la Ty-Gwyn. Se simte singură acolo, la poartă, și uneori mai vine în vizită câte o noapte. Spune că oricum nimeni nu vrea să treacă prin poartă în timpul nopții. Are probleme?

- Nu, răspunse Geraint. Este bătrână. Voi discuta cu cel care deține autoritatea drumurilor, în numele ei. Se întoarse brusc către Sir Hector. Doar nu poarta ei a fost doborâtă în noaptea asta, nu-i așa?

- Știi bine că da, Wyvern! mârâi Sir Hector printre dinți.

Chipul îi era purpuriu. Poate își dădea seama că ajunsese prea târziu, că pierduse jocul și că nu avea să mai aibă altă șansă.

- Ei bine, spuse Geraint, atunci este o binecuvântare că a ales tocmai această noapte, din toate nopțile, ca să lipsească din post.

Sir Hector se holbă în jurul lui, uitându-se la femeile care se adunaseră acolo împreună cu bărbații, la ospățul pregătit pe masă, la Biblia purtată de pastor la subsuoră, la perechea proaspăt logodită, care stătea, îmbujorată și mână în mână, în mijlocul încăperii.

O tuse îi atrase atenția în spatele lui.

- Nimic, sir, se auzi vocea supusă a lui Matthew Harley. Cu excepția faptului că armăsarul domniei sale este în grajd, lângă cel al lui Ninian Williams.

- Ei bine? Sir Hector îl pironi pe Geraint cu privirea.

Geraint își arcui sprâncenele.

- Poftim? îl întrebă el cu aroganță. Calul meu este o dovadă incriminatoare, Hector? Te-ai fi așteptat ca nobilul conte de Wyvern să *meargă pe jos* la petrecerea unui arendaș?

După felul în care îi căzuseră umerii lui Sir Hector și după lumina din ce în ce mai slabă din privirea lui, era evident că se recunoștea înfrânt. Dar se adună repede.

- Atunci, te vom lăsa la *petrecerea* ta, zise el. Dar țineți minte cu toții că, data viitoare când veți hotărî să ieșiți și să dărâmați porți de taxare, noi vă vom aștepta!

- Ce glumeț ești, Hector! îl luă peste picior Geraint. Ne-ai făcut pe toți să tremurăm în ghețe. Va trebui să renunț să mai fiu Rebecca. Iar Aled va trebui să renunțe să mai fie - Charlotte, parcă? Și toți acești bărbați vor trebui să renunțe să mai fie copiii mei. Oare ce-am mai putea să facem ca să ne amuzăm?

Zeflemeaua și sarcasmul răzbăteau din fiecare cuvânt.

Sir Hector se întoarse și o porni spre ușă.

Matthew Harley rămase acolo un moment, uitându-se la Ceris înainte să-și mute privirea la Geraint.

- Măine veți primi demisia mea, îl anunță el.

- Iar tu vei primi o călduroasă scrisoare de recomandare pe care să i-o prezinți viitorului angajator, rosti Geraint încet.

Harley se întoarse ca să-i urmeze pe Sir Hector și pe gardiști. Un minut sau două mai târziu se auziră caii

ieșind din curtea fermei și pornind la trap mărunț pe pășunea ce ducea la poteca principală spre Glynderi.

- Milord? întrebă șovăitor Eli Harris. Așadar, tot timpul ați fost domnia voastră?

- Tot timpul am fost eu, confirmă Geraint. Nu își amintește nici unul dintre voi că în copilărie obișnuiam să fiu capul răutăților la toate poznele?

Toți se uitară la el cu gurile deschise.

El le zâmbi larg.

- Nu sunt decât acel copil ajuns la maturitate, spuse el. Ați crezut că bogăția, titlul și educația englezească m-au transformat în altă persoană? Când m-am întors aici, am observat că nu aș fi ajuns nicăieri în calitate de conte de Wyvern. Haideți, trebuie să recunoașteți cu toții asta! Oriunde m-aș fi dus, nu întâlneam decât bănuială, răceală sau ostilitate fățișă. Toate sugestiile pe care le-am făcut pentru schimbare și reformă au fost luate în derădere - fie de către voi, fie de către semenii mei, seniorii. Așa că a trebuit să redevin Geraint Penderyn. Și odată ce am fost Geraint, a trebuit să devin Rebecca. Nu avea cine să joace acest rol, nu-i așa? Iar eu am fost dintotdeauna un bun conducător, mai ales când trebuia să îi conduc pe alții în anumite pozne.

- Ne-a convins pe mine și pe ceilalți membri ai comitetului că era bărbatul potrivit pentru acel rol, interveni Aled. Și cred că acțiunile lui au dovedit că am avut dreptate.

- Păi, eu unul, vorbi Ifor Davies cu îndrăzneală, vă voi mulțumi, milord, și vă voi strânge mâna, dacă domnia voastră o va strânge pe a mea.

Porni spre Geraint cu mâna întinsă.

- Și eu! sări Glyn Bevan.

Gheața se spărsese, iar bărbații formară un șir ne-regulat și înaintară ca să aibă privilegiul de a-i strânge mâna Rebeccăi lor.

- Cred că nu exagerez cu optimismul când afirm că ne-am atins scopul, îi anunță Geraint. Domnul Foster de la *The Times* m-a asigurat că editorul lui și cititorii ziarului sunt avizi după mai multe detalii referitoare la răzmerițele Rebeccăi și că se pare că simpatizează

cu mișcarea noastră. Și este aproape sigur că va fi trimisă aici o comisie de anchetă – am auzit că unul dintre comisari va fi Thomas Frankland Lewis, el însuși fiind galez și cunoscând ce înseamnă să trăiești la o fermă galeză. Și am mai auzit că toți comisarii le vor permite celor care vor dori să depună mărturie să își spună cuvântul, fie ei bărbați ori femei, bogați ori săraci, tratându-i la fel. Vom avea cu toții ocazia să ne spunem povestea din punctul nostru de vedere.

– *Duw* fie lăudat! exclamă Morfydd Richards, iar cuvintele ei fură urmate de un cor entuziast de „Amin!”-uri înflăcărare.

– Morfydd Richards, în noaptea asta trebuie să facem ceva mai mult decât să îl slăvim pe Domnul! se auzi vocea severă a reverendului Llywd. Așteptă ca atenția tuturor să se îndrepte asupra sa înainte de a continua. Trebuie să ne rugăm pentru iertarea tuturor minciunilor pe care le-am spus aici în noaptea asta și pentru milostivirea Domnului nostru, astfel încât sufletele noastre să nu se zvârcolească o veșnicie în flăcările iadului!

Toată lumea îl privi în tăcere cum își înalță brațele.

– Haideți să ne rugăm! le ceru el.

Toate capetele se plecară, și toți ochii se închiseră.

Numai Geraint nu le urmă exemplul. Se uită în jurul lui pe cât de discret putea. Dar nu se înșelase.

Marged plecase.

capitolul 29

Ar fi trebuit să se ducă acasă. Dar soacra ei, probabil și bunica aveau să stea treze până mai târziu, ținându-i companie doamnei Phillips, și să moară de curiozitate ca să afle ce se întâmplase la familia Williams.

Nu ar fi putut să se ducă acasă.

Atunci, ar fi trebuit să se ducă în altă parte. Oriunde în altă parte. Dar nu gândise clar. Acționase numai din instinct. Și, oricum, în acel moment nu avea voința sau forța să se ducă în altă parte. Își întinse brațele

pe acoperiș, așa cum făcuse el altă dată, și își sprijini fruntea pe mâini, așa cum făcuse el atunci.

Numai că atunci ea crezuse că era doar ca Geraint Pennderyn, conte de Wyvern. Nu știuse că...

Însă mintea ei refuză să se gândească la ceea ce nu știuse.

Știa că avea să o găsească acolo. Poate că tocmai de aceea venise, deși s-ar fi vrut la o mie cinci sute de kilometri depărtare. Nu fusese niciodată genul care să fugă de realitate sau să evite confruntările.

O confruntare era inevitabilă.

Nu îl auzi sosind, dar nu fu surprinsă să îi audă vocea foarte aproape în spatele ei.

- Marged! o chemă el pe nume.

- Pleacă! îi spuse ea fără să ridice capul.

Poate că o confruntare era inevitabilă, dar nu avea nici un motiv pentru care să nu se împotrivească inevitabilului.

- Nu! răspunse el. Nu plec nicăieri.

Vorbea în galeză, își dădu ea seama. Cu vocea Rebecăi. Se cutremură.

- Atunci, voi pleca eu, spuse ea.

- Nu!

Glasul lui era blând, dar ea știa că vorbea serios. Stătea chiar în spatele ei. În fața ei se afla o clădire destul de solidă. El nu avea să îi permită să treacă. Ei bine, știuse că era inevitabil! Dar nu avea să ridice capul sau să se întoarcă spre el.

- M-ai siluit, zise ea.

- Nu, Marged! o contrazise el.

- Nu am consimțit să mă culc cu contele de Wyvern, spuse ea.

- Eram Rebecca, replică el și, oh, Doamne!, chiar *era* Rebecca. De ce oare ea nu își dăduse niciodată seama că era aceeași voce, vorbind în altă limbă? Ai consimțit să te culci cu Rebecca, Marged.

- Rebecca a fost o mască, spuse ea. Nu există o asemenea persoană.

- Ai știut mereu că exista un bărbat în spatele măștii, zise el.

- Dar nu am știut că erai tu! Te urăsc! Știi bine că te urăsc!

- Nu, o consolă el. Marged, ieri, când te-am rugat să te căsătorești cu mine, aproape ai acceptat. Am văzut lacrimile din ochii tăi și suferința din spatele lacrimilor. Vrei să mă urăști, dar nu poți.

- Te urăsc! repetă ea.

- De ce? întrebă el. Spune-mi motivele!

Erau prea multe ca să le știe numărul.

- L-ai ucis pe Eurwyn, începu ea.

- Nu, Marged, contracă el. A fost un șir lung și tragic de circumstanțe care i-au luat viața unui bărbat viteaz, care lupta pentru poporul lui. Eu am fost doar o singură verigă în acel lanț. Îmi asum răspunderea pentru ignoranța și nepăsarea mea, dar nu l-am ucis. Ura ta își are rădăcinile numai în asta?

Așa era. Nu voia să se gândească la tot restul. Era prea dureros.

- Marged?

- Am crezut că veniseși să îmi ceri iertare! strigă ea, uimindu-se chiar și pe sine cu pasiunea din voce. Am crezut că veniseși să mă consolezi, să îmi spui că mă iubeai. Dar tot ce ai făcut a fost să vorbești cu tata și să mă măsoari din priviri de parcă aș fi uitat să mă îmbrac.

Preț de o clipă, el nu își găsi cuvintele.

- Ah, Marged, răbufni el, am fost un cățeluș atât de nesigur și de jenat, mă învinovăteam atât de mult! Tu păreai atât de mândră și de batjocoritoare, iar mie îmi era cumplit de rușine!

- Și apoi ai plecat *departe*. Toată durerea acelor clipe o izbi din senin, de parcă ar fi avut iarăși șaisprezece ani și retrăia aceleași emoții. Ai plecat pur și simplu, fără o vorbă. Nu mi-ai scris niciodată. Ai stat departe zece ani lungi. Și când ți-am scris eu - de *două* ori!, despre Eurwyn, nici măcar nu mi-ai răspuns. Nu vei afla niciodată cât de greu mi-a fost să îți scriu scrisorile alea, să îți scriu *ție*, când eram măritată cu Eurwyn! Nici măcar nu ai știut că le-ai primit.

- Fiindcă nu le-am primit, Marged! Acum se simțea durere și în vocea lui. Am plecat cu sentimentele

sfâșiate. Nu știam cine eram. Singura ancoră a existenței mele – mama mea – era moartă, iar eu îmi distrusesem complet prima poveste de dragoste. M-am simțit nedorit aici, și totuși nu știam unde altundeva ar fi fost locul meu. Știam doar că nu era aici, deși inima îmi tânjea după locurile astea și după oamenii de aici. Și după tine. Eram prea tânăr ca să suport atâta durere. Am crezut că îi puteam pune capăt dacă tăiam orice legătură cu cauzele ei, în loc să lupt până la capăt. Așa că am lăsat totul în urmă. Când am moștenit titlul, l-am numit pe Harley să administreze proprietatea în locul meu. A primit instrucțiuni stricte să nu îmi transmită nimic din ceea ce avea legătură cu moșia, iar secretarul meu din Anglia primise instrucțiuni similare, adică să se ocupe de toată corespondența primită din Țara Galilor fără să mă informeze. Am crezut că reușisem. Am crezut că uitasem de Țara Galilor. Și de tine. M-am înșelat în ambele privințe.

Geraint fusese iubitul ei, își spusese Marged, ținându-și ochii închiși și fruntea sprijinită pe mâini. Trupul lui îl iubise pe al ei, se unise cu al ei. Fusese Geraint. Mintea ei încă nu putea să accepte realitatea.

– Mărită-te cu mine, Marged! îi ceru el.

– Nu!

– De ce nu? întrebă el.

– M-ai înșelat.

– Da, recunosc el. Așa este.

Ea îl urî mai tare pentru că nu încerca să se justifice, pentru că își recunoștea, pur și simplu, vina. Nu îi dădea nici un motiv să lupte împotriva lui.

– Mărită-te cu mine! insistă el.

– Nu.

– Marged, de ce mi-ai spus ieri că Rebecca ți-a promis că nu te va abandona? o întrebă el.

Ea încremeni. Oh, Doamne, oh, Doamne, Dumnezeule, îi spusese asta! Limba ei spurcată!

Și apoi el o atinse pentru prima dată. Îi cuprinse talia cu o mână și își răsfiră degetele cu blândețe peste pân-tecele ei.

- Crește aici un copilaș al nostru, *cariad!* o întrebă el în șoaptă.

Ea simți iarăși starea de leșin și de amețală.

- Cred că da.

Își dori să fi fost capabilă să mintă cu ușurință.

- Atunci, trebuie să te măriți cu mine, spuse el simplu.

- Nu.

Se gândi să încerce să îi dea mâna la o parte, dar nu credea că avea să și-o miște, iar ea nu voia să se lupte cu el.

- Marged, continuă el, știu ce înseamnă pentru o femeie să fie alungată de familia și de comunitatea ei, și să trăiască aici, sus, singură. Și mai știu ce înseamnă să fii copilul unei asemenea femei. Să o iubești la nebunie pentru că nu ai pe cine altcineva să iubești, și să îi simți nefericirea și singurătatea, fără să le înțelegi pe deplin sau să poți face ceva pentru a le alunga. Asta îți dorești pentru tine? Și pentru copilul nostru?

Ea se auzi gemând înainte să strângă din dinți.

- Nu voi îngădui așa ceva, îi promise el.

Nu ar fi trebuit să spună asta. Ea se burzului.

- Te iubesc! îi mărturisi el. Marged, te iubesc! Te-am iubit întotdeauna. Te voi iubi pentru totdeauna.

Nici asta nu ar fi trebuit să spună. Nu era făcută din piatră.

- Marged! Mâna lui începu să îi mângâie pânțele. Amintește-ți cum a ajuns copilul acesta acolo! Ori de câte ori s-a întâmplat, a fost minunat. Întotdeauna a fost minunat. S-a întâmplat întotdeauna din dragoste, de la prima la ultima dată. Dragoste împărtășită. Copilul nostru a fost zămislit și dorit așa cum trebuie și din motive juste. Este rodul iubirii noastre.

Încă un gemăt. De această dată, ea nu și-l mai înăbuși.

- Mărită-te cu mine! o rugă el.

El știa că era pe punctul de a accepta. Dar ea nu o spuse. Și deodată nici nu mai voia ca ea să o spună.

Nu așa. Nu cu chipul ascuns în mâini. Ascunzându-se de el. De adevăr.

Mâna lui se odihnea, cu degetele răsfirate, pe pânțele ei. Pe locul unde creștea copilul lor. Copilul lor – al lui și al lui Marged. Se aplecă și își sprijini fruntea de gâtul ei.

– Marged, murmură el, iartă-mă! Iartă-mă!

Atunci ea se întoarse, după ce își scuturase brusc umerii și îi dăduse mâna la o parte. Chipul îi era mânios.

– Atât de ușor? țipă ea. Să te iert și să vărs câteva lacrimi pentru tine? Să mă mărit cu tine pentru că îți port copilul? Să trăim fericiți până la adânci bătrâneți?

Așa era mai bine, își spuse el, deși nu îi venea în minte nimic ce ar fi putut spune.

– I-am spus contelui de Wyvern că sunt o adeptă de-a Rebeccăi, continuă ea. Țipa la el, cu pumnii strânși pe lângă corp. I-am spus că îl iubesc pe Rebecca, că sunt iubita lui. Și i-am povestit Rebeccăi despre faptul că m-am oferit contelui de Wyvern. Am recunoscut că l-am dorit.

– Da, spuse el.

– M-am înjosit, zise ea. Am fost sinceră. Am simțit că relația cu Rebecca nu ar fi putut să dureze dacă nu eram sinceră.

– Da, spuse el.

– Nu poți să spui și altceva în afară de „da“?

Aproape zbiera la el.

– Nu ai făcut altceva decât să fii sinceră cu mine, recunosc eu. Eu nu am făcut altceva decât să te înșel. Numai într-o privință nu te-am înșelat, Marged. Te-am iubit întotdeauna. Și acum te iubesc. Nu pot decât să îți cerșesc iertarea.

Deodată, apărură lacrimi în ochii ei și își mușcă buza inferioară.

– Ai fost tu, spuse ea. Toată pasiunea din voce îi dispăruse. Ai fost numai tu! Tu ai fost cel care m-a sărutat în acea primă noapte. Tu ai fost în capelă, în dimineața următoare, când eram încă vrăjită de amintire. Tu ai fost în pădure. Tu ai fost în cocioabă. Tu m-ai păcălit

și m-ai făcut să îmi ofer trupul în schimbul libertății lui Ceris. Tu ai încercat să mă convingi să ofer informații despre adepții Rebeccăi. Tu ai...

Își ridică brațele într-un gest de frustrare.

- Da, spuse el. Da, Marged. Și eu am fost cel care a sădit în pânțelele tău sămânța din care crește acest copil.

Ea gemu iarăși, ca mai înainte.

- Tu ești Rebecca, zise ea, privindu-l neîncrezătoare încă o dată. Și tu ești Geraint. Ești ambele persoane.

- Da, o aprobă el. Și contele de Wyvern, Marged. Sunt toate aceste trei persoane. Nici una dintre ele nu este o mască. Sunt toate aceste trei persoane. Nu ți-o pot oferi pe una fără celelalte două. Nu ți-l pot oferi pe Rebecca, pe care îl admiri, fără Geraint, față de care simți un atașament nedorit, sau fără contele de Wyvern, pe care îl urăști și îl disprețuiești. Eu sunt toți trei. Mă ofer ție așa cum sunt, fără să îți obțin iertarea, dacă așa trebuie să fie.

Cumva reușise să îi prindă mâna dreaptă. Trase adânc aer în piept. Trebuia să o facă. Și o parte din el de-abia aștepta să o facă - la urma urmei, era contele de Wyvern. Se așează într-un genunchi în fața ei.

- Mărită-te cu mine! spuse el. Nu pentru că trebuie, Marged. Nu pentru că trebuie să vină un copilăș pe care l-am zămislit împreună. Ci pentru că mă iubești, *cariad!* Pentru că te iubesc. Pentru că împreună am atins Cerurile. Pentru că avem toată viața înainte și nici unul dintre noi nu vrea să o trăiască fără celălalt. Pentru că ești destul de vitează încât să mă accepți cu toate defectele mele. Pentru că ești destul de curajoasă încât să îmi fii contesă. Te iubesc, Marged Evans! Mărită-te cu mine!

Ea făcu ochii mari de uimire. Dar când vorbi, din gura ei ieși o absurditate.

- Le am pe mama și pe bunica în grijă, șopti ea.

El se ridică în picioare și îi prinse cealaltă mână. Dintr-odată, era sigur de ea.

- Ele sunt în egală măsură responsabilitatea mea, cât și a ta, o asigură. Va trebui să vedem dacă doresc să rămână la fermă, și Waldo Parry să muncească pentru ele,

sau dacă ar prefera să se mute într-o căsuță și să se bucure de o pensie, iar eu să arendez ferma familiei Parry.

- Tu l-ai trimis pe Waldo să mă ajute, zise ea. Cuferele Rebecăi sunt chiar cuferele contelui de Wyvern.

El nu spuse nimic.

- Ai fost minunat în rolul Rebecăi, spuse ea. Ai fost bun și milostiv.

- Sunt și Wyvern, îi aminti el.

- Ai ajutat familia Parry, continuă ea. Ai distrus creștăria de somoni. Zâmbi ușor. M-ai ajutat să strâng pietrele de pe câmp.

- Mărită-te cu mine! o rugă.

Ea oftă atunci și se aplecă, sprijinindu-și fruntea de pieptul lui. După câteva momente, își încolăci brațele în jurul taliei lui.

- Da, rosti ea, în sfârșit, în cămașa lui. Oftă din nou. Geraint, am crezut că sunt *destrăbălată* pentru că vă iubeam pe amândoi și vă doream pe amândoi!

El o strânse în brațe și își lăsă obrazul pe creștetul capului ei.

- Te vei mărita cu noi amândoi, zise el, și vei fi iubită dublu.

- Geraint! Își ridică fruntea și îl privi în ochi. Știi ce am făcut o dată în casa asta, lucru pentru care mi-a fost rușine atunci și după aceea?

- Ai făcut dragoste cu Rebecca, îi răspunse el.

- Nu mi-a fost niciodată rușine de asta, replică ea. Însă niciodată nu am putut să asociez un chip cu Rebecca, în afară de cel grotesc, din lână. În mintea mea, i-am împrumutat chipul tău și identitatea ta. Am făcut dragoste cu Geraint Penderyn și apoi m-am întrebat cum am putut face asta, când eu îl iubeam pe Rebecca.

Ah, Marged! Incurabil de sinceră, până la final!

- Știi, îi explică el. Dincolo de barierele minții, știi. Și fiindcă veni vorba despre casa asta, despre *conacul* ăsta... Îi zâmbi larg.

- Este mai bună decât un conac. Îi cuprinse blând obrazul în căușul palmei. Este locul unde mama ta l-a iubit și l-a crescut pe băiatul pe care eu l-am adorat. Este

casa ta, moștenirea ta, aici îți sunt rădăcinile. Și este locul unde ne-am iubit, *cariad*.

El realizează că ochii i se umpluseră de lacrimi numai când ea îi șterse una de pe obraz cu degetul mare.

- Doamna Phillips va dormi în patul meu în noaptea asta, șopti ea. Du-mă în casa ta, Geraint! În această casă. Fă dragoste cu mine!

El își plecă fruntea și o sărută.

- Și mâine-dimineață mă voi duce în Glynderi, să îl vizitez pe tatăl tău, să mă spovedesc și să pun la cale o nuntă, iubito, spuse el ceva mai târziu.

- Da. Îi zâmbi. Dar mâine, Geraint. Nu în noaptea asta.

- Mâine, fu el de acord. Atunci, hai să mergem acasă, *cariad*!

Acasă. Ea îi înconjură talia cu un braț și își lăsă capul pe umărul lui, în timp ce el o conducea spre ușă. Nu avea să mai fie niciodată reședința sa, așa cum fusese în copilărie. Dar avea să fie întotdeauna acasă - locul unde cunoscuse cele mai importante iubiri ale vieții sale. Mai întâi pe a mamei lui, acum pe a lui Marged.

Ea îl sărută pe obraz, oftă mulțumită - poate și nerăbdătoare, și trecu pragul înaintea lui.